

Đại Giang Lưu

VỚI TAY
BẮT
LẤY
VÌ SAO

Editor: Qun Lê
Đặng Thiên Thiên

Mục lục

[Văn Án](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38+39+40

Chương 41+42+43

Chương 44+45

Chương 46+47+48

Chương 49+50

Chương 51+52+53 (End)

Ngoại Truyện

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Văn Án

Dữ liệu của Liên Hợp Quốc cho thấy rằng, mỗi năm trên 100.000 người, tỷ lệ các vụ án hiếp dâm ở Ấn Độ được báo cáo chỉ có 18 trường hợp, Hoa Kỳ là 27 trường hợp, trong khi Thụy Điển lên đến 63 trường hợp.

- Theo Thời Báo Hoàn Cầu.

Chỉ có 15% các vụ hiếp dâm và 12% hiếp dâm không thành công bị tố giác. Chỉ có 6% tội phạm hiếp dâm bị bỏ tù.

Sau khi hãm hiếp, người bị hại có khả năng mắc chứng trầm cảm cao hơn người bình thường gấp 3 lần, có khả năng xuất hiện rối loạn căng thẳng sau thương tích cao hơn gấp 6 lần, khả năng nghĩ đến tự tử cao gấp 4 lần.

- Dữ liệu liên quan đến hiếp dâm khiến người khác phải giật mình.

Nếu như bị cưỡng gian, bạn sẽ báo án? Bạn sẽ kiên trì đến cùng? Bạn có thể chống lại mọi lời chỉ trích, chửi rủa, đùa cợt và không hiểu?

Cao Ca: Đương nhiên tôi sẽ làm như vậy. Tôi là phụ nữ, tôi xinh đẹp, tôi mặc váy, tôi trang điểm, tôi không có tiền nên đi làm, điều này không thể trở thành lý do đáng bị hãm hiếp không thể phô bày. Tôi không sai! Tôi nên đòi lại lẽ phải cho mình.

1. Hiện thực xã hội.

2. Cao Ca dùng pháp luật bảo vệ mình, cũng sẽ gặt hái được tình yêu.

3. Cầu mong tất cả mọi cô gái đều tránh xa những chuyện đau buồn này.

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Cao Ca thay quần áo xong, phát hiện tất cả bạn học bên ban văn nghệ đã rời đi gần hết, trung tâm hoạt động sinh viên tổ chức cuộc thi ca hát nay đã dần lắng lại, ngoài dì quét dọn vệ sinh ra, chỉ còn lại Trương Manh ở cùng ký túc xá đang đợi mình.

Thấy cô đi ra, Trương Manh liền bước lên đón, "Cậu đúng là lè mề, mọi người đều đã về hết cả rồi. Được rồi, chạy nhanh lên nào, cũng hơn chín giờ rồi đấy."

Lần này Cao Ca dẫn chương trình cuộc thi hát, đi giày cao gót tám cm đứng suốt một đêm, vào lúc này cũng đã tê mỏi lắm rồi, thế là cô bèn gạt đầu, Trương Manh liền khoác tay cô, kéo cô đi xuống lầu.

Kết quả vừa đi ngang qua cửa sổ, Trương Manh nhanh mắt nhìn thấy cảnh náo nhiệt bên dưới: "Ồ, sao dưới kia có nhiều người thế. Có chuyện vui để xem à."

Cao Ca nhìn xuống theo, một đám người tụ tập lại dưới đèn đường, giữa đám người đó là một chiếc Bentley. Nhất thời sắc mặt cô không hề khá hơn tí nào, chiếc xe này không tính là rẻ, trong cả trường đại học chỉ có một người lái nó, chính là Triệu Bản.

Người này là con nhà giàu, không chỉ có bố mẹ làm ăn phát đạt, mà còn nghe nói là người có bảnh lĩnh đến mức nhiều họ hàng thân thích không động đến nổi, từ khi vừa vào trường đã rất chướng mắt rồi.

Tuy người này cùng một khóa với Cao Ca, nhưng vì không học cùng khoa, hơn nữa bình thường Cao ca lại bận rộn đi kiếm tiền, nên chỉ là nghe đồn chứ chưa gặp bao giờ. Đến tháng năm năm nay mới bắt đầu biết, Cao Ca dẫn chương trình nghệ thuật trong trường, đột nhiên người này đi lên sân khấu tặng hoa. Mới đầu Cao Ca chẳng coi ra gì, kết quả khi cô xuống sân khấu thì người này đã ở sau cánh gà đợi cô, nói là thích cô muốn làm bạn với cô, nhưng Cao Ca đã có bạn trai, đương nhiên cảm ơn lễ phép từ chối ý tốt, kết quả người này cứ dây dưa không dứt.

Từ tháng năm cho đến bây giờ đã qua năm tháng, ngoài nghỉ hè ra cô cố ý đổi số điện thoại không có ai làm phiền ra, thì ba tháng còn lại thì đúng là như hình với bóng, y như cao dán da chó vậy.

Cho nên, vừa nhìn thấy biểu tượng của chiếc xe kia là chân mày Cao Ca liền nhíu lại, nghĩ xem nên thoát thân thế nào. Kết quả đúng lúc trong chớp mắt này, Trương Manh cũng nhận ra, hưng phấn kích động nói: "Là Triệu Ân kìa! Cậu ấy lại đang chờ cậu đấy! Để mình nhìn xem nào, lần này muốn tặng gì đây?"

Triệu Ân theo đuổi cô dĩ nhiên là xài đến mấy chiêu con nhà giàu rồi, lãng mạn xếp nên thành hình trái tim, tự đàn hát độc tấu, lại còn tặng bó hoa 999 bông hồng; có tiền lại còn khoa trương hơn nữa, mua túi xách đắt tiền, cũng tặng đủ quần áo mỹ phẩm giày dép hàng hiệu, cũng từng tặng đồng hồ nổi tiếng. Điểm này đúng thật là quá hấp dẫn, nhất là đối với một cô nàng lớn lên trong gia đình trung lưu ở một thành phố bình thường mà nói, thì những thứ này cô chỉ có thể thấy trong những tạp chí thời trang.

Nhưng động lòng thì có ích gì? Cô có bạn trai rồi, cũng không thích Triệu Ân, chẳng lẽ vì mấy thứ này mà ở bên hắn ta? Vậy Cao Ca cô biến thành loại người gì thế?!

Cho nên, Cao Ca từ chối tất cả. Những món đồ mỗi lần tặng là lại dấy lên cơn bàn luận nóng hổi này, đối với cô đều là gánh nặng. Cô biết có

không ít người nói xấu sau lưng cô là đứa giả vờ thanh cao, không đồng ý là vì muốn trêu người, muốn nhiều hơn, muốn làm dĩ mà còn lập bàn thờ, còn có mấy trận đánh cựa chanh chua cay nghiệt, đánh cựa xem cô phải nhận được thứ gì mới chịu mở miệng đồng ý. Cũng không ai nghĩ đến, bạn thích người khác là quyền của bạn, nhưng cô không thích người khác cũng là quyền của cô, chỉ vì nhà cô không có tiền, Triệu Bản là con nhà giàu, cho nên lời từ chối của cô chính là mưu kế sao? Chuyện này đúng là hoang đường.

Có lẽ Trương Manh nheo mắt một lúc lâu nhưng không thấy được gì nên càng kích động hơn, lắc tay cô nói: "Không thấy được gì hết. Không phải quà lớn, mình nói với cậu nè, chắc chắn là thứ vô cùng đáng tiền, hoa hồng nển niếc gì đó đều chỉ đẹp mắt thôi, vật càng nhỏ mới càng có giá trị, dù sao thì Triệu Bản cũng giàu như thế, không thể tặng cậu thứ đồ thấp kém được."

Cao Ca lại nghiêm túc nói: "Có tặng gì thì mình cũng sẽ không nhận. Được rồi, mình không muốn gặp anh ta, đợi lát nữa đến tầng hai thì chúng ta đi xuống từ phía tây đi, đừng để lộ, có nhiều người xúm lại như thế chắc chắn anh ta sẽ không nhìn thấy gì, có thể chuồn được thì chuồn ngay."

Dứt lời, cô liền xách quần áo đi xuống, Trương Manh đi sau bĩu môi nói: "Đúng là không biết trong đầu cậu nghĩ gì nữa."

Cao Ca cũng không trả lời, chỉ có thể im lặng.

Hai người nhanh chóng băng qua đại sảnh nhà ăn ở tầng hai, đi cầu thang phía tây xuống tầng một. Cao Ca nhìn bên ngoài một cái, đúng như dự đoán, đại sảnh phòng hai rất tối, chắc là nghĩ cô không dám đi, nên đám anh em của Triệu Bản không bao vây bên này. Cô thầm thở phào, kéo váy trên người lên, nhanh chóng đi về phía trước.

Kết quả mới đi được mấy bước, liền nghe thấy Trương Manh kêu lên: "Cao Ca cậu đi nhanh thế làm gì? Đợi mình với."

Trương Manh cũng là người dẫn chương trình phần văn nghệ, nhưng như khi có Cao Ca cô nàng không lên được sân khấu, giọng của cô ấy khá chói tai, lúc kích động thì càng chói hơn nữa. Bình thường Cao Ca không cảm thấy gì, nhưng hôm nay, coi như cuối cùng cô đã lĩnh giáo được cái giọng này.

Trương Manh vừa thốt ra, gần như lập tức thu hút sự chú ý của người bên kia, nghe thấy có người nói: "Nó đi xuống rồi, ở cửa tây."

Cao Ca nổi đóa, quay sang hỏi Trương Manh: "Không phải đã bảo cậu đừng làm lộ sao?"

Trương Manh làm ra vẻ không cố ý, "Mình quên mất, thấy cậu đi nhanh như thế, mình bèn..."

Cao Ca không hề nghe cô ấy nói hết, lập tức quay đầu lại đi về phía trước. Dáng người cô khá cao, khoảng chừng một mét sáu tám, chân dài, đi trên đường không khác gì tia chớp, không chậm tí nào. Đáng tiếc đối phương lái xe, cho dù cô đã cố sức nhưng hai phút sau, cô lại bị chiếc xe kia cản lại như cũ.

Triệu Bân đỗ xe ngang trước mặt cô, chặn mọi lối đi lại.

Cao Ca chỉ có thể dừng bước, sau đó nhìn Triệu Bân bước xuống khỏi buồng lái. Mặc dù người này là con nhà giàu, nhưng cũng không phải là cái vẻ đầu heo răng lợn, hăn cao khoảng một mét tám hai, tập thể dục quanh năm nên vóc người không tệ. Còn về tướng mạo mà người khác nói sẵn chắc đây sức sống ấy, nhưng Cao Ca lại cảm thấy hăn ta mắt quá to, có mắt hạ tam bạch*, cô nhìn chỉ thấy gai mắt, nên không đồng ý.

(*Mắt có tròng trắng nhiều, tròng đen ít; tròng trắng nằm ở phía dưới, còn tròng đen lại nằm ở phía trên của mắt được gọi là mắt hạ tam bạch. Người mắt hạ tam bạch là người thông minh, nhanh nhạy nhưng lòng dạ nham hiểm, tự cao tự đại,... không gây được thiện cảm đối với người xung quanh.)

Người này trực tiếp đi đến trước mặt Cao Ca, giày da dẫm lên nền xi măng phát ra âm thanh cộp cộp, như đang gõ hồi chuông báo động. Có điều nét mặt không quá khó chịu, chỉ cau mày hỏi Cao Ca: "Không muốn gặp anh đến thế à?"

Cao Ca thật sự không muốn trả lời hăn ta, cô đã nói câu từ chối không dưới năm mươi lần, có điều cô cảm thấy mình phải tỏ rõ lập trường, nếu không không chừng lại truyền ra lời ong tiếng ve không hay. Cô dứt khoát nói: "Triệu Bản, tôi đã nói rồi, tôi không có ý gì với cậu cả, cậu đừng quẩn lấy tôi nữa. Tôi không phải lạt mềm buộc chặt, cũng không phải trêu người anh, tôi nghiêm túc đấy."

Cô vừa dứt lời, đúng lúc đám người ở dưới lầu cũng chạy lên, Cao Ca không cần nhìn cũng biết, đều là đám bạn xấu của Triệu Bản. Mấy người này vừa đến liền nghe thấy Triệu Bản nói: "Anh có chỗ nào không vừa ý em? Em nói đi, anh sẽ thay đổi."

Cao Ca lại không sợ những đám người này, đây là trong sân trường, bên đường còn có bạn học qua lại, hăn ta có thể làm gì chứ, thế là cô nói một cách đầy bình tĩnh: "Không phải là không vừa ý, là tôi không có cảm giác gì. Cho nên, hai chúng ta không có bất cứ có thể nào cả, cảm ơn cậu đã xem trọng, nhưng tốt nhất cậu đổi mục tiêu đi."

Cô nói xong liền đẩy một cậu nam sinh ra muốn rời đi.

Cô là người Triệu Bản thích, đương nhiên nam sinh bên cạnh không dám đưa tay cản cô, nhưng Triệu Bản lại muốn ngăn cô lại, nói từ đằng sau:

"Thật ra đến hôm nay anh cũng biết em sẽ nói như thế. Em đứng lại đi, anh đến nói mấy câu cuối cùng với em."

Hắn ta muốn kết thúc rồi sao? Lúc trước không nói như vậy bao giờ. Trong lòng Cao Ca gần như thả lỏng ra, nhưng rồi rất nhanh lại dựng lên phòng bị, cô đứng lại nghiêng đầu hỏi: "Có ý gì? Cậu đồng ý không đến tìm tôi nữa à?"

Triệu Bản liền nói: "Anh biết em không muốn, thật ra anh cũng khá là phục em, mấy cô nàng khác vừa thấy anh có tiền liền hận không lập tức nhào vào, còn anh tặng em nhiều thứ như thế, nhưng em không động lòng mà còn giữ vững nguyên tắc, người như em đúng là hiếm gặp. Em không muốn thì anh cũng không thể ép buộc nữa, như thế này đi, chúng ta làm bạn có được không?"

Cao Ca vô cùng cẩn trọng, không đáp ngay mà hỏi tiếp: "Cậu có ý gì?"

Triệu Bản lại nói tiếp: "Anh không làm phiền em nữa, bắt tay giảng hòa nhé. Sau này em cứ xem anh là bạn là được rồi, điều kiện nhà anh không tệ, có thể giúp được không ít việc, không phải em sẽ từ chối cả điều này luôn đấy chứ."

Cao Ca nhìn hắn một cái, lại thấy mặt Triệu Bản đầy chân thành, cứ như chuyện nghiêm túc có thật vậy. Cô không biết người này muốn giở trò gì, nhưng hình như cũng không phải xấu lắm, thế là gật đầu nói: "Vậy được, tôi đồng ý. Đã muộn lắm rồi, tôi phải về ký túc xá đã, tôi còn chưa tháo trang sức nữa."

Nhưng hiển nhiên Triệu Bản không có ý định để cô đi, Cao Ca vừa nhấc chân là người trước mặt liền chặn lại, rồi sau đó nghe thấy Triệu Bản nói: "Tháo trang sức gì chứ, thế này đi, chúng ta cùng đi ăn bữa cơm đi, anh theo đuổi em lâu như thế mà còn chưa ăn chung với nhau lần nào, ngay

đến cơm còn chưa ăn thì làm sao có thể coi là bạn được." Hình như là sợ Cao Ca không muốn, hẳn ta lập tức nói tiếp: "Ở nhà ăn số bốn trong trường, bây giờ còn chưa đến chín rưỡi, đồ đã gọi rồi, ăn xong anh sẽ đưa em về ký túc xá, nhất định sẽ không đóng cửa."

Cao Ca không muốn đồng ý. Nhưng sau đó Triệu Bản liền chỉ vào Trương Manh ở phía sau mà nói: "Đó không phải là bạn cùng phòng của em sao? Cô ấy đã tới rồi thì cũng có thể đi cùng."

Trương Manh nghe thấy thế thì vui chết đi được, liền vội vàng nói: "Cao Ca, mình đi với cậu nhé, rồi hai chúng mình cùng về. Không sao đâu."

Triệu Bản nói tiếp: "Yên tâm đi, ở ngay trong trường thì xảy ra chuyện gì được chứ."

Quả thật ở trong trường sẽ không xảy ra chuyện gì. Nhà ăn số bốn là nhận thầu bên ngoài, kinh doanh đến trước giờ tắt đèn mười lăm phút, ngược lại có rất đông người đến, không phải là nơi nguy hiểm. Lại nói, còn có cả Trương Manh đi cùng, với cả Cao Ca thật sự không muốn dây dưa với Triệu Bản nữa, bèn gật đầu, "Được."

Triệu Bản vô cùng vui sướng, lập tức để Cao Ca lên xe, Trương Manh nhảy chân sáo lên trước, Cao Ca do dự một lúc rồi cũng ngồi vào băng ghế sau. Chỗ này cách nhà ăn số bốn không xa, trên đường đi Trương Manh không ngừng líu ríu hỏi mọi người mấy chuyện mà con nhà giàu quan tâm, Triệu Bản hài hước trả lời, còn Cao Ca chỉ nghe chứ không lên tiếng.

Lúc đến nơi Cao Ca mới phát hiện, người này đã đặt một gian phòng, gọi thức ăn đầy một bàn, có điều rõ ràng là đợi tin của hẳn ta nên thức ăn đều nóng hôi hổi, không hề nguội lạnh. Triệu Bản đi vào liền bảo Cao Ca Trương Manh ngồi xuống, Cao Ca ngồi ở gần cửa, Trương Manh dứt khoát ngồi bên cạnh cô. Lúc này Cao Ca mới nhận ra, những người khác không đi

cùng đến đây, chỉ có một người em họ của Triệu Bản là Tống Gia Cường cùng đến.

Triệu Bản cũng không để bụng, thuận tay khui đồ uống hỏi cô, "Em uống Coca Sprite hay sữa chua?"

Cao Ca nghe thấy không phải uống rượu thì thở phào nói, "Sữa chua đi."

Triệu Bản đưa cho cô một hộp ngay tại chỗ, Trương Manh bên kia nói muốn uống Coca, Triệu Bản cũng đưa cho cô ấy một lon. Sau đó Tống Gia Cường liền khui một chai rượu trắng, rót đầy ly cho Triệu Bản, Triệu Bản giơ ly về phía Cao Ca: "Mấy tháng qua anh đã làm phiền em, anh thật sự thích em nên mới theo đuổi lâu như vậy. Nhưng là anh vô tâm rồi, anh chân thành xin lỗi em."

Dứt lời, hần liền uống cạn ly.

Cao Ca mới chỉ mở màng sữa chua ra thì đã thấy Triệu Bản rót tiếp ly thứ hai: "Ly này anh mời em, sau này hai ta sẽ là bạn, có chuyện gì thì em cứ tìm anh. Anh uống hết, còn em thì tùy." Nói rồi hần ta lại uống hết một ly nữa.

Uống xong, hần còn úp ngược ly lại, bên trong sạch sẽ. Cao Ca cũng đành phải tỏ vẻ theo, cô cầm sữa chua lên nhấp một hớp - đây không phải là vị cô thường uống, nhưng mùi vị cũng khá ngon.

Trông Triệu Bản vô cùng hài lòng, sau đó bắt đầu bảo bọn họ dùng bữa, đừng khách khí nữa.

Nhưng Cao Ca lại cảm thấy có gì đó là lạ, tại sao âm thanh càng lúc càng xa xôi như thế? Trước mắt cô cũng dần mơ hồ, mấy chén đĩa ly đĩa kia trong mắt cô biến thành hai cái ba cái bốn cái, bóng cửa chõng chéo lên

nhau khiến cô nhìn không rõ. Thậm chí cô cảm thấy trời đất như quay cuồng, cảm giác người ngồi không yên.

Cô loáng thoáng nghe thấy Trương Manh hét lên: "Cao Ca Cao Ca, mấy cậu đã làm gì cậu ấy thế hả?"

Sau đó không còn tiếng động gì nữa, đợi đến khi cô mơ màng có ý thức thì chỉ nghe thấy một câu, "Mẹ kiếp, bộ váy này khó cởi thật đấy." Ánh mắt cô rã rời, chỉ có thể mờ mờ nhìn thấy hình như đang ở trong không gian chật hẹp, mặt Triệu Ân nhăn nhó biến dạng. Cô biến hẳn đang cởi váy cô, cô muốn ngăn lại nhưng không có chút sức lực nào, rồi nhanh chóng, mọi ý thức liền tan biến.

Đừng mà, đừng làm vậy!

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Đêm khuya.

Một chiếc Bentley phanh cái két, dừng lại ở con đường nhỏ trên núi sau trường học.

Cửa bên ghế phụ được mở ra trước, Triệu Bản áo quần xộc xệch nhảy xuống, ngẩng đầu nhìn bốn phía rồi nói: "Mày chắc chắn ở đây không có camera chứ?"

Tống Gia Cường ngồi bên ghế lái nhảy xuống theo, nói đầy chắc nịch: "Bị hư lâu rồi, do bọn chim câu chim cú kia phá rồi. Nhưng chắc chắn không có ai vào lúc này đâu, cũng một giờ rồi, mười một giờ đêm là ký túc xá sẽ đóng cửa."

Triệu Bản nghe thấy thế liền phát tay: "Vậy thì cứ ở đây đi."

Hai gã bọn chúng lập tức mở cửa sau ra, Triệu Bản đứng đằng trước, kéo cô gái ở trong xe ra. Cô gái vẫn được mặc váy áo, nhưng vì dây kéo một bên bị hư nên để lộ một khoảng lớn da thịt trắng hếu ở vùng hông, mấy dấu hôn bên trên vô cùng rõ ràng, nhìn vô cùng gợi dục, Tống Gia Cường không nhịn được nuốt mấy ngụm nước bọt.

Triệu Bản thấy thế liền cười hắc hắc: "Bảo mày lên đi thì mày không chịu, lúc này lại chảy nước miếng, anh nhường chỗ cho mày nhé?"

Triệu Bản dứt khoát đá hắc hắc ta. Một cú đá kia đúng vào trên đầu gối hắc, lập tức Tống Gia Cường mở miệng trách mắng, "Thôi em xin, bạn gái

để ý em chặt lắm."

Triệu Bản khinh thường cười một tiếng, "Trong sáng quá nhỉ." Tống Gia Cường cũng không muốn nói nhiều, ờ một tiếng rồi không nói gì nữa, cúi đầu nắm lấy hai mắt cá chân, đi theo Triệu Bản băng qua cây sồi xanh thấp bé, rồi quăng người xuống đất. Hắn chỉ vừa đứng dậy thì đã thấy Triệu Bản xách đồ của Cao Ca đến, ném sang một bên.

Triệu Bản đá vào Cao Ca rồi chửi rửa một câu, "Cho mày từ chối tao này!" Sau đó lại hỏi hắn: "Thứ đồ chơi kia của mày bao giờ thì hết tác dụng?"

Tống Gia Cường nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói: "Sắp rồi."

Triệu Bản nghe thế liền ừ một tiếng, "Đi thôi. Chỗ này không có ai, lát nữa nó tỉnh sẽ tự mò về."

Triệu Bản gật đầu, hai gã nhân lúc rời đi.

Một giọt nước theo cành cây nhỏ xuống đầu, xuyên qua tầng lớp nhánh cây, cuối cùng rơi xuống đất.

Cao Ca chớp mắt mấy cái đầy khó nhọc, lần đầu không mở mắt nổi, lần thứ hai lại cố gắng một chút, cuối cùng cũng đã mở mắt ra được. Một vùng trước mắt sáng loáng làm mắt cô đau nhức, theo bản năng cô đưa tay lên che lại, nhưng biên độ động tác quá lớn đã động đến vết thương trên người, khiến cô rên đau một tiếng, eo cũng rụt lại, vùng bên dưới đau quá.

Nhưng đau hơn điều này chính là trái tim. Tiếng thét chói tai của Trương Manh, khuôn mặt nhăn nhó của Triệu Bản trong không gian chật hẹp trên xe...

Cô bị cưỡng hiếp rồi!

Bên ngoài vang lên âm thanh quen thuộc, "Anh này, anh chắc chắn là khi con đó tỉnh lại sẽ không đi rêu rao khắp nơi chứ?" Đây là giọng của Tống Gia Cường.

Triệu Bản đáp lại: "Nó không cần mặt mũi nữa chắc? Mấy ngụm nước bọt đã đủ nhấn nó chết chìm rồi! Thôi được rồi, đi thôi, muộn lắm rồi."

Cao Ca kiểm soát hô hấp của mình, không dám phát ra bất kỳ tiếng động nào, hình như vào lúc này ngay đến thời gian cũng trở nên vô cùng chậm chạp, cơn đau như căn bệnh truyền nhiễm, từ đau đớn ở thân dưới kéo lên trên, cho đến mức lòng cô cảm phẫn và đại não chuyển động, lý trí bị kiềm chế làm tay cô run lên. Nhưng cô không thể ra ngoài được, cô không đánh lại nổi chúng.

Cao Ca không thở bằng mũi được nữa, vì sợ hãi và căng thẳng, còn cả câu trả lời đã thành hình trong lòng, khiến cô chỉ có thể há to miệng hít thở. Cô giơ tay lên, cuối cùng vòng hai tay lại, ôm chặt lấy người. Cô đã bị tên khốn kiếp Triệu Bản kia bắt nạt. Triệu Bản như thế là đang lừa cô, ấy vậy mà cô lại tin hẳn!

Khi ở trên xe cô đã tỉnh lại rồi, nhưng cô không dám lên tiếng - cô sợ bọn chúng muốn giết người diệt khẩu. Cô nghe hết toàn bộ cuộc hội thoại của hai tên kia, chúng không hề áy náy chút nào, Triệu Bản cá chắc cô sẽ không dám tiết lộ, thậm chí còn quay mấy clip sex của cô để uy hiếp cô ngoan ngoãn nghe lời, còn tên tay sai Tống Gia Cường đó chẳng qua do lòng ham muốn nên mới dính vào.

Sao bọn chúng có thể làm vậy với cô? Chúng có thể làm vậy mà không chút kiêng dè nào sao? Sao chúng lại tàn nhẫn đến thế?

Trong phút chốc, nước mắt Cao Ca dâng lên. Dưới sự gột rửa của nước mắt, cuối cùng cô đã thích ứng được với ánh sáng, bắt đầu tập trung

nhìn, có thể thấy được thân cây to lớn cách trước mắt không xa, và cả cọng cỏ dại gần trong gang tấc.

Cuối cùng, ô tô tăng thêm mã lực rầm rầm chạy đi, tia sáng kia cũng dần biến mất theo chiếc xe.

Lại một lần nữa trước mắt trở nên tối mờ, duy chỉ có ánh đèn đường xuyên qua cây sồi cao vút hắt đến, có thể mơ hồ trông thấy cảnh tượng xung quanh.

Cao Ca gần như bò dậy ngay, vết thương ở thân dưới quá mức nghiêm trọng, cảm giác đau đơn khi dịch chuyển làm cô gần như không đứng vững nổi, cô lao đảo vịn lấy thân cây bên cạnh mới không ngã xuống.

Cô lập tức cúi đầu xuống nhìn, quần áo đã được mặc nhưng lại rất qua loa. Dây kéo của chiếc váy này bị hỏng rồi, tự cô kéo cũng hơi mất công, nên lúc đi thay quần áo dẫn chương trình mới mất thời gian lâu đến thế. Nhưng bây giờ dây kéo bị kẹt khiến hở cả vạt váy, đầu kéo bị lồi xuống, một mảng da trắng nõn trần trụi lộ ra ngoài, dưới ánh đèn mờ mờ, có thể thấy cả dấu vết màu đỏ ứ đọng trên da.

Cô nhìn quanh trái phải, rất sợ có người trông thấy bản thân nhếch nhác như thế, cũng may ở đây không hề có ai, lại còn là đêm tối, trăng sáng đã dần dịch về phía đông, ở đây chắc là còn ở trong sân trường, chính là cánh rừng hoang vu ở sau núi, trừ đèn đường âm u ra thì không còn gì. Nằm rải rác trên đất là đồ của cô. Túi đựng lễ phục và balo của cô bị ném sang một bên, hai chiếc giày cao gót một trước một sau nằm chỏng chơ trên đất.

Cô chùng như hốt hoảng không biết nên chọn con đường nào để đi, mở túi lôi lễ phục bên trong ra, sau đó lấy váy bọc mình lại. Sau khi che chắn kín mít mấy chỗ bị hở, cô mới có được cảm giác an toàn.

Lại lấy điện thoại trong túi xách ra, người chán nản dựa vào thân cây. Cả thế giới như đã biến thành chân không. Cô cúi đầu xuống nhìn, cả điện thoại nữa, không có bất cứ cuộc gọi nhờ nào, của bạn cùng phòng cũng không có. Không biết Trương Manh nói như thế nào nhỉ? Cô không gọi điện ngay, mặc dù từ khi tỉnh lại nghe thấy mấy lời bàn bạc đầy khốn kiếp kia là cô đã quyết định phải báo án, nhưng cuối cùng cô cũng muốn mình được an toàn - ai mà biết tên khốn Triệu Bân kia đã đi xa chưa?

Cô sẽ không thỏa hiệp, ngay từ khi còn nhỏ cô đã chưa bao giờ chịu thua rồi, vì sao anh làm sai chuyện mà tôi không dám gặp người khác, vì sao anh muốn cưỡng hiếp là cưỡng hiếp, muốn uy hiếp là uy hiếp? Chẳng lẽ vì có tiền ư? Nhưng trên đời này còn có luật pháp!

Tôi sẽ không thỏa hiệp.

Thời gian trôi từng giây một. Năm phút trôi qua chậm chạp hơn bình thường nhiều, Cao Ca bấm số điện thoại cảnh sát 110, sau mấy tiếng chờ máy ngắt ngủi, rất nhanh có người nhắc máy, một giọng nữ vui vẻ nói: "Xin chào, 110 phục vụ vì bạn."

"Chào cô..." Tiếng đầu tiên của Cao Ca khép lại, khản đặc rời rạc. Hiển nhiên đối phương không nghe thấy gì, nên mới lặp lại câu xin chào.

Cao Ca há miệng hít một hơi, rồi sau đó nói ra: "Tôi... tôi bị hãm hiếp."

Vườn trường Tần Đại trong tháng mười đẹp không sao tả xiết, từ sáng sớm phòng ký túc xá 215 đã bị chuông báo thức đánh thức - sáng sớm hôm nay có hai tiết học đầu, không ai ngủ nướng được. Chị cả Lâm Thiển Thiển vươn người một cái, lúc này mới phát hiện chỗ nằm của Cao Ca ở đối diện vô cùng ngăn nắp, chăn màn cũng không được lấy ra dùng, vẫn ngay ngắn đặt ở cuối giường.

Hôm qua cô đi ngủ hơi sớm, nhớ mang máng là sau khi về Trương Mạnh có nói là cô ấy đi ăn cơm với Triệu Bản, chẳng lẽ không về phòng? Lâm Thiến Thiến quay sang Trương Mạnh ở chếch phía đối diện cũng vừa vươn vai mà hỏi: "Cao Ca đâu? Cậu ấy đi từ sớm hay là không về!"

Ai ngờ Trương Mạnh vừa nghe thấy thế liền nổi giận, lập tức không ngủ gật nữa, mắt nhìn chăm chăm vào cô, giọng cũng khá xấu: "Cậu ta đi đâu hỏi mình làm gì? Mình không phải là cái đuôi của cậu ta!"

Mới sáng sớm Lâm Thiến Thiến đã bị chặn họng, khỏi phải nói là khó chịu thế nào. Nhưng thấy Trương Mạnh như ăn phải thuốc súng, nói xong câu đó vẫn không chịu buông thả mà còn nói tiếp: "Đều là người dẫn chương trình ban văn nghệ, tại sao mấy người cứ coi mình như con hầu của cậu ta thế? Mình mất giá đến thế hả. Cậu ta đi đâu mình đâu có biết, cậu ta đi chèn chèn với mấy kẻ con nhà giàu có tiền kia thì có liên quan gì đến mình, mình quản được chắc? Đừng có quá đáng!"

Nói xong, cô nàng liền bò xuống giường, đi thẳng vào nhà vệ sinh. Cửa bị đóng sầm một tiếng, dọa Lâm Thiến Thiến giật mình. Đợi khi bớt ồn ào đi, Lưu Mỹ Hà ở bên cạnh cô nay mới dậy, làm như không có chuyện gì xảy ra, nhìn ra ngoài cửa sổ rồi nói: "Này, trời hôm nay đẹp thật đấy."

Đây đúng là người không quan tâm đến chuyện đời mà!

Lâm Thiến Thiến cạn lời, cũng không có hứng tung hứng với cô ấy, xếp chân lại rồi đứng dậy đi xuống giường. Sau đó cô liền gọi cho Cao Ca một cuộc, kết quả không ai bắt máy, Lâm Thiến Thiến còn phải đi học, dĩ nhiên không để ý nhiều.

Kết quả vừa vào lớp liền cảm thấy náo nhiệt hơn ngày thường, tiết hôm nay là giờ lên lớp*, một học viện gồm sáu lớp, lúc này mọi người đều tụm ba tụm bảy lại như bàn tán chuyện gì đó, cô và Lưu Mỹ Hà vừa ngồi xuống, liền thấy một bạn nam quen quen quay đầu lại nói với cô: "Cậu biết

gì chưa? Xảy ra chuyện rồi đấy. Tối qua có xe cảnh sát chạy vào ký túc xá của trường, dẫn tên Triệu Bản nhà giàu đi rồi! Cũng giam xe của hắn lại rồi!"

(*Thường chỉ những lớp tập trung lại của nhiều lớp.)

- Nghe nói Triệu Bản không thích đái ngô ở trong ký túc xá, bố hắn ta liền mua một căn nhà trong tòa nhà nhân viên cho hắn, bình thường cũng ít khi về phòng.

Tim Lâm Thiến Thiến ngừng đập một nhịp, Trương Manh đã nói, hôm qua Cao Ca đi ăn cùng Triệu Bản, bây giờ Triệu Bản đã bị cảnh sát đưa đi, nhưng lại không thấy bóng dáng Cao Ca đâu, không phải đã xảy ra chuyện gì rồi đấy chứ.

Nhưng còn chưa đến lượt cô hỏi thì đã nghe thấy Lưu Mỹ Hà nói: "Tối qua Cao Ca ở chung với Triệu Bản đấy, cả đêm không về, không phải bọn họ gâ chuyện đó chứ? Cậu có biết vì sao lại bị bắt không?"

Vẻ mặt nam sinh đầy nét kinh ngạc: "Không phải Cao Ca không đồng ý cậu ta sao? Sao hôm qua hai người họ lại ở chung với nhau thế. Mình nghe nói hôm qua cảnh sát đến tra hỏi Triệu Bản, nói hắn dính vào vụ án hiếp dâm. Cao Ca cậu ấy..."

Cậu ta vừa nói ra miệng, cả một đám người liền biến sắc, không phải là bị cường hiếp đấy chứ! Chuyện này nóng rồi đây.

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Cảnh sát Lưu Mân cầm ly của mình và một chiếc ly giấy đi rót hai ly cà phê nóng ở máy. Đúng lúc có đồng nghiệp khác đi ngang qua hỏi cô: "Mới sáng sớm mà uống cái này rồi à? Làm thêm giờ hả?"

Vành mắt Lưu Mân hơi thâm đen, vì thức cả đêm mà người có vẻ mệt mỏi, cô ngáp dài gật đầu nói: "Ừ, bận cả một tối."

Đối phương nhìn vào ly giấy, hỏi: "Vẫn chưa làm xong à?"

Lưu Mân gật đầu, cô mới là thực tập sinh năm nay, hơn nữa vì là con gái, mọi người cũng để ý chăm sóc nhiều, cường độ như tối hôm qua vẫn là lần đầu gặp phải, khó tránh khỏi mất sức.

Hai người nói với nhau mấy câu, rồi cô ấy cầm cà phê đi vào căn phòng làm việc bên cạnh, ngồi trong phòng là một cô gái mặc áo khoác mỏng của cô, ngủ thiếp đi trên ghế sofa. Gương mặt đã được tẩy trang sạch sẽ, để lộ ngũ quan xinh xắn, ngay đến một cô gái như Lưu Mân cũng không nhận được mà xúc động, đúng là một cô nàng xinh đẹp.

Nhưng sắc mặt Cao Ca không dễ nhìn lắm, vốn đã trắng, nay đến nửa huyết sắc cũng không có, nhất là đôi môi khô nứt và tái nhợt, trên mặt còn có vài vết xước vì tức giận - đều là chuyện của đêm qua. Rõ ràng không được thoải mái, nhưng lúc này hai ty Cao Ca vẫn khoanh lại đặt trước ngực, tạo tư thế mất tự nhiên nằm lệch trên sofa.

Hôm qua bọn họ nhận được tin báo liền lập tức xuất đồn, mất mười phút đến nơi của Cao Ca. Cao Ca chỉ mặc mỗi chiếc váy màu vàng đứng

giữa đường, cao gầy yếu ớt, lại thêm hoảng hốt.

Bọn họ vội vã dừng xe lại, cô là người đầu tiên đi xuống, đến giờ cô vẫn còn nhớ hình ảnh của Cao Ca lúc đó, lớp trang điểm trên mặt đã nhòe đi hết, lại còn hóa trang rất đậm để dẫn chương trình sân khấu, nên giờ đây trông rất thảm hại, cũng không nhìn rõ mặt mũi biểu cảm. Tuy giọng cô gái ấy run rẩy nhưng lại cố giữ ổn định, cô nói: "Đằng trước có dấu xe, là Bentley của Triệu Ân. Hẳn chỉ mới rời đi nửa tiếng. Không biết trong bụi cỏ có phải có dấu chân không, hẳn ta và gã em họ hẳn là Tống Gia Cường ném tôi xuống đó, trên balo của tôi và túi xách chắc chắn có dấu vân tay, Triệu Ân đã cầm nó ném xuống đất."

Những nhân viên điều tra khác nhanh chóng đi thu thập chứng cứ, Lưu Môn ngồi cùng với Cao Ca trên xe, về đồn cảnh sát trước, sau đó phối hợp với pháp y tiến hành lấy chứng cứ, tiếp nữa là lấy khẩu cung của cô. Thật ra thì nhắc đến, Lưu Môn cũng rất bội phục cô bé này, lúc lấy chứng cứ và thẩm vấn vụ án cưỡng gian khá là... lúng túng. Lấy chứng cứ là muốn tìm tinh dịch của nghi phạm bên trong âm đạo người bị hại, tìm những manh mối do nghi phạm để lại trên người, bao gồm lông tóc, da chết, thể dịch vân vân, cho dù bác sĩ là nữ, nhưng vừa bị cưỡng hiếp không lâu mà lại phải làm như thế, đã có rất nhiều người không chịu nổi. Thẩm vấn lại càng lộ liễu hơn, bởi vì phải biết được tất cả chi tiết đã xảy ra vào lúc đó, ví dụ như tư thế cơ thể, kích cỡ hình dáng cơ quan sinh dục của đối phương, động tác của đối phương, còn cả quá trình cưỡng hiếp nữa, vân vân.

Có rất nhiều người cũng vì chuyện này mà cuối cùng từ bỏ, huống hồ, đây chỉ mới là bắt đầu. Xã hội luôn bất công với phái nữ, luôn ôm thái độ thù địch to lớn. Có rất nhiều người sẽ không vì bạn là người bị hại, bạn bị xâm phạm mà đứng về phía bạn. Trái lại họ sẽ cho rằng là bạn đáng đời, gây ra chuyện là tự vấn đề của chính bạn, nếu bạn không bị coi thường thì làm sao bị cưỡng hiếp được, tại sao người khác lại không có chuyện gì? Nếu bạn không muốn thì tại sao không cố phản kháng đi? Mà đáng sợ hơn

nữa là, những lời này không chỉ xuất phát từ miệng cánh mày râu, mà ngay cả một vài cô gái cũng sẽ nói như vậy.

Huống hồ, nghi phạm lại còn là con nhà giàu. Lưu Mân có thể gần như tưởng tượng được, một khi chuyện này bị truyền đi thì Cao Ca sẽ phải đối mặt với những tình cảnh thế nào, cô ấy chỉ mới là sinh viên đại học năm ba, chỉ mới hai mươi tuổi.

Nhưng Cao Ca vẫn cố gắng gượng, Lưu Mân có thể thấy cơ thể Cao Ca đang run rẩy, cũng có thể thấy cô ấy luôn cắn chặt môi, nhưng để cô khó mà quên được chính là đôi mắt sáng ngời kia, ngập tràn trong đó là quật cường và bất khuất.

Lưu Mân đặt ly cà phê lên bàn trà trước ghế sofa, ly nước chạm xuống mặt bàn phát ra tiếng, khiến Cao Ca còn đang say ngủ lập tức giật mình ngồi dậy, cô như chú cún con đầy cảnh giác nhìn khó khăn nơi, cuối cùng ánh mắt tập trung trên người Lưu Mân, cả người mới thả lỏng.

Cô gọi một tiếng chị Manh, giọng khàn khàn khô khốc, mà tối hôm qua lúc lấy khẩu cung, giọng cô vừa ngọt vừa ấm áp.

Lưu Mân thở dài nói: "Tỉnh rồi à, không sao đâu, đây là đồn cảnh sát, trời đã sáng rồi, chị pha cho em ly cà phê đây, em uống đi. Chị vừa về lấy quần áo cho em đây, em đi thay đi. Ở đây không sao đâu, em có thể đi được rồi, nếu có tin tức gì thì bọn chị sẽ báo lại cho em, em có bạn không, bảo bạn ấy tới đón em nhé?"

Cao Ca cuống quýt hỏi: "Thăm vấn thế nào rồi ạ? Hẳn thừa nhận rồi sao! Có thể kết án chưa?"

Thật ra tối qua khi lấy khẩu cung xong là Cao Ca đã có thể đi được rồi, nhưng một là sinh viên như cô sau nửa đêm không có chỗ nào để đi, hai là cô còn muốn biết kết quả của Triệu Bân, nên mới xin Lưu Mân cho mình ở lại bên này.

Tuy chưa có kết quả kiểm tra, nhưng có thể Lưu Mân biết được chút ít, căn bản Triệu Bản không hề thừa nhận, lúc này trong nhà hẳn đang tìm người nói giúp, yêu cầu thả người, có điều đây là vụ án hình sự, bị đội trưởng đuổi về.

Nhưng đây chỉ là tạm thời, nhà Triệu Bản có lai lịch, ai mà biết sẽ chống đỡ được đến lúc nào.

Nên ánh mắt Lưu Mân nhìn Cao Ca cũng có chút đồng tình, chỉ là chuyện như kiểu này không thể tiết lộ được, cô đành phải nói: "Em về trước đi, có chuyện gì chị sẽ báo lại cho em."

Cao Ca thấy cô không chịu nói, lúc đi thay quần áo chỉ có thể gắng hỏi lại một câu, "Chị Mân, sẽ là Thăng Chi Vu Pháp* đúng không?"

(*Đây là chương trình TV ở Hồng Kông về các vụ án hiện hành để người dân biết tin thì gọi vào báo.)

Nhưng Lưu Mân không đáp, chỉ có thể đưa cô ra ngoài, kết quả lại không may chút nào, lúc bước ra khỏi thang máy vừa vặn đụng phải một đám người gấp gáp, bọn họ liền xông lên, cả Cao Ca và Lưu Mân suýt nữa đã bị chèn ép sang một bên. Trên người Cao Ca có không ít vết thương, Lưu Mân vội đỡ lấy cô, nói một câu: "Trước xuống sau lên."

Cô mặc cảnh phục, mặc dù người đàn bà đối diện nhìn rất bộ tịch nhưng cũng không dám chọc vào cô, chẳng qua lại liếc hai người một cái. Lưu Mân không thể gây chuyện, Cao Ca lại không có tâm trạng nghĩ đến chuyện đó, đợi đám người này đi vào, hai người họ liền đi ra. Chỉ là cửa quá đông, lúc đi ra Cao Ca phải ngẩng đầu lên.

Đúng lúc đó, chợt người đàn bà bên trong lên tiếng, "Đứng lại!"

Cả Cao Ca và Lưu Mân đều không nghĩ là nói hai người bọn cô, dù gì hai bên cũng không quen, cứ thế đi ra đến cửa, cuối cùng Lưu Mân còn dặn

một câu, "Gần đây em ra vào cũng phải cẩn thận đấy, nhớ bảo vệ mình cho tốt, đã cho em số điện thoại của chị rồi đấy, có chuyện thì em cứ gọi cho chị là được."

Cao Ca vừa định gạt đầu thì nhìn thấy đám người vừa vào thang máy đó lại đi ra.

Dẫn đầu là người đàn bà trang điểm cực kỳ khéo léo, khí thế hung hăng đi về phía các cô, vẻ mặt của bà ta quá đáng sợ, bặm trợn nhìn chăm chăm vào cô, giống như cô là một thứ đồ rác rưởi đến mức phải phá hủy cô đi vậy. Cao Ca gần như nghiêng đầu lại nhìn ra sau mình xem có còn người khác không, nhưng mặc dù trong phòng khách người đến người đi, nhưng không có ai đứng lại, chỉ có mình cô, bọn họ đang đi về phía cô.

Lập tức Cao Ca nghĩ ngay đến Triệu Bản, chắc chắn đây là người nhà của hắn ta rồi.

Đúng như dự đoán, người đàn bà cầm đầu vừa đến gần là đã hỏi: "Mày là Cao Ca chứ gì."

Lưu Mân nhanh chóng kịp phản ứng lại người này là ai, lập tức đứng chặn trước mặt Cao Ca, vừa khoát tay lui sau ra hiệu bảo cô đi đi, vừa nói với người đàn bà đó: "Chào bà, ở đây không thể làm ồn, mời bà giữ im lặng. Bà có chuyện gì cần tôi giúp không? Tôi có thể giải quyết giúp bà."

Người đàn bà kia vẫn nhìn Cao Ca, hai mắt tóe lửa, nào để ý đến một thực tập sinh như Lưu Mân, dứt khoát không thèm nói chuyện với cô mà chỉ tiện tay đẩy cô gạt ra ngoài. Lưu Mân lão đảo chực ngã, lúc này liền nổi giận, "Bà muốn đánh cảnh sát hả!"

Lúc này người đàn bà kia mới thu lại ánh mắt dừng trên mặt Cao Ca, nghiêng đầu nhìn Lưu Mân, nói: "Cô cảnh sát này, tôi không đánh cảnh sát, tôi đang giải quyết chuyện riêng, đây không phải là chuyện ô nên quản. Tôi

không có ý gì khác, tôi chỉ đột nhiên thấy nó nên đuổi theo xem cái đồ không biết xấu hổ này trông như thế nào mà thôi."

Bà ta dẫn người bao vây cô và Cao Ca lại, tạo nên một vòng kín, bà ta từ từ đi lên trước, nhìn Cao Ca từ trên xuống dưới, trong miệng phát ra tiếng hừ đầy khinh thường, "Tao biết mấy đứa con gái như mày mà, bây giờ không lo học hành đàng hoàng tự mình kiếm tiền, mà cứ chăm chăm đi đường tắt, cậy thế nhà giàu để muốn có cuộc sống giàu sang sâu lười. Vì cái này mà giờ cho bằng được mọi mảnh khố, từ một ông già bảy mươi tuổi cho đến một thằng bé trai mười lăm tuổi cũng không thả, cũng không thèm xem xem người ta có thể làm ông nội mày hay làm con trai mày, chỉ cần là đàn ông có tiền là đều được, chỉ vừa gặp mặt đã dám hẹn nhau trên giường, chỉ sợ bỏ lỡ người có của, không lẽ mày mất giá đến thế hả? Đúng rồi còn nữa, lén uống thuốc cái gì, kỳ rụng trứng cái gì, chích thủng bao cao su cái gì, chỉ là vì mang thai cả thôi, mang thai được rồi ấy à, là có bản lĩnh một bước lên trời gả vào nhà giàu làm phu nhân giàu có thôi, cho dù không gả vào thì cũng ôm được một đồng phí bồi dưỡng, mua bán tốt quá mà đúng không? Đồ cái bọn không biết xấu hổ."

"Nhưng người như mày, vẫn là lần đầu tao thấy đấy." Bà ta khinh thường nói, "Mày muốn giả ăn vạ* đến điên rồi! Mày cũng không nhìn xem thân phận con trai tao là ai, có bao nhiêu tiền?! Nó muốn phụ nữ, chỉ tùy tiện ngoắc tay một cái là có đủ đứa xếp hàng đi quanh nó, có loại nào mà chưa gặp? Không phải mày được cái mặt đẹp à? Nhưng tao thấy mày cũng chẳng bằng được mấy con ả đầu bảng ở club, nó nghĩ quần nên mới đi cưỡng hiếp mày chắc? Mày nằm mơ à."

(*Từ gốc là 碰瓷/bính tử, nguyên là thuật ngữ của dân buôn đồ cổ, chỉ việc những kẻ gian thương hay để những món đồ sứ dễ vỡ ở chỗ dễ thấy, dễ bị va chạm, hễ có ai sơ ý làm vỡ là nhảy ra bắt đền. Ngày nay, từ này dùng để chỉ những thành phần thích dàn cảnh tai nạn, giả vờ bị thương để đòi được món hời.)

Dường như bà ta rất tự tin về con rai mình, nói tới nói lui vô cùng tự đắc, lúc này bà ta đã đứng trước mặt Cao Ca, chỉ thẳng tay vào mũi cô mà mắng: "Tao nói cho mày biết! Chuyện này không phải là mày không xong, mà là nhà họ Triệu bọn tao không xong, dám hủy hoại danh tiếng nhà tao, Cao Ca đúng không, mày cứ chờ đây. Tao sẽ cho mày biết cái gì gọi là hủy hoại danh tiếng!"

Cao Ca đứng yên ở đó, cô tức giận đến mức cơ thể run lên, cô biết nhà Triệu Bân có thế lực lớn, cô biết bây giờ đã có chứng cứ thì hẳn phải tránh đi, không nên gây ra chuyện gì nữa, nhưng cô quá đỗi tức giận, tôn nghiêm của cô không cho phép!

Triệu Bân con trai người đàn bà này tối qua còn cưỡng hiếp mình, hẳn ta làm tổn thương mình, nhưng người đàn bà này nói gì, là cô giả ăn vạ!

Cô dứt khoát đưa tay lên đánh hất ngón tay bà ta đang chỉ mình, trước vẻ mặt ngạc nhiên tức giận của bà ta, trước cơn thịnh nộ "mày muốn làm gì" của bà ta, rồi nói với mấy kẻ rục rịch đang định đi lên giữ cô lại: "Tiền của bà vất cho lương tâm ăn đi! Bà cũng là một người phụ nữ, tôi hỏi bà có người phụ nữ nào lại dùng cách này để giả ăn vạ hả? Có người phụ nữ nào đồng ý bị cưỡng hiếp hả? Bà có đồng ý không hả? Bà tưởng bà ra oai ở đây là có thể nhục mạ tôi, nhưng thật ra chỉ nói cho người ngoài biết gia giáo ít đến mức đáng thương của Triệu Bân kia là từ đâu mà đến! Một kẻ tiểu nhân hèn hạ mất đi lương tâm chỉ giỏi bao che như bà, làm sao dạy được con trai nên thân? Phạm tội mới là bình thường ư?"

Tôi biết bà muốn đả kích tôi, để tôi lùi bước, để tôi tự giác không gặp người khác, tự mình biến mất biệt tăm biệt tích, nhưng đừng hòng có chuyện này. Tôi nói rõ cho bà biết, Cao Ca tôi đến một bước sẽ không lùi, tôi biết nhà các người có tiền, nhưng có tiền không có nghĩa là chân nghĩa là chân tướng, tôi muốn nhìn thấy tận mắt tin tức được dần dần lan đi, tận mắt nhìn con trai bà ngồi tù! Tôi cũng sẽ bảo bà ném thử một chút cái gì gọi là hủy hoại danh tiếng, bà cứ chờ đấy."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Hiển nhiên Cao Ca vặc lại như thế đã chọc giận mẹ của Triệu Bản, người đàn bà này đứng đó không ngừng chỉ vào cô mà nói: "Mày mày mày..." Nhưng bên cạnh có mấy cảnh sát đi đến, cộng thêm một người trông như luật sư cũng đang nhắc nhở bà ta chú ý nơi chốn, nên bà ta chỉ có thể ném lại một câu, "Mày cứ chờ đấy."

Một tiếng này chứa thâm ý thế nào, không cần hỏi cũng biết.

Lưu Mân khẽ nhíu mày, cũng không muốn hai bên căng thẳng vào lúc này, hơn nữa, đối với Cao Ca yếu thế mà nói thì cũng không phải là chuyện tốt gì, cô và đồng nghiệp chia nhau ra đi lên, cô khuyên Cao Ca, còn hai người khác khuyên mẹ của Triệu Bản, tách hai người bọn họ ra.

Đợi đến khi cô chạm phải vào cơ thể Cao Ca, mới phát hiện cô bé này run liên tục không thôi, cô cũng không nói gì, chỉ đành đẩy Cao Ca ra ngoài, đồng thời nhắc nhở cô: "Em nói năng nhớ để ý chút, nếu không không cẩn thận là lại dễ bị bêu rếu lắm." Khả năng của nhà họ Triệu lớn thế nào ai cũng biết, ngộ nhỡ xui xẻo thì toi.

Cao Ca vẫn chỉ im lặng, cho đến lúc sắp đi, hai mắt cô ngân ngấn nước mắt, cắn môi nói, "Bà ta không ăn năn chút nào cả, bọn chúng đều là ác quỷ."

Lưu Mân không tiếp lời.

Lúc Cao Ca về lại trường thì đã hơn tám giờ. Sáng hôm nay có tiết, trong ký túc xá không có lấy một ai, im ắng khiến lòng người an nhàn. Cô

không khác gì kẻ trộm, cúi đầu không dám nhìn người nào lên lên lầu, sau đó đóng cửa kéo rèm, cởi quần áo ra chui vào phòng tắm. Thậm chí cô cũng không dám nhìn cơ thể mình dưới ánh nắng lần nữa, mặc cho hơi nước xối vào người từ đầu đến chân. Sau đó hơi nước bốc lên, nhất thời trước mắt trở nên mờ mịt, nước mắt cứ vậy mà tuôn rơi.

Những kiên cường kia, những bình tĩnh kia, vào giây phút này đã hoàn toàn tan rã.

Mới đầu chỉ là từng giọt nước mắt lăn dài, cô lặng yên thút thít dưới vòi sen, sau đó không nhịn nổi nữa, từ từ ôm lấy mình ngồi xuống khóc lớn lên. Giọng khàn khàn bi ai xen lẫn tiếng nước chảy, ở trong phòng tắm nhỏ hẹp biến thành đồng tình, cứ quanh quẩn bên tai.

Cô tủi thân cô không cam lòng cô phản nộ. Cô biết mình mãi mãi không thể nào đo lường được ranh giới của người khác, nhưng cô không hiểu, chỉ vì cô không đồng ý lời tỏ tình là có thể cưỡng hiếp cô ư? Cô không hiểu tại sao có người có thể coi thường luật pháp đến thế! Có thể làm tổn thương người khác! Thậm chí sau khi chuyện đã xảy ra còn có thể trả đũa một cách vô liêm sỉ như vậy!

Cô khom lưng ngồi bệt trong phòng, bị nước nóng xối đỏ cả người, không khác gì con tôm to bị vớt lên bờ nấu chín.

Không biết đã khóc bao lâu, cho đến lúc nước nóng lạnh đi, dội xuống người cô làm nổi da gà thì cô mới hoàn hồn lại, sau đó bắt đầu lau khô người. Giờ đây cô đã lấy lại bình tĩnh, trên mặt cô nhìn bình thản là thế, nhưng tay không hề dừng lấy một giây, đầu tiên là khăn tắm, dùng hết sức lau từ trên xuống dưới, một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần, cho đến lúc mỗi tắc da nổi mẩn đỏ lên, chảy ra máu, không thể dùng sức được nữa mới đổi thành xà phòng, thoa lên khắp người, xà phòng liếm đến những vết thương gây đau rát, dưới cơn run rẩy, cọ rửa, rồi lại thoa thêm, lại cọ rửa.

Cho đến lúc ngoài hành lang bắt đầu ồn ào, tay cô mới dừng lại. Da cô nhẵn nheo, cơ thể run run trong nước lạnh, cuối cùng cô tắt vòi sen, lau khô người, trùm khăn tắm lên về lại giường mình, trùm đầu nằm xuống.

Giọng nói trong hành lang vẫn quen thuộc như xưa, nội dung các cô ấy chuyện trò vẫn quen thuộc đến thế: bộ phim truyền hình ngày hôm qua, phim điện ảnh hai ngày nay, và cả buổi trưa nên đi ăn malatang* hay gà um vàng. Cô ở trong chăn lạnh lùng lắng nghe, chỉ cảm thấy cuộc sống rõ ràng như thế mới hôm qua còn quay xung quanh mình, vậy mà hôm nay lại chẳng thấy đâu.

(*Malatang: một món súp siêu cay nấu với hỗn hợp nhiều đồ ăn, xuất phát từ vùng Tứ Xuyên.)

Cho đến lúc có âm thanh càng thân thuộc truyền đến tai cô: "Nè, cậu nói xem Cao Ca cả đêm không về, không phải thật sự bị Triệu Bân ấy ấy rồi chứ."

Giọng nói càng lúc càng gần, "Lúc nào nó cũng ra vẻ như thiên nga, thật ra chỉ là con vịt xấu xí thôi, các cậu có biết bố mẹ nó làm gì không? Mẹ nó bán rau trong chợ, còn bố nó là bảo vệ đấy. Cậu cứ nhìn nó xem, ngày nào cũng ăn mặc kiểu lăng lơ! Mình còn tưởng nó là tiểu thư nhà giàu nữa chứ!"

Chắc đã đến trước cửa phòng bọn họ, vừa mở cửa vừa nói tiếp, "Mình thấy chắc nó làm tiền từ trên người lũ con trai đấy, loại người gì thế chứ, chắc chắn chưa cho đủ tiền đấy, nếu không nó lấy tiền đâu ra mà ăn mặc, quần áo của nó toàn của mấy hãng lớn cả, cái váy hôm đó mặc cũng hơn một ngàn đấy, đủ ba tháng rưỡi tiền lương rồi."

Lưu Mỹ Hà vừa nói vừa mở cửa, thấy rèm cửa được kéo lại cũng không để ý, sáng nay mọi người dậy trễ, hơn nữa ở đối diện lại là ký túc xá

nam nên quanh năm các cô cũng thường xuyên kéo rèm. Cô còn nghiêng đầu hỏi: "Có đúng thế không lão đại?"

Lâm Thiến Thiến thật sự không muốn trả lời, chỉ nói một câu, "Chiếc váy đắt tiền của cậu ấy là quà sinh nhật do bạn trai cậu ấy tặng. Quần áo bình thường không phải đều là hàng taobao à? Mấy chục đồng một thứ, cậu ấy mặc đẹp bởi vì chính cậu ấy đẹp."

Lưu Mỹ Hà nghe mà chỉ cười, "Cũng chỉ có mỗi cậu mới tin." Loạt soạt ném túi xách lên bàn, cô ấy lại nói, "Nếu nó không muốn trèo cao thì ăn mặc lẳng lơ thế làm gì? Bạn trai ở xa lấy đâu ra người để ngắm mà mặc. Còn nữa, nhìn mỗi lần dẫn chương trình là lại bận trước chạy sau mượn lễ phục, nói gì mà không muốn ở cùng Triệu Ân, theo mình thấy, chẳng qua là đang chờ giá cao mà thôi, nó thông minh đấy."

Trong khi nói thì một cuốn sách bay từ trên đầu xuống, Lưu Mỹ Hà sợ hết hồn, vội tránh người đi, nhưng trang sách vẫn sượt qua mặt cô nàng, cào xước mấy vết máu. Cô nàng hét chói tai, ôm mặt quay sang nhìn: "Ai! Ai đấy?"

Cao Ca trèm chân ngồi dậy, lạnh lùng nhìn cô ấy.

Lưu Mỹ Hà lập tức im bật.

Đôi mắt hạnh xinh đẹp của Cao Ca nhìn xuống cô ấy từ trên cao, không hề nói gì nhưng khí thế lại đủ ép người. Lưu Mỹ Hà cũng chột dạ, cả buổi không nói được gì, chỉ có Lâm Thiến Thiến lên tiếng chào hỏi Cao Ca: "Cậu ở đây à, lúc sáng cậu không đi học nên mình đã thu âm và ghi bài lại cho cậu rồi, có rảnh thì cậu xem nhé. Phía thầy giáo mình cũng xin nghỉ cho cậu rồi, nói cậu đau bụng, cậu đừng nói nhảm đấy."

Cao Ca vẫn nhìn Lưu Mỹ Hà, mắt sáng như đuốc. Lưu Mỹ Hà bị nhìn đến mức khó chịu, bước lùi ra sau nói: "Cậu nhìn tôi làm gì, bộ tôi nói sai

hả? Không phải bố cậu mẹ cậu là người bình thường thôi sao? Tiền cậu từ đâu ra?"

Lúc này cả người Cao Ca lạnh như băng, nội tâm lại bùng cháy, nhưng khí thế cũng không hề lép vế tí nào, cô nhếch môi, nói với Lưu Mỹ Hà: "Tiền tôi từ đâu ra không cần cậu lo, nhưng tôi nói cho cậu biết, nếu cậu không quản được cái miệng thì cứ để tôi quản, cậu thử xem đi."

Lâm Thiến Thiến thấy hai người gây gổ với nhau bèn muốn khuyên giải, nhưng nhìn dáng vẻ lạnh lùng không muốn rút lui của Cao Ca, chỉ đành phải đi khuyên Lưu Mỹ Hà. Nhưng cô quên mất con nhóc kia trước nay đều hay sợ, lúc có chuyện để tâm thì tâm ngất trời, nhưng gặp chuyện liền chùn chân, không đợi cô khuyên thì Lưu Mỹ Hà đã hừ mũi nói: "Mình cũng không có cố ý."

Vậy tức là nhận sai rồi, nói xong cô nàng liền quay đầu bước ra khỏi phòng.

Tạm thời trong phòng yên tĩnh đi, Cao Ca không còn sức lực, lại nằm ngã ra. Lâm Thiến Thiến đứng bên dưới một hồi, có lẽ cũng không biết nên nói gì, chỉ để lại một câu "buổi trưa mình sẽ mang cơm cho cậu" rồi đi.

Đồn cảnh sát.

Kết quả kiểm tra đã có, pháp y Từ Giai gấp gấp đi vào văn phòng, muốn báo lại kết quả nhưng rồi lại phát hiện, có vẻ không đúng lắm.

Đội trưởng Mạnh Lỗi ngồi trên sô pha, sắc mặt khó coi, ngồi ở đối diện là hai người, người đàn bà ngồi đầu phục trang đẹp đẽ như phu nhân, người đàn ông ngồi bên cạnh đeo kính gọng vàng mặc âu phục, nhìn là biết là luật sư, vào lúc như thế này, vừa vặn giống như đang đàm phán với Mạnh Lỗi.

Cô nhanh chóng đi vào, liền nghe thấy người đàn bà kia nói, "Đội trưởng Mạnh, anh có biết tôi họ gì không? Tôi họ Chương, tôi nghĩ chắc anh cũng biết cái họ này có bao nhiêu phần trọng lượng. Chồng tôi tên Triệu Thiên Vũ, cũng là người có mặt mũi ở thành phố Tần này. Tôi chỉ hỏi anh một câu, anh không bằng không chứng bắt người như thế, đã nghĩ đến hậu quả chưa?"

Từ Giai chặc lưỡi hít hà, cô không biết nhà họ Chương, nhưng nghe cũng biết chắc hẳn không phải nhà bình thường, còn Triệu Thiên Vũ thì cô biết, là ngôi sao giới thương nghiệp ở thành phố Tần, có thương hiệu bất động sản địa phương hàng đầu, dù sao năm nào cũng có thể nhìn thấy tên ông ta trong bảng xếp hạng người giàu có, mà quan trọng nhất là, tiếng tăm người này không tẻ, những năm qua đã đọc rất nhiều tin tức ông ta quỳ tiền quyên vật.

Là con trai ông ta ư? Cô lại nghĩ đến bản kết luận cầm trong tay, cảm thấy chuyện này thật khó khăn.

Cô lại chặc lưỡi, đội trưởng Mạnh Lỗi thì tốt hơn, năm nay ông hơn bốn mươi tuổi, vì quanh năm làm cảnh sát mà gương mặt có chút già nua, nhưng vẫn là vẻ không cần giặt cũng tự có uy. Ông ngồi ở đây mặt không cảm xúc trước lời của Chương Nhã Tĩnh, đợi bà ta nói xong mới nói: "Xin lỗi, bất kể là họ Trương hay họ Triệu, ở đây họ Công*, chị có nói với tôi cũng vô ích. Nếu Triệu Bản không làm sai chuyện thì chỉ bị giam giữ nhiều nhất là hai mươi tư giờ, đến thời gian, tất chúng tôi sẽ thả người. Còn nếu cậu ta thật sự có vấn đề, thì là họ gì cũng không có tác dụng."

(*Chữ Công trong công bằng.)

Ông đứng lên, làm động tác tiễn khách: "Trong thời gian bị bắt giam không cho phép người thân gặp mặt, luật sư xin gặp mặt thì ra ngoài giải quyết, làm xong thủ tục rồi thì có thể gặp."

Sợ rằng Chương Nhã Tĩnh chưa từng bị đối xử như thế, vừa rồi ở dưới lầu bị Cao Ca chỉ thẳng mũi mắng là vô giáo dục, lần này lại dứt khoát bị một đội trưởng nho nhỏ tiễn khách, sắc mặt bà ta trông rất khó coi, trực tiếp đứng phắt dậy, cười lạnh một tiếng: "Được thôi, họ Chương hay họ Triệu đều vô dụng, trái lại tôi muốn xem xem anh có chống đỡ nổi không. Nếu con trai tôi thiếu một sợi tóc thì các người cứ chờ đó."

Dứt lời, bà ta hung hăng xông ra ngoài. Từ Giai vẫn còn đợi ở bên ngoài, suýt nữa là đập vào người bà ta, sợ hết hồn, nhưng Chương Nhã Tĩnh nào để ý đến cô? Một câu xin lỗi cũng không có, thờ hờn hển rời đi. Máy người đàn ông vẫn luôn đứng bên ngoài lập tức đi theo sau, một đám người rầm rộ kéo nhau ra về.

Từ Giai xoa lên bả vai bị đụng, thu lại vẻ mặt như nhìn đồ thần kinh mà gõ cửa vào phòng, đặt báo cáo xuống bàn Mạnh Lỗi. Cứ qua một lúc là Mạnh Lỗi lại rút thuốc hút, khói sặc chết người.

Từ Giai dứt khoát mở cửa sổ ra, sau đó nói: "Khó giải quyết rồi."

Nhưng Mạnh Lỗi không hề có ý lùi bước, người đàn ông này cũng đã quen với việc nghênh đón khó khăn, ông rít mạnh một hơi rồi dí tắt điều thuốc, "Cũng bình thường, trở lực khá lớn, phải tốc chiến tốc thắng. À đúng rồi," Ông cầm báo cáo lên hỏi Từ Giai, "Kết quả thế nào?"

"Không tốt lắm, chỉ sợ tốc chiến tốc thắng sẽ khó khăn." Từ Giai nói thật, "Không có tinh dịch, không có DNA của hãn, nếu quả thật là hãn ta làm thì chắc đã đeo bao cao su rồi, sau chuyện này lại còn tắm rửa qua cho Cao Ca, phá tất cả mọi chứng cứ, nếu không thì không thể sạch sẽ như thế. Tên tiểu tử này không phải là phản trình sát đấy chứ!"

Chân mày Mạnh Lỗi nhíu chặt, ông sờ túi theo bản năng, lôi bật lửa ra, rồi lại châm lại điều thuốc còn nửa kia, không có bằng chứng thì phiền phức rồi, cho dù dấu vết bên đó là dấu xe Bentley của Triệu Ân, trên túi

Cao Ca có dấu vân tay của Cao Ca cũng không nói được gì, dù sao sân trường cũng là nơi công cộng, bọn họ còn ăn cơm chung với nhau, những bằng chứng này chưa đủ để nói rõ Triệu Bản cường hiếp Cao Ca.

Ông dứt khoát gọi điện hỏi nhân viên điều tra: "Có phát hiện được gì ở hiện trường không?"

Đối phương cũng đáp rất dứt khoát, "Vẫn còn đang tìm."

Chương Nhã Tĩnh thở hỗn hển ra khỏi văn phòng, tìm một nơi trống trải hít thở, rồi quay đầu lại nhìn luật sư Bàn Duệ đi theo sau lưng, lúc này giận mà không có chỗ phát tiết, "Anh không đợi đi gặp Bản Bản mà còn đi theo tôi làm gì?"

Bàn Duệ cười híp mắt nói: "Bà Chương, gặp người rất quan trọng, nhưng còn có chuyện quan trọng hơn nữa, thật ra có thể làm chút chuyện với bên Cao Ca kia, nếu như cô ta chịu lùi thì giá cả không thành vấn đề. Sinh viên mà? Không phải sợ nhất là danh tiếng sao!"

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Quả nhiên đến trưa, Lâm Thiến Thiến xách cơm trưa về, cô ấy là một người tốt bụng, đặt đồ xuống nhìn Cao Ca trùm chần kín đầu cả nửa buổi, cũng không mặt dày mà hỏi nhiều chuyện, chỉ dặn một câu nếu muốn ăn thì xuống ăn ngay, để lâu chóng nguội, nên làm gì thì làm cái đó.

Về phần Lưu Mỹ Hà, cô nàng đã bị khí thế của Cao Ca hù dọa thấy rõ, chắc là đã có nơi khác để xả giận hay tám chuyện rôm rả nên giữa trưa không về. Còn Trương Manh, vừa tan học đã bị giáo viên hướng dẫn gọi đi, đến giờ vẫn không thấy người đâu.

Cao Ca làm ồ trên giường nhưng không hề chớp mắt ngủ.

Cô không ngủ được.

Lúc không có người thì đẩy chăn xuống, cô nằm ngang mở mắt nhìn trần nhà trần trối, khi có người thì phủ chăn lên, rồi vẫn mở mắt nhìn một mảng tối đen trước mắt.

Mới đầu là tức giận, là căm hận, đầu óc rối bời chỉ muốn dùng luật pháp trói chặt Triệu Ân, cứ nghĩ đến cái bản mặt giả nhân giả nghĩa của hắn là chỉ muốn nôn mửa, muốn xé rách toạc. Nhưng sau đó nghĩ lại, nhà Triệu Ân có tiền như thế, nếu không xử được hắn thì sao? Cô sẽ cam tâm tình nguyện nhận lấy ư? Đương nhiên là không thể nào.

Cá tính cô không thuộc loại có thể nhẫn nhịn, cô nghĩ chắc chắn mình sẽ phải trả thù hắn, chỉ thiếu mỗi giết người phóng hỏa lưỡng bại câu thương, đừng hòng một ai chiếm được hời. Nhưng rồi nhanh chóng, cô

cũng nhớ đến bố mẹ ở nơi xứ lạ và cậu bạn trai Lâm Thụ, lòng lại rối bời, cô đi rồi thì bọn họ phải làm sao đây? Nhất là bố mẹ, điều kiện gia đình thấp như thế mà còn cung cấp cho cô học đại học, nếu cô chết rồi, nửa đời sau của họ phải làm gì đây. Còn cả Lâm Thụ nữa, liệu anh có đau lòng không?

Những suy nghĩ này cứ quanh quẩn trong đầu cô từng giây từng phút một, lúc thì muốn đánh cựa liều chết, lúc lại là gương mặt của bố mẹ và Lâm Thụ.

Đến khi mọi thứ hỗn độn đến mức cao nhất, lại quay về điểm cũ. Cô bị hãm hiếp, lại không có chút trí nhớ nào về lúc bị cưỡng bức, cô không nhớ nổi tình cảnh chịu nhục thế nào, nhưng nghĩ đến lại thấy hối hận, đáng lẽ không nên tin vào một tên nhị đại* thoa mặt đầy lừa, không nên tin vào bạn cùng phòng thích xem náo nhiệt, không nên mất lòng phòng bị như thế.

Lần này không còn than vãn gào khóc nữa, mà nước mắt từ từ trào dâng nơi khóe mắt, chảy qua làn da đã trở nên nhạy cảm vì khóc nức nở, hóa thành cơn đau nhức nhối, nước mắt dần lặn, nhỏ xuống gối ngủ màu vàng nhạt, rồi biến mất không thấy đâu.

Sau đó, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Nhạc chuông là bài "Ngọt Ngào" của Châu Kiệt Luân, là Lâm Thụ. Cô lật đật mò lấy điện thoại, giơ tay lau nước mắt, những lời muốn nói lại chẳng thể nói mà mắc kẹt ở cổ, không cho cô biết nên lựa chọn thế nào, động tác trên tay cũng chậm hẳn.

Cô và Lâm Thụ là bạn học cấp ba với nhau. Trường của hai người là trường điểm trong thành phố, được vào trường đều là các học bá đến từ những trường cấp hai, lúc cô mới vào, dĩ nhiên cũng muốn tiếp tục huy hoàng, ngồi vững trên ngôi vị hạng nhất cho đến khi thi đại học, nhưng kết quả, lý tưởng này đã bị Lâm Thụ đập vỡ. Chàng trai này thật sự rất thông

minh, dù anh học gì cũng không quá khó khăn, ba năm chưa từng rời khỏi ngai vàng hạng nhất. Còn Cao Ca bất kể cố gắng thế nào, cao nhất cũng chỉ lấy được thành tích thứ hai.

Có lẽ vì chú ý nhiều, nên Cao Ca nảy sinh tình cảm ngưỡng mộ với Lâm Thụ, còn Lâm Thụ cũng chỉ là cậu chàng rung rinh trước cái đẹp, mà vẻ bề ngoài xuất chúng của Cao Ca luôn giữ vị trí số một trong trường, hai người sinh cảm tình, sau khi tốt nghiệp mười hai liền xác định quan hệ yêu đương.

Cũng vì thế mà hai người không đăng ký cùng một trường, thậm chí cũng không cùng một thành phố. Cả hai ở cách xa hai nơi đất khách quê người đã hơn hai năm. Nhìn chung vẫn rất ổn, Lâm Thụ là kiểu người lãng mạn, vào valentine hay sinh nhật đều sẽ tặng quà, hai ngày gọi điện cho cô một lần, một tháng sẽ đến thăm cô một lần, thậm chí đã có kế hoạch cho cả cuộc đời và bạn đồng hành, trong kế hoạch của anh ta, sau khi bọn họ tốt nghiệp hai năm thì sẽ kết hôn.

Người như thế, nếu như biết mình bị cưỡng hiếp, liệu có thể...

Cao Ca không dám nghĩ, bài hát vẫn cất vang, đợi đến khi hát đến câu "mẫu người mà em mong ước, anh đều có đủ", khi nhạc chuông sắp hết, Cao Ca mới lấy lại sức lực, nhấn nghe điện thoại.

"A lô..." Giọng cô khản đặc.

Lâm Thụ ở đầu dây nghe rất rõ, trong chất giọng lạnh lùng hàm chứa vẻ không vui: "Em bị ốm à?"

Cao Ca nhìn xung quanh, giờ đã là buổi tối, hai người khác chưa về, buổi chiều lão đại Lâm Thiến Thiến không có tiết, nằm ngẩn ngơ trong phòng, lúc này đã đến phòng tự học rồi, cả căn phòng trống trơn chỉ còn lại mình cô.

Cô nuốt nước bọt, cuối cùng vẫn cảm thấy nên giải thích cặn kẽ, nếu Lâm Thụ không thể chấp nhận được, thì không bằng quyết định sớm hơn. "Em..." Cô hơi dừng lại, "Lâm Thụ, em..." Cô mãi không thể nói ra chữ kia được, nước mắt rơi lã chã, hai chữ kia nằm trong cổ họng không cách nào bật thốt ra được.

Lâm Thụ ở đầu dây bên kia im lặng chờ, chỉ nghe thấy tiếng khóc kìm nén của cô là đã biết chuyện không hề nhỏ, Cao Ca không phải là người yếu đuối, cô bé này dù có sốt cũng sẽ đi học, anh không cản thì cũng sẽ không nghĩ. Cuối cùng giọng anh cũng mềm ra, "Sao thế, nói từ từ thôi."

Giọng Cao Ca vừa kiềm chế lại đau đớn, gần như thốt ra từ giữa kẽ răng, "Lâm Thụ, em bị cưỡng hiếp."

Nhất thời bên kia rơi vào yên tĩnh.

Hơi thở của Cao Ca cũng siết chặt, lòng cuồn loạn nay dần bình thường trở lại, thay vào đó là cảm giác chính là như vậy, chính là như vậy đấy, gặp phải chuyện thế này, bảo vệ thương yêu cũng chỉ có trong phim ảnh tiểu thuyết mà thôi, còn cánh đàn ông ấy à, chỉ e là sẽ tránh xa.

Chia tay...

Hai con chữ này cứ thế mà xuất hiện trong đầu cô, chỉ là không đợi cô nghĩ nhiều thì đã nghe thấy Lâm Thụ hỏi: "Em đang ở đâu?" Cao Ca trả lời: "Ở ký túc xá, chỉ có một mình em, anh muốn nói gì thì cứ nói luôn đi, không cần..." Cô còn chưa nói xong thì lại nghe Lâm Thụ nói: "Vậy đợi anh, giờ anh sẽ đến ngay!"

Tại đồn cảnh sát.

Sự xuất hiện của Chương Nhã Tĩnh chẳng qua chỉ là một phen náo nhiệt, sau khi thu hút ánh mắt của nhiều người thì lại nhanh chóng biến mất, mọi người lại dồn sức tập trung vào vụ án của mình. Trong phòng làm

việc tối tăm do kéo kín rèm cửa, một nhóm đàn ông phụ nữ túm tụm lại, khói thuốc lượn quanh, đầu phát máy chiếu kêu sột soạt, đi theo đó là giọng của đội trưởng Mạnh Lỗi.

Ông rít một hơi thuốc đầy cảm hận, nói: "Tối qua từ chín giờ mười lăm đến hai mươi lăm, Cao Ca và Trương Manh xuống sân trường đại học, bị Triệu Ân chặn đường, mời đến nhà ăn số bốn. Lúc đến nhà ăn số bốn là vào khoảng chín giờ bốn mươi, người gồm có Triệu Ân, Tống Gia Cường em họ hắn ta, Cao Ca và bạn cùng phòng Trương Manh của cô ấy. Ngồi xuống uống sữa chua chỉ trong vòng có năm phút, sau đó cô ấy hôn mê bất tỉnh, hay nói cách khác, chỗ đầu tiên Cao Ca rơi vào hôn mê chính là căn phòng trong nhà ăn số bốn ở trường."

Ba tiếng rưỡi sau, khoảng vào rạng sáng, Cao Ca tỉnh dậy ở trên xe của Triệu Ân, sau đó bị ném vào rừng cây. Lúc này Cao Ca nghe thấy đoạn hội thoại giữa Tống Gia Cường và Triệu Ân, nói như thế, nhất định Tống Gia Cường vẫn còn ở tại chỗ, mà lúc này Trương Manh đã về ký túc xá trước 11 giờ tắt đèn, có thể cô ấy đã nhìn thấy hiện trường vụ án, mà cũng có thể là không biết."

Nói đến đây, Mạnh Lỗi lại tiếp tục: "Xem ra trước mắt, sau khi nhận được báo án, chúng ta đã có sắp xếp về ba mặt, một là tiến hành lấy chứng cứ và khẩu cung của Cao Ca. Hai là kiểm tra lục soát hiện trường nơi Cao Ca báo cảnh sát, tìm chứng cứ. Ba là tạm giam Triệu Ân, đồng thời cũng kiểm tra nhà ăn số bốn và nhà của hắn. Có thể nói tình hình hiện tại đều nằm trong tay."

Từ Giai là người đầu tiên lên tiếng, lời ít ý nhiều: "Hôm qua em đã lấy chứng cứ trên người Cao Ca một cách nghiêm ngặt, bao gồm cả dịch tiết âm đạo, trước mắt đã có kết quả, nhưng không phát hiện được gì. Nhưng cơ thể cô ấy có vết bầm tím và âm đạo bị kéo rách, trong mẫu máu rút để xét nghiệm, phát hiện ra có thuốc lưu lại, chắc chắn là thứ gì đó tương tự như thuốc mê."

Vương Xuyên phụ trách dấu vết cũng cất lời: "Tìm được dấu vết bánh xe ở hiện trường báo cảnh sát, chỉ có thể nhận định qua hoa văn lốp xe là Bentley, còn về phần liệu có phải là của Triệu Bản hay không, thì cần phải tìm được xe của hắn rồi mới làm so sánh được. Và cũng đúng là tìm được dấu vân tay của Triệu Bản trên túi xách và quần áo của Cao Ca, nhưng không có cách nào lấy được dấu chân của hắn, ở bên kia là vườn hoa sau trường học, ngày ngày có không ít cặp đôi hẹn hò ở đó, khá là ồn ào."

Sau đó là Trương Kiến cao gầy mở miệng: "Một giờ năm mươi phút tối hôm qua, chúng tôi đã tìm được Triệu Bản trong nhà trọ ở trường cả hắn, lúc đó hắn đã đi ngủ, trong nhà chỉ có một mình hắn, ngăn nắp sạch sẽ, chúng tôi cũng đã tiến hành thu thập chứng cứ, sáng nay đã có kết quả kiểm tra, không tìm được DNA của Cao Ca. Sau đó chúng tôi chia làm hai tuyến, một đội đến trường học lấy bằng giám sát, phát hiện vào một giờ hai mươi phút tối, chiếc xe này rời khỏi trường, hướng đi là biệt thự nhà họ Triệu, không rõ tài xế là ai, nhưng có thể đoán là Tống Gia Cường. Tối hôm qua hắn không về ký túc xá."

Một đội khác dẫn hai đồng nghiệp cùng đến nhà ăn số bốn, ông chủ Lý Dương cũng chạy ra mở cửa, ông ta nói đúng là tối đó Triệu Bản đã đưa Tống Gia Mạnh và Cao Ca, Trương Mạnh đến phòng riêng ăn cơm, nhưng ngồi chưa lâu đã rời đi, bởi vì thế lực nhà Triệu Bản khá lớn nên lúc ra về ông ta còn đích thân ra tiễn, lúc đó thấy Triệu Bản ôm Cao Ca, còn Tống Gia Mạnh kéo lấy Trương Mạnh rời đi, trong ấn tượng của ông ta là đầu Cao Ca không hề ngẩng lên, mà ông ta cũng chẳng để ý nhiều. Đồ trong phòng đã được rửa sạch rồi, quan trọng nhất là, chúng tôi không tìm được bất cứ chai sữa chua nào trong đông vỏ chai ở nhà kho nhà ăn, cũng không lấy được một manh mối có liên quan, phòng ăn không phải là hiện trường gây án."

Trương Kiên tổng kết: "Tạm thời tôi nghi ngờ chiếc xe kia mới là hiện trường vụ án, trong lời khai của Cao Ca cũng có nói là mơ hồ thấy không

gian chật chội, hơn nữa bọn chúng nóng lòng lái xe đi như thế cũng rất khả nghi."

Pháp y Từ Giai bổ sung thêm: "Người Cao Ca đã được lau sạch sẽ, nếu không phải là ở nhà hăn ta thì chắc hăn phải là một nơi có nước."

Ba người nói xong, Mạnh Lỗi lại châm một điếu thuốc, gạt đầu nói với những người có mặt: "Bị thương, có thuốc lưu lại nhưng không có dấu vết, điều đó cho thấy bằng chứng chứng minh vụ án là có thật đã bị tiêu hủy. Như vậy thì những thứ để lại cho chúng ta chắc hẳn sẽ không nhiều lắm. Trước mắt có hai chuyện, một là lời khai của Tống Gia Cường và Trương Manh, hai là tìm ra chiếc xe kia. Tiểu Vương với Lưu Manh phụ trách lời khai của Trương Manh, xe chắc ở cùng chỗ với Tống Gia Cường, sợ là sẽ không lái đi tùy tiện, phải thêm mấy người đến theo dõi, Trương Kiến dẫn đội. Những người còn lại, tìm những nơi ở trong trường có nước dùng để tẩy rửa lại không thu hút nhiều người chú ý."

Rồi ông vỗ tay, "Được rồi, thời gian gấp gáp. Bắt giam chỉ có hai mươi bốn tiếng đồng hồ, tạm thời không tìm được DNA của Triệu Bản trên người Cao Ca, quan trọng hơn nữa là không thấy hộp sữa chua đâu, và cũng không tìm được hiện trường đã xảy ra vụ án, hay nói cách khác, không cách nào chứng minh được Triệu Bản đã cưỡng hiếp. Các cô cậu cũng thấy đấy, bối cảnh nhà Triệu Bản khá dày, nếu thả ra ngoài thì muốn bắt hăn ta lại chỉ sợ là khó khăn. Cố gắng lên!"

Lập tức mọi người ồn ào đứng lên, nhất thời trong cả căn phòng chỉ còn lại tiếng đẩy ghế sột soạt.

Còn ở nhà họ Triệu, Chương Nhã Tĩnh thở hển hển quay về, vừa vào cửa đã thấy Tống Gia Cường thần thờ ngồi trên sô pha. Vừa thấy bà ta vào, Tống Gia Cường bật đứng dậy, gọi một tiếng, "Dì họ."

Chương Nhã Tĩnh nhìn hần mà thấy ghét, cứ cảm thấy Triệu Bản chính là bị hần làm hư, nhưng lúc này không phải là lúc để nổi giận, vội vã chất vấn: "Nói thật đi, có phải Triệu Bản làm chuyện này không, làm ở đâu?"

Bọn Tống Gia Cường chắc chắn là Cao Ca không dám nói, nên để hần lái xe về chỉ vì để tiện dọn dẹp, Triệu Bản bảo có mùi lạ, chứ thật ra không có ý che giấu bằng chứng. Nhưng đến nửa đêm nghe nói Cao Ca báo cảnh sát thì hần mới cuống cuồng, lúc này Chương Nhã Tĩnh hỏi, làm sao còn dám không nói, vậy là trả lời ngay: "Ở trong xe ạ, anh họ nói về nhà thì bản nèn nhà anh ấy mất."

Nhất thời lông mày Chương Nhã Tĩnh lập tức dựng ngược, đập bàn mắng một câu đồ vô liêm sỉ, còn Tống Gia Cường còn chưa kịp phản ứng lại thì nghe thấy Chương Nhã Tĩnh nói: "Nhân lúc người chưa đến, đốt xe đi."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Hết tiết bốn, Trương Manh liền nhận được điện thoại của giáo viên hướng dẫn, bảo cô lên văn phòng một chuyến.

Cô ta hơi sợ, hơi do dự.

Vì là tiết cuối, chuông tan học vừa reo là gần như tất cả mọi người lập tức thu dọn đồ đạc reo hò chạy về phía nhà ăn, chỉ có mình cô ta là không nhanh không chậm, nhìn kỹ còn có thể nhận ra, căn bản cô ta không chú tâm vào chuyện này, cứ kéo ra đóng vào túi đựng bút, lặp đi lặp lại nhiều lần.

Chuyện hôm qua Triệu Ân bị cảnh sát dẫn đi đã lan truyền khắp nơi - ai bảo ngày thường hấn ta cứ thích chơi trội quá, trong trường không ai không biết hấn, lúc xảy ra chuyện tự nhiên cũng có nhiều người bàn tán. Hơn nữa, quan trọng nhất chính là cả đêm hôm qua Cao Ca không về, cô luôn đến lớp đúng bảy giờ sáng, nay vẫn không thấy đâu.

Không phải là Cao Ca báo cảnh sát đấy chứ.

Tối qua Triệu Ân và Tống Gia Cường lại cứ luôn mồm nói Cao Ca sẽ không hé răng nửa lời.

Nhưng hôm qua cô ta có mặt ở đó, tuy cô nàng không bỏ thuốc mê nhưng không nói gì thì có tính là phạm tội không.

Đầu cô nàng rối như mớ bòng bong, khắp nơi đều có đầu mối, nhưng lại không lấy ra được. Đợi mọi người trong phòng học đi hết, càng nghĩ lại

càng sợ, nhưng không đi không được, chỉ đành nhắm mắt đi về phía toà nhà văn phòng.

Đúng như dự đoán, cô ta vừa đến thì thấy có một nam một nữ mặc quần áo cảnh sát đứng cạnh giáo viên hướng dẫn, thấy cô ta, giáo viên bèn nói: "Đây chính là Trương Manh, Trương Manh, đây là cảnh sát Vương và cảnh sát Lưu, họ có chút việc muốn hỏi em, đừng sợ, cứ trả lời thật là được."

Cô nàng gật đầu giáo viên hướng dẫn bèn ra ngoài, còn đóng cửa lại.

Hai người đối diện rất nhẹ nhàng, nữ là Lưu Mân, lên tiếng bảo cô nàng ngồi xuống rồi mình cũng ngồi xuống, sau đó đi thẳng vào vấn đề, "Chín giờ tối qua sau khi kết thúc cuộc thi ca nhạc tân sinh viên xong, cô và Cao Ca rời khỏi trung tâm sinh hoạt chung của trường đại học đúng không?"

Trương Manh thầm giật mình, lập tức căng hết dây thần kinh ra, cái này có thể nói được, cô ta bèn gật đầu, kể đầu đuôi tình cờ gặp Triệu Bản ra sao rồi đến nhà ăn số bốn thế nào.

Cô hỏi một đáp ba, hiển nhiên làm đối phương rất hài lòng, Vương Xuyên lại hỏi cô: "Các cô ở nhà ăn số bốn trong bao lâu, cô tách khỏi Cao Ca từ lúc nào."

Trương Manh siết chặt bàn tay thành nắm đấm, móng tay bấm vào thịt, tạo ra cảm giác đau râm ran, không để cho đầu cô trống rỗng. Chuyện tối qua mới được mấy tiếng thôi mà lại đáng sợ như vậy, tất nhiên là vẫn rõ mồn một trước mắt cô. Nhưng nói ra chẳng phải mình cũng ngồi tù sao?

Trương Manh nhớ đến lời Tống Gia Cường: "Cô là người trên một chiếc thuyền với chúng tôi, muốn yên thì phải nghe lời tôi nói."

Đúng, trên một chiếc thuyền, không thể mở miệng.

Câu trả lời của cô ta liền có vẻ nước chảy thành sông, "Chúng tôi đi cùng nhau, nhưng không về ký túc xá cùng lúc. Lúc chúng tôi đến thì đồ ăn đã dọn lên, Cao Ca không ăn quen, nói nhìn không ngon miệng, Triệu Bản bèn mời cô ấy ra ngoài ăn một bữa to, cô ấy đồng ý. Nhưng khi đó đã sắp mười giờ rồi, tôi thấy muộn quá, sợ bị kiểm tra phòng ngủ nên về trước."

Vương Xuyên và Lưu Mân trao đổi ánh mắt với nhau, điều này hiển nhiên hoàn toàn khác với khẩu cung của Cao Ca, Cao Ca lại nói là lúc đó cô ăn sữa chua xong thì ngắt xiú, còn nghe thấy tiếng hét chói tai của Trương Manh nữa.

Vương Xuyên vẫn không bứt dây động rừng, mà hỏi tiếp, "Hai người tách ra ở đâu, cô là về thẳng ký túc xá à?"

Trương Manh nhắm mắt nói theo lời Tống Gia Cường đã nói với cô ta: "Từ lúc ở dưới tầng, họ lái xe đi, tôi tự về ký túc xá."

Vương Xuyên nghe xong liền ghi vào sổ, cũng không hỏi lại, chỉ đổi chủ đề, "Cao Ca có quan hệ thế nào với Triệu Bản?"

Đám Trương Manh ngày ngày chứng kiến thì sao lại không biết, cô ta nghĩ nghĩ một lúc nói: "Triệu Bản đang theo đuổi cô ấy."

"Thái độ Cao Ca thế nào?" Lưu Mân hỏi ngay.

Trương Manh đảo mắt đáp: "Làm bộ làm tịch*. Ngoài miệng nói có bạn trai rồi nên không đồng ý, nhưng lại không từ chối thẳng thừng, chỉ không nhận quà thôi. Cái mách lới này thì có đứa con gái nào không thể, chỉ là đưa đẩy thôi."

(* Câu gốc là "dục cự hoàn nghênh", ý chỉ trong lòng muốn nhưng bề ngoài vẫn từ chối.)

"Tại sao?" Vương Xuyên hỏi.

"Không giống nhau." Trương Manh trả lời câu này rất nhanh, "Để dàng có được thì sao quý trọng."

Vương Xuyên sững người, sau đó liếc Lưu Môn. Hiển nhiên Lưu Môn cũng không có gì muốn hỏi, lần này chỉ để hiểu rõ tình hình. Hai người liền đưa Trương Manh ra ngoài, đưa số điện thoại cho cô ta, nói là có nhớ ra chuyện gì khác thì nhớ gọi điện nói cho họ.

Trương Manh ghi nhanh số điện thoại lại, Vương Xuyên đứng ở cửa nhìn cô ta biến mất trong hành lang, hỏi Lưu Môn, "Cô tin không?" Lưu Môn lắc đầu một cái, "Không tin, ánh mắt của cô bé sai sai." Vương Xuyên cười cười, "Tôi cũng không tin, cô nhìn đi cô ta đi nhanh thế kia, vậy mà không hỏi câu nào sao lại tìm cô ta, Cao Ca ra sao, vậy không hợp với lẽ thường, cô ta đang trốn tránh, muốn nhanh chóng thoát khỏi đây."

Đúng là Lưu Môn không nghĩ đến chuyện này, "Vậy chúng ta..."

Vương Xuyên lại nói, "Tìm hai cô bạn cùng phòng khác của Cao Ca hỏi xem cô ta về lúc nào, chắc hẳn mấy đứa sẽ biết gì đó."

Cao Ca ngủ thêm một giấc trong phòng, Lâm Thụ đã gọi điện thoại báo anh ta đến, ngay dưới tòa nhà ký túc xá, bảo cô xuống.

Cao Ca nhìn điện thoại, bây giờ đã tám giờ tối, rõ là nói chuyện điện thoại xong chạy đến ngay. Chút ấm áp ấy giúp cô xua tan đi cảm giác lạnh lẽo trên người, cô gần như bật dậy ngay lập tức.

Lúc này phòng hơi mờ mờ, trời đã tối rồi, chỉ có ánh đèn ký túc xá đối diện chiếu vào xuyên qua lớp rèm, cố gắng lắm mới thấy rõ được đồ trang trí trong phòng. Cô bọc chăn xuống giường, dò dẫm trong bóng tối đi về phía tủ quần áo của mình mặc quần áo trong bóng tối, sau đó mới bật đèn lên, đi ra soi gương.

Cô gái trong gương khác hoàn toàn với mình của tối hôm qua mặc quần áo dẫn chương trình, đứng trên sân khấu của trung tâm sinh hoạt, cô của lúc đó đứng giữa ánh đèn sáng lóa, mà nay, mặt cô sưng phù lên vì khóc nhiều, mái tóc đen xoã tung, cộng thêm khuôn mặt trắng bệch, không khác gì ma nữ.

Cô nhanh chóng buộc gọn đầu tóc, rất tự nhiên định lấy đồ trang điểm định chỉnh trang lại một chút, nhưng rốt cuộc đến nửa đường thì dừng tay lại, không có tâm trạng mà cũng không muốn. Cô thay áo hoodie, đường hoàng trùm cái mũ to che mặt mình.

Túi của cô để ở đồn cảnh sát, chỉ đành vợ lấy ví tiền rồi ra khỏi cửa.

Cửa vừa được bôi dầu bôi trơn, mở ra không tạo thành tiếng động nào, nhưng vào lúc ấy, cơ thể cô vẫn căng ra, cô không biết chuyện đã lan đi thành thế nào, cô cũng không biết mọi người sẽ đối xử với cô ra sao, quả thực cô không chịu thua, nhưng cô vẫn sợ những ánh mắt trào phúng, và cả những lời bán tán giậu đổ bìm leo. Như Lưu Mỹ Hà khi trưa vậy.

Cũng may không có ai ngoài cửa, chắc là ký túc xá đối diện lại tiếp tục tự học, tắt đèn.

Cô thở phào nhẹ nhõm, vội vội vàng vàng xuống tầng nhưng lại không dám đi nhanh quá, chỉ lo sẽ làm rách vết thương ở phía dưới, nhưng khi đến cầu thang thì không thể tránh được việc gặp người khác. Bắt đầu có một người đến, liếc cô một cái, sau đó tiếp tục lên tầng, đi xuống thêm lúc nữa, lần lượt từng người đi lên, tất cả đều quan sát cô, sau đó lại như phát hiện ra trò vui, quay đi xì xào bán tán rồi lên tầng vẫn quay lại nhìn cô một cái. Càng đi xuống, lòng Cao Ca càng nặng nề, bước chân của cô càng lúc càng nặng, mãi đến khi nghe có người nói, "Đó là Cao Ca nhỉ, cậu nhìn cô ta kìa, không phải là bị ấy ấy thật chứ."

Câu này như một cái kim chọc thủng quả bóng bay, làm dững khí của cô lập tức biến mất không còn tăm hơi, cô gần như tăng tốc ngay tức khắc, chạy xuống tầng lao ra ngoài, sau đó được một cái ôm chặn lại. Cánh tay mạnh mẽ của đàn ông túm lấy vai cô, giọng nói hơi trầm đầy lo lắng: "Cao Ca Cao Ca, em sao thế?"

Cao Ca ngẩng lên, mới nhận ra mình đã ở trong lòng Lâm Thụ.

Mắt cô sững húp lên chớp mắt cũng thấy đau, nhưng thấy Lâm Thụ, hai mắt vẫn không nén được lại ướt nhẹp. Rõ ràng Lâm Thụ cũng không cần cô trả lời, anh ta nhìn ra sau Cao Ca, phát hiện bốn phía đều là ánh mắt tò mò soi mói, bèn che cho cô lên xe nói, "Lên xe đi, anh lái đi."

Hiển nhiên thùng xe khép kín đem lại cho Cao Ca không ít cảm giác an toàn, khi tiếng đóng cửa xe vang lên "rầm" một cái, cuối cùng cô cũng thở hắt ra, cơ thể như được thả lỏng.

Hai năm nay Lâm Thụ đến đây không ít, vậy nên quen tay làm nhanh, nhanh chóng lái xe rời khỏi cổng ký túc xá nữ, đi ra ngoài trường. Anh ta khẽ giải thích với Cao Ca, "Anh đặt khách sạn rồi, đến chỗ này trước đã, giờ em không hợp ở trong trường."

Cao Ca gật đầu, lòng vẫn không thả lỏng, cô chờ Lâm Thụ hỏi cô chuyện đêm qua.

Cũng may lòng kiên nhẫn của Lâm Thụ không tệ, mãi đến khi ngồi vào trong phòng khách sạn, anh ta còn rót một tách trà nóng cho Cao Ca, lúc này mới lên tiếng: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Sau đó anh ta ngồi đối diện Cao Ca.

Nếu đã chọn nói, đương nhiên Cao Ca sẽ không giấu diếm, cô ôm tách trà nóng, cảm nhận chút ấm áp này, từ từ kể chuyện tối qua. Lâm Thụ cao lớn khôi ngô ngồi đó, chống cùi chỏ lên đùi, nghiêng người về phía trước, khoanh tay nhìn chăm chăm Cao Ca, lông mày càng lúc càng cau chặt hơn,

có thể thấy rõ bằng mắt thường. Kể ra cũng không dài, nhưng anh ta cứ ngồi không yên, cuối cùng đứng lên, đi đi lại lại trong phòng.

Giọng Cao Ca như nhạc nền, "Chờ thẳng đó đi, em bèn báo cảnh sát."

Câu này như đánh trúng Lâm Thụ, bước chân anh ta đột nhiên dừng lại, khó tin nghiêng đầu sang: "Em báo cảnh sát?"

Cao Ca không thấy mình có vấn đề gì, gạt đầu rất tự nhiên, "Tất nhiên em phải báo cho cảnh sát rồi, em bị hấn ta..." Cô không nói ra từ đó.

Nhưng rõ ràng là Lâm Thụ không ủng hộ, sự im lặng khi này như bùng phát vào lúc này: "Em không nên báo cảnh sát, vậy chẳng khác nào nói cho tất cả mọi người, em bị nó hiếp dâm! Hèn gì mấy người đó cứ nhìn em, có đúng là cảnh sát đã điều tra rồi không, chuyện này rêu rao ai ai cũng biết. Cao Ca, em hồ đồ quá rồi, sao em không nghĩ đến danh tiếng của mình thế!"

Cao Ca hơi ngạc nhiên, cô không tin nổi ngẩng lên nhìn Lâm Thụ, trong mắt cô, người đàn ông này là nhìn xa trông rộng, thông minh, cởi mở như thế sao. Cô nghĩ người đàn ông này sẽ không ruồng bỏ cô vì bị hiếp dâm, nhưng đến tận bây giờ lại không ngờ anh ta sẽ nói thế.

Cao Ca không nhịn được đứng dậy, mặt đối mặt với anh ta: "Danh tiếng quan trọng lắm sao? Danh tiếng có quan trọng bằng việc em bị tổn thương không? Vì danh tiếng nên em phải nhịn sao? Vì danh tiếng nên em phải để tên khốn kia bắt nạt mà vẫn nhớn nhơ ngoài vòng pháp luật, thậm chí ngày nào đó nó sẽ nảy ý định cưỡng hiếp em lần nữa? Vì em không dám phản kháng, vì em để mặc nó muốn làm gì thì làm?! Anh nói lý lẽ kiểu gì thế, mọi khi anh có thể này đâu?"

"Vì đó không phải là em!" Lâm Thụ đơn giản nói toẹt ra, "Là người khác anh nhất định sẽ ủng hộ, nhưng còn em, cả đời này em sẽ không góc

đầu lên nổi. Cao Ca, rút đơn đi! Nó càn quấy ắt sẽ có người trừng trị nó, nhưng không thể là em. Chuyện này gây hại quá lớn với em."

"Không được." Cao Ca từ chối! "Em không thể bỏ qua cho hẳn ta được, còn gì có thể gây tổn thương bằng chuyện đó được nữa chứ?"

Lâm Thụ trợn mắt nhìn cô, "Em ngây thơ quá rồi! Bỏ qua cho nó quan trọng hay em quan trọng? Em làm thế có nghĩ đến tương lai chúng ta không?"

Cao Ca, "Là sao?"

Lâm Thụ giải thích tiếp: "Danh tiếng của em như thế, cứ cho là anh có thể chấp nhận, sao bố mẹ anh chấp nhận em được?"

Cao Ca khó tin nhìn anh ta: "Ý anh là, bố mẹ anh có thể chấp nhận chuyện tôi từng bị cưỡng hiếp, nhưng họ không thể chấp nhận được chuyện tôi tự đòi lại công bằng cho mình?"

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Thái độ của Cao Ca rất gay gắt, hơn nữa lại còn nhắc đến bố mẹ của Lâm Thụ, điều này làm anh ta không chấp nhận nổi. Anh ta cau mày nói: "Chuyện nào thì nói chuyện đó, đừng nhắc đến bố mẹ anh."

Cao Ca còn muốn nói nữa nhưng lại bị anh ta ngắt lời, anh ta đứng đó, nhìn cô từ trên cao: "Anh biết chuyện này em đã chịu oan ức, nhưng không thể hành động theo cảm tính như vậy được, đây không phải là giết người phóng hỏa, cướp bóc ăn trộm, em bị tổn thương có thể hùng hồn đánh thép tuyên truyền, có thể lớn tiếng yêu cầu lấy lại công bằng."

Lâm Thụ đi lui đi tới trong phòng, thậm chí còn thò tay vào túi quần lấy thuốc lá ra, châm một điếu, rít một hơi dài rồi nói, "Em đã từng nghĩ nếu người lớn biết chuyện sẽ như thế nào không. Đúng thế, tên chó chết kia sẽ bị pháp luật xử, nhưng cuộc đời em coi như tiêu rồi, hồ sơ của em sẽ được đóng giấu lưu trữ, em đã từng bị cưỡng hiếp. Em có từng nghĩ dưới tình cảnh nghiêm trọng như thế, em sẽ đối mặt với gì không?" Anh ta dùng tay cầm thuốc đếm hộ Cao Ca, "Tất cả mọi người đều sẽ nhìn em bằng con mắt khác, trong mắt họ mặc dù em là người bị hại, nhưng em đã không còn sạch nữa, bọn họ có thể dùng đủ từ ngữ công kích nhạo báng em. Năm nay em mới chỉ năm ba, còn một năm nữa mới tốt nghiệp, em chịu được không?"

Cao Ca đáp chắc nịch, "Em chịu được."

"Em còn chưa nghĩ rõ đấy thôi." Lâm Thụ nói tiếp, "Em không phải chỉ có một mình em mà còn có cả bố mẹ em nữa, em có nghĩ một khi

truyền đi, một thành phố nhỏ bé không thoáng như thế này, cả đời bọn họ cũng không muốn ngẩng mặt lên làm người. Còn có anh nữa, em có nghĩ đến cảm nhận của anh không, anh yêu em, anh mặc kệ những thứ này, nhưng em có thể cho anh chút mặt mũi không, không để người khác chỉ chỗ quan hệ của chúng ta, nhân tiện cũng để con đường kết hôn của chúng ta được yên bình. Em cũng biết là bố mẹ anh vốn không vừa lòng em, nếu như biết chuyện này, bọn họ làm sao có thể chấp nhận được?"

Lâm Thụ và Cao Ca là bạn học cấp ba, cùng ở một đô thị loại ba, nhưng so với công việc của bố mẹ Cao Ca thì điều kiện nhà Lâm Thụ tốt hơn nhiều, mẹ anh ta là bác sĩ còn bố anh ta là luật sư, là tầng lớp trung lưu tuyệt đối, khác một trời một vực so với nhà cô. Lâm Thụ luôn khích lệ Cao Ca tốt nghiệp xong hãy thi công chức, chính là muốn để bố mẹ anh ta vui vẻ.

Nhưng Cao Ca kiên quyết không nhượng bộ với chuyện này, cô cũng không thích cái nghề đó.

Mà hôm nay, điều này đã trở thành lý do cô không thể giương cao ngọn cờ chính nghĩa cho mình, thật đúng là nực cười. Cô vẫn ngồi đấy, nghiêm túc nhìn Lâm Thụ, hỏi anh ta, "Đây chính là lời anh muốn nói với em sao?"

Lâm Thụ là người thông minh, anh ta có thể nghe ra ý khác của Cao Ca, "Chỉ là một mặt thôi, dĩ nhiên anh cũng quan tâm em rồi."

"Không hề, từ lúc anh gặp em ở dưới lầu, cho đến giờ chúng ta đã đi với nhau được một tiếng, nhưng anh lại không hề hỏi em câu gì cả, em có khỏe không? Em đau không? Đừng sợ, mọi thứ đã có anh đây. Những câu này cũng không có, trái lại anh lại nói với em rằng, nếu em muốn làm to chuyện đòi công bằng, thì ấy chính là suy nghĩ ích kỷ không quan tâm bản thân không quan tâm bố mẹ cũng như không quan tâm anh và gia đình của anh!"

Rồi đột nhiên cô đứng bật dậy, khiến Lâm Thụ hết hồn bước lùi ra sau, nhưng rõ ràng Lâm Thụ không chấp nhận được trạng thái này, anh ta cau mày nói: "Em nghĩ quá cực đoan rồi, anh là vì muốn tốt cho em."

"Là muốn tốt cho mọi người, chứ không phải vì tốt cho mình em!" Xưa nay Cao Ca đều rất độc lập, suy nghĩ cũng rõ ràng, có lẽ chuyện bị cưỡng hiếp đã để cô cần chỗ dựa, nên lúc gặp Lâm Thụ mới không kiềm chế được, nhưng nghe những lời này lại tỉnh táo đi nhiều. Cô nói: "Cái gọi là vì tốt cho em, chẳng qua là để em tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, để dung túng cho bọn tội phạm thêm hếch mặt lên trời, đứng trên lập trường của anh, tốt nhất là nên bớt chuyện đi. Nhưng Lâm Thụ à, anh có nghĩ đến em không?"

"Đúng thế!" Cao Ca hít sâu một hơi, "Giả vờ như chưa từng có chuyện gì, chúng ta sẽ không khổ sở, cũng không gặp phiền toái. Nhưng Lâm Thụ à, vậy còn cảm nhận của em thì sao. Anh vốn không hiểu nỗi sợ hãi của người bị cưỡng hiếp, anh càng không biết nỗi sợ hãi sau khi anh tỉnh dậy trên một chiếc xe, càng sẽ không biết hung thủ thảo luận về anh như đang nói đến củ cải trồng trong vườn bằng cái giọng điệu tùy tiện phán xử thế nào đâu, anh cũng không biết hề biết được cái cảm giác ghê tởm chính mình sau khi bị cưỡng hiếp, hận không thể lột da hăn ra. Nên anh mới có thể nói nhẹ nhàng như thế, mới khuyên với vẻ hiểu rõ đại nghĩa như thế. Anh thật sự đã nghĩ kỹ ư? Tại sao hăn dám làm thế, cũng là vì hăn nắm rõ tâm tư này của mấy người như các anh, hăn chắc chắn anh vì danh tiếng vì cuộc sống nên sẽ nuốt cục tức này! Nên hăn mới phách lối như thế!"

Cô chỉ vào ngực mình nói, "Nhưng em nuốt không trôi, em không làm sai, em là người bị hại, cho dù tất cả mọi có chỉ vào mũi cười nhạo em bị cưỡng hiếp, thì em cũng sẽ đứng về phe công lý, em muốn hăn ta phải trả giá lớn. Em muốn cho hăn biết, em không phải là củ cải trắng, em là con người, nếu hăn xâm phạm em thì phải trả giá đắt, chứ không phải có thể tự

do ngoài vòng pháp luật như thế, thậm chí còn tiếp tục học trong cùng một trường với em, hẳn không đáng."

"Em!" Lâm Thụ kích động nhìn Cao Ca, nhưng nhất thời lại không nói được gì.

Điều anh ta thích ở Cao Ca chính là tinh thần không chịu thua này, năm đó khi học cấp ba, thành tích của anh ta hoàn toàn là kiểu nghiền ép, chỉ có mỗi cô bé này, ba năm liên tục không từ bỏ muốn vượt anh ta, sự kiên trì đó đã để anh ta nhìn bằng con mắt khác.

Nhưng giờ hẳn phát hiện ra, sự kiên trì đó lại trở thành con kênh trong tư tưởng giữa bọn họ. Anh ta không thể nói cô gái này nói sai, nhưng chuyện kia có bao nhiêu khó khăn, hành động không phù hợp với tiêu chuẩn xã hội, một người chống lại cả xã hội, giống châu chấu đá xe, làm sao có thể thành công được, chẳng khác gì thiêu thân lao vào lửa.

"Em xốc nổi mà cũng ngây thơ quá rồi, không, ngây thơ cũng không đủ để hình dung em, em đang sống trong lý tưởng của mình sao?" Cuối cùng Lâm Thụ vẫn không đồng ý, so với Cao Ca, anh ta cũng là một người tinh táo, cho nên, dưới tình hình không cách nào hòa giải được khác biệt trong quan niệm, thường dễ đưa ra vài kết luận, "Anh.. anh cũng không muốn em bị tổn thương lần thứ hai, nhưng có một số việc phải nói rõ, Cao Ca, anh với gia đình anh, cũng không thể chấp nhận chuyện như thế. Chúng ta..."

"Chúng ta chia tay đi." Cao Ca bình tĩnh nói nốt những lời này thay anh ta.

Mặc dù lúc cô nói cho Lâm Thụ biết chân tướng, cũng từng nghĩ có thể anh ta sẽ không chấp nhận nổi mà chia tay, nhưng Cao Ca lại chưa từng nghĩ nguyên nhân chia tay sẽ là như thế - Lâm Thụ có thể chấp nhận việc cô đã trải qua, nhưng lại không thể chấp nhận được chuyện cô mình oan.

Một chuyện quá nực cười và hoang đường, như thế có khác gì lấy gùi bỏ ngọc* không?

(* Người nước Sở sang nước Trịnh bán ngọc, trong tráp đựng đầy những trang sức quý giá, nhưng người nước Trịnh chỉ mua cái tráp mà trả lại ngọc, ví với người thiên cận, không biết nhìn xa trông rộng.)

Mà quan trọng hơn nữa là, cô phát hiện mình đã suy nghĩ quá đơn giản rồi, một người coi như không xảy ra chuyện gì như thế cũng không hợp với cô. Ở nơi ấy, thân là một cô gái gia cảnh nghèo khổ, cô không có cái tôi.

Hiển nhiên Lâm Thụ không ngờ Cao Ca lại trực tiếp nói ra hai chữ chia tay, anh ta định thử khuyên nhủ thêm, "Cao Ca à, tình cảm giữa chúng ta là thật, chẳng qua là anh... Em có thể suy nghĩ lại, anh sẽ không làm hại em, anh là vì muốn tốt cho em."

Cao Ca đứng dậy, cầm lấy ví tiền của mình, cô rất vui vì mình đã có thói quen này, cho dù ra ngoài với bạn trai cũng không quên mang theo ví tiền, nếu không thật sự không biết hôm nay sẽ về trường bằng cách gì. Cô lờ đi nói: "Không cần, tôi cảm thấy chúng ta không hợp nhau, cứ vậy đi. Không cần đưa tiền."

Cô vừa nói vừa đi ra cửa, Lâm Thụ nhìn theo bóng lưng gầy gò kia, chỉ cảm thấy khó chịu trong lòng, không phải là anh ta không thích, anh ta cũng đã nhượng bộ rồi còn gì, ngay đến loại chuyện bị cưỡng hiếp mà cũng đón nhận được, tại sao còn muốn chia tay chứ. Anh ta không nhận được gọi Cao Ca lại lần cuối cùng: "Em có biết nếu mình làm rùm beng lên như thế, có thể sẽ không tìm được bạn trai không, sẽ không có ai tốt hơn anh đâu."

Cao Ca khựng bước, không quay đầu nói, "Vậy thì đã sao!"

Rời khỏi khách sạn, Cao Ca đi thẳng về trạm xe buýt, lúc này đã là chín giờ tối, bởi vì là khu sầm uất gần con phố ăn vặt náo nhiệt nhất thành

phố Tần, nên trên đường đầy người đến kẻ đi, Cao Ca không vội về ký túc xá, mà dần bước theo đám đông.

Tình cảm hơn hai năm nói chia tay liền chia tay, cô không phải người sắt mà có thể dễ chịu thoải mái vượt qua, cô cũng cần thời gian... Cô theo dòng người mua trà sữa, nhưng uống vào miệng đều đắng chát, mua takoyaki ăn, nhưng cầm trong tay lại không có chút thềm thường, cô như du khách đi tới đi lui, nhưng lại không giống du khách, cô chỉ muốn lấy chút ấm áp từ trong đám đông. Cuối cùng, cô dừng bước ở trước quầy hát rong ở đầu đường, đứng ở đó nghe người hát ập úng cất tiếng bài "Ngọt Ngào", người đi qua đẩy nhau chen chúc, chỉ còn mình cô ở đó!

Tại đồn cảnh sát.

Trương Kiến với cả đám chán nản đi vào, Lưu Mân vừa nghỉ ngơi một lúc nhìn thấy thế, lập tức hỏi: "Sao rồi?"

Kết quả là nhìn thấy Chương Nhã Tĩnh lại nghênh ngang đi vào, đi ngang qua bọn họ thì hìn một cái, rồi tìm chỗ ngồi xuống.

Trương Kiến trừng mắt với bà ta, quay đầu đi vào văn phòng của Mạnh Lỗi.

Sáng nay bọn họ đã đến nhà họ Triệu tìm tgc và chiếc xe kia, nhưng người đàn bà Chương Nhã Tĩnh này cứ một mực khẳng khẳng nói xe và người đều không có ở đây, bọn họ cũng đành hết cách, chỉ có thể canh chừng. Kết quả đến chiều thì lại nhìn thấy sân sau nhà họ Triệu bốc khói, Trương Kiến thấy không ổn, lập tức cho người đến lục soát chứng cứ.

Kết quả còn chưa tra khám được gì thì sân sau đã nổi lửa rồi.

Bọn họ gõ rầm cửa liên tục gọi người, nhưng nhà họ Triệu không chịu mở cửa, cứ ở lì trong nhà, hơn nữa thế lực nhà họ Triệu quá lớn, chỉ cần không tuân thủ đúng quy định là có thể biến thành điểm yếu, trước khi bọn

họ lên đường, chính đại đội trưởng Mạnh Lỗi cũng đã từng nhấn mạnh chuyện này. dù bọn họ biết rõ đối phương có thể phá chứng cứ thì cũng đành chịu. Rồi Trương Kiến nghĩ cách, báo cứu hỏa để người tới dập lửa.

Chiêu này thế mà có tác dụng, một chiếc xe vòi rồng phun nước là đã dập tắt được lửa, nhưng đợi đến khi bọn họ vào xem thì không dư lại gì. Bên trong cháy sạch thành mớ hỗn độn, cộng thêm tia nước áp suất cao, đừng có nói đến DNA, ngay đến thứ khác cũng chẳng còn.

Không chỉ thế, đối phương vẫn không chịu buông tha, một mực nói bọn họ xen vào việc của người khác, làm rối tung vườn hoa, yêu cầu bọn họ sửa sang hoặc bồi thường. Bọn họ mà có tiền thì đã mang theo vệ sĩ rồi, Trương Kiến mất sức cả nửa buổi mới thoát thân được, mặt mũi lúc này nhìn xám ngắt.

Anh ta vừa đi vào là suýt nữa bật khóc, anh ta chưa bao giờ làm chuyện gì uất ức như thế, "Đội trưởng, chiếc xe kia bị hủy rồi, tìm được Tống Gia Cường nhưng thẳng nhóc đó không chịu nói gì. Chương Nhã Tĩnh còn đòi đi theo, nói muốn đón người, nhân tiện bảo chúng ta giải thích cho bà ta."

Vậy coi như mất sạch bằng chứng rồi, Mạnh Lỗi nhìn đồng hồ treo tường, đã mười giờ đêm.

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Mười một giờ tối, cuối cùng Cao Ca cũng về đến ký túc xá.

Giờ này chính là thời điểm náo nhiệt nhất trong ngày ở khu ký túc, đèn cả tòa nhà gần như bật sáng lên hết, dưới sân đều là những cặp tình nhân không nở xa nhau, trong hành lang là các cô gái mặc quần áo ngủ đi qua đi lại vui đùa trò chuyện, không cần nhìn trong phòng cô cũng biết, nhất định là tám chuyện lên mạng xem phim, vô cùng sôi nổi.

Nếu nói hồi tối khi ra ngoài, Cao Ca vẫn còn tự ti, cô định che giấu mình, định để mình trở nên nhỏ bé không bắt mắt. Nhưng trái lại lúc này, cô khá là thần nhiên, nếu như ngay đến người yêu thân thiết Lâm Thụ còn dùng ánh mắt đó mà đánh giá chuyện cô bị cưỡng hiếp, vậy thì ngoài bố mẹ ra, còn có ai không thể đánh giá chứ?

Đây là điều cô có thể trốn tránh sao? Cô sống trong hoàn cảnh này, ngày ngày lên xuống khu nhà ký túc xá, ở cùng một chỗ với hơn một nghìn cô gái. Hôm nay cô có thể đợi đến lúc gần như không có ai để trốn về phòng, nhưng ngày mai có thể được sao? Lên lớp cũng có thể làm được thế vậy sao?

Vô ích cả thôi.

Thế là, cô ung dung đi vào tòa nhà ký túc xá.

Rõ ràng mọi người đều đã biết chuyện Triệu Bân bị bắt, nên cô đột nhiên xuất hiện làm không ít người liếc xéo. Cảm giác này hơi giống với lúc trước khi cô đến nhập học vậy, bởi vì quá xinh, mọi người lại không

quen biết nhau, cô đi đến đâu là cái nhìn theo đến đó, còn có người thăm bàn luận sau lưng, "Cô ấy học khoa nào lớp nào thế."

Sau đó, sống với nhau hai năm, cô trở thành MC nổi tiếng nhất trường, gần như không ai là không biết cô, thế là cái cách quan sát liên thay đổi, trở nên táo tợn hơn, thỉnh thoảng đụng mắt phải nhau, mọi người chỉ đều cười cười.

Nhưng bây giờ, rõ ràng đã quay về với dáng vẻ cũ.

Cô đi lên lầu, không ít ánh mắt lăm lét nhìn cô chăm chăm, không cần nghe cô cũng có thể biết đám người này đang nghĩ gì: có phải cô ấy bị cưỡng hiếp thật không thế? Đến lúc lên tầng phòng cô ở thì trở nên lúng túng hơn, bởi vì đa phần đều là người quen. Trong cái nhìn của bọn họ có xin lỗi, tránh né nhưng lại không kiềm lòng được mà nhìn cô, Cao Ca tự nhiên nhìn sang. Rõ ràng chỉ là một ánh mắt, nhưng lại để bọn họ lùi bước.

Cô đi đến cửa phòng, cửa khép hờ, cô đẩy thẳng đi vào.

Trong phòng không còn náo nhiệt như ngày thường nữa, bốn người các cô tính cách khác nhau, bình thường làm việc cũng khác nhau. Buổi tối là thời gian cô vận động, sẽ đeo tai nghe nhạc ngồi trên giường tập yoga trước khi ngủ, lão đại Lâm Thiến Thiến thích học, sẽ nhân lúc thời gian cuối cùng để đọc sách, Trương Manh nghiện phim, nhất định là lại đang xem phim rồi, còn Lưu Mỹ Hà thì chắc sẽ nằm trong chăn nói chuyện với bạn trai, lúc nào cũng cười hì hì.

Ba người này hôm nay, ngoài Lâm Thiến Thiến vẫn đọc sách như cũ ra, thì hai người còn lại vô cùng yên ổn, đều nằm trên giường chơi điện thoại. Cô vừa vào đến, Lâm Thiến Thiến vui mừng hẳn, "Cậu về rồi à, mình còn định cậu mà không về thì gọi điện cho cậu nữa, không sao đấy chứ."

Cao Ca cảm kích cười với cô ấy, "Không sao."

Sau đó, cô đưa mắt nhìn lên giường, đầu tiên quét đến chỗ của lmh, cô nàng nằm trong chăn lén nhìn Cao Ca, có lẽ hôm nay bị Cao Ca làm cho sợ một lần nên đã tím lại nhiều, Cao Ca vừa nhìn, cô ta lập tức trùm chăn lên, giả vờ ngủ.

Ánh mắt Cao Ca lại nhìn sang Trương Manh, cô nàng này đang nằm trong chăn chơi điện thoại, tố chất tâm lý của cô ta lại rất ổn định, Cao Ca nhìn cô ta chăm chăm nhưng cô ta không hề gì, mặt không đổi sắc, cũng không nhìn nhiều, chỉ coi Cao Ca như không tồn tại.

Dáng vẻ này khác hẳn với cái lúc bám đít theo đuôi ngày hôm qua, đột nhiên Cao Ca nghĩ đến cuộc gọi tới vừa nãy của cảnh sát Lưu Môn, "Cao Ca, có thể em sẽ không chấp nhận nổi chuyện này, nhưng nhìn tình hình điều tra trước mắt, không hề có bằng chứng chứng minh Triệu Bản đã cưỡng hiếp em, không có hiện trường xảy ra vụ án, cũng không lấy được manh mối nào từ trên người em."

Lúc đó cô đang đứng giữa đám đông đi tới đi lui, tay chân lạnh toát, vừa chia tay với Lâm Thụy, cô chưa từng như thế, lập tức nhấn mạnh: "Sao không có bằng chứng được chứ, là Trương Manh, lúc em ngắt bạn ấy cũng có mặt."

Đến giờ cô vẫn nhớ như in câu trả lời của Lưu Môn, "Chị không thể cho em biết lời khai cụ thể được, không ai thấy em xui cả."

Chứng cứ giả ư? Cao Ca nhìn Trương Manh, đưa tay gõ thành giường cô ta. Gõ phát ra âm thanh nặng nề, cũng không lớn lắm, nhưng dễ thấy Trương Manh cũng không đặt tâm tư vào điện thoại, cô ta gần như ngẩng phắt đầu lên, đối mặt với Cao Ca. Ánh mắt của Trương Manh dần mất tự nhiên, "Cậu có chuyện gì à?"

Cao Ca nói, "Hai ta trò chuyện chút đi."

Trương Manh nhíu chặt mày, mặt đầy ý không muốn, "Tôi rửa mặt rồi, có gì ngày mai hãy nói."

Giọng Cao Ca nhàn nhạt, "Nói ở đây, tôi nghĩ chắc cậu cũng không có ý kiến gì. Dù sao chuyện kia cũng chẳng phải to tát gì, nói ra cũng thấy bình thường."

Cô vừa dứt lời, sắc mặt Trương Manh lập tức thay đổi, cô ta nhìn Cao Ca không dám tin, thấp giọng quát với cô, "Cậu đã nói là sẽ không nói ra rồi mà, cậu muốn làm gì?"

Cao Ca bình tĩnh nhìn cô ta, dùng thái độ thờ ơ nói, "Hôm nay tôi mất hứng, nên những lời đã nói đều không tính. Tôi cho cậu một phút, ra ban công tìm tôi, nếu không, bây giờ không có gì mà tôi không nói được cả."

Nói xong, cô cũng không cho Trương Manh thời gian từ chối, lập tức nghiêng đầu ra ban công.

Trương Manh nhìn trái nhìn phải, Lưu Mỹ Hà không trùm đầu, Lâm Thiến Thiến cũng không đọc sách, đồng thời nhìn cô ta. Cô ta tức giận hừ một tiếng, nhưng lại sợ Cao Ca nói ra sự thật, bèn vội vã khoác áo vào, đi ra ban công, lúc đi đến còn thuận tay kéo rèm lại khóa trái cửa, sợ hai người kia đến gần nghe.

Đối diện là khu ký túc xá nam, Lâm Thiến Thiến và Lưu Mỹ Hà đều mặc quần áo ngủ, hai người lập tức mắng một câu đờ bệnh, nhưng không ai dám nhúc nhích, cuống quýt mặc thêm áo vào.

Ở bên ngoài, Trương Manh vừa đi vừa nói, "Cậu đồng ý với tôi là không nói chuyện đó rồi. Làm người không thể nói không giữ lời được."

Cao Ca liền hỏi cô ta, "Vậy hôm nay cậu nói thật với cảnh sát sao? Tôi giúp cậu nhưng cậu không giúp tôi, làm người không thể không có nghĩa khí như thế."

"Tôi..."

Cao Ca nhìn biểu cảm của cô ta rồi lại nói, "Trương Manh, tôi biết cậu nghĩ gì. Đơn giản chính là Triệu Ân có tiền có thế, cậu sợ hẳn ta trả thù cậu. Nhưng Trương Manh này, làm việc thì phải nghĩ cho kỹ, trước kia cậu bị lừa bất ngờ mang thai, là chính tôi lén lút liên lạc bệnh viện giúp cậu. Cậu cảm thấy bọn hắn sẽ trả thù sớm, hay cậu nghĩ lời đồn 'muốn tìm một gã đàn ông có tiền nhưng kết quả lại phải phá thai' lan sớm hơn đây."

Sắc mặt Trương Manh trở nên vô cùng khó coi. Rất rõ ràng, đó là vết sẹo đầy nhức nhối cô ta đã quên, là chuyện của năm nhất, đa qua hai năm, cô ta gần như quên bém đũa yếu này đang nằm trong tay Cao Ca, dĩ nhiên, cô ta cũng quên lúc ấy mình đã biết ơn cảm kích Cao Ca đến thế nào, đã từng thề muốn làm bạn tốt cả đời với Cao Ca.

Có lẽ là sợ, có lẽ là ghen tị, người ta rồi sẽ thay đổi. Nhưng dù có đổi thay đến đâu, sự thật vẫn nằm nguyên chỗ cũ, cô cần phải đổi mặt.

Cô ta lập tức mềm giọng, "Cao Ca, cậu biết mình cũng hết cách mà, nhà Triệu Ân anh ta có tiền có thế, mình thật sự rất sợ, không có gì là anh ta không dám làm. Không phải mình cố ý đâu."

"Sao có thể làm như không thấy được, rõ ràng hôm đó cậu hét toáng lên còn gì, cậu thấy tôi uống sữa chua ngất xỉu, cậu để mặc tôi bị ức hiếp! Cao Ca lập lại lần nữa, "Cậu còn là con người sao?"

Trương Manh cũng không ngốc, đương nhiên sẽ không nói thật, "Không có! Cậu nghe nhầm rồi."

Cao Ca trực tiếp đẩy mở cửa sổ, "Lớn nhỏ gì thì cậu cũng coi là một người có tiếng, có muốn tôi thử hô hoán không."

Trương Manh bị ép vào đường cùng, bèn nói, "Thật sự mình bị dọa sợ mà, cậu đột nhiên té xỉu ngay trước mắt mình, mình... mình vốn muốn gọi

người đến, mình muốn giúp cậu, nhưng chưa gì đã bị Tống Gia Cường bịt miệng rồi, hấn nói nếu mình dám kêu, hấn cũng sẽ cưỡng hiếp mình. Cao Ca, cậu không biết bọn chúng hung dữ như thế nào đâu, hơn nữa bố Triệu Bản là Triệu Thiên Vũ đấy, mình chỉ là một cô sinh viên, mình không dám đắc tội với anh ta."

Cao Ca nhìn cô ta đầy khinh bỉ, "Thế là cậu trơ mắt nhìn bọn chúng đưa tôi đi, cho dù lúc ấy cậu không thể hành động, nhưng cậu không biết báo cảnh sát sao? Lương tâm của cậu đi đâu rồi. Cậu cũng là con gái, cậu hấn biết rõ chuyện đó có nghĩa gì chứ? Cậu làm thế nào mà ngủ được thế?"

"Bọn chúng không cho." Trương Manh chực khóc, toan giải thích, "Chính mình cũng không chịu nổi mà." Cô ta vỗ ngực, nhưng lại không dám to tiếng, sợ người trong phòng nghe được, "Mình cũng có khuyên đấy chứ, nhưng làm sao bọn chúng chịu nghe mình được, lúc đó ngoài tự vệ ra mình biết phải làm gì chứ, Cao Ca, cậu cũng không thể để mình bất chấp bản thân mà đi cứu cậu được, hơn nữa, mình cũng không có bản lĩnh đó."

Cô ta như nhận ra nói như vậy quá lộ liễu, bèn đổi sang giọng khuyên nhủ, "Chuyện cũng đã lỡ rồi, cậu đừng truy cùng đuổi tận nữa. Triệu Bản không phải là người cậu có thể đắc tội đâu, nếu cậu nghe lời thì anh ta sẽ không bạc đãi cậu, anh ta... anh ta vẫn luôn thích cậu, nhưng không có được nên mới làm như thế."

Những lời này thật sự khiến Cao Ca ghen họng nhìn trân trối, thì ra chuyện này cũng có thể được giải thích là vì yêu. Điều Cao Ca muốn đã lấy được, đương nhiên sẽ không thừa lời với cô ta nữa, "Nếu cậu nghĩ như thế, thì sao lúc ấy không lên đi, chắc chắn hấn sẽ không bạc đãi cậu. Còn nữa, đáng đời cậu bị lừa gạt."

Dứt lời, cô đẩy Trương Manh ra, đi thẳng vào phòng.

Trương Manh không biết cô có ý gì, kiêu có nói chuyện kia hay không, thế là lại vội vào theo, nhưng lại thấy Cao Ca đi thẳng vào nhà vệ sinh rửa mặt. Trương Manh gấp gáp chen vào, đứng trong nhà vệ sinh chật hẹp mà nói, "Cậu không thể nói chuyện kia của mình được." Cao Ca nói một câu, "Vậy cậu đến đồn cảnh sát nói rõ giúp tôi, tôi cho cậu một ngày suy nghĩ."

Trương Manh do dự, một bên là Triệu Bản thế lớn, một bên là Cao Ca có bằng chứng thật, cuối cùng cô ta vẫn sợ Cao Ca liều lĩnh, thế là trấn định cô trước, "Để mình nghĩ đã, cậu đừng làm gì thiếu suy nghĩ."

Mười một giờ tối, Chương Nhã Tĩnh vận dụng quan hệ, bảo lãnh Triệu Bản ra trước thời hạn.

Tên tiểu tử này vẫn mặc quần áo ngủ như trước, dáng vẻ ủ rũ, biết mình có thể ra ngoài liền lập tức lớn lối. Ngồi trong phòng thẩm vấn không chịu đi, ăn nói láo toét, "Anh nói bắt là bắt, nói thả là thả, anh cầm tiền người dân nộp thuế để làm thế à, không được, hôm nay phải giải thích cho tôi, nếu không tôi sẽ không đi. Tôi phải gọi phóng viên đến, để bọn họ xem đây là cái chuyện quái gì?"

Gương mặt bám đầy tro bụi của Trương Kiến đã được rửa sạch, nhưng nhìn hẳn ta không thuận mắt, thế là lập tức nói thẳng, "Triệu Bản miệng mày sạch sẽ lại đi."

Lúc này Triệu Bản càng ngang ngược hơn, "Tôi thế nào hả, cho phép các anh tùy tiện bắt người, vu khống người tốt, nhưng lại không cho phép tôi nói hai câu, các anh có biết phải trái không đấy? Tôi nói anh biết, không cho tôi lời giải thích, tôi không đi."

Mạnh Lỗi cau mày nhìn Chương Nhã Tĩnh, người đàn bà này vẫn làm ra vẻ tôi không nhìn thấy, rõ ràng là ngầm thừa nhận cho Triệu Bản càn quấy.

Triệu Bản thấy họ không lên tiếng là lại càng làm tới, "Tôi nói cho các anh biết, các anh phải nhận lỗi, còn nữa, kêu cái con Cao Ca khốn nạn kia đến đây, bảo nó xin lỗi tôi, ý có đẹp chút mà tưởng mình là ai hả, tôi mà phải để ý đến nó à? Tôi cường hiếp nó? Nó cứ mơ đi!"

Hắn ta hùng hổ nói, lúc này điện thoại của Lưu Mân vang lên, cô nhìn thấy là Cao Ca bèn đi ra ngoài, cách xa một chút mới nhận, kết quả nghe thấy Cao Ca bình tĩnh nói, "Chị Mân, Triệu Bản được thả chưa? Em có bằng chứng rồi, em có bản ghi âm của Trương Mạnh. Để em gửi cho chị."

Lưu Mân không dám tin, vô cùng hưng phấn, vội đi đến nói chuyện này với Mạnh Lỗi, Mạnh Lỗi nghe thấy liền cười, nói với đám Trương Kiến, "Bằng chứng mới có rồi, đây không phải là ? Thẩm tra lại." Rồi nghe Lưu Mân nói với Triệu Bản, "Cậu muốn đi cũng đi không được!"

Nhất thời Triệu Bản và Chương Nhã Tĩnh sửng sốt!

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Rõ ràng vẻ hung hăng của Chương Nhã Tĩnh và Triệu Bản đã làm đám người này tức anh ách, nghe Cao Ca nói lấy được chứng cứ thì đương nhiên là cực kỳ vui vẻ. Dù biết áp dụng bằng chứng ghi âm rất ít, nhưng có thể giam thêm một lúc thì giam, có thể hỏi thêm một lúc thì hỏi.

Vừa nãy Triệu Bản chính là đang chơi xấu còn gì.

Cuộc đời hãn sinh ra đã ngậm thìa vàng, con của người khác có thể còn phải trải qua giai đoạn cha mẹ làm giàu, chịu ít khổ, nhưng hãn thì không. Không tính đến việc bố hãn giàu sớm, mẹ hãn cũng xuất thân không tệ, hơn nữa quan trọng nhất là, bố hãn là con một -- khi đó còn chưa phổ cập kế hoạch hoá gia đình, bà nội hãn muốn sinh mà không sinh được, chỉ có một đứa cháu trai, có thể tưởng tượng được hãn được cưng nựng bao nhiêu.

Trong hoàn cảnh đó, từ trước đến nay tính hãn vẫn hung hăng, có điều một là bố hãn không ưa nổi vẻ hung hãn của hãn, hai là dần dần trưởng thành, hãn cũng học được cách giả vờ, nên những năm qua những thứ hãn thể hiện ra ngoài vẫn như một người bình thường mà thôi, chứ suy cho cùng, nếu thật sự như vậy thì đã không xảy ra chuyện kia rồi.

Hãn vốn chuẩn bị kỹ để mạt sát đám cảnh sát này một trận, tính ra thì mấy ngày qua hãn cũng không khó chịu lắm, tuy người ta không ngược đãi hãn, cho hãn cơm ăn cho hãn nước uống cũng không ngăn đi vệ sinh, trừ việc không được tự do hành động thỉnh thoảng bị hỏi thì không còn chuyện gì khác, nhưng với hãn, đó đã là phạm tội lớn.

Tối hôm qua hẳn về nhà đã hơn một giờ, căn bản chưa ngủ được mấy phút thì cảnh sát đã đến đây càng không thể ngủ nổi, gộp lại có đến ba bốn mươi tiếng không ngủ, có bao giờ hẳn phải chịu nổi khổ này?

Chỉ là không thể nào ngờ nổi, mọi chuyện lại đảo lộn.

Hắn thấy gã tên Trương Kiến định đóng cửa, lập tức nhảy dựng lên, giận dữ hét, "Dựa vào cái gì, không phải nói muốn thả người à? Các người nói chuyện như đánh rắm ấy."

"Này này, mấy người thả tôi ra. Tôi ra ngoài ra ngoài, mở cửa đi."

"Tôi nói cho mấy người biết, bố tôi là Triệu Thiên Vũ, là doanh nghiệp đóng thuế chính của thành phố Tần, không có ai ở thành phố Tần là không biết tôi, mấy người dám bắt giam tôi hả, các người ăn gan hùm mật gấu cả rồi, thả tôi ra ngay."

Hắn hét âm lên, Trương Kiến chịu một buổi trưa bực bội bèn đóng cửa lại, tiện thể lầm bầm một câu, "Bố mày là Lý Cường đấy cơ à*."

(* "Bố anh là Lý Cường" (你爸还李刚): Một câu nói châm biếm "con ông cháu cha" trên mạng xã hội Trung Quốc, dựa trên câu chuyện có thật, Lý Khải Minh đâm phải 2 nữ sinh trước siêu thị Đại học Hà Bắc, làm 1 nữ sinh mất mạng và 1 người thương nặng, còn hách dịch nói: "Có bản lĩnh mấy người kiện đi, bố tôi là Lý Cường." Sau đó Lý Khải Minh bị xử 6 năm tù giam.)

Ngoài cửa, Chương Nhã Tĩnh trơ mắt nhìn con trai có thể ra ngoài lại quay vào, cũng là đáng về không hiểu gì, tóm lấy Mạnh Lỗi không chịu buông, "Anh có ý gì đấy, đã sắp thả rồi sao còn không thể? Anh có biết người vừa gọi điện thoại cho anh là ai không? Anh có muốn đội mũ cảnh sát nữa không?"

Có lẽ người phụ nữ này giàu có trong thời gian dài, câu nào nói ra cũng có cảm giác vênh váo tự đắc, cả vú lấp miệng em, Mạnh Lỗi nghe xong thì cau mày. Nhưng ông đã gặp đủ loại người, thực ra người như thế càng dễ đối phó, ông quay lại nói, "VẬY bà thấy ai thả được thì tìm người đó, còn tôi không thả."

Nói xong, ông ta không thèm để ý đến Chương Nhã Tĩnh, vung tay lên, "Bắt đầu làm việc đi."

Cả đám trai gái bên cạnh đều tức đến cùng cực, đang bị đè nén, có chuyện tốt này, chắc chắn không nén nữa. Lập tức gân cổ lên rống theo, "Bắt tay vào làm đi!" Trái lại dọa Chương Nhã Tĩnh sợ nhảy dựng lên một cái.

Họ bắt đầu bận túi bụi ngay, Chương Nhã Tĩnh tức cũng không chen mồm vào được, hơn nữa vừa nãy bà ta đã nhanh mắt nhìn thấy Tống Gia Cường đã ngồi yên ổn trong xe rồi còn bị mời xuống. Chương Nhã Tĩnh trơ mắt nhìn cả con trai lẫn cháu trai của mình đều bị bắt giam lại, sao có thể chịu thua, lúc này lại gọi điện thoại cậy quan hệ, tuy dễ nhờ cậy nhưng lại không thấy Mạnh Lỗi đâu, điện thoại tắt máy, hỏi đám nhân viên có thấy đội trưởng Mạnh Lỗi đi đâu không, hỏi một hai người đều hỏi một không biết ba*, bà tìm người nói đỡ mà đến bóng dáng người ta cũng không thấy thì nói cái rắm ấy.

(*Hỏi một không biết ba (一问三不知): ý chỉ hỏi gì cũng không biết, "không biết ba" tức là không biết nguyên nhân, diễn biến và kết quả. Còn có nghĩa khác là giả vờ không biết, bo bo giữ mình.)

Vốn Chương Nhã Tĩnh muốn bắt chuyện chút với đám cảnh sát này, nhưng người sau lại càng lắc đầu mạnh hơn người trước, "Chuyện này không thuộc quyền quản lý của tôi." Nói xong liền biến mất như một làn khói.

Hơn nửa đêm, cũng không thể bắt người ta không ngủ chờ Mạnh Lỗi được, chỉ đành phải thôi. Kết quả không lâu sau, Lưu Mân đến đưa cho bà ta hai tờ trát đòi hầu toà, nói rõ cho bà ta, Triệu Bân và Tống Gia Cường bị triệu tập giam giữ.

Bà ta vốn dương dương tự đắc mà đến đây, nhưng lúc này cũng chỉ đành mặt mũi xám xịt phiền não ngồi xuống ghế, gọi cho Triệu Thiên Vũ bố ruột Triệu Bân, "Không được thả ra, lại có bằng chứng gì không biết, người vẫn đang bị giam."

Cao Ca nhanh chóng đem đoạn ghi âm đến, nhưng hiển nhiên, đoạn ghi âm làm chứng này không hợp lệ, tuy trong đó Cao Ca nói rõ thân phận của mình và Trương Manh, hơn nữa cũng nói rõ chuyện xảy ra tối hôm đó, nhưng vấn đề là, Trương Manh bị cô ép mới nói ra chân tướng. Trừ phi Trương Manh có thể thừa nhận chuyện này là thật, nếu không chứng cứ này căn bản không hề chân thực, Triệu Bân có thể dễ dàng tấn công vào bằng chứng này -- Trương Manh bị đe dọa nên mới bất đắc dĩ nói dối.

Mà quan trọng nhất là, bây giờ xem ra, rõ ràng Trương Manh sẽ không giúp Cao Ca.

Mạnh Lỗi nghe đoạn ghi âm từ đầu đến cuối một lần, cuối cùng nói với Trương Kiến đứng cạnh mình này giờ, "Không thể trình chứng cứ này ra, vậy dùng làm ám thị đi. Dụ hấn vào tròng, tám phần mười là giờ hấn đang ù ù cạc cạc không biết có vấn đề ở đâu đấy."

Chính xác là như vậy, lúc này Triệu Bân bị giam một mình trong phòng thẩm vấn, theo lý thì phải buồn ngủ đến cùng cực, sự thật cũng thế, nhưng hấn không ngủ được, tuy đau đầu nhưng lại vô cùng hưng phấn, cả đầu đang nghĩ, chứng cứ gì, có vấn đề ở chỗ nào, sao họ có thể có chứng cứ?

Lưu Mân cũng không ngốc, lúc báo cáo với Mạnh Lỗi đều nói nhỏ, Triệu Bản không nghe được tí nào. Giờ chỉ có một mình hắn, lập tức dấy lên nỗi nghi ngờ. Tuy sáng sớm luật sư vào đã nói với hắn đừng nói gì cả, nhưng chuyện như thế thì sao nhận được?

Không phải Triệu Bản không biết cường hiếp là phạm pháp, thực ra lúc đầu hắn cũng không định vậy, còn không phải là do con nhỏ Cao Ca kia quá không nể nang sao. Lần đầu tiên hắn thấy Cao Ca đã bị hút hồn, không thể không nói, con bé đấy là người xinh đẹp nhất hắn từng gặp trong hai mươi năm cuộc đời, lúc đó hắn đã khoe khoang khoác lác thề phải tóm được cô nàng với đám anh em, "Đó nhất định sẽ là người phụ nữ của tao."

Kết quả thì sao, Cao Ca lạnh nhạt với hắn. Dù hắn là con trai Triệu Thiên Vũ, dù hắn tặng nhiều quà như thế, người ta vẫn không chịu nhận, câu đầu tiên là tôi có bạn trai rồi. Nhưng ai so được với hắn chứ.

Hắn thua keo này bày keo khác, cũng càng bị từ chối thì càng tức giận, mãi đến mấy ngày trước tụ tập với đám anh em, chúng thấy bên cạnh hắn không phải Cao Ca thì cười nói, "Sao đến một con nhóc mà cũng không tóm được, mà làm thế mất mặt bọn tao quá." Từ nhỏ hắn chưa bị ai coi thường bao giờ, lúc này sao mà chịu nổi, chờ đến lúc về rồi nghĩ cách chiếm lấy Cao Ca.

Cao Ca không đồng ý, vậy chỉ có một cách, ép thôi.

Lúc đó hắn chỉ nghĩ đơn giản, phụ nữ ấy mà, chinh phục được cơ thể cũng chẳng khác nào chinh phục được ý chí, mềm thì nói không muốn, thực ra trong lòng lúc nào cũng muốn. Hắn thấy Cao Ca chính là không buông tha được, xuất thân từ bình dân, mặt mũi còn cao hơn trời, sợ người ta nói cô nàng thấy sang bắt quàng làm họ. Chờ đến khi gạo nấu thành cơm, không còn lựa chọn nào khác, tám phần mười không phải đi theo, mà là sợ mình bỏ rơi cô ả.

Khi đó hẳn tưởng tượng rất đẹp, đến lúc đó mà muốn theo tao, tao còn không thèm ấy. Vậy nên nửa đường còn kéo Tống Gia Cường theo, nhưng Tống Gia Cường còn ranh hơn khi, biết tám phần mười là hẳn nhìn trúng Cao Ca nên không dám lên.

Theo ý định của hẳn thì, tìm một chỗ mà buổi sáng Cao Ca tỉnh lại trên giường hẳn, tám phần mười là theo ngay. Nhưng Tống Gia Cường lại khôn khéo hơn, cái gì mà trong xe đeo bao cao su giúp tẩy rửa đều là ý kiến của hẳn ta, nói cũng rất hay, "Đề phòng một chút, làm cô ta muốn kiện cũng không có cửa. Cô ta tỉnh lại rồi làm ầm lên thì phiền."

Lúc đó Triệu Ân nghĩ, bớt chút chuyện cũng hay nên bèn làm theo, hôm qua hẳn còn mừng vì nghe lời Tống Gia Cường, hôm nay ngồi đây, hẳn nghĩ mà sợ nhần nhó, Cao Ca đúng là con mẹ nó không biết cân nhắc, nhưng rốt cuộc chỗ nào có vấn đề. Tống Gia Cường không dám lộ ra, dưỡng hẳn ta còn phải theo bố hẳn kiểm cơm, hẳn không dám. Vậy chính là Trương Manh, hẳn nheo mắt, cũng chính là cô ta, nhưng cô ta không thấy hiện trường, biết cái gì.

Nhưng hẳn không rành pháp luật, trong đêm tối vô tội, một lúc thì cảm thấy họ không thể nào bắt mình được, lúc sau lại thấy như mình đã cùng đường. Trong tình trạng lúc thả lỏng lúc căng thẳng, mẹ hẳn vẫn chưa tìm cách cho hẳn ra được nên đã bắt đầu sợ hãi.

Đến khi Lưu Ân và Trương Kiến vào, cũng đã qua nửa đêm, hai mắt Triệu Ân đỏ ngầu, câu đầu tiên Lưu Ân nói khi thấy hẳn là, "Ồi, không ngủ chút đi à." Làm Trương Kiến trờng cô một cái, giọng điệu kiểu gì thế. Lưu Ân xoa xoa mũi, không lên tiếng.

Câu đầu tiên Trương Kiến nói là: "Nói chút đi, sao lại chọn trên xe Bentley?"

Triệu Bản thầm run sợ, hắn không biết xe đã bị mẹ đốt, chỉ cho là Trương Manh nói, sao Trương Manh biết được? Đúng rồi, lúc đó lên xe hắn đã táy máy tay chân rồi. Bấy giờ lòng bàn tay Triệu Bản ướt đẫm, nhưng vẫn nghe lời luật sư dặn, không hề hé răng.

Trương Kiến cũng kiên nhẫn, thấy hắn không lên tiếng bèn cầm bút ngồi đó từ từ nói: "Tổng Gia Cường nói với Trương Manh, nếu cô ta dám hét thì cũng cưỡng hiếp cô ta luôn, đúng không?"

Lòng hắn dậy sóng, đây là cuộc nói chuyện ở trong phòng, khi đó hắn chắc chắn Cao Ca đã hôn mê, người tỉnh táo chỉ có hắn, Tổng Gia Cường và Trương Manh, hắn có thể đảm bảo Tổng Gia Cường không nói nửa câu, vậy tức là Trương Manh nhận tội thật? Hắn lén mắng một câu đồ hèn, làm hỏng chuyện lớn của hắn.

Trương Kiến nói như không bận tâm lắm: "Bạn biết đấy, bây giờ kỹ thuật chứng cứ y học đã rất tiến bộ, máu, tinh dịch, vật bài tiết, bao gồm cả tế bào da, thậm chí là lông, sợi vải cũng có thể tiến hành giám định." Anh gõ gõ tay lên bàn, phát ra tiếng cạch cạch cạch, như là hợp âm hoà nhịp với nhịp tim Triệu Bản.

Đầu Triệu Bản rối như tơ vò, hắn vội nhớ lại chuyện đêm đó, cũng không phải hắn sợ trong xe có sót lại tinh dịch của mình, dù sao cũng là xe hắn, hắn "bắn pháo" trên xe thì người khác cũng không có quyền can thiệp. Hắn đang nghĩ xem chất dịch của Cao Ca có sót lại không, dù sao hôm đó hắn cũng chỉ tắm sạch cho Cao Ca, không biết Tổng Gia Cường có kịp rửa sạch xe không.

Đương nhiên sợ thì sợ, dù gì bố hắn cũng là Triệu Thiên Vũ, dù gì luật sư cũng đã dặn hắn không được nói gì, hắn nhin nửa ngày, đúng là vẫn không mở miệng.

Ở bên ngoài, mấy người Mạnh Lỗi và Vương Xuyên thì ở lại mở cuộc họp trong phòng làm việc, dưới làn khói thuốc quanh quẩn là bản vẽ của trường đại học, Vương Xuyên chỉ vào một chỗ trong bản đồ cau mày nói, "Vừa nãy chúng tôi đã sắp xếp xong hết toàn bộ video có trong khoảng thời gian xảy ra vụ án, phát hiện tuy trong trường có camera ghi hình ở mật độ cao, nhưng chỉ có camera ở trục đường chính mở hai mươi tư giờ, nhất là camera chỗ sau núi Cao Ca bị thả xuống không được bật. Chúng tôi đã lấy hết video đêm đó của toàn trường, chỉ trùng hợp thiếu mất cái quan trọng nhất.

Đi ra khỏi phòng ăn số bốn, xe đi thẳng về phía Bắc, sau đó chạy khỏi tầm nhìn, đến khi xuất hiện lần nữa thì đã là một tiếng rưỡi sau, xe về từ sau núi, sau đó mất tung tích, mãi đến rạng sáng xe mới xuất hiện ở ký túc xá giáo viên, Triệu Bản lên tầng một mình, Tống Gia Cường lái xe ra khỏi trường về nhà họ Triệu. Có rất nhiều điểm đáng ngờ trong đây, đầu tiên phải xác định địa điểm xảy ra vụ án, giờ xe đã bị huỷ, bây giờ cũng khó tìm được manh mối, lúc hẳn thực hiện hành vi cưỡng hiếp, xe đỗ ở đâu? Vậy có thể sẽ có dấu vết ở đó. Thứ hai là, nếu lúc đó hẳn không đưa Cao Ca về nhà, vậy hẳn tìm cho Cao Ca ở đâu?"

Mạnh Lỗi gật đầu ra chỉ thị: "Thế thì đừng kéo dài nữa, mau phân công nhau hành động ngay lập tức."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Cao Ca một đêm không ngủ.

Tối qua không giống mọi ngày, Lâm Thiến Thiến không cầm đèn sạc đọc sách nữa, hai người khác cũng không mở lap xem phim, càng không có màn trò chuyện đêm khuya như bình thường, từ lúc ngắt điện tắt đèn, trong phòng nhanh chóng yên tĩnh.

Yên lặng như tờ, đến độ có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Trong tình cảnh như thế, bao âm thanh đều được khuếch đại hết cỡ, ví dụ như tiếng rung rừ rừ của điện thoại Trương Manh, rất rõ ràng, cô nàng vẫn chưa ngủ, có thể đang nói chuyện với ai đó. Có lẽ màn uy hiếp vừa nãy đã khiến cô ta sợ hãi, rốt cuộc phải thương lượng suy tính thêm. Dĩ nhiên, còn có cả điện thoại của Cao Ca rung lên, là Lâm Thụ.

Lúc cô rời khỏi khách sạn, Lâm Thụ cho là cô cần thời gian suy nghĩ cẩn thận, nhưng có lẽ thấy đã qua lâu mà cô không trả lời, lúc này mới gửi tin nhắn đến. Cao Ca nhìn lướt qua, Lâm Thụ vẫn giữ ý định đó, chỉ là đã nói dễ nghe hơn chút, ví dụ như, "Anh là vì muốn tốt cho đôi ta, không phải cả hai muốn bên nhau cả đời sao? Cao Ca à, anh không để ý đến chuyện đó, điều anh để ý là em sẽ không chịu đựng nỗi tổn thương hai lần." "Cao Ca, anh đã lên kế hoạch cùng em đến bạc đầu xong xuôi rồi, anh hy vọng chúng ta có thể vượt qua mọi chông gai, đừng vì những chuyện như thế làm vật cản cho tình yêu chúng ta."

Cao Ca trực tiếp kéo anh ta vào danh sách đen.

Lời dù dễ nghe đến đâu, cái gọi là bạch đầu giai lão đó, chung quy chỉ là một ý nghĩ, chuyện này không quan trọng, anh ta hy vọng chuyện to hóa chuyện nhỏ, tốt nhất là chưa từng xảy ra, cho qua đi như ăn đồ hàng bán bên ngoài bị đau bụng, đi bộ dập đầu ngã nhào vậy.

Nhưng chuyện này lại vô cùng quan trọng với cô. Không phải Lâm Thụ không tốt, mà căn bản bọn họ không phải là người cùng một đường, khoảng cách này càng giải thích càng rõ rệt.

Không còn tiếng điện thoại rung nữa, cô nhanh chóng bình tĩnh lại, cô nghĩ rất nhiều, hỗn loạn, dấu gì lời Lâm Thụ cũng coi như là hồi chuông báo động, ví dụ như sự phân biệt đối xử của các bạn học khác, còn cả phản ứng của bố mẹ nữa, đủ chủng đủ loại, rồi sau đó thời gian lướt qua thắm thoát, cô còn chưa kịp thấy mệt thì trời đã sáng.

Từ lúc đèn ký túc xá sáng lên, mọi người dần tỉnh giấc, Cao Ca cũng đi xuống theo, lần Trương Manh và Lưu Mỹ Hà không hề chậm chạp, dùng tốc độ nhanh nhất để dọn dẹp, cô vừa rửa mặt đi ra thì đã ra khỏi cửa. Chỉ có Lâm Thiến Thiến là còn chưa đi, quay sang nói với cô: "Buổi sáng có tiết học, hai ta cùng đi nhé."

Cao Ca có thể cảm nhận được ấm áp của Lâm Thiến Thiến, cười lại với cô ấy một tiếng, "Được."

Đi xuống tầng vẫn có rất nhiều người len lén nhìn cô, cũng bàn luận không ít, âm thanh vo ve rất nhỏ, lúc đi xa có thể nghe rõ đôi lời, "Sao nó còn có thể nghênh ngang đi ra thế nhỉ, đúng là không biết xấu hổ."

Cao Ca mặt không cảm xúc đi xuống, còn Lâm Thiến Thiến nghe lại thấy buồn, nghiêng đầu định vạch lại đám người kia thì bị Cao Ca kéo đi.

Đợi đến lúc dưới lầu ít người đi, Lâm Thiến Thiến mới hận không rên sắt thành thép nói: "Cậu phải chặn họng bọn nó lại chứ, nếu không ai mà

biết sẽ nói thành chuyện gì? Miệng nhiều người xói chảy cả vàng*, cậu có hiểu không?"

(*Nguyên chỉ dư luận có sức mạnh ghê gớm, sau nói trăm người ngàn ý, xấu tốt lẫn lộn.)

Có lẽ cô nàng lo lắng thật, vào sáng sớm mùa thu nhẹ nhàng thoải mái thế này, trên trán lại lấm tấm mồ hôi. Cao Ca nhìn đủ rồi, bèn cười khuyen cô ấy: "Vẫn là lão đại tốt. Nhưng cũng vô dụng thôi, cậu có chặn miệng bọn họ cũng không chặn nổi lòng họ nghĩ gì, không cần để ý là được."

Cô đưa tay kéo lấy tay Lâm Thiến Thiến, lại còn cà trên người cô ấy một cái. Lâm Thiến Thiến chỉ một mét sáu, thấp hơn Cao Ca nửa cái đầu, nhìn cô như vậy cũng cười theo, nhưng thật ra cô rất muốn hỏi có phải thế thật hay không, nhưng cuối cùng nếu nói ra miệng, không phải là đâm vào vết sẹo người ta sao?

Chỉ có điều dù mạnh mẽ bao nhiêu cũng không so bằng được thực tế.

Lúc hai cô đến nhà ăn số ba thì đã bảy giờ mười mấy phút, lúc này là thời gian cao điểm của nhà ăn, Cao Ca và Lâm Thiến Thiến thường xuyên ăn sáng chung nên cũng rất ăn ý, vừa đi vào liền chia hai bên xếp hàng, Lâm Thiến Thiến mua đồ ăn, còn Cao Ca đi mua cháo.

Chỉ là không ngờ, Cao Ca vừa đứng vào hàng thì ở bàn bên cạnh có hai nam sinh đứng lên, gọi một tiếng, "Cao Ca?" Cao Ca nghiêng đầu nhìn sang theo bản năng, liền thấy hai đĩa thức ăn bay về phía cô.

Trong một thoáng đó, Cao Ca cảm thấy dường như đến thời gian cũng trở nên chậm lại, cô định lùi về phía sau, thậm chí trong đầu còn nghĩ, nhất định là người nhà họ Triệu tìm đến quấy rối. Nhưng cô không tránh khỏi. Bọn họ cách nhau quá gần, vóc dáng hai tên kia lại cao, còn giáp công trước sau, Cao Ca muốn lùi mà không có đường lui.

Cô dịch về sau một bước, hai đĩa thức ăn liền theo đó mà tới, đập vào trên đầu và lưng cô.

Đĩa thức ăn inox đập vào trên đầu kêu bộp một tiếng, hơi đau.

Sau đó có thể cảm nhận được dầu mỡ bóng nhẫy, hòa lẫn với màu xỉ dầu mắc trên đỉnh đầu, kết thành giọt nước ở tóc mái, từ từ nhỏ xuống trước mắt, như giọt mưa rơi ngoài mái hiên, tí ta tí tách.

Cô ngẩng đầu lên nhìn theo, nhưng đôi mắt to tròn của cô bị đồ dây vào, làm tầm mắt trở nên mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt kính ngạc của những người xung quanh, đôi tai cũng ù lên, trong giây phút đó, mọi tiếng động phóng đại lên rồi thu nhỏ đến gần lỗ tai, biến thành tạp âm ù ù.

Tất cả mọi người đều đang nhìn cô, Tất cả mọi người đều đang chỉ trỏ cô, ngay cả Lâm Thiến Thiến ở đằng xa cũng nhìn thấy, cô nàng bất chấp lao đến, hét to lên: "Các người muốn làm gì đấy hả, dựa vào đâu mà các người ức hiếp người khác như thế?" Rồi lại bị một nam sinh hung hãn trong đó cản lại, cơ bản không thể nào đến gần được.

Mà một nam sinh khác đứng trước mặt cô, bắt đầu lớn tiếng chỉ trích cô, "Cao Ca phải không, tao nói cho mày biết, hôm nay anh em bọn tao ở đây chờ mày. Tao chưa từng thấy con đàn bà nào không biết xấu hổ như mày, mày muốn để đứa khác cười đến điên rồi cơ mà, làm gì mà cứ phô cái vẻ người bị hại ra thế, không phải là muốn lừa gạt đấy à? Người mặt thì làm ra vẻ băng thanh ngọc khiết, nhưng thật ra trong lòng là một con ranh dâm đảng! Hừ, mấy người nghe đây, con đàn bà này, đã có bạn trai rồi mà còn muốn kè kè Triệu Ân, Triệu Ân phát hiện ra bản tính của mày rồi, không để ý đến mày, mày liền làm cái trò này, tố cáo cậu ta cưỡng hiếp. Âm đạo bị rách cái gì, ai biết mày chiến với thằng nào rồi bị thế, giờ lại đổ cho người khác, mày có xấu hổ không thế!"

Những lời này quá lộ liễu, Cao Ca lại là người có tiếng tăm trong trường, ở nơi này gần như bị bao vây tùm tùm lại, có người im lặng, có người quay video, nhưng phần nhiều là riu rít bàn luận. Lúc này Cao Ca đứng trong đám đông, vì tức giận mà cơ thể cô run lên, nhưng lại không hề có vẻ như lùi bước, cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào tên kia bằng đôi mắt đen trắng rõ ràng.

Ánh mắt cô quá ư tàn bạo, tên kia cũng sợ hết hồn, nhưng hãn cũng không sợ cô gái yếu đuối như Cao Ca, tiếp theo đó hãn lập tức thẹn quá hóa giận, chỉ về phía cô mà nói: "Nhìn cái gì mà nhìn, bộ cấm nói chuyện tốt mà mày đã làm sao? Tao cảnh cáo mày, nếu mày còn vu oan người khác, nói lung tung lần nữa, không biết khiêm tốn thì tao thấy mày lần nào chửi đánh mày lần ấy. Dù gì bản thân mày cũng là một con đàn bà chua ngoa!"

Sau đó liền thấy Cao Ca trực tiếp giơ tay lên, phật thẳng về phía hãn. Tên đó cũng coi như phản ứng nhanh, đưa tay chụp lấy cổ tay gầy yếu của Cao Ca, hai kẻ đứng sau đó áp sát đến, hãn nhìn Cao Ca dính đầy dưa muối và cải xanh trên đầu, mặt ra vẻ đầy chán ghét, miệng tuôn ra những lời xấu xa: "Đồ gái điếm, mày còn dám đánh người à."

Cao Ca không hề nói nhảm nửa câu, nhân lúc khoảng cách gần như thế, trực tiếp nhắc chân, dùng đầu gối húc vào nửa thân dưới của hãn, hãn ta lập tức rống một tiếng, ôm đũng quần nhảy cẫng lên, do đó cũng thả Cao Ca ra, tên bên cạnh đang giữ Lâm Thiển Thiển cũng nhìn thấy, lập tức đến ứng cứu, hãn đi về phía Cao Ca, cô liền bước lùi ra sau, hãn tưởng Cao Ca sợ nên vội nhào đến, nhưng lại thấy Cao Ca nở nụ cười, trong khi hãn còn chưa kịp rõ ràng nụ cười đó là có ý gì thì một hơi cay truyền tới, hãn chỉ thấy hai mắt cay xè, trước mắt tối sầm đi, nhất thời cả người đau đớn ngã vật ra đất lăn lộn.

Lúc này Cao Ca cầm bình phun sương trong tay, nhếch nhác đứng ngay chính giữa bãi đất trống, nhìn tên kia ngã xuống đất vì bị phun hơi cay như nhìn một con chó chết, sau đó lại nhìn về phía thân dưới. Tên kia sợ

hãi ra mặt, lập tức nói: "Mày đừng xịt nữa, tao không phản kháng được, mày như thế không phải là tự vệ."

Cao Ca nhổ chất lỏng dính vào miệng ra, mắng một câu, "Đồ hèn."

Nói xong, cô lại nhìn lướt qua đám người xem náo nhiệt, sau đó lại nhìn sang những người cầm điện thoại ghi hình. Lúc này Cao Ca mặt áo đầm màu trắng dài tay, bên trên là vết canh loang lổ, nhìn vô cùng khổ sở, nhưng khí thế lại vô cùng mạnh mẽ. Có lẽ bọn họ chưa từng thấy cô gái nào dũng mãnh như thế, Cao Ca quét mắt qua một cái liền rút cất điện thoại đi.

Rồi lại nghe Cao Ca nói: "Không cần quay, chụp là được rồi. Post lên weibo wechat của mấy người sao cũng được, tôi không ý kiến, nhưng tôi hy vọng mọi người không cắt xén mấy lời tôi nói bây giờ. Vào đêm ngày 13 tháng 10, Triệu Bản cưỡng hiếp lúc tôi hôn mê, tôi đã báo cảnh sát, bây giờ Triệu Bản còn đang bị thẩm vấn trong đồn cảnh sát. Chỉ hai ngày ngắn ngủi, tôi đã trải qua đau đớn lớn nhất cuộc đời, không chỉ là vết thương cơ thể, mà còn là sự hiểu biết về thế giới này. Trong bạn bè của tôi, có người sợ chọc giận người trên mà chọn nói dối thay Triệu Bản, có người khuyên tôi vì danh tiếng mà im miệng coi như chuyện này chưa từng xảy ra, tôi cũng chia tay bạn trai rồi, từ hôm qua cho đến giờ, tôi đi đến đâu là chỗ đó đều có người nhìn tôi bàn luận về tôi đùa cợt tôi. Bao gồm cả ngày hôm nay, bọn chúng đợi tôi như thế."

Cô chỉ vào mình, nuốt nước mắt nói với những người vây xem: "Mọi người đều là bạn học chung trường với tôi, là sinh viên đại học cao đẳng, là người có tư tưởng tự do nhất ở thời đại này. Tôi chỉ muốn hỏi, tôi đã làm sai điều gì mà phải bị đối xử như thế? Tôi không nên báo cảnh sát ư? Tôi không nên đưa hung thủ ra ánh sáng sao? Phải nên chứ. Nếu tôi không nói câu nào, cô ấy không nói câu nào, vậy thứ bại hoại như Triệu Bản sẽ gieo họa cho bao nhiêu người nữa đây. Tôi biết bước này khó khăn, mọi người cũng nghe rồi đấy, nhà Triệu Bản chắc chắn sẽ làm khó tôi, bọn họ muốn

tôi lùi bước, thế nên, tôi xin mọi người, cho dù không đứng ra ủng hộ tôi, thì cũng đừng rắc muối vào vết thương của tôi. Trên thế giới này có rất nhiều chuyện bàn tán, duy chỉ có chuyện này là không buồn cười, bởi vì nó là vết thương của một cô gái. Nếu như, mọi người ủng hộ tôi, cũng không cần phải nói gì, nhà họ Triệu có thể lực mà, chỉ cần khi thấy tôi cười một cái là được rồi, vậy là tôi biết không chỉ có mình tôi bước đi. Xin cảm ơn."

Có lẽ do quá xúc động, lời còn chưa dứt mà nước mắt đã chảy xuống, cô dùng tay áo lau đi, trên mặt liền bị vẽ mấy đường bẩn, sau đó cô đập lên tên khốn đang nằm dưới đất, rồi nói với bọn chúng: "Có nghe thấy không, các người tưởng tôi bị ức hiếp một lần là không biết tự vệ sao? Tôi nói cho các người biết, tôi đã sớm nghĩ đến từ lâu rồi, nói cho Triệu Bản với người nhà của hắn biết, tôi sẽ không thỏa hiệp, dù các người bêu xấu nhục mạ tôi hay dùng bạo lực với tôi, tôi sẽ chống lại các người đến cuối, có bản lĩnh thì giết tôi đi, ngoài cái đó ra, tôi sẽ dốc hết toàn lực, đưa Triệu Bản vào ngục giam."

Đầu tiên bọn học tụ tập vây xem còn im lặng, sau đó không biết ai vỗ tay đầu tiên, rồi sau đó tiếng vỗ tay truyền nhau thưa thớt vang lên.

Từ đằng xa, Lưu Mân vừa tan làm ngáp dài một cái, nói với người đàn ông to cao mặc âu phục giày da bên cạnh: "Luật sư Tống, đó chính là Cao Ca."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Lời nói của Cao Ca không quá ác liệt, không phải dao cũng không phải kéo, không thể đâm phập vào ngực người, nhưng vừa như gió lạnh vừa như mưa phùn, không khiến người khác cảm nhận được sự ảnh hưởng của hoàn cảnh ngay, nhưng vẫn siết chặt quần áo đi nhanh hai bước.

Cao Ca nói xong, đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, học sinh bu vào xem trong ba lớp ngoài ba lớp, vốn họ mở to mắt xem kịch hay, vẻ mặt hưng phấn sau khi hóng hớt, nhưng lúc này gần như đều yên tĩnh, ít nhất họ không chỉ chỉ trỏ trỏ, không thử dí máy ảnh gần vào chụp lại vẻ thảm hại của cô, không ai lên tiếng nói một câu "Cô ta thật không biết xấu hổ" nào nữa.

Dù không ai mỉm cười, nhưng vậy là đủ rồi.

Bên ngoài nhanh chóng vang lên tiếng của bảo vệ, "Nhường đường, nhường đường."

Học sinh tách ra hai bên, bảo vệ đi ở giữa, Cao Ca đứng trong đó, bình tĩnh nhìn họ. Bảo vệ cau mày nhìn cô toàn thân nhếch nhác, lại cau mày liếc nhìn hai tên nam sinh bên cạnh, hơi không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nói luôn, "Làm loạn cái gì ở nhà ăn đấy, đi, đến phòng bảo vệ nói đi."

Cao Ca còn chưa kịp nói gì, gã bị đá vào đũng quần đã nén đau nói: "Bảo vệ, nó tấn công bọn tôi, trong tay nó có xịt hơi cay, anh nhìn bọn tôi bị nó đánh đi, bây giờ anh em tôi không nhìn được gì cả."

Dẫn đầu là một ông anh khoảng ba mươi tuổi, vừa nghe bèn quan sát hẳn từ trên xuống dưới, nói một câu trước, "Hai đứa giỏi ghê đấy, làm bằng giấy à, một đứa con gái ả cái đã ngã."

Giọng nói của ông ta nặng tiếng địa phương, nói một câu, không ít người bên ngoài bật cười. Nam sinh này càng sốt ruột, lập tức nói, "Nó đá vào đũng quần tôi."

Tiếng cười trộm to hơn.

Bảo vệ quay sang hỏi Cao Ca: "Cô đá?"

Cao Ca còn chưa đáp, Lâm Thiến Thiến đã đến, nói với anh ta, "Họ bắt nạt cậu ấy trước, họ ném khay thức ăn vào đầu cậu ấy, em có thể làm chứng. Cao Ca chỉ tự vệ." Dường như Lâm Thiến Thiến sợ người khác không tin, chỉ vào đám người vây xem bên cạnh, "Họ cũng nhìn thấy."

Có lẽ bảo vệ thấy quá lằng nhằng, bèn nói: "Đến phòng bảo vệ đã, đi đi." Sau đó quay về phía đám học sinh bu xung quanh, "Mấy cô cậu có ăn cơm không, có vào lớp không, gần tám giờ rồi đấy."

Theo lý thuyết câu này có tác dụng hơn cả, đám học sinh nhất định sẽ giải tán ngay lập tức, nhưng hình như hôm nay lại không được. Có người vội vã bỏ đi, có người đi ba bước lại quay đầu xem trò hay, cũng có người đứng im không nhúc nhích. Có một cậu nam sinh như đã gom rất nhiều dũng khí, mới nói với bảo vệ một câu, "Em có thể làm chứng họ bắt nạt Cao Ca, em có quay lại, họ còn đe dọa cậu ấy." Hình như có người đi đầu là được, sau đó có một nữ sinh nói tiếp, "Em cũng có thể làm chứng, em chứng kiến." Sau đó tiếng nói lẫn lộn, có bảy tám người đều tiếp lời, "Em có thể làm chứng."

Quả thực Cao Ca không dám tin, cô quay lại nhìn những người này, có lẽ phát hiện ra ánh mắt của cô, mặt những người đó vốn không có cảm xúc, nay lại thay đổi. Nam sinh dẫn đầu có lẽ không thích cười, nhưng cậu

ta nhếch khoé miệng, nở một nụ cười rất khó coi. Còn nữ sinh phía sau ,mím cười với Cao Cao rồi lại còn gật đầu. Những người đó, họ đều nở nụ cười với cô.

Cao Ca đứng im, nước mắt vừa cố nén lại không kịp được chảy xuống, cô chỉ muốn thử một lần, muốn hét lên một chút, cô chịu đựng một mình thực sự là quá nặng nề, cô muốn nói ra. Có lẽ cô cũng không ngờ sẽ có những nụ cười hồi đáp thực sự, không những vậy, họ còn đứng ra làm chứng cho cô.

Nước mắt cô như vòi nước, mở ra là không đóng lại được, từ sau khi cô bị cưỡng hiếp, chỉ từng gào khóc lúc tắm một mình, nhưng chưa từng như bây giờ, ở trước đám đông lộ ra mặt yếu ớt. Có lẽ Cao Ca thực sự không nhìn được, cô không ngừng lấy tay chùi nước mắt, sau đó cúi đầu lia lịa với những người kia, "Cảm ơn, cảm ơn mọi người."

Hiển nhiên bảo vệ không hiểu đây là chuyện gì, mơ mơ màng màng nhìn đám trẻ, chỉ đành nói, "Thế thì đi hết đi, lên phòng bảo vệ hết."

Đang nói, lại nghe thấy phía sau có người kêu lên, "Hai tên kia chạy rồi."

Họ vừa quay lại thì thấy hai tên kia dìu nhau đi về phía cầu thang, bảo vệ định chạy ra liền thấy một người đàn ông cao to mặc âu phục đi giày da chặn trước mặt chúng. Hai tên xui xẻo này cũng rất khó chịu, nhăn nhó nhìn người đàn ông trước mặt, có lẽ thấy đàn ông mặc âu phục đi giày da đều tương đối gà, bèn đẩy anh ta sang chuẩn bị đi tiếp: "Mày lo chuyện bao đồng cái gì, cút ngay!"

Người đàn ông cười cười, chỉ thấy anh giơ tay nắm lấy cánh tay đang gạt ra của tên kia, lúc ban đầu gã tỏ vẻ mặt mày muốn chết à, nhưng rất nhanh, sắc mặt gã ta bắt đầu thay đổi, toàn thân run cầm cập, "Buông... Buông ra! Buông ra, sắp gãy mất... Xin anh buông tay ra, gãy mất, a..."

Người đàn ông nọ tiện tay hất một cái, gã ta lập tức ngã lăn quay ra với tên anh em không nhìn thấy gì kia. Gã ta ôm cổ tay về mặt e dè hỏi: "Anh là ai, lo chuyện bao đồng làm gì."

Người đàn ông phúi phúi tay như vừa chạm phải thứ gì rất bẩn thỉu, liếc gã ta một cái đáp, "Tôi tên là Tống Phi, sắp thành luật sư đại diện của Cao Ca, mấy người chờ nhận đơn triệu tập XX đi."

Chuyện sau đó đúng là vượt ngoài dự đoán.

Các nam sinh nhiệt tình đỡ hai gã kia lên phòng bảo vệ, dọc đường Lưu Mân chụp lại chứng cứ cho Cao Ca trước, rồi mới đi thay quần áo với cô, đến khi quay lại, mọi chuyện đã biến chất: Hai tên nam sinh khi nãy còn hung hăng đã ngưng chiến, cúi đầu ủ rũ ngồi xồm trên đất, một tên còn không ngừng chùi nước mắt.

Người đàn ông cao to đưa quyển sổ cầm trong tay cho hai người, hai gã không thốt lời nào ngoan ngoãn ký tên vào. Tên không nhìn được, vẫn cố ký mò.

Sau đó người đàn ông đó mới nói với chúng, "Không có gì nữa, hai cậu có thể đi trước."

Hai gã mới lảo đảo không chút do dự chạy ra ngoài, giữa đường tình cờ gặp Cao Ca đang quay về, tên bị đập vào đũng quần kia còn kéo tên còn lại dừng lại nhường đường cho cô, sau đó chạy đi như điên.

Cao Ca nhìn mà giật mình, Lưu Mân kéo một cái mới hoàn hồn, cô không nén được hỏi: "Chị Mân, anh ta đã làm gì thế."

Lưu Mân vừa nói qua cho cô về thân phận của Tống Phi, luật sư hình sự nổi tiếng của thành phố Tân, thắng kiện rất nhiều vụ án, là con trai của bạn thân đội trưởng Mạnh Lỗi, sau khi nghe nói thì có hứng thú với vụ án của Cao Ca, muốn làm luật sư đại diện của cô. Lúc nói Lưu Mân rất hưng

phấn, nói liên hồi, "Anh ta chưa từng thua kiện, có anh ta giúp đỡ thì em không phải sợ gì cả."

Quả đúng là Cao Ca rất vui, tuy cô không hiểu tại sao mình không có tiền, bên kia còn là nhà như nhà họ Triệu, vậy mà Tống Phi lại muốn theo vụ này, nhưng có thể tổng Triệu Bản vào tù mới là quan trọng nhất. Có điều anh không ngờ đối phương lại lợi hại như vậy, hai gã kia nhìn là biết đích thị là loại côn đồ cắc kè, mặt dày mày dạn, sao anh ta giải quyết được.

Bên kia Tống Phi đã nói xong với lãnh đạo bên bảo vệ, quay đầu đi ra, đi về phía họ.

Cao Ca vừa hay có thể quan sát người đàn ông này, cô đã cao một mét sáu mươi tám, nhưng người đàn ông này còn cao hơn cô một cái đầu, người đàn ông này khoảng ba mươi tuổi, tướng mạo gai góc, đặc biệt giữa lông mày còn có chữ "xuyên" (川) mờ mờ, có vẻ như cau mày khá nhiều, có vẻ tính khí không dễ chịu lắm. Anh ta rất chú trọng cách ăn mặc, âu phục trên người vừa khốp, nhìn là biết người đàn ông này có cuộc sống khá giả.

Người như vậy toát ra cảm giác tôi là người cao cấp, nói một không nói hai.

Anh ta đi ngược nắng về phía Cao Ca, đầu tiên là mỉm cười, sau đó vươn tay, nói bằng giọng trầm thấp mà dày nặng: "Chào em, tôi là luật sư Tống Phi, tôi rất ngưỡng mộ em, muốn đại diện cho vụ án của em, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi."

Tâm trạng không biết làm sao của Cao Ca gần như bị san bằng trong nháy mắt trước nụ cười kia, người này nghe hết lời của cô, hơn nữa còn tỏ thiện ý. Cô đưa tay ra với đôi mắt ngập nước, bắt tay anh, bàn tay đó khô ráo ấm áp, cô đáp, "Được."

Ở ngọn núi sau trường học.

Vương Xuyên mặc quần áo bình thường bắt đầu từ chỗ xe Triệu Bản biến mất cùng ngày hôm đó, đi về phía chỗ Cao Ca báo cảnh sát, anh ta đã tra xét đoạn đường này bốn năm lần từ tối qua, vốn sáng sớm nay tất cả mọi người đã không chịu nổi, chuẩn bị nghỉ ngơi rồi chiến đấu tiếp, nhưng anh ta nghĩ một lúc, vẫn muốn đi thêm lần nữa.

Con đường này đã quen đến không thể quen hơn, ngày xảy ra vụ án đã từng kiểm tra, đúng là hôm qua đi quá nhiều, để tìm được manh mối, họ gần như đã sờ hết một lượt đám cỏ bên đường, nhưng đã qua nhiều ngày, rất nhiều chứng cứ đã bị chôn vùi cả rồi.

Lần này, cũng chỉ là không cam lòng.

Nhưng lúc nào chuyện tốt cũng chuyển biến chính vào lúc như thế này, trong lúc anh ta lơ đãng ngẩng đầu, đứng lại. Rất nhanh, anh ta kích động cao giọng hét lên với đồng nghiệp phía sau, "Mọi người xem kia là cái gì?"

Một chiếc camera đang hoạt động.

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Vị trí đặt chiếc camera này cũng thật tài tình.

Ở trong một tổ chim trên cành cây, dưới mớ đen thui lộ ra chiếc đầu tròn, nếu không phải ban ngày anh tình cờ ngẩng đầu nhìn đến, thì có lẽ cũng sẽ không phát hiện ra.

Nhưng việc này, đây là ở rừng cây nhỏ sau núi, trường học cũng không đặt camera, làm sao thứ này lại xuất hiện được đây.

Vương Xuyên lập tức đưa người đến, cậu chàng Triệu Quân trẻ tuổi bên cạnh thân thủ khỏe mạnh liền leo lên cây, chưa vội động vào camera, mà nằm ở đó nghiên cứu một hồi, "Đội trưởng Vương, là một camre giám sát công nghệ cao, quay phim bằng năng lượng mặt trời, có lẽ là vô tuyến nữa, thứ này bất tiện, ai rảnh rồi để đây không biết."

Vương Xuyên liền hỏi cậu ta, "Thứ đó có thể nhớ không?"

Triệu Quân học máy tính, vốn rất thích táy máy những thứ đồ này, ngay đến nhìn cũng không cần mà nói luôn, "Chắc chắn là có, hơn nữa ít nhất cũng phải 32GB, nếu như hình ảnh không cao quá, thời gian ghi hình rất dài, đến mấy trăm tiếng cũng không thành vấn đề."

Cậu vừa hỏi vừa hỏi Vương Xuyên, "Có cần phải lấy thứ này xuống không?"

Chỗ này vốn không phải là nơi cửa hàng hay trường học lắp đặt, rõ ràng là có người tự để lên, có ý đồ khác. Vương Xuyên gật đầu nói, "Lấy

xuống đi." Triệu Quân đáp một tiếng, lập tức đưa tay lấy tấm thẻ nhớ bên trong ra, cẩn thận đặt vào trong túi, từ từ bò xuống.

Vương Xuyên lập tức cho người đưa laptop đến, dùng đầu đọc trực tiếp xem nội dung bên trong, kết quả vừa mở lên thì toàn là các tệp tin dài chỉ mấy phút mấy phút, bấm mở đại một tệp lên, trước tầm mắt là chu vi mấy mét xung quanh, vì là ban ngày nên vô cùng rõ ràng, đều là cỏ xanh đất đỏ, thỉnh thoảng có mèo hoang chạy qua. Bọn Triệu Quân còn nói, "Quay cái này làm gì? Chụp động vật hoang dã à?"

Dĩ nhiên kinh nghiệm của Vương Xuyên nhiều hơn bọn họ nhiều, lập tức chỉ huy Triệu Quân, "Xem đoạn phim này vào lúc sau chín giờ tối."

Như vậy xem ra, chiếc camera này cũng không có tác dụng cho lắm. Bọn họ mở các đoạn ghi hình từ 9 giờ 13 phút đến 9 giờ 22 phút tối, liền nhìn thấy trước ống kính xuất hiện một nam một nữ đang ở trong trạng thái hôn hít điên cuồng, quần áo của nữ sinh đã bị mở hơn nửa, chiếc camera này là loại nhìn ban đêm nên thấy rất rõ.

Tám phần là có người biết chỗ này là địa điểm lý tưởng để hẹn hò, bèn cố ý gắn nó ở đây để quay lén. Ở đây đèn đường khá mờ mà lại ít người, vài đứa nít ranh có lúc không khống chế được, tám phần là sẽ làm ra chuyện vượt quá ranh giới, những video bị xem thường truyền trên Internet cũng vì thế mà ra. Chiếc máy này hơn mấy ngàn, có thể không phải dùng để chơi cho vui, chắc hẳn là có người dựa vào những thứ đoạn phim quay lén này để bán cho những trang web xấu mà kiếm tiền.

Vương Xuyên trực tiếp nhìn xung quanh, lúc này liền nói, "Lục soát đi. Chắc chắn còn có." Sau đó lại gọi điện báo cáo cho Mạnh Lỗi, những người khác trong tổ thì ngay tức khắc chạy sang đây.

Lưu Mân đến chỉ là để giới thiệu, hơn nữa cô còn có thân phận cảnh sát ở đó, không tiện can thiệp sâu, giới thiệu hai người xong liền tạm biệt,

nhưng trước khi đi còn dặn Cao Ca, nếu có chuyện gì thì gọi điện cho cô ấy ngay. Sau đó lại đến chỗ bảo vệ lấy bản ký tên nhận lỗi và cách thức liên lạc của hai gã quấy rối kia, rồi lúc này mới rời đi.

Là luật sư đại diện, dĩ nhiên Tống Phi muốn trò chuyện kỹ với Cao Ca rồi.

Nhưng rõ ràng trường học không phải là nơi thích hợp, Tống Phi nói, "Xe của anh ở cách đây không xa, chúng ta đến văn phòng luật sư của anh nói chuyện chút được không? Cần phải ký hợp đồng nữa."

Cao Ca không hiểu gì cả, chỉ có thể gật đầu.

Hai người nhanh chóng rời khỏi sân trường nơi ngoại ô này, Tống Phi lái xe chạy thẳng vào thành phố, vì sợ lúng túng nên anh mở máy CD lên, trong giọng ca của Trương Học Hữu, thỉnh thoảng anh sẽ nghiêng đầu nhìn Cao Ca ngồi bên cạnh, mặt cô nhóc này không chút biểu cảm, không nhìn anh, cũng không trầm tư, chỉ là không ngừng nhìn cảnh vật lướt qua ngoài cửa xe.

Tống Phi từng nhận không ít vụ kiện, nhưng chưa từng thấy nữ sinh nào như vậy.

Lúc đầu mới nghe nói, trong đầu anh mừng rỡ tưởng ra một cô gái yếu ớt, mắt đẫm lệ nhưng lại kiên cường. Nhưng lúc anh được dẫn đến nhà ăn thấy cảnh đó, lại phát hiện ra mình đã nghĩ sai rồi, cô bé này không hề yếu đuối chút nào, cô như cây tùng nghênh khách trên vách Hoàng Sơn, cho dù trải qua nghìn năm gặp trắc trở, vẫn mãi sừng sững không gục ngã. Cô đứng nơi đó, rõ ràng cả người nhếch nhác, nhưng bạn cũng sẽ không thấy cô ấy mềm yếu mà thương hại, ngược lại lại cảm thấy cô như tia sáng rực rỡ vạn tượng.

Cho nên, vào lúc đưa tay ra với Cao Ca, anh không hề có mâu thuẫn như trước khi đến.

Đúng thế, thật ra thì đến đây cũng không phải là ý định ban đầu của anh.

Ngày nay Tống Phi là luật sư hình sự của văn phòng luật sư Đường Tống lớn nhất thành phố Tần, nổi tiếng với các vụ kiện hình sự, phần lớn khách hàng của anh không giàu thì sang, người như Cao Ca cơ hồ là không có. Nên khi chú Mạnh gọi điện cho anh, anh đã từ chối.

Giống như Cao Ca nghĩ, vốn dĩ vụ kiện này có làm hết sức cũng không đạt được kết quả tốt, khó xử lý lại không kiếm được tiền, huống hồ, nhà họ Triệu và nhà họ Chương đã cắm rễ sâu ở thành phố Tần này, anh nhận vụ kiện này, chính là muốn làm khó dễ với khách hàng tiềm tàng của mình, nhất định sẽ ảnh hưởng đến thu nhập sau này của anh.

Con người Tống Phi suy nghĩ rất rõ ràng, nói từ trước đến nay luôn độc lập, bất kể là cuộc sống hay công việc, cũng sẽ không lấy ý kiến của người khác mà trực tiếp từ chối. Kết quả không ngờ rằng, Mạnh Lỗi lại tìm đến bố anh, bố anh đã bảy mươi tuổi, sáng sớm hôm nay đã đến nhà anh, tự mình lôi anh ra khỏi chăn, giao chuyện này lại cho anh.

Dùng lời của ông già nhà hẳn nói, "Coi như là bố ủy thác cho con có được không?"

Vốn Tống Phi không muốn đồng ý, nhưng nhìn ông già nhà anh sắp phát cáu, chỉ đành nói là đến xem xem sao, kết quả, lại thành ra thế này. Tống Phi vừa liếc nhìn Cao Ca yên lặng, vừa bắt đầu hỏi, "Em đã nói chuyện này với người nhà chưa?"

Cao Ca nghe thế liền quay đầu sang, để lộ gương mặt không trang điểm nhưng lại đẹp mê hồn, vì khoảng cách khá gần, nên Tống Phi như bị đâm một phát. Chắc hẳn mấy ngày nay cô bé này không được nghỉ ngơi tốt, nhưng ngoài vành mắt hơi thâm đen ra, gương mặt ấy vẫn trắng nõn đỏ

thăm như cũ, Tống Phi không khỏi không thừa nhận, thật sự là quá đẹp, cũng biết nguyên nhân Triệu Ân ra tay.

Đối với một thằng con nhà giàu vốn không có đạo đức gì mà nói, một người như thế đặt ngay trước mắt, dù gì hãn cũng phải táy máy chút mới được.

Nhưng hiển nhiên Cao Ca không cảm thấy vẻ xinh đẹp của mình sẽ có sức công kích, cô nhìn Tống Phi mà nói, nhưng chỉ vì từ nhỏ đến lớn, bố đã dạy cô rằng, lúc nói chuyện phải nhìn vào mắt người đó mới là lễ phép.

Cao Ca trả lời: "Chưa ạ, em..." Rõ ràng là cô vẫn còn kiêu dè, "Họ là những người bình thường trong những người bình thường nhất, cả đời chưa từng và đồn cảnh sát, chỉ biết nhân viên nhà nước lớn nhất là nhân viên quản lý chợ với trưởng ban ban bảo vệ của bố em. Em nói với họ thì sẽ ra sao đây?"

Đây là lý do làm cô không muốn gọi cho bố mẹ, "Bọn họ chỉ biết khóc lóc chứ không thể giúp gì được." Cô nhìn sang Tống Phi, "Dĩ nhiên, bọn họ yêu em. Nhưng cũng vì yêu em mà sẽ đưa ra lựa chọn cho là tốt cho em. Nhưng em sẽ không chấp nhận những lựa chọn kia. Nên thà em tự xử lý còn hơn là nói với họ."

Giọng Cao Ca ngọt ngào ấm áp, có lẽ vì hai ngày đây không được nghỉ ngơi tốt nên giọng hơi khàn. Tống Phi phải thừa nhận một điều, như thế nghe rất êm tai, nội dung cũng khiến anh xúc động. Cô bé này gần như không để lại cho mình một con đường lùi nào, tuy cô còn trẻ nhưng đã có chủ kiến lớn, cô cự tuyệt tất cả mọi khả năng có thể đè ép chuyện xuống, Tống Phi tắt CD, hỏi tiếp, "Bạn trai em chia tay cũng vì nguyên nhân này?"

Cao Ca ngậy ra một lúc mới nhớ, mình từng nói chuyện đó ở nhà ăn rồi, sau đó gạt đầu, "Vâng, anh ta cảm thấy thanh danh sẽ bị vấy bẩn. Anh

ta... nói không để ý chuyện em bị cưỡng bức, nhưng bố mẹ anh ta lại để ý danh tiếng của em. Mà em nghĩ anh ta cũng để ý thôi."

Khi không Tống Phi lại cảm thấy hình như cần phải an ủi chút, nhưng anh không giỏi an ủi, chỉ đành nói, "Sẽ tốt hơn thôi, đừng khó chịu quá."

Cao Ca gật đầu, "Cũng là chuyện tốt, đó vốn cũng không phải là người chung đường với em."

Tống Phi không ngờ, cô bé này lại còn nghĩ như vậy.

Trên đường đi, Tống Phi lại biết thêm ít về quan hệ xã hội của Cao Ca, xe đến văn phòng luật, dừng xe xong anh liền dẫn Cao Ca lên lầu, sau khi vào phòng làm việc thì vừa dọn thư ký pha trà, vừa lấy một bản hợp đồng và giấy bút ra, ngồi xuống đối diện Cao Ca, đợi thư ký ra ngoài anh mới lên tiếng, "Em có thể xem hợp đồng trước, nếu đồng ý thì ký tên, sau đó anh chính là luật sư đại diện của em rồi. Nhưng, trước đó anh cần nói rõ với em hai chuyện, một là làm luật sư của em, anh cần biết rõ tất cả mọi chuyện giữa em với Triệu Ân, không được giấu diếm hay nói dối. Hai là..."

Anh hơi do dự, những lời này mà so với Cao Ca biểu hiện ở nhà ăn, có vẻ càng nhục mạ người ta hơn. Nhưng chung quy có mấy lời vẫn cần phải nói rõ trước mặt, dẫu dì anh làm luật sư đã lâu, không phải chỉ thấy một hai người ra vẻ đạo mạo, bạn không thể dựa vào vài quan niệm mà chắc chắn rồi cuộc trong lòng một người nào đó nghĩ điều gì.

"Anh muốn biết thực lòng em muốn gì, không phải cái kiểu đao to búa lớn ngoài mặt với bạn học, mà là kết quả em thật sự mong muốn. Muốn bồi thường, muốn gả vào nhà họ Triệu, hay là muốn tống hãn ta vào tù, những kết quả này đều có thể. Em nghĩ kỹ rồi nói anh biết, em phải biết là, điều em muốn khác nhau thì cách xử kiện cũng không giống nhau, sai một ly là đi một dặm."

Anh nhìn vào mặt Cao Ca, "Anh ra ngoài cho em nửa tiếng, đã đủ chưa?"

"Không cần," Tính tình của Cao Ca không hề giống bề ngoài của cô, vô cùng quả quyết, "Chị Mân nói anh là luật sư hình sự giỏi nhất thành phố Tân, em biết chị ấy sẽ không lừa em, anh nhất định vô cùng lợi hại, dĩ nhiên cũng rất đắt đỏ. Em chỉ có một vấn đề, em không có tiền trả phí đại diện cho anh, nhưng có thể cho phép em trả anh theo từng giai đoạn được không."

Tống Phi thật sự không ngờ cô lại nói điều này. Anh ôm ngực híp mắt đánh giá cô nàng.

Hiển nhiên lời Cao Ca nói còn chưa hết, cô kiên định nhìn anh nói tiếp, "Nếu như được, bây giờ em có thể nói quyết định của em cho anh, em không muốn lấy tiền, em có tay chân có thành tích tốt, có thể tự kiếm tiền, em không muốn gả đi, mà gả vào nhà bọn họ thì còn lâu, họ không xứng với em. Giống như lúc sáng nói, em muốn đưa hãn vào tù, không chấp nhận bất kỳ bồi thường hòa giải nào để giảm tội cả."

Tống Phi nhìn đôi mắt kia, anh phát hiện mình thở phào một hơi, đây là câu trả lời mà anh mong muốn, cũng là câu trả lời anh cảm thấy xứng với Cao Ca nhất. "Được rồi, anh biết rồi!" Anh đồng ý không chút do dự, "Còn phí đại diện thì em không cần lo đâu, vụ này mà thua anh không lấy một đồng, nếu thắng thì chia từ chỗ nhà họ Triệu, đương nhiên," Người đàn ông điển trai này cũng nhìn cô kiên quyết nói, "Anh chưa từng thua bao giờ. Em có thể yên tâm."

Tại đồn cảnh sát.

Triệu Quân dứt thẻ nhớ của camera phát hiện được ở chỗ Cao Ca báo cảnh sát vào máy vi tính, y theo thời gian Cao Ca khai mà mở ra, Mạnh Lỗi

và bao gồm đám người Vương Xuyên, Trương Kiến cũng tập trung nhìn vào máy tính, màn hình dần sáng lên, xuất hiện bãi cỏ u ám.

Ba phút sau, có ánh đèn xe lóe lên, một chiếc Bentley nhỏ xuất hiện trong ống kính. Chiếc xe nhỏ dừng lại ở ven đường, sau đó có tiếng cửa mở ở bên ghế phụ, Triệu Ân lọt vào ống kính, chỉ thấy hấn ta vừa mở cửa sau vừa hỏi: " Mà chắc chắn ở đây không có camera chứ?"

Gần như tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, đội trưởng Mạnh Lỗi hưng phấn nói, "Chính là đoạn này!"

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tại nhà họ Triệu.

Trợ lý Chu Lâm mắng mấy tiếng rác rưởi trong sân, bấy giờ mới cúp điện thoại, sau đó đi đi lại lại hai vòng trong sân, suy nghĩ một lát xem nói thế nào, rồi mới nhắm mắt đi vào trong phòng.

Không phải anh ta quá đần không biết cách nói, mà do gần đây không khí trong nhà họ Triệu không tốt.

Lúc Triệu Ân bị bắt đi, tìm người trong nhà không phải là chuyện to tát, dù thường ngày Triệu Thiên Vũ nhìn trời nhìn đất mắng Triệu Ân như mắng chó, giọng điệu chỉ tiếc không mài sắt nên kim, ra vẻ không thích hẳn đến mức phải đuổi Triệu Ân ra khỏi nhà vậy. Nhưng thực ra căn bản không như vậy, Triệu Ân là con trai một, Triệu Thiên Vũ xót còn không kịp, mắng như vậy chẳng qua là muốn hấn ít gây chuyện mà mau thành tài, sau đó ngoan ngoãn tiếp quản gia sản thôi.

Lúc xảy ra chuyện thật, bố đẻ vẫn là bố đẻ, mẹ ruột vẫn là mẹ ruột, tất nhiên là bao che cho con.

Sau khi Triệu Ân bị bắt giữ, Tống Gia Cường còn ở nhà họ Triệu, tất nhiên là nói thật -- Triệu Ân chỉ có vậy là giỏi, từ bé không làm được chuyện gì khiến cha mẹ vui lòng. Khi đó cha hấn Triệu Thiên Vũ thực sự rất tức giận, mắng một câu thẳng mất dạy, nhưng cũng không thấy có chuyện gì to tát, bèn dặn Chương Nhã Tĩnh, "Em đi xử lý là được, nhớ làm sạch sẽ một chút, cần tìm người thì tìm, cần bồi thường thì bồi thường, ai cũng muốn giấu chuyện như thế này thôi."

Tất nhiên Chương Nhã Tĩnh cũng muốn vậy, thực ra trong lòng người bình thường đều có ý nghĩ này, bị cưỡng hiếp tất nhiên là rất đau khổ, nhưng chuyện như vậy thì đều không muốn người khác biết. Lại nói, gia đình như nhà họ Chương và nhà họ Triệu, họ cảm thấy đội cảnh sát nhỏ noi kia cũng không dám đắc tội.

Kết quả chuyến đi đầu tiên người ta đã không quan tâm đến họ, tên đội trưởng Mạnh Lỗi kia mặt đen như Bao Công, chút tình cảm cũng không nói, nói thẳng là họ sẽ giải quyết theo việc công, làm theo pháp luật. Hơn nữa quan trọng nhất là, nghe được tin tức then chốt trong miệng họ, con bé Cao Ca kia chẳng sợ mất mặt chút nào, cuống cùng lại làm ầm lên.

Chương Nhã Tĩnh về tức không nhẹ, lúc này luật sư Bàn Duệ đề ra một chiêu cay độc, nói là đến trường Cao Ca làm hỏng danh tiếng của cô ta, nguyên là thế này, "Chẳng qua là một con nhãi hai mươi tuổi đầu, chưa từng ra trường không hiểu được lòng người hiểm ác, luôn thấy bị thiệt thòi là phải lấy lại công bằng. Người như vậy là dễ đối phó nhất, tìm mấy tên lưu manh làm ầm ĩ chuyện nó là cái đồ dâm đãng hư hỏng lên, để trong sân trường ai cũng chỉ trỏ nó, nơi nơi nhìn nó cười nhạo, đến lúc đó nó hẳn sẽ biết công khai chuyện này ra cũng không dễ chịu, dĩ nhiên sẽ không dám kiên trì."

Chương Nhã Tĩnh nghe thấy cũng có lý, việc này lại đến tay một trợ lý nhỏ là anh ta.

Anh ta tốt nghiệp đại học Tần, vốn Chương Nhã Tĩnh định để anh ta tìm mấy đàn em lớp dưới đi làm, dù sao thân phận đáng tin cũng dễ khiến người ta tin hơn. Nhưng đây là công việc ư? Dù có tốt hơn nữa anh ta cũng không thể tự cắt đường lui của mình, anh ta vẫn muốn có chút danh tiếng với bạn học chứ. Đành tìm hai tên côn đồ cắc kè, cho tiền chỉ điểm một chút.

Vốn tưởng chuyện này quả thật dễ như trở bàn tay, kết quả con nhỏ Cao Ca kia đúng là không bình thường, hai người này không những thất bại, còn tự gây rắc rối, Cao Ca lại tìm được không ít người ủng hộ mình. Hướng phát triển của chuyện này không đúng rồi. Tiếp tục, hai người kia còn ra vẻ đáng thương nói, có luật sư sư cảnh sát soi họ chăm chăm.

Anh ta cau mày, nghĩ đi nghĩ lại mới vào phòng khách.

Trong phòng khách, Chương Nhã Tĩnh đang thờ hồn hển, luật sư Bàn Duệ bên cạnh khuyên bảo, "Bà yên tâm, họ không có chứng cứ. Sau khi xảy ra chuyện tôi đã cẩn thận hỏi Tống Gia Cường, thằng bé này làm việc ổn thoả, gần như không để lại chứng cứ. Đốt xe, camera không hoạt động, Tống Gia Cường đã cầm mấy bình sữa chua bỏ thuốc đi, đã không còn thấy từ lâu rồi. Nếu con nhóc kia nói chứng cứ, đơn giản chỉ là Trương Manh kia thôi, nhưng cô ta không ở hiện trường, không có tác dụng. Bà yên tâm, bên cảnh sát chỉ là không cam tâm thôi. Họ không điều tra ra được gì."

Chu Lâm biết ngay, kiểu này nhất định là vẫn còn bực chuyện tối qua.

Hôm qua đích thân Chương Nhã Tĩnh tìm người, cộng thêm cảnh sát không tra được bất cứ chứng cứ nào chứng minh Triệu Ân cường bức, nên Chương Nhã Tĩnh rất oai phong, định dẫn Triệu Ân về nhà. Kết quả hai mẹ con ở đó một thì hả hê, một thì nói ầu nói tả, kết quả công dã tràng, Triệu Ân bị giam lại lần nữa.

Chương Nhã Tĩnh rất sĩ diện, từ hôm qua đến giờ, hiển nhiên không nuốt trôi được cục tức, hôm qua còn dặn anh ta nhất định phải tìm người mắng Cao Ca một trận cho bõ. Vậy nên sau khi Chu Lâm biết chuyện thất bại mới thấy khó xử, Chương Nhã Tĩnh còn không phát điên?

Bàn Duệ khuyên xong, Chương Nhã Tĩnh cũng chẳng dễ chịu cho lắm, lông mày vẫn hơi cau lại, nói, "Ân Ân sao chịu nổi tội này? Từ nhỏ nó đã được chăm bẵm cẩn thận, cứ cho là cuối cùng cũng không sao, nhưng

trong đó là hoàn cảnh gì chứ. Cậu cũng thấy cái đám thô lỗ không nói tình lý đó, sao có thể đối xử tốt với nó được?"

Sau đó, Chương Nhã Tĩnh quay lại thấy Chu Lâm vào, lập tức hỏi anh ta, "Chuyện làm đến đâu rồi?"

Chu Lâm há há mồm, nói chuyện tốt trước, "Hai đứa kia giội cho con bé một bát canh ở nhà ăn." Chương Nhã Tĩnh nghe mà vui vẻ, hỏi tiếp, "Có nói không." Chu Lâm nhắm mắt đáp, "Nói rồi, mấy câu bà muốn nói, nói không thiếu." Đúng như dự đoán, Chương Nhã Tĩnh vỗ tay vịn, "Để tôi xem nó làm loạn, làm loạn thì định sống thế nào."

Chu Lâm thấy tâm trạng bà ta tốt, bấy giờ mới nói nốt, chỉ thay cách diễn đạt, "Cao Ca có vẻ chết vinh còn hơn sống nhục." Anh ta dùng từ này xong, Chương Nhã Tĩnh liếc một cái đáp, "Cái gì mà chết vinh còn hơn sống nhục, chẳng qua là con chuột cống, không dễ mới được ra ánh sáng, cần mãi không buông."

Chu Lâm vừa nghe bèn lấy hơi, "Đúng đúng đúng, chỉ là nó còn không phục, người đầy mắm muối đánh nhau một trận với hai tên kia, nói một đồng lời nào là không phục này nọ. Bà xem, nó không trúng chiêu này đâu."

Luật sư Bàn Duệ bên cạnh chen mồm luôn, "Đó mới là bắt đầu thôi." Anh ta ngoài cười nhưng trong không cười, "Anh tìm hai thằng thì có tác dụng chớ gì, tìm thêm vài đứa nữa, đi theo từng bước một lúc nó ăn cơm đi học đến thư viện, đừng chửi thẳng vào mặt nó, chỉ bàn tán lảng nhãng quanh cô ta, anh xem liệu nó chịu được không? Bên cạnh đó, mấy tên côn đồ đó là chỉ là một mặt, tìm ký túc xá của nó, chẳng phải có một Trương Manh còn gì, anh cho con bé ít tiền, nó sẽ biết phải làm gì."

Chương Nhã Tĩnh vừa nghe xong bèn gật đầu, "Chính là ý này, đi đi, không sợ phải chi tiền, cứ làm cho tốt mọi chuyện. Tôi cũng muốn xem con

bé kia chống cự được đến lúc nào."

Chu Lâm cau cau mày, dù là khó nhưng hết cách rồi, chỉ đành ra ngoài.

Tại đồn cảnh sát.

Triệu Bân buồn bực ngán ngẩm ngồi một mình trong phòng thẩm vấn.

Gian phòng này không lớn, thiết kế đơn giản, ở giữa đặt một băng ghế, sát cửa đặt một bàn hai ghế, phía trước là cho nghi phạm ngồi, phía sau là cho cảnh sát thẩm vấn ngồi. Ngoài ra không còn thứ gì khác.

Bây giờ thẩm vấn qua lại một lượt, ngược lại hẳn không nói sót nửa câu, lúc này trong phòng cũng chỉ còn hai người. Một là vị cảnh sát ngồi lướt di động trước mặt hẳn, không hỏi gì, chỉ nhìn hẳn, hẳn thử rồi, uống nước đi tiểu đều đi theo hẳn, chỉ không nói nhiều nửa câu, xong việc lại dẫn hẳn về.

Sau đó hẳn bắt đầu ngồi chính giữa trên cái băng ghế cứng rắn này, đến cả chỗ để dựa cũng không có, đau cả lưng. Hẳn bèn giơ tay nói muốn tìm chỗ tựa, cảnh sát người ta cũng không quan tâm, mặc hẳn tìm một cái chân tường dựa vào.

Phòng này có một cái cửa sổ rất nhỏ, lúc này vừa đúng chín mười giờ sáng -- hẳn đoán. Ánh mặt trời chiếu vào, trùng hợp chiếu lên người hẳn, hẳn ngồi dưới đất ngẫm nghĩ vài chuyện, đã mơ màng bắt đầu buồn ngủ.

Không phải hẳn không nghĩ, nếu nói lúc đầu cưỡng hiếp Cao Ca là do bực tức, thấy Cao Ca không nể nang ai, hẳn muốn dạy con nhóc này một bài học, không sợ trời không sợ đất. Nói thật hai ngày nay bị giam lại, sợ thì không sợ, nhưng hẳn lại hơi hối hận. Hẳn thấy không đáng, chút sáng khoái nhất thời không sánh nổi khổ cực hai ngày nay, không đáng. Đương nhiên, hẳn vẫn hơi buồn bực, thầm nghĩ con mẹ Cao Ca này phiền phức

thật, tao có giết cả nhà mày đâu mà làm ầm lên thế làm gì. Còn có bố mẹ hẳn, chỉ chút chuyện này, sao đến giờ vẫn chưa giải quyết xong?

Dưới ánh mặt trời như vậy, hẳn mỗi lúc nghĩ một chuyện, nhanh chóng mơ màng. Sau đó, ngay lúc cửa sắt rầm một cái mở ra đánh thức hẳn. Hẳn như đang còn ở nhà, mở mồm mắng: "Cút!"

Nhưng nói được nửa thì nhớ ra đây không phải nhà, vội ngậm miệng lại, thấy Trương Kiến thâm vấn hẳn cả đêm hôm qua đang cười tít mắt nhìn hẳn, bộ dạng như chồn hoang thấy gà. Triệu Ân chỉ thấy rùng mình, không yếu thế lờm nguýt anh ta một cái, tự bò dậy ngồi lên băng ghế không lên tiếng.

Dựa vào thế lực ở nhà hẳn, đám người kia không thể ép hẳn mở miệng được.

Nhưng lần này, vốn dĩ Trương Kiến không đáp lại hẳn, mà lấy thứ đang cầm trong tay ra, sau khi mở ra thì xoay màn hình về phía hẳn, sau đó ấn nút, lập tức, hình ảnh chuyển động, tiếng cũng phát ra.

Trong tiếng lá cây soàn soạt, một giọng nam quen thuộc: "Mày chắc chắn ở đây không có camera chứ?"

Triệu Ân gần như ngẩng phắt lên ngay, khó tin nhìn vào màn hình. Hình ảnh trên màn hình 16 inch vẫn đang phát, rõ ràng camera này quay lại không tệ, lúc hẳn nhìn sang là lúc Tống Gia Cường nói, "Bị hư lâu rồi, do bọn chim câu chim cú kia phá rồi."

Đây không phải là chuyện xảy ra sau tối đó, lúc hẳn và Tống Gia Cường ném Cao Ca ra sau núi sao? Đóng camera đều hỏng rồi, sao ghi lại được, còn nữa, camera trong trường không thu âm được, cái này từ đâu ra?

Trương Kiến cười tít mắt nhìn hẳn, vẻ mặt đặc ý khi tìm được chứng cứ, anh ta cũng không dừng phát video, bởi vì chứng cứ là thật, vốn không

cần cố tỏ ra bí ẩn, hình ảnh không ngừng tiếp diễn, họ đẩy Cao Ca ra ngoài, Triệu Bản trên Tống Gia Cường bảo hắn "làm" thì không "làm", mấy nội dung đó đều trong này.

Càng xem, sắc mặt Triệu Bản càng khó coi, hắn thật sự không ngờ lại có chứng cứ chân thực như vậy. Phát đoạn video then chốt xong, cuối cùng Trương Kiến cũng rảnh tay, nói với hắn, "Triệu Bản, cậu còn gì muốn nói không? Tôi nhắc nhở cậu, bằng chứng này, dù cậu không nói gì cả đời cũng vô dụng."

Triệu Bản mấp máy môi, đầu hắn qua phút dần ra lúc này thì bắt đầu hoạt động mạnh, bấy giờ, hắn chỉ phun ra một câu, "Tôi muốn gặp luật sư."

Cao Ca dưới sự chỉ đạo của Tống Phi, kiểm tra điều khoản hợp đồng, sau đó ký tên của mình ở cuối. Lúc cô viết thì Tống Phi ở bên cạnh nhìn, chữ và người của cô nhóc này giống nhau, đều có gân cốt, hai chữ không sát nhau, rần rỏi đứng thẳng một bên, mỗi lần đặt bút viết đều là nét bút ngạo nghễ.

Tống Phi không kiềm được nói, "Nét chữ không tệ đâu."

Cao Ca vẫn hơi câu nệ với anh, gật gù nói cảm ơn, tám phần mười lại thấy lạnh lùng quá, giải thích, "Lúc bé luyện với ông nội, ông cũng uốn nắn nhiều, tự mình luyện."

Lúc nói cô nhìn vào mắt Tống Phi, vẻ mặt rất chăm chú, trong mắt có hi vọng nhưng không cuồng nhiệt, kiên định tin vào chính mình.

Tống Phi lại nhớ đến lúc trong phòng ăn, cô bị hắt cơm canh vẫn ngạo nghễ đứng thẳng, một cô gái như vậy, quá hiếm có.

Tống Phi gật gù, đóng dấu lên bản hợp đồng, sau đó đưa cho Cao Ca một bản, mới nói, "Giờ cũng trưa rồi, để anh mời em một bữa, chúng ta nói rõ đầu đuôi chuyện hôm đó một lần."

Cao Ca nói: "Anh có thể đứng ra làm luật sư cho em đã rất cảm ơn rồi, đáng lẽ em phải mời anh ăn mới phải. Nhưng tiền bạc em có hạn, sợ là không thể mời chỗ quá tốt, mong anh thông cảm."

Tống Phi nhìn vẻ đúng mực của cô, đột nhiên phát hiện mình lại không thể từ chối, chỉ đành gật đầu, "Được rồi, sạch sẽ là được, anh không quan trọng những thứ khác."

Lúc dọn dẹp thì anh nhận được điện thoại, đối tác Đường Uyên gọi cho anh, trêu chọc: "Tôi nghe nói cậu nhận án miễn phí, đổi nết rồi à?"

Tống Phi cười cười: "Bây giờ thấy cũng không tệ lắm.."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Cao Ca mời Tống Phi ăn một bữa 50 đồng.

Con người Tống Phi vốn luôn ga lăng, không phải tự mình trả tiền, dĩ nhiên nghe theo đối phương sắp xếp.

Anh cứ nghĩ chỉ tìm một quán bán đồ ăn nhanh là có thể giải quyết xong, nhưng không ngờ Cao Ca lại sắp xếp rất rõ ràng. Sau khi hỏi qua khẩu vị của anh, Cao Ca liền tìm quán cơm, nơi đây không xem là nổi tiếng lắm, chỉ làm thức ăn Tứ Xuyên, nằm không xa ở sở luật sư của anh, nhưng lại sạch sẽ tiện nghi mùi vị hấp dẫn, rất để ý đến cảm giác của anh.

Cao Ca gọi hai món ăn một món canh, cũng không lãng phí với quá đơn giản, đủ cho hai người ăn. Điều này khiến Tống Phi lại tán thưởng Cao Ca thêm mấy phần, anh đã xử lý rất nhiều vụ kiện, cũng gặp rất nhiều người, có tiền có quyền thì ngạo mạn, không tiền không thế thì khiếp đảm, đều in dấu hoàn cảnh xã hội lên người, không tự chủ được mà mang theo, ít khi thoát khỏi.

Nhưng Cao Ca thì không giống thế, vừa nãy ở nhà ăn cô bé này đã để cho anh thấy được một mặt bình tĩnh dũng cảm, bây giờ lại để cho anh trông thấy một mặt tâm tư kín đáo, không kiêu không hèn.

Đây thật sự là một cô gái tốt.

Anh vô cùng hài lòng với bữa ăn này, trước khi đi ra ngoài, Tống Phi còn đưa số điện thoại của mình cho Cao Ca, còn định chở cô về trường, nhưng lại bị Cao Ca từ chối. Cao Ca nói rất đơn giản, "Từ đây có xe đi

thẳng đến công trường rồi, lúc này giữa trưa người cũng nhiều, không có nguy hiểm gì đâu. Nhất định là anh rất bận, không nên lãng phí thời gian như thế."

Cô đứng nơi ấy, dáng vẻ mười bảy mười tám tuổi, Đường Uyênên dáng yêu kiều. Từng câu từng chữ như tiết trời sắc thu, thẳng thắn đầy sẵn sàng. Tống Phi tự nhận thấy mình là người biết ăn nói, nhưng lại không tìm ra được câu gì để phản bác, đành phải gật đầu, dẫu sao sau này có rất nhiều con đường cô cần phải tự đi một mình, không ai có thể đều ở bên cạnh cô bất cứ lúc nào. Nhưng Tống Phi vẫn dặn cô sau khi về trường phải nhắn wechat báo bình an, rồi đợi đưa mắt nhìn Cao Ca đi xa, mới mang theo tâm tình tốt đi bộ về sở luật sư.

Kết quả vừa vào phòng làm việc thì đã trông thấy bạn tốt đồng thời là đối tác - Đường Uyên ngồi trên sofa của anh, đang lật xem tập hồ sơ vụ án của Cao Ca. Tống Phi đứng dựa vào cửa nói: "Ha, cậu cũng quá không tự giác đấy nhỉ, đây chính là buôn bán bí mật."

Đường Uyên trái ngược hoàn toàn với Tống Phi, Tống Phi là nam tinh anh cao to rắn chắc mỗi tội mặt liệt, còn Đường Uyên là gã đàn ông môi đỏ mặt trắng ấm áp, gặp người nói chuyện ba phần cười, bị Tống Phi bắt gặp cũng không giận, chỉ nghiêng đầu cười híp mắt nói một câu, "Không phải vì tôi tò mò sao? Làm sao cậu lại nhận vụ án kiểu này."

Tống Phi sai bước đi đến, dọn dẹp lại tập hồ sơ, "Bộ không phải là công việc sao?"

Đường Uyên cười thẳng mặt, Tống Phi bó tay, cũng không để ý đến anh ta nữa, vẫn đặt hồ sơ lên trên bàn mình, hôm nay anh trò chuyện rất nhiều với Cao Ca, cần sửa sang lại thành tài liệu. Đường Uyên ở bên kia cười đủ rồi mới chịu mở miệng, "Ha, chẳng lẽ cậu đã quên quy tắc cậu lập nên lúc ấy rồi à, chỉ nhận những vụ án có tiền có thế nổi tiếng, còn kiểu thế

này," Anh ta dừng lại một chút rồi nói, "Cậu nhận lúc nào đấy, cậu thật sự không để chuyện kia trong lòng à."

Ý Đường Uyên là ám chỉ một vụ án Tống Phi đã từng nhận, đại diện cho một người nhà giàu thanh danh bê bối trong thành phố, bị vợ hai với gian phu tính kế suýt nữa bỏ mạng, ông ta ra tay chẳng những lấy lại tất cả đũa bả ta ra khỏi nhà mà còn tống vào tù. Vốn là chuyện anh tốt tội lành, dẫu sao thù hận nhà giàu muốn trả, anh cũng không lấy thù lao rẻ. Kết quả truyền thông lại thổi phồng lên, không ngừng tung ra những chuyện xấu mà gã nhà giàu này từng làm, lại còn nói anh là đồng lõa tay sai.

Có mấy ngày trên trang web của công ty đều có những bình luận để lại mắng chửi anh, lại còn có một người tốt cầm sơn đỏ chạy đến sở luật sư muốn hắt anh, may mà ở đây đều là người biết ăn nói, nói cho đối phương biết phải gánh vác hậu quả gì thì lúc đó mới ngừng công kích, nhưng trước khi đi còn quăng lại một câu, "Giúp kẻ xấu làm điều ác, mày sẽ gặp báo ứng."

Hôm đó Tống Phi đang ở phòng làm việc, dĩ nhiên nghe thấy.

Nhưng vấn đề là, những chuyện nhà giàu từng làm thì liên quan đến việc vợ gã gài bẫy cướp gia sản sao?

Đường Uyên còn sợ anh chưa nghĩ ra, đặc biệt cùng đi uống rượu mấy lần với anh. Đều là người đã trưởng thành, Tống Phi không nói gì, dù có khuyên chưa chắc anh đã theo, Đường Uyên không có cách nào nói thêm được. Nhưng hôm nay qua vụ án này, dưới cái nhìn Đường Uyên, rõ ràng Tống Phi đã bị chuyện kia làm ảnh hưởng không nhỏ, anh thôi trêu chọc mà khuyên nhủ: "Dĩ nhiên nên nhận vụ án này rồi, nhưng đừng đi ngược tâm ý của mình."

Thật ra Tống Phi cũng biết, chú Mạnh Lỗi và bố anh để ý đến vụ này như vậy, chính xác là có phần cân nhắc danh tiếng của anh, nếu anh không

bận rộn đến thế, nhận đại một vụ thôi cũng đã là thù lao không rẻ, làm sao anh có thể ra tay chứ? Mới đầu anh cũng là vì không muốn để bố lo lắng nên mới đồng ý, nhưng hôm nay, sau khi gặp Cao Ca và nghe qua chuyện, anh đã thật lòng.

Anh quay sang nói với Đường Uyên, "Cậu nghĩ nhiều rồi, tôi thật lòng muốn nhận."

Có lẽ quá không phù hợp với phong cách ngày thường của anh, Tống Phi nghiêm túc như thế làm Đường Uyên không tin, còn đứng dậy vỗ vai anh mà nói, "Có nhu cầu gì thì tìm tôi, trong sở sẽ dốc sức ủng hộ." Dáng vẻ như sợ anh giữa chừng đứt gánh, Tống Phi liếc mắt nhìn anh, rồi đành bất đắc dĩ ngậm miệng.

Chỉ có Đường Uyên ở đằng sau tiếp tục dặn dò, "Tôi điều tra rồi, nhà họ Triệu mời Bàn Duệ, hai người các cậu vốn không hợp nhau, thủ đoạn của tên kia hiểm độc, cậu cẩn thận đấy."

Đúng là danh tiếng của Bàn Duệ ở trong giới không tốt lắm. Tống Phi thì chỉ chọn khách hàng, còn Bàn Duệ là vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào. Không phải hai người chưa từng va chạm nhau, trong vụ kiện giết chồng vừa kết thúc kia, Bàn Duệ chính là luật sư đại diện của đôi gian phu dâm phụ. Trong quá trình kiện tụng, không ít lần Bàn Duệ sử dụng những chiêu thâm độc, chỉ là Tống Phi cao tay hơn, lấy chiêu này phá chiêu kia, làm hẳn ta không được chút hời nào, cuối cùng vẫn thua. Theo suy đoán của Đường Uyên mà nói, theo truyền thông tiết lộ cộng đám tin vịt trên internet, tám phần người đứng sau lưng vụ hắt sơn đỏ là Bàn Duệ.

Bàn Duệ là luật sư cố vấn của nhà họ Triệu, đây là chuyện trong nghề đều biết, Tống Phi vừa nghe thấy tên Triệu Bản cũng biết là phải chống đối với hẳn, vốn dĩ không để ở trong lòng lắm, nhưng nghe Đường Uyên nói thế thì nói: "Tên nhóc kia không trở mình ngay được đâu."

Bên này Chương Nhã Tĩnh với Bàn Duệ đang nói chuyện được nửa thì nhận được điện thoại từ đồn cảnh sát. Suy cho cùng nhà bà ta vẫn còn có cửa nẻo, bên kia Triệu Ân vừa bị moi ra bằng chứng, bên này đã có người mật báo. Gần như lập tức Chương Nhã Tĩnh nhíu chặt mày, đặt điện thoại xuống quay lại nói với Bàn Duệ, "Bọn họ đã tìm được chứng cứ rồi, Ân Ân muốn gặp anh, thằng bé không chống đỡ nổi rồi."

Vừa dứt lời, đến cả Bàn Duệ vốn không sốt ruột cũng quỳnh quáng.

Hắn vội hỏi: "Chứng cứ gì? Cho dù có dấu vết lâu như thế, cũng có thể nói là ô nhiễm, làm sao có thể là bằng chứng thật được? Chắc họ lừa Triệu Ân đấy thôi."

Chu Lâm ở bên cạnh phát hiện không thể nghe tiếp nữa, bèn vội vã lui ra. Nhất thời trong phòng lập tức yên tĩnh, chỉ còn lại hai người họ, Chương Nhã Tĩnh gấp gáp nói: "Là camera, nói là ở chỗ tội sinh viên hay hẹn hò, có người quay lén, cảnh sát đã phát hiện ra camera rồi, lấy được đoạn video ghi lại cảnh Ân Ân với Gia Cường vất Cao Ca lại, còn cả đối thoại của hai đứa nó nữa. Anh nói xem làm sao lại trùng hợp thế chứ, làm thế nào đây?"

Bà ta sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, còn Bàn Duệ thì bình tĩnh hơn, vội vàng bắt lấy mẫu chốt: "Chỉ có cảnh này thôi sao? Còn những thứ khác có không, có quay được cảnh cưỡng hiếp không?"

Chương Nhã Tĩnh vốn đã lo lắng, vừa nghe thấy thế thì nhào tới nói, "Anh điên rồi à, chừng thế này còn chưa đủ sao! Anh vẫn chê ít hả?"

Trái lại Bàn Duệ khá ổn định, nước bọt phun đến trên mặt cũng không biến sắc, vừa nghe thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm, quay sang bảo với Chương Nhã Tĩnh, "Chương phu nhân bà sốt ruột quá rồi, không có chuyện gì đâu."

Nhất thời Chương Nhã Tĩnh sững sốt, "Đã như vậy rồi mà còn kêu không có chuyện gì?"

Lại nghe thấy Bàn Duệ nói: "Không phải chỉ vất con bé đó lại trên cỏ thôi sao? Không phải là hỏi Tống Gia Cường có làm hay không sao? Xảy ra quan hệ thì là cưỡng hiếp ư? Ngã bất tỉnh là do chúng ta bỏ thuốc mê ư? Tại sao không thể là Cao Ca vì tiền mà dâng đến cửa, tại sao không thể là Cao Ca đòi hỏi nhiều hơn, Triệu Bản thấy phiền nên mới vất nó sang bên?"

Hắn vừa nói ra, mắt Chương Nhã Tĩnh lập tức sáng lên.

Lại nghe thấy Bàn Duệ nói tiếp: "Tôi đã điều tra lai lịch của Cao Ca rồi, không phải nó là đến từ thành phố nhỏ tuyến mười tám* à? Bố mẹ nghèo rớt mùng tơi, tiền sinh hoạt một tháng còn không đến một ngàn tám, với vật giá bây giờ thì một ngàn tám có thể làm được gì? Nhưng bà đã thấy đáng về con bé đó chưa? Ăn mặc gọn gàng đẹp đẽ, tiền từ đâu ra? Dĩ nhiên chính là tìm người như Triệu Bản rồi, là kiểu con trai mới biết yêu, không quá rành thế sự, thông qua bán dâm mà đòi ư?"

(*Tuyến mười tám là do người Trung Quốc thuận miệng nói, ý chỉ những thành phố nhỏ nhoi nghèo nàn không ai biết.)

Rồi hắn trực tiếp kết luận, "Triệu Bản đưa cho nó bao nhiêu thứ, tất cả người trong trường đều thấy rõ ràng, nó nói nó không thích tiền, Triệu Bản ngu hay sao mà đồ đưa cho nó càng lúc càng đắt, vậy chắc chắn là nó đòi rồi. Đây chỉ là một vụ gái điếm không được lợi mà thôi."

Chương Nhã Tĩnh nghe xong ngẩn người, rất nhanh cười nói, "Đúng, là như thế này, nếu không Bản Bản chúng ta còn thiếu bạn gái ư? Nếu đã muốn gặp anh thì anh cứ đi đi, dặn dò Bản Bản một phen, nói nó đừng sợ, có bố mẹ bảo vệ, không ai làm gì được thằng bé đâu."

Bàn Duệ lập tức nói: "Bà cứ yên tâm."

Cao Ca ngồi xe buýt về trường học, bởi vì ở ngoại ô nên đường đi ít xe, lúc cô về trường thì đã sắp đến giờ học buổi chiều. Trên đường đi Lâm Thiến Thiến có gọi điện cho cô, biết cô phải đi học nên đã mang cặp sách giúp cô. Thế là Cao Ca trực tiếp đi vào phòng học.

Sau khi vào cửa. nhất thời trong phòng yên tĩnh đi, các bạn học đang mãi nói đùa đồng thời dừng lại nhìn sang cô. Rất rõ ràng, chuyện xảy ra ở nhà ăn lúc sáng đã truyền đi rất nhanh, chắc hẳn những người này đều đã biết cả rồi.

Lòng bàn tay Cao Ca đỏ đẫy mồ hôi, biểu hiện của cô rất dửng dưng, nhưng dù sao cô cũng chỉ là một cô gái mới hai mươi tuổi, không phải cô không sợ, cô sợ sau khi trải qua một hồi bực bực như thế, vẫn có người đưa mắt cười nhạo chỉ trỏ cô như trước, cô đâu phải là người sắt.

Vào thời khắc yên tĩnh như cả không khí cô đọng lại này, cuối cùng cô nâng chân lên, dùng dững khí to lớn bước vào phòng học. Khoảnh khắc yên tĩnh đó như bị phá vỡ, trong phòng như được nhấn nút play, nhất thời, náo nhiệt lại quay về. Nói đùa vẫn cứ nói đùa, đọc sách tiếp tục đọc sách, xem phim cứ việc xem phim.

Một cảnh này, giống như hơn hai năm đã trôi qua, cô ngày ngày lên lớp đi học, mỗi một người đều tự bận rộn chuyện của riêng mình, bạn chính là một thành viên thông thường trong đó, không có ai sẽ nhìn lâu đến bạn cả.

Nhất thời trái tim Cao Ca lại đặt về chỗ cũ.

Cô tiếp tục đi về hàng phía sau, lúc đi qua hàng đầu tiên, có một bạn học đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn cô, cười một tiếng với cô, Cao Ca bất giác cũng nâng khóe môi lại với đối phương. Sau đó là hàng thứ hai, hàng thứ ba, mỗi một khi cô đi ngang qua, bọn họ cũng sẽ ngẩng đầu lên cười với cô, sau đó lại cúi đầu tiếp tục làm chuyện của mình.

Cao Ca càng đi về sau, tâm tình càng thêm sung sướng, nụ cười trên mặt càng rõ nét hơn, đúng thế, bọn họ thật tốt, bọn họ đều ủng hộ cô, cũng khích lệ cô.

Cô cố nén nước mắt, ngồi xuống bên cạnh lâm Thiến Thiến. Sau đó lại nghe thấy phía sau có người lạnh giọng nói: "Cưỡng hiếp là chuyện tốt à? Chẳng những rêu rao trước mặt mọi người mà bây giờ còn có thể cười được nữa? Trời ạ, đây là kiểu bị cưỡng hiếp đấy à."

Cao Ca bất chợt quay đầu lại, nhìn thấy Trương Manh ngồi sau lưng cô.

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Trương Manh ngồi sau lưng Cao Ca, cách cô một hàng. Vì đang đứng ở bậc thêm đi lên dãy ghế, cho nên lúc này Trương Manh ở vị trí cao hơn hẳn Cao Ca, thoát nhìn có vẻ cao cao tại thượng. Dĩ nhiên là cô ta có thể nhìn thấy tức giận trong mắt Cao Ca, nhưng rất rõ ràng, cô ta cũng không thèm để ý đến phản ứng của Cao Ca.

Đêm qua nói chuyện, kỳ thật cô ta cũng không biết Cao Ca đã ghi âm lại. Cô ả cho rằng Cao Ca là hoảng hốt chạy theo mình, hi vọng tìm được điểm đột phá đem làm chứng cứ, sau đó đến tố cáo Triệu Bản. Nên từ lúc trở về phòng nằm nghỉ, cô ta vẫn luôn mâu thuẫn, ả vừa sợ Cao Ca thật sự nói ra chuyện sây thai năm đó, lại không muốn giúp Cao Ca chọc vào Triệu Bản, lời uy hiếp của Tống Gia Cường đêm hôm đó còn rõ mồn một ở bên tai, cô ta không hi vọng bị cưỡng hiếp.

Đương nhiên là trong mâu thuẫn này có thiên vị, ít nhất đối với chuyện Cao Ca gặp phải, thật ra trong lòng cô ta cảm thấy có chút hả hê.

Đúng thế, nhìn cô ta ngày ngày đi theo sau Cao Ca nịnh nọt, cam nguyện làm một chiếc lá xanh nhỏ, chứ thật ra trong lòng rất căm phẫn.

Cô ả lớn lên trong sự cưng chiều thương yêu hết mực, cũng được xem là hoa hậu học đường, cô ta vốn cho là lên đại học vẫn sẽ giống trước kia, nhưng chỉ vì Cao Ca mà mọi thứ không còn như lúc ban đầu. Cao Ca vừa vào học đã được bình chọn là tân sinh viên đẹp nhất đại học Tần, còn cô ta chỉ là một mỹ nữ đáng dập tằm ỏn. Cao Ca vào ban văn nghệ, cô ta cũng ban đội văn nghệ, nhưng trong cuộc thi ca hát tân sinh viên, Cao Ca có thể

hợp tác với học trưởng dẫn chương trình, còn cô ả vẫn chỉ như bây giờ, chỉ là một nhân viên bình thường. Cho dù mọi người ai cũng đồng ý rằng khả năng dẫn chương trình của cô ta không đến nỗi nào, nhưng hơn hai năm trôi qua, chỉ khi Cao Ca không có thời gian, hoặc bị bệnh, mới có thể tới phiên của cô ta.

Cô ta là người dự bị, dựa vào cái gì chứ?

Mấy chuyện đó thì cũng thôi đi, cơ mà còn được cả Triệu Bản theo đuổi nữa.

Tuy bây giờ hể cô ả thấy Triệu Bản là lại run như cây sậy, biết rõ đó là tên tội phạm hiếp dâm vô cùng độc ác, nhưng trước kia thì không như vậy. Triệu Bản là con trai độc nhất nhà họ Nhà họ Triệu, không thể so được với mấy tên con nhà giàu đẹp trai thông thường. Từ khi cô ta nhập học, biết được có một người bạn như vậy thì luôn có tâm tư muốn hấp dẫn sự chú ý của Triệu Bản. Kết quả cô ta hao tâm tốn trí hện người ra ngoài, lại để Triệu Bản lần đầu thấy được Cao Ca. Rồi chuyện sau đó rất đơn giản, Triệu Bản trực tiếp tìm Cao Ca thổ lộ, đâu còn nhớ rõ đến cô ta?

Và thế là Trương Manh tự ghét Cao Ca. Một mặt thì hâm mộ vì ai ai cũng ưa thích cô nàng, lần nào Triệu Bản cũng tặng những món quà đắt tiền cho Cao Ca cả. Một mặt lại cảm thấy những thứ này vốn phải là của cô ta, nhưng tất cả đều đã bị Cao Ca cướp đi.

Với tâm lý này, làm sao ả có thể giúp Cao Ca đây? Tựa như đêm hôm đó lúc Cao Ca hôn mê trước mắt, cô ta biết rõ nếu như lớn tiếng kêu to, bên ngoài có nhiều sinh viên như thế, nhất định sẽ gọi được người đi vào, nhưng làm như vậy là cứu được Cao Ca, có điều còn cô ta thì sao? Cô ta không muốn đối mặt với lửa giận của Tống Gia Cường và Triệu Bản, làm sao cô ta có thể xả thân cứu người.

Cho nên, đêm hôm đó cô ta về nằm chốc lát, rồi sau đó lại gửi cho Tống Gia Cường một tin nhắn hỏi anh ta, nếu Cao Ca truy hỏi mình thì phải làm sao bây giờ, Tống Gia Cường cười nhạo trả lời cô ta, nhà họ Triệu làm gì để Cao Ca nhìn thấy ngày mai chứ? Nhà họ Triệu, lúc này cô ta mới triệt để yên tâm nằm xuống, rồi chìm vào giấc ngủ.

Cô ta tin, dù Cao Ca có lợi hại đến đâu đi chăng nữa, thì làm sao có thể dấn Nhà họ Triệu lại được nhà họ Triệu?

Sáng sớm hôm nay, vì để tránh gặp mặt Cao Ca nên cô ta rời giường đi học trước. Quả nhiên, buổi sáng hôm nay Cao Ca bị người khác đổ canh lên người, dù nhìn cô nàng xử lý không tệ, nhận được vài đồng tình của các bạn học, nhưng Trương Manh cũng không cảm thấy đây là một manh mối tốt. Cô nàng cũng là có đầu óc, họ Triệu tìm được người rồi thì sẽ không bỏ qua Cao Ca, huống hồ nếu đem chuyện này làm rõ ra thì trường học sẽ can thiệp vào. Đủ loại dấu hiệu cho thấy, nhà họ Triệu muốn tung chiêu lớn rồi.

Thế là cô ta yên lòng, cô ta hi vọng chuyện này càng sớm chấm dứt càng tốt, nếu không cô ả thực sợ ngày nào đó Cao Ca bị chèn ép quá mức, sẽ nói ra chuyện của mình.

Kết quả buổi trưa hôm nay, trợ lý Chu Lâm của Triệu Thiên Vũ lại đặc biệt tìm tới cô ta. Cô ta không dám không gặp, hết giờ học liền vội vàng đi đến địa điểm đã hẹn, câu đầu tiên của Chu Lâm đã làm Trương Manh bắt đầu run sợ, "không phải cô cố ý đối chọi với nhà họ Triệu đấy chứ." Trương Manh sợ hãi, đương nhiên vội vàng phủ nhận.

Thế là, Chu Lâm giao cho cô nhiệm vụ hôm nay .

Trương Manh nhìn Cao Ca mặt đối mặt với mình, thật ra không muốn chuyện đến nước này, dù sao cũng vẫn là bạn học. Nhưng nhà họ Triệu thật quá đáng sợ, trong buổi nói chuyện mười lăm phút giữa trưa, Chu Lâm đã cho cô ta biết điều xấu nếu đắc tội nhà họ Triệu là gì - nếu như Triệu Ân bị

kết án cường hiếp, như vậy lúc ấy Trương Manh thấy chết mà không cứu chính là đồng lõa, theo lời Chu Lâm mà nói, "Cô yên tâm, chút việc nhỏ kéo cô xuống nước đó, nhà họ Triệu vẫn làm được." Huống hồ, Chu Lâm còn lấy ra trong cặp một cuốn ghi chép bệnh án, là ca bệnh lúc cô ta sinh non - cô ta không biết nhà họ Triệu làm sao mà biết được, nhưng cô ta nghĩ thế lực bọn họ lớn như thế, tìm ra thứ này cũng bình thường.

So sánh cả hai, đương nhiên cô ta sẽ lựa chọn đối tốt với chính mình.

Dĩ nhiên Cao Ca sẽ không để cô ta bôi nhọ mình, chỉ một ánh mắt giao đầu liền mở miệng nói: "Trương Manh, trong lòng cậu hẳn rõ nhất thị phi như thế nào, sao nào, giờ định trở mặt không nhận người quen à? Tôi hỏi cậu này, cậu cảm thấy xứng đáng với lương tâm ư? Dù sao cậu cũng không có lương tâm, tôi muốn hỏi cậu thật sự muốn bị vạch trần ư?"

Trương Manh nghĩ Cao Ca chỉ muốn lấy việc cô ta sinh non mà uy hiếp, trong lòng một phần oán hận Nhà họ Triệu hèn hạ, một phần vừa hận Cao Ca khơi lại chuyện cũ, vậy nên cực kì tức giận, càng muốn lớn tiếng chửi người - trong lòng cô ả nghĩ có chút may mắn, chuyện sinh non này chỉ có Cao Ca biết rõ, hơn nữa cậu ta cũng không có bằng chứng, đến lúc đó chỉ cần nói cậu ta ngậm máu phun người, chỉ sợ có không ít người sẽ tin.

Lúc này, Trương Manh cố ý nói to, "Vạch trần cái gì, chỉ là tôi không quen nhìn cái dáng vẻ đã làm gái điếm còn muốn lập đền thờ của cậu mà thôi, nói thật đấy. Thế nào, Cao Ca, cậu dám làm mà không dám nhận sao?"

Hai người giương cung bạt kiếm, thu hút sự chú ý của không ít người trong phòng học.

Cao Ca nhìn quanh một vòng, chợt nghĩ ra một vấn đề, biết chắc cái này đến tám phần là thủ đoạn của nhà họ Triệu, cũng giống như lúc sáng, muốn hủy thanh danh của cô, ép cô phải từ bỏ. Nhưng trái lại cô không hề

sợ, trong lòng sớm có chủ ý, nhìn Trương Manh một lần nữa, nói lớn hơn: "Tôi làm chuyện gì mà không dám nhận, cậu nói đi."

Lâm Thiển Thiển thấy tình hình như vậy thì cũng khá sốt ruột, giật ống tay áo của Cao Ca nói nhỏ với cô, "Như thế không tốt đâu." Cô nàng ý kiến nói. Nhưng Cao Ca lại chụp lấy tay cô trấn an, nhìn về phía Trương Manh.

Trương Manh chỉ nghĩ Cao Ca thật quá tự tin, lúc này cười nói, "Đương nhiên là cái cường hiếp mà cậu nói ấy." Cô ả làm theo kế hoạch của Chu Lâm, chậm rãi nhìn về phía mọi người nói, "Cậu ăn cơm cùng Triệu Bản tại nhà ăn số bốn, lúc đó tôi cũng có ở đó. Cậu nói gì mà hôn mê chứ, sao tôi không thấy nhỉ? Cái mà tôi nhìn thấy chính là, đêm hôm đó Triệu Bản đưa cho cậu một chiếc nhẫn kim cương trị giá bốn vạn, cậu còn chê đồ ăn không ngon, nói rằng Triệu Bản theo đuổi cậu không để ý chút nào, Triệu Bản không còn cách nào khác, chỉ có thể đưa cậu ra sân trường ăn cơm, chính cậu đi cùng anh ta. Lúc đi cậu đã nói với tôi buổi tối không cần để cửa cho cậu. Tôi còn ngốc nghếch hỏi cậu, cậu không trở về ký túc xá vậy ở đâu, cậu nói ở cùng Triệu Bản. Rõ ràng là hai bên đều có tình có ý, nhưng sao cậu lại nói là, bị cường hiếp chứ."

Cô ta nói những lời trên trông buồn thê thảm, nhưng hiệu quả lại rất tốt.

Bạn học xung quanh có không ít người lộ vẻ hứng thú, lúc hai người cùng cãi nhau, rốt cuộc ai nói mới là sự thật? Thật khó có thể mà nhận định.

Lâm Thiển Thiển bất bình nói, "Buổi tối lúc mình hỏi cậu thì cậu đâu có nói như thế, cậu nói cậu không biết."

"Đúng thế," Trương Manh nói, "Tôi nói như thế nào được, bạn cùng phòng mình cặp kè với con trai đi mượn phòng, tôi không nói ra, cậu nghe

cũng không lọt."

Lúc này lời Trương Manh khá có lý, lời lẽ rất chính nghĩa nhìn Cao Ca mà nói, "Tính tôi hay nói thẳng, Triệu Bản theo đuổi cậu tôi biết, người này không thật lòng muốn yêu cậu, tôi khuyên cậu cậu lại không nghe, kết quả thế nào. Tôi có thể hiểu tại sao cậu phải làm ầm chuyện này lên, chẳng trách Triệu Bản chỉ muốn lên giường với cậu chứ không muốn yêu đương gì với cậu, cậu muốn dùng chiêu này khiến anh ta làm theo ý mình, tội gì phải khổ như thế chứ. Cao Ca à, thật ra bạn trai cậu cũng rất tốt mà, dù gia cảnh chỉ bình thường, nhưng vừa may có thể giúp cậu chi trả tiền học, hơn nữa anh kia cũng là học bá đẹp trai, thật sự không tệ. Không phải tự mình phấn đấu sẽ thoải mái hơn là leo lên người khác sao? Cao Ca à, cậu cần gì phải khổ như thế chứ."

"Tôi biết tôi vạch trần chân tướng như thế thì cậu sẽ hận tôi, nhưng tôi đây cũng vì muốn tốt cho cậu. Cao Ca à, cậu quá ngớ ngẩn rồi, nhà họ Triệu là gia đình như thế nào, cậu tùy tiện vu oan người khác, chẳng lẽ lẽ người ta lại bó tay, cậu không sợ đả tội sao?" Có lẽ cảm thấy đã khuyên đủ, cô ta lại quay về hướng tất cả mọi người xem náo nhiệt mà nói, "Mình khuyên các bạn, đừng suốt ngày thù ghét những người giàu có nữa, người giàu có nhất định làm chuyện xấu sao? Mình thấy không phải, các bạn ngẫm lại mà xem, có cái gì mà Triệu Bản không có chứ, anh ta có cần làm vậy sao?"

Cô ta nói hết một lời, sau đó mới quay đầu lại nhìn thẳng vào Cao Ca, muốn nhìn xem vẻ suy sụp trên mặt Cao Ca .

Nhưng hết lần này tới lần khác Cao Ca vẫn bình tĩnh, hiện tại tất cả mọi người đều nhìn cô, cô cũng không có một chút dáng vẻ kinh hoảng, thậm chí cô còn biểu lộ sự khinh thường, ánh mắt của cô nhìn cô ta giống như đang nhìn một đồng rác rưởi.

Điều này làm Trương Manh tức giận, tiếc là không đợi cô ta phản ứng thì đã thấy Cao Ca vỗ tay thật mạnh, làm cho Trương Manh khá sững sốt, cậu ta điên rồi à?

Bộp bộp ~ Tiếng vỗ tay to như vậy vang lên ở tam cấp trong phòng học, quanh quần bên tai Trương Manh, mặc dù Cao Ca không hề nói gì, nhưng lại làm cho cô ta cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, hình như quá bình tĩnh rồi.

Sau đó rất nhanh, cô ta đã biết vấn đề ở đâu.

Chỉ thấy Cao Ca đứng lên, nhìn tất cả mọi người xung quanh nhàn nhạt nói: "Nếu như tôi không phải người trong cuộc, có thể tôi cũng tin cô rồi. Cũng may, tôi đã chừa cho mình một tay."

Cô mở ra điện thoại ra, đoạn ghi âm tối hôm qua chậm rãi vang lên - thứ này không thể là chứng cứ để tố cáo Triệu Bản, nhưng cũng đủ để vạch trần bộ mặt thật của Trương Manh.

Theo đoạn ghi âm phát ra, biểu cảm của tất cả mọi người đều thay đổi, thế mà Trương Manh lại có thai với người đàn ông khác rồi đi phá, Trương Manh trơ mắt nhìn cô bị người khác cưỡng hiếp mà không trợ giúp, Trương Manh còn bỏ đá xuống giếng giúp đỡ kẻ phạm tội cưỡng hiếp làm hại Cao Ca? Đây là loại người gì thế!?

Chỉ nghe Cao Ca nói: "Trương Manh, tôi đối với cậu tốt như vậy, sao cậu có thể lấy oán trả ơn? Tôi không trách cậu thấy tôi gặp rủi ro không ra tay cứu giúp, bởi vì cậu cũng là con gái phải tự bảo vệ mình, nhưng vì cái gì lại vu khống hãm hại tôi, nhà họ Triệu thế lực to lớn, nhưng lương tâm của cậu để đi đâu rồi."

Trương Manh không hề ngờ rằng Cao Ca lại thu âm cuộc đối thoại ngày hôm qua, Chu Lâm cũng không nói cho cô ta biết chuyện này, chắc do sợ cô ta biết không dám cùng Cao Ca phân bua. Giờ việc cô ta sinh non đều

bị mọi người biết cả rồi, giấu giếm lâu như thế cuối cùng vẫn bị lộ, không dối gạt được nữa! Cô ta lập tức đứng lên, như kẻ điên không quay đầu lại mà cứ thế đẩy Cao Ca ra, rồi chạy ra khỏi phòng học.

Tại cục cảnh sát.

Sau khi gặp luật sư, nhận thêm tin bị thẩm vấn, câu trả lời của Triệu Bân đã thay đổi, "Đúng là tôi có ngủ cùng với Cao Ca, là cô ta tự nguyện, nhà tôi có tiền cô ta cầu còn không được, muốn cái gì chỉ cần xin tiền. Hôn mê là vì tôi thích chơi như vậy, cô ta cũng đáp ứng. Ai biết cô ta lại trở mặt, muốn lừa bịp tổng tiền. Cô ta là một con điếm, chỉ biết làm cao chứ không có gì hơn."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Trương Manh chạy vụt ra khỏi phòng, chuông vào học liền vang lên.

Tuy bậc thềm phòng học khá rộng, nhưng vừa rồi tiếng động của hai cô không hề nhỏ, có vẻ như tất cả mọi người trong trường đều biết được cả rồi. Lúc này mọi người đều có chút... cảm giác khiếp sợ, trong phòng lặng ngắt như tờ. Lâm Thiến Thiến cũng vậy, thật không dám tin nổi, cảm thấy hoang đường, chuyện này lại xảy ra trong trường sao?

Trương Manh mang thai với kẻ giàu có rồi bị vất bỏ, Cao Ca tố cô sinh non, Cao Ca bị bỏ thuốc, Trương Manh đã không ngăn cản còn bỏ đá xuống giếng.

Điều này... quá mức hỗn loạn, quá tồi tệ rồi.

Với ý nghĩ này, nhất thời trong phòng học chuyển từ trạng thái im lặng sang nôn mửa, ầm một cái, lộn xộn đẩy nhau đứng lên. Cũng là sinh viên đại học cả rồi, dĩ nhiên đều có phán đoán cơ bản, mặc dù Trương Manh nói nhiều, nhưng cũng không so được với đoạn ghi âm chân thực - cô ta từng dẫn MC không ít tiết mục, mọi người đều học cùng khoa với nhau, đương nhiên sẽ biết, giọng nói kia chính là cô nàng, trong êm dịu có chói tai. Trương Manh vẫn luôn cho rằng Cao Ca đẽ ép để cô ta không thể đi lên, nhưng cô ta không hề biết, giọng nói của mình trời sinh đã không phù hợp.

Trong lúc nhất thời, không ít âm thanh lọt tai Cao Ca: "Trương Manh lại cặp bồ đại gia kia đấy, cái này..., thường ngày cô ta cao ngạo như thế, lần trước còn nói là đời hoàng tử bạch mã cơ mà, có mà đời ông già bạch mã thì có."

"Đúng là đồ xấu xa, không dám chọc vào Triệu Bản thì ít nhất cũng nên nghĩ cách chứ, không thể trơ mắt nhìn Cao Ca bị đưa đi thế được. Lại còn nói láo ngay trước mặt mọi người, Cao Ca sống sao chứ?" Người nam sinh kia tức giận, "Cao Ca từng giúp đỡ cậu ta đấy! Quá bỉ ổi rồi."

Đương nhiên, cũng có lời nói khó nghe, "Mọi người nghĩ nhiều thế, hai đứa chúng nó so với nhau thì ai sạch sẽ hơn ai chứ, chó cắn chó mồm toàn lông thôi. Bọn họ là nữ sinh khoa văn nghệ đấy, ha ha!"

Những điều đó cũng chỉ tình cờ truyền đến, nhiều người sẽ có nhiều ý kiến. Lâm Thiển Thiển lo âu nhìn Cao Ca, "Thanh danh của cậu..."

Cao Ca cũng không để ý, thoải mái nói: "Nhà họ Triệu muốn ép mình ngừng đấu tranh, mình sẽ làm cho họ mất cả chì lẫn chài. Đưa sự thật đến trước mặt, để mọi người nhận xét, ai tin mình ắt sẽ tin, người không tin cũng không làm gì. Dù sao cũng hơn là nghe bọn họ dẫn dắt dư luận hắt nước bẩn lên người mình."

Nói thế cũng đúng, do Lâm Thiển Thiển có tấm lòng lương thiện, lúc này có chút lo lắng cho Trương Manh, "Nhưng Trương Manh không sao chứ, chuyện này mình cũng không biết, cậu ấy..." Lâm Thiển Thiển muốn nói lại thôi.

Cao Ca liếc nhìn cô, biết Lâm Thiển Thiển là người hiền lành, đối tốt với mình mà cũng đối tốt với người khác, điều đó không hề thay đổi, cô chỉ biết thở dài, nói, "Đều là người trưởng thành cả rồi, việc cậu ta làm phải tự mình gánh chịu. Thiển Thiển, nếu mình không ghi âm đoạn này thì ngày hôm nay sẽ ra sao đây?"

Một câu nói khiến Lâm Thiển Thiển sững sốt, sẽ phải bị mọi người phỉ nhổ, là một đứa hám của không lấy được gì liền lừa gạt, trong mắt chỉ biết có tiền. Nghĩ như vậy, lời nói vừa đến môi liền nuốt về. Trương Manh đích thực là tự mình chuốc lấy.

Rất may giáo viên đã nhanh chóng vào lớp. Không cần biết trong lòng mọi người nghĩ thế nào, đều yên tĩnh lại, tuy mặt ngoài Cao Ca nhìn như bình tĩnh không để ý, nhưng suy cho cùng chuyện này đã đâm một con dao vào lòng cô, mãi mãi không thể liền lại được. Cô suy nghĩ hàng nghìn hàng vạn, một chốc lại lo lắng tình hình phía bên cảnh sát, một chốc lại nghĩ bọn họ sẽ có nước cờ phòng bị, cho nên trong giờ không tiếp thu được gì. Cô hết cách, đành lôi sổ tay ra, bắt đầu ghi chép tất cả lời giáo viên lại.

Theo múa bút thành văn, tay mệt mỏi, đầu cũng trống rỗng.

Buổi chiều có hai tiết học, khi kết thúc thì đã gần bốn giờ, nếu là bình thường thì Cao Ca sẽ tìm một phòng học để tự học hoặc là đến thư viện mượn sách, nhưng bây giờ không có tâm tình mà cũng chẳng phải dịp để đi khắp nơi, cô trực tiếp về ký túc xá, Lâm Thiến Thiến sợ cô có việc, muốn cùng với cô trở về.

Dọc theo đường đi có không ít người nhìn cô. Nhưng tình hình cũng không đến nỗi, mặc dù đại đa số mọi người đều vội vã, mắt nhìn thẳng lướt qua, nhưng vẫn có rất nhiều bạn học không quen biết mỉm cười với cô, thậm chí còn có nam sinh nhìn thấy cô gọi một tiếng đuổi theo, thở hồng hộc nói với Cao Ca, "Cao Ca, cậu lên mạng đi, có người tung tin của cậu lên rồi. Trên weibo ấy."

Có lẽ sợ có người nhìn thấy sẽ mách lẻo với nhà họ Triệu, nên cậu ta nói xong cũng vội vã rời đi. Cao ca vội vàng lấy điện thoại ra lên weibo, lúc này mới phát hiện, trên mạng đã truyền nhau ầm ỹ cả rồi.

Chuyện vốn là việc lúc sáng Cao Ca bị hai nam sinh đổ canh lên người nhục mạ, chắc là có bạn học bất bình nên đã giúp đỡ tải lên mạng, ngay lập tức bùng nổ trên wechat. Trong đoạn video Cao Ca không ngừng gọi tên Triệu Ân, liền có người đáp lại. Lúc này người đăng weibo ấy là một cây bút truyền thông mạng được chứng nhận hẳn hoi, cái tiêu đề anh ta đặt cũng rất chấn động, "Con trai độc nhất Triệu Ân của ông trùm bất động

sản Triệu Thiên Vũ dính líu đến vụ án cưỡng hiếp bị bắt giữ", phía sau là đoạn video lúc sáng, chỉ là anh ta đã xóa mặt giúp Cao Ca.

Weibo gửi đi lúc hai giờ chiều, chính là lúc cô và Trương Manh đối chất trong phòng. Bây giờ đã qua nửa giờ, số lượng chia sẻ đã hơn mười ngàn, chuyện này làm lớn rồi.

Lâm Thiến Thiến rất hoang mang, cấp tốc nói, "Làm thế nào bây giờ." Nhưng Cao Ca lại cho rằng không có gì, lúc sáng cô đã dám cho mọi người chụp ảnh, lại đi nói như vậy, ấy là đã nghĩ kĩ. Cô biết bây giờ cảnh sát gặp được cũng sẽ đối tốt với cô, nhưng nhà họ Triệu lại khá lợi hại, nhờ có người muốn chìm vụ này xuống thì sao. Biện pháp duy nhất chính là làm lớn chuyện, lớn đến mức không thể cứu vãn, cho dù bọn họ có bản lĩnh áp chế cũng không dám làm, cô mới có thể biểu dương công lý.

Vậy nên đối với những chuyện xảy ra trên mạng, Cao Ca vẫn bình tĩnh, vở vai Lâm Thiến Thiến nói: "Không có chuyện gì, không phải đã làm mờ mặt rồi sao? Đi thôi. "

Chỉ là tình huống không được lạc quan lắm. Cái tên Triệu Bản đã tiết lộ trường học cụ thể, Cao Ca lại vô cùng nổi tiếng, tuy đoạn video này mới chỉ được đăng lên nửa tiếng, nhưng bên truyền thông đã rất nhanh lần ra manh mối. Đi chưa được mấy bước, thì có một bạn học tốt bụng đi từ ký túc xá ra nói với Cao Ca: "Có vài nhà báo canh giữ dưới ký túc xá, chờ phỏng vấn cậu đấy. Cậu biết rồi đấy."

Cùng lúc đó, giáo viên hướng dẫn gọi điện thoại, "Cao Ca, chuyện này nhà trường đã biết rồi, em tới phòng của tôi ngay, trước đó không được tiếp nhận bất kì cuộc phỏng vấn nào, nhà trường sẽ bảo vệ em. Nghe lời của tôi, lập tức tới ngay!" Giọng nói của cô ấy vô cùng gấp gáp, nói cũng rất nhanh, dễ nhận thấy chuyện này hết sức quan trọng.

Trong lúc nhất thời Cao Ca có chút do dự. Thật ra cô muốn trực tiếp đối mặt với truyền thông hơn, nói thẳng chuyện ra. Nhưng nhận điện thoại của giáo viên hướng dẫn cô lại do dự, cô không biết nhà trường có ý gì. Đúng lúc này, Tống Phi gọi điện thoại đến.

Tiếng chuông dồn dập, Cao Ca vội vàng bắt máy, chỉ nghe Tống Phi hỏi cô: "Em đã xem tin trên weibo chưa?"

"Xem rồi ạ." Cao Ca đáp một tiếng rồi nói ra tình hình hiện giờ.

"Tới phòng giáo viên hướng dẫn đi." Tống Phi cho cô ý kiến rất nhanh, "Đợi ở đó đừng nhận phỏng vấn, anh sẽ đến ngay." Anh sợ Cao Ca không hiểu ý của mình, còn giải thích một câu, "Anh sẽ liên hệ với bên nhà trường và truyền thông, nhất là truyền thông, em không cần phải lộ diện, cũng không cần lên tiếng." Anh nói, "anh tôi ở đây!"

Rõ ràng chỉ mới gặp người đàn ông này có một lần trong bữa cơm, nhưng có câu cam đoan này của anh, không biết vì sao, Cao Ca lại cảm thấy rất tin cậy.

Cùng lúc đó, đồn cảnh sát và nhà họ Triệu cũng phải đối mặt cánh phóng viên vây quanh.

Vương Xuyên thở phò đi ra từ phòng thẩm vấn, trực tiếp quăng cuốn vở lên bàn, ngồi bên cạnh Lưu Mân đang ghi chép mà nói: "Mẹ nó, lại chuyện gì nữa đây? Mới đầu thì không thừa nhận, tìm được bằng chứng rồi, giờ lại mồm mép vu khống người ta là gái điếm, mẹ! Tức chết ông đây!"

Mấy người trong phòng đều nghe thấy, chân mày nhíu lại. Chuyện này bọn họ đã gặp rất nhiều rồi. Người phạm tội cưỡng hiếp cũng không giống nhau, có người vừa bị bắt liền nhận tội đàng hoàng, có kẻ chỉ mới dờ dại thủ đoạn liền nhận tội, nhưng ghê tởm nhất là Triệu Ân, làm chuyện xấu còn muốn trả đũa, hận không thể đổ hết chất bẩn lên đầu người bị hại, rửa tội cho mình.

Nhưng loại người này lại là loại không dễ đối phó nhất.

Vụ án cưỡng hiếp thu hút được chú ý của rất nhiều người, truyền thông đưa tin nhanh như gió, nói là hai bên đều đưa tin công bằng, nhưng vấn đề là, mặc dù bên bị hại sẵn lòng báo án cũng không muốn đối mặt với truyền thông, nhưng người nhà của nghi phạm lại không như vậy, vì rửa sạch tội danh, muốn nói thế nào liền nói như thế đó. Rất cuộc lại thường xuyên thấy tin tức như thế, mới đầu chỉ là một vụ án cưỡng hiếp bình thường, sau đó lại trở thành mấy tin tức đại loại như "người đàn ông giao dịch tình dục với bạn trên mạng không trả tiền bị đối phương báo cảnh sát cưỡng hiếp" "nghi phạm uống rượu say quá chén bị sờ soạng ép thực hiện giao dịch tình dục".

Mà mọi cười cứ thích nhất mấy tin đồn kiểu như vậy, truyền nhau chia sẻ, cuối cùng thành cái dạng gì cũng không biết.

Hơn nữa quan trọng là, lần này người phạm tội là Triệu Bân, nhà hân ta hoàn toàn có khả năng đổi trắng thay đen.

Lời nói Vương Xuyên vừa ra khỏi miệng, mọi người đều biết nhà họ Triệu chuẩn bị chơi xấu rồi, Cao Ca có thể chống đỡ được hay không vẫn không biết. Trước kia có rất nhiều chuyện như vậy, cũng không phải chưa từng có chuyện do bên đăng gái không chịu nổi sức ép dư luận mà giải hòa để tránh phiền phức.

Lưu Mân là người phụ nữ mạnh mẽ, nói thẳng, "Đúng đồ là đồ bại hoại!" Trương Kiến từ ngoài đi vào, vừa hay nghe được câu này, nhưng anh ta cũng không giống thường ngày quát mắng Lưu Mân, bảo cô nàng chú ý ảnh hưởng. Ngược lại lại nói rằng: "Đúng là bại hoại thật, chuyện này làm lớn lên rồi, trên mạng truyền nhau rầm rộ, nãy giờ tôi đã nhận ba cuộc gọi, đều yêu cầu xác nhận người phạm tội có phải Triệu Bân hay không đấy."

Anh ta nhìn mọi người nói: "Lại nhìn xem, mấy câu hôm nay Triệu Bân rồi sẽ nhanh chóng xuất hiện trên mạng thôi, chuyện này lại lớn hơn nữa rồi."

Dự đoán của Trương Kiến không sai, lúc này đúng lúc Chương Nhã Tĩnh đang được thợ trang điểm, hóa thành dáng vẻ đau lòng, bà ta nhìn bộ dạng tiêu tụy của mình trong gương, hài lòng gật đầu, "Cứ như vậy đi. Hiện tại mấy nhà bào kia như thế nào rồi?"

Trợ lý Chu Lâm trả lời: "Đã sắp xếp đến phòng khách rồi."

Chương Nhã Tĩnh hỏi luật sư Bàn Duệ: "Tôi nói những chuyện kia được không, có phải ít quá hay không?"

Dĩ nhiên Bàn Duệ gật đầu, "Không cần nói nhiều, biểu hiện thành ý của bà là được. "

Chương Nhã Tĩnh gật đầu, đứng lên, lau nước mắt đi xuống lầu. Vừa đến phòng khách, lập tức liền nghe thấy tiếng xôn xao, Chương Nhã Tĩnh được đỡ ngồi ở trên ghế sa lon. Lập tức có ký giả hỏi bà, "Bà Triệu, chuyện Triệu Bân cưỡng hiếp có phải là thật hay không?" "Bà Triệu, bà cảm thấy chuyện này như thế nào?" "Bà Triệu, có lời gì muốn nói với Cao Ca không?"

Chỉ thấy mắt Chương Nhã Tĩnh đỏ lên, cố nén bi thương nhìn bọn họ nói: "Tôi có chuyện muốn nói. Đầu tiên, tôi là một người mẹ, tôi sẽ không vì con trai mà chối bỏ trách nhiệm, tôi chỉ muốn tìm chân tướng. Con tôi thừa nhận từng quan hệ với Cao Ca, nhưng đây một giao dịch, là giao dịch của gái bán dâm bình thường. Sau giao dịch Cao Ca lại lật lọng bêu xấu con trai tôi cưỡng hiếp, đó là chính là lừa gạt và phỉ báng. Chúng tôi sẽ tố cáo chuyện này. Tôi chỉ muốn nói cho Cao Ca biết một câu, người đang làm trời đang nhìn, tôi biết cô còn trẻ không chịu nổi sức cám dỗ của đồng tiền, nhưng là một người lớn tuổi, tôi muốn khuyên cô hãy sớm quay đầu

đi, tránh chuyện không thể cứu vãn. Còn con trai tôi, nó làm sai chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm, nhưng không phải chúng tôi làm, chúng ta kiên quyết không chấp nhận!"

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Cao Ca nghe lời Tống Phi, lập tức đi đến văn phòng của giáo viên hướng dẫn.

Kết quả là vừa đến văn phòng mới thấy không chỉ có mình giáo viên, mà còn có cả một người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi trắng, là trưởng ban giáo vụ của trường bọn họ - Phan Kiếm.

Cửa không khóa, cô vừa xuất hiện thì vừa hay hai người kia cũng kịp nhìn thấy cô, giáo viên hướng dẫn Cao Sa Sa lập tức đứng dậy, gọi cô: "Cao Ca đây à, em vào đi."

Nhìn qua thì thấy phía sau cô là Lâm Thiến Thiến, giáo viên hướng dẫn đi lên vài bước, nói với Lâm Thiến Thiến đang có ý định đi vào, "Thiến Thiến, bọn cô muốn nói chuyện riêng với Cao Ca, có được không?"

Lâm Thiến Thiến muốn nói rồi lại thôi, nhưng không có cách nào, đành phải đồng ý. Còn Cao Ca không trực tiếp đi vào, mà chép số điện thoại của Tống Phi lại cho cô ấy, "Cậu gọi điện thoại cho anh ấy, đưa anh ấy đến đây giúp mình. Anh ấy là luật sư của mình."

Lâm Thiến Thiến nghe xong liền gật đầu, đi xuống dưới.

Giáo viên hướng dẫn cũng đã nghe được cuộc nói chuyện này, liếc mắt nhìn Cao Ca, cũng không nói gì mà lại đặt tay lên vai cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ, như đang muốn làm cô yên lòng, sau đó mới nói: "Trưởng ban Phan ở trong kia có chuyện muốn nói với em, đừng kích động, chuyện đâu còn có đó."

Lúc Cao Ca mới bước vào, giáo viên cũng đóng cửa lại.

Cao Ca biết Phan Kiếm, từ năm nhất cô đã bắt đầu dẫn chương trình cho các hoạt động ở trường, dù không nói chuyện nhiều với Phan Kiếm, nhưng cũng đã tiếp xúc qua không ít lần. Trong ấn tượng của cô, đây là một giáo viên rất nghiêm túc, rất kiệm lời, cũng không giống trưởng phòng văn phòng sinh viên thích vui đùa với đám nhỏ tuổi như các cô, hễ cứ gặp nhau là mặt lại lạnh tanh nghiêm túc. Khi đó cô cảm thấy, trưởng ban giáo vụ đại học cũng chẳng khác gì chủ nhiệm văn phòng giáo viên thời cấp ba.

Lần này Phan Kiếm cũng xuất hiện với một dáng vẻ nghiêm túc, nhìn thấy Cao Ca thì gật đầu nói, "Ngồi đi!"

Cao Ca ngồi trên ghế salon gỗ cũ kĩ trong văn phòng, đối diện với Phan Kiếm.

Lúc này Phan Kiếm mới nói, "Nhà trường đã xem video tung lên mạng rồi, chuyện của em cả trường ai cũng biết. Em nghĩ thế nào, nói đi."

Cao Ca không biết nên nói gì, cô nghĩ như thế nào, cô còn có thể nghĩ như thế nào được nữa?

Cô cẩn thận cân nhắc lời nói, cảm thấy mọi suy nghĩ của mình đều đã thể hiện rõ trong đoạn video rồi, cô phải làm tất cả để lẽ phải chiến thắng, có lẽ cũng không cần phải nói nhiều nữa. Cao Ca suy nghĩ một hồi, cuối cùng lại hỏi: "Em có thể hỏi phía nhà trường nghĩ như thế nào về nó không?"

Có lẽ đã quen với những sinh viên không dám nói lên ý kiến của mình, khi Cao Ca hỏi lại khiến Phan Kiếm có chút ngạc nhiên, ông ta nhìn Cao Ca chăm chăm, cô nhóc này không giống dáng vẻ mà trước đó ông ta đã gặp, trước đó là ở trên sân khấu, mặc trang phục với lớp trang điểm đậm, nụ cười rất đẹp, nhưng bây giờ lại để mặt mộc, với khuôn mặt xinh đẹp mà thờ ơ ngồi đối diện với ông.

Phan Kiếm cũng có con gái, lời nói cũng nhẹ nhàng hơn vài phần: "Quốc pháp hơn gia pháp, trường học là một nơi lấy chính nghĩa làm trọng. Cái đúng chúng tôi phải bảo vệ, cái sai chúng tôi tuyệt đối sẽ không bao che."

Nghe được lời này của ông ta, trong lòng Cao Ca cũng nhẹ nhõm được đôi phần.

Nét mặt của cô thể hiện rất rõ, Phan Kiếm nhìn thấy cũng không đành lòng, nhưng lúc này, kết quả điều tra vẫn chưa có, ông ta là người đại diện cho nhà trường, cũng không thể làm gì được. Ông ta chỉ có thể đứng trên cương vị của nhà trường mà nói, "Tất nhiên, trên cơ sở đó, nhà trường cũng hi vọng có thể làm giảm sự ảnh hưởng, dù sao thì đây cũng là nơi để dạy học."

Cao Ca hiểu, có lẽ ông ta không bao che nhưng lại muốn hòa giải chuyện này, bọn họ không muốn mọi chuyện bị làm lớn hơn. Có thể hiểu được suy nghĩ này, Cao Ca cũng rất yêu ngôi trường này, đây là nơi đã cho cô một khởi đầu mới với nhiều hy vọng. Nhưng... có vài thứ lại không thể thỏa hiệp được, bởi vì trong mắt người khác, sự thỏa hiệp của bạn cũng không phải là do bạn quý trọng thứ gì đó, mà họ sẽ nghĩ bạn cảm thấy sợ hãi rồi bỏ cuộc, họ là người thắng, sau này sẽ càng kiêu ngạo hơn.

Nhất là những loại cầm thú như Triệu Ân.

Phan Kiếm thấy cô cúi đầu không nói gì, nhanh chóng nói tiếp: "Nhà trường hy vọng hai bên có thể giữ im lặng trong khoảng thời gian điều tra này, kiên nhẫn chờ đợi kết quả, em thấy như thế nào?" Phan Kiếm lại tiếp tục giải thích, "Không phải là chúng tôi muốn đè chuyện này xuống, nhưng Cao Ca à," Đây là lần đầu tiên ông ta gọi tên cô, "Chuyện này sẽ ảnh hưởng không tốt đến em. Bên kia cảnh sát đang tích cực xử lý, em cũng không cần phải làm như vậy..."

Nói đến đây, cánh cửa bỗng dừng bị đẩy ra.

Cuộc nói chuyện bị cắt ngang đột ngột, ba người trong phòng vô thức nhìn về phía cửa. Ngoài Lâm Thiển Thiển đang thở hồng hộc ở ngoài cửa ra thì còn có một người đàn ông mặc âu phục trông rất tuấn tú.

Người đàn ông này có lông mày lười mác, khí thế mạnh mẽ, đứng đó, đến cả Phan Kiếm cũng mơ hồ không rõ, vị này là ai?

Cuối cùng Cao Ca đứng dậy gọi một câu "luật sư Tống", phá tan không khí im lặng trong phòng.

Tống Phi thực sự giống như người bước ra từ trong tranh vậy, chậm rãi đi vào phòng, rồi nói với Phan Kiếm: "Chắc ông đây là trưởng ban Phan rồi, tôi là luật sư của Cao Ca, Tống Phi, chịu mọi trách nhiệm về vụ kiện của cô ấy." Anh nói xong, cũng vừa lúc đi đến cạnh Cao Ca.

Vị trí này rất tinh tế, anh đứng che một phần ba người của Cao Ca, không làm cản trở Cao Ca và Phan Kiếm trao đổi ánh mắt, nhưng nếu như Cao Ca muốn trốn tránh, chỉ cần nhích lên một chút thì sẽ vừa vịn nấp sau lưng anh.

Cảm giác an toàn, Cao Ca có thể cảm nhận được một cảm giác an toàn mà mình đã đánh mất từ lâu.

Người đàn ông này như một ngọn núi lớn đứng trước mặt cô, cô không cần phải ở trước mặt người khác làm bia ngấm, ai muốn mắng muốn đổ canh gì cũng được, có người này ở đây che chắn cho cô, ít nhất thì ngay lúc này, cô được an toàn.

Tống Phi đột nhiên chen vào, đương nhiên không được phải phép cho lắm. Cũng may là Phan Kiếm không có thành kiến gì với Cao Ca, ông ta rất thông cảm với cô bé này, liền gật đầu nói: "Được, nếu đã như vậy, chúng ta

nói tiếp chuyện này đi." Ông ta lại lặp lại lần nữa nguyện vọng của nhà trường.

Tống Phi nghiêm túc nghe xong, sau đó quay đầu sang nhìn Cao Ca, hỏi cô: "Hắn em không muốn đổi ý nhỉ?"

Cao Ca lắc đầu. Tống Phi đã rõ ràng, lúc này mới quay về phía Phan Kiếm nói, "Trường ban Phan! Có những việc không phải chúng ta muốn bỏ qua thì có thể bỏ qua được. Ông cũng đã xem qua video rồi, trước mặt đám đông lại có người đổ canh rồi chửi bới em ấy. Cũng có thể ông đã nghe được mấy chuyện nhỏ này từ chỗ bảo vệ rồi, bọn họ không phải là sinh viên của trường, tại sao hai bên không liên quan gì đến nhau lại phải làm như thế với một nữ sinh như Cao Ca? Tôi có thể nói thẳng ra là do nhà họ Triệu làm. Trường ban Phan, cho dù trước mắt vẫn chưa có kết quả điều tra, nhưng có thể biết được là có người thật sự muốn nhắm vào Cao Ca, đúng không? Ông không tìm người gây chuyện, lại đến hỏi người bị hại có thể bỏ qua được hay không, ông thấy có thích hợp không?"

Phan Kiếm bị hỏi đến mức cứng họng không thể trả lời được. Ông ta chỉ là một giáo viên, đương nhiên sẽ không đến với mục đích khuyên ngăn Cao Ca. Nhưng khi nghe như vậy, dường như ông ta cũng cảm thấy trình tự có vẻ đã sai.

Ông ta vội vàng nói: "Cũng do tôi không được chu đáo, đều là vì muốn làm yên lòng mọi người."

Tống Phi nói tiếp: "Tôi thay mặt Cao Ca cảm ơn ông đã có lòng tốt nhắc nhở em ấy bảo vệ danh dự và chính mình là điều quan trọng. Nhưng tôi vẫn cảm thấy ông chưa coi trọng lắm, tôi cần phải xác nhận lại lần nữa, là Triệu Bản hãm hiếp Cao Ca, nhà họ Triệu không những không có ý ăn năn hối cải, ngược lại còn trả đũa, sửa từ ác ý hiếp dâm thành tự nguyện giao dịch, vụ khống Cao Ca là một chân đạp hai thuyền, để được gả cho gia đình giàu có. Em ấy là một cô gái trong sạch, không thể chấp nhận, lại càng

không thể thỏa hiệp, im lặng, để mặc bọn họ đối xóa chân tướng. Đây là danh dự của một con người. Nếu nhà trường thật sự muốn giảm sự ảnh hưởng, thì cần phải nói thủ phạm dừng tay trước."

Phan Kiếm: ...

Ông ta thực sự á khẩu không nói được gì. Mà yêu cầu này cũng không phải là bất hợp lý.

Ông ta nghĩ một lúc: "Nhà trường sẽ xem xét yêu cầu của anh, tích cực liên hệ với Triệu Bản."

Tống Phi cũng không được voi đòi tiên, nhưng cũng giành giật từng thứ một, nghe Phan Kiếm trả lời xong, cũng không ép gì nữa, chỉ nói: "VẬY CHÚNG TÔI SẼ ĐỢI KẾT QUẢ. Nếu nhà họ Triệu có thể ngừng công kích và chờ đợi kết quả điều tra một cách đàng hoàng, lúc đó chúng tôi sẽ xem xét lại đề xuất của ông, đương nhiên, chuyện ở nhà ăn, chúng tôi cũng sẽ điều tra đến cùng."

Điều này không phải là có ý, sau khi nhà họ Triệu không gây chuyện nữa mới có thể quyết định có cần thành thật hay không sao, nhưng cho dù nhà họ Triệu không gây gổ, vậy chuyện trước kia hấn ta làm thì chúng tôi sẽ thôi tra cứu ư? Làm gì có yên ổn như thế!

Phan Kiếm thở dài, cảm thấy chuyện này thực sự rất khó làm, nhưng Cao Ca là bên bị hại, ông ta không nên nói nhiều, cuối cùng cũng chỉ nói với Cao Ca một câu, "Cao Ca, em đừng lo lắng quá, nhà trường sẽ bảo vệ tốt sinh viên của mình."

Một nửa khuôn mặt của Cao Ca nấp sau Tống Phi, không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô, qua một lúc sau, cô nói: "Trưởng ban Phan, em biết rồi, nếu có chuyện thì thầy có thể tìm luật sư Tống để nói chuyện."

Phan Kiếm biết, chuyện này không hề dễ dàng.

Đợi ra khỏi cửa, Cao Ca không nhịn được hỏi: "Tiếp theo chúng ta phải làm gì bây giờ?"

Tống Phi nói: "Phóng viên đang ở dưới ký túc xá của em phải không, anh sẽ đi gặp họ trước."

Tại đồn cảnh sát.

Sau khi Trương Kiến mắng chửi thối đời một đám người xong thì báo cáo như cũ, rồi lại dùng giọng điệu rất nhà nước nhắc lại với phóng viên. Đương nhiên không thể tiết lộ thân phận của Triệu Bản, chỉ có thể nói ra khu vực xảy ra vụ án, hiện đang trong giai đoạn điều tra phá án.

Đợi đến chiều, luật sư Bàn Duệ lại đến, lúc này chỉ có Lưu Mân ở lại, những người khác đều đã ra ngoài vì những vụ án khác cả. Thật sự Lưu Mân không muốn gặp anh ta, nhưng lại không tiện thể hiện sắc mặt, chỉ đành phải nhịn.

Hôm qua anh ta vừa mới gặp Triệu Bản, bây giờ lại muốn gặp nữa, làm Lưu Mân không muốn để cho anh ta gặp, nhưng vấn đề là nhà họ Triệu nhiều mảnh khoe thủ đoạn, vốn chuyện này gây áp lực rất lớn, nếu thủ tục không hợp pháp, nhất định sẽ bị bới móc ra lỗi.

Lưu Mân không còn cách nào khác, chỉ có thể để cho anh ta làm thủ tục.

Bàn Duệ nghênh ngang đi vào phòng thẩm vấn, lúc này Triệu Bản đang ngủ gật, vừa nghe thấy tiếng cửa mở, giật mình rồi lập tức ngồi thẳng dậy, sau đó nhìn thấy Bàn Duệ, cơ thể mới thả lỏng ra, nhíu mày nói: "Làm tôi sợ muốn chết, thế nào rồi?"

Nghi phạm và luật sư gặp mặt thì không bị giám sát.

Nhưng Bằng Duệ vẫn đóng cửa để yên tâm, đại thiếu gia nông cuồng tự cao tự đại hôm nào giờ lại thành bộ dạng như thế này, cũng không khỏi xót xa. Anh ta liền nói: "Như tôi đã nói hôm qua, mọi chuyện đều không có vấn đề gì. Bên phía Cao Ca cậu cứ yên tâm, chúng ta đã thả tin tức với giới truyền thông rồi, còn có cả những người tôi quen biết, họ sẽ dẫn dắt dư luận cả. Có thể bọn họ sẽ đưa cậu đến trại tạm giam, cậu cũng nên chuẩn bị tâm lý trước."

Triệu Ân nghe xong thì nhú mày: "Phải đi bao lâu, tôi nghe nói trong đó rất hỗn loạn."

Bằng Duệ an ủi hẳn, "Chính vì mẹ cậu không yên lòng nên mới để tôi đến để dặn dò cậu, bên kia bố mẹ cậu đều thu xếp ổn thỏa, cứ yên tâm đi. Đến đó đừng ăn nói lung tung, người khác hỏi thì cậu cứ nói là mình bị oan. Ở đó đến khi nào thì tạm thời vẫn chưa nói trước được, chúng tôi sẽ cố gắng kết thúc vụ án một cách nhanh chóng."

Triệu Ân vừa nghe đến tên Cao Ca thì rất tức giận, vỗ vào tay ghế nói: "Giết chết cô ta đi! Con đĩ cái!"

Ký túc xá.

Vì không thể vào phòng giáo viên nên Lâm Thiến Thiến đi về trước, vừa vào đã thấy trong phòng ngổn ngang, Trương Manh lấy toàn bộ chăn gối quần áo của Cao Ca ném hết xuống đất, đang lục giá sách của cô ấy.

Lâm Thiến Thiến hét lên: "Cậu làm cái gì vậy hả?"

Trương Manh nghiêng đầu sang chỗ khác, để lộ khuôn mặt sưng lên vì khóc, "Tôi làm sao? Tôi không muốn ở chung phòng với một kẻ đáng tởm đấy thì sao? Cô ta thật đơ bản! Tôi muốn đuổi cô ta ra khỏi đây."

Lúc này Lâm Thiến Thiến mới cảm thấy lo lắng, vừa ngăn cô ả vừa nói: "Cậu dựa vào cái gì mà đuổi cậu ấy, đây là trường học chứ không phải

nhà của cậu, vả lại, ai dơ bẩn hả!"

Trương Manh ngậy người ra, sau đó lại nghĩ Lâm Thiến Thiến đang chê cười cô, thẳng tay đẩy Lâm Thiến Thiến xuống đất, rồi từ trên cao nhìn xuống nói: "Ai dơ bẩn? Cô ta chính là người dơ bẩn. Tôi nói cho cậu biết, tôi sẽ không cho cô ta ở đây. Lưu Mỹ Hà, cậu cũng muốn sống chung với cô ta sao?"

Lúc này Lâm Thiến Thiến mới nhận ra, Lưu Mỹ Hà cũng đang ở đây.

Lưu Mỹ Hà chỉ nhìn hai người, sau đó lắc đầu nói: "Mình cũng không muốn đi ra ngoài bị người khác chỉ trích. Khó nghe muốn chết."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Tống Phi để Cao Cao tìm một chỗ chờ, còn mình đi đến phía ký túc xá cô chỉ.

Đúng như dự đoán, từ xa đã có thể thấy mấy tay phóng viên thủ ở dưới tầng, ống dài ống ngắn chờ bên cạnh. Lúc này đã năm giờ, đúng vào giờ cao điểm ra vào, có lẽ họ sợ nhận nhầm người nên ai cũng cầm điện thoại đối chiếu, chờ Cao Ca xuất hiện.

Tống Phi đi thẳng đến. Có người nhìn anh một cái, sau đó thờ ơ quay đi.

Tống Phi đi vào chính giữa hỏi. "Đang đợi Cao Ca à?"

Cả đám người lập tức nhìn về phía anh, xúm vào, có người bèn hỏi theo: "Anh là ai? Anh biết Cao Ca ở đâu không?"

Một tay Tống Phi dứt vào túi áo, phong độ ngời ngời giữa đám người, nói: "Tôi là luật sư đại diện Tống Phi của Cao Ca, có mấy lời muốn nói với các vị, nhưng chỗ này không thích hợp, người qua người lại quá ồn ào, ngoài cổng có quán cà phê, chúng ta sang đó đi."

Tướng mạo anh xuất chúng, hơn nữa cũng không phải hạng người vô danh ở thành phố Tần, rất nhanh đã có người nhớ ra anh -- không phải là vị luật sư vừa thắng vụ kiện vợ giết đại gia nhà giàu đó sao? Tuy thắng kiện, nhưng phải chịu tiếng xấu, ai có liên quan đều thấy anh ta đúng là xui tám đời.

Nhưng dù vậy, mọi người đợi cả một buổi trưa cũng không cam tâm, có người bèn hỏi: "Cao Ca ở đó à?"

Tống Phi liếc anh ta một cái rồi đáp: "Giờ Cao Ca không tiện lộ diện, tôi mong mọi người có thể hiểu cho tâm trạng của cô bé vào lúc này, nhưng tôi cũng hiểu công việc của mọi người, đi theo tôi sẽ không khiến mọi người thất vọng."

Anh nói xong cũng đi. Một đám người tôi nhìn anh anh nhìn tôi, dù hơi tiếc nuối nhưng dù gì vẫn sợ để lọt tin tức, vẫn đành lác đác theo sau.

Cao Ca đợi ở bên kia đã lâu, nhìn thấy dưới lầu không có ai thật, mới từ từ lên lầu.

Kết quả cô vừa đi đến hành lang thì phát hiện có rất nhiều người vây quanh cửa ký túc xá của cô. Cô đi về phía trước, không biết ai là người đầu tiên thấy cô, người nọ ồn ào đẩy đẩy nối tiếp người kia, nhanh chóng dạt ra thành một con đường. Cao Ca đi vào thì thấy bên trong bừa bãi, chần đệm và quần áo với toàn bộ sách vở của cô đều bị ném xuống đất.

Trương Manh và Lâm Thiến Thiến đang cãi nhau.

Lâm Thiến Thiến tức giận quát cô ta: "Rõ ràng là cậu làm sai trước, ban đầu Cao Ca cũng không muốn nói đến mấy chuyện của cậu, do cậu đi hắt nước bắn ép người khác mới nói. Cậu nói được, người khác lại không được nói? Cậu làm cái gì thế?"

Trương Manh quay lưng về phía Cao Ca, Cao Ca không thấy vẻ mặt cô ta, nhưng có thể nghe ra cảm giác tức đến nổ phổi và đặc ý làm bậy, "Ai hắt nước bắn hả, là cô ta hắt nước bắn tôi, bản thân nó có chuyện xấu không lộ ra ngoài được, còn đổ oan cho tôi! Tôi làm gì, dù tôi đi theo người ta cũng chẳng có chuyện qua đêm không về, dù thế nào cũng không để bị hắt cơm canh trước mặt mọi người, có thế nào cũng không để người ta chỉ vào mặt chửi là con đĩ, cậu có thấy đám phóng viên chụp ảnh dưới tầng

không? Chụp cô ta cả đấy. Một cô gái tốt như tôi, sao phải sống chung với loại người như nó, tôi buồn nôn tôi thấy cuộc sống của tôi bị quấy rối, tôi không muốn không được hả!"

"Cậu!" Lâm Thiến Thiến không giỏi ăn nói, phút chốc bị tức không nói nên lời.

Trương Manh đang định đẩy cô một cái rồi ném đồ tiếp, kết quả vừa vươn tay ra đã bị tóm lấy.

"Giời ơi, chuyện của phòng bọn tôi cậu đừng có xía vào!" Có lẽ cô ta tưởng người ký túc xá khác đến lo chuyện bao đồng, gắt một câu. Nhưng đến khi quay lại thì ngẩn cả ra, là Cao Ca.

Cao Ca cao hơn cô ta năm centimet, vừa túm cổ tay cô ta vừa nhìn cô ta từ trên xuống, "Nói lại mấy câu đó một lần nữa."

Thực ra Trương Manh hơi sợ cô, nhưng giờ vẫn cứng họng đáp: "Tôi nói gì? Tất cả đều là lời thật."

Cao Ca hất văng tay cô ta sang một bên, Trương Manh lùi về sau mấy bước mới đứng vững, còn gào lên: "Cậu đang thẹn quá hoá giận chứ gì, bị tôi nói trúng tim đen đúng không. Cậu làm chuyện gì tự cậu rõ. Cậu..."

Còn chưa dứt lời, Cao Ca đã lườm cô ta một cái, cái nhìn đó sắc bén bất ngờ, Trương Manh chưa từng thấy Cao Ca như vậy, nhất thời sững người đứng im. Lúc này quả thực Cao Ca rất tức giận, tất cả mọi thứ của cô đều bị ném xuống đất, bị cô ta dẫm đạp như đồ bỏ đi. Cô không xử tệ với Trương Manh, lúc cô báo cảnh sát nghĩ, dù nhà họ Triệu làm gì cô cô cũng sẽ vượt qua, cô sẽ không tha hiệp.

Nhưng vạn vạn lần cô không ngờ là, người đầu tiên lao ra làm tổn thương cô, lại là người bạn cùng phòng thường ngày, người ở bên cô sớm chiều, biết rõ cô là người thế nào.

Chuyện này quả thật là quá hoang đường, cũng thật đáng buồn.

Bình thường các bạn cười cười nói nói, đi học tan học với nhau, cùng dạo phố ăn cơm, cùng thức đêm đọc sách, cùng làm thêm kiếm tiền. Bạn tưởng hai người là bạn bè, bạn tưởng dù không thể giao trách nhiệm nặng nề thì ít ra cũng hiểu bạn, kết quả vừa quay đầu đã bị người ta đâm một nhát, không, không phải đâm một nhát, mà là mặt dày mày dạn khóc lóc ăn vạ đổ nước bẩn lên đầu bạn, muốn đẩy bạn vào chỗ chết.

Quá khừ bên nhau là giả ư? Những tháng ngày vui vẻ kia là giả ư? Những lời cảm ơn chân thành thân thiết là giả ư?

Hay là Trương Manh ngày đó cao giọng làm Triệu Bản phát hiện, xúi giục cô ăn cơm với Triệu Bản mới là giả đây?

Không! Là do liên quan đến lợi ích cá nhân mà thôi. Dù cô ta sai.

Nhân tính khi đứng trước hiện thực, lại có vẻ hung ác đến vậy.

Cao Ca nhìn Trương Manh, cảm thấy như mình nhìn rõ xã hội đại học chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi. Cô cười khẽ, nhìn Trương Manh nói: "Cậu không chỉ muốn đuổi tôi đi, mà cậu còn vứt đồ của tôi như thế, thật ra là muốn tìm lại quyển sách cậu đưa tôi đúng không."

Cao Ca lôi tuột cái hòm dưới gầm giường mình ra, mở mật mã ở trên, sau đó lấy ra một quyển tiểu thuyết trước mặt mọi người, sắc mặt Trương Manh lập tức thay đổi.

Cao Ca nói: "Cậu lục qua lục lại nhưng chưa từng nghĩ, có khi nào tôi thấy chuyện này không nên để người khác biết rồi giấu nó đi, vì bản thân cô hèn hạ, nên cô không hiểu được lòng tốt của người khác." Cô rất tự nhiên mở quyển sách ra, lộ ra chữ viết của Trương Manh trên trang tên sách, đọc lên: "Cao Ca, cảm ơn sự giúp đỡ của cậu dành cho minhg, không có cậu thì đời mình xong rồi, chúng ta làm bạn tốt suốt đời nhé."

Cao Ca đọc trang bìa sách xong thì đưa quyển sách cho tất cả mọi người xem.

Cô quay lại chất vấn Trương Manh: "Trương Manh, đến cả chính đoạn ghi âm của mình cậu cũng không thừa nhận, vậy chắc cậu sẽ nhận chữ viết của bản thân nhỉ. Trước mặt mọi người, nói cho bọn tôi hay, cậu làm gì mà lại cần tôi giúp, cậu làm gì mà không có tôi giúp thì đời cậu đi tong, cậu chỉ là một sinh viên đại học năm ba hai mươi tuổi, rốt cuộc cậu đã làm gì thế!"

Giọng Cao Ca đột ngột cao vút, giọng bình thường của cô đã tốt, vì được huấn luyện chuyên môn cho dẫn chương trình, một tiếng này to rõ ràng, đinh tai nhức óc, vang đến mức mọi người không dám nói nhỏ, mọi người cũng bị cô thu hút sự chú ý, tập trung vào mấy câu hỏi này -- nếu không phải mấy chuyện hện hò với người giàu rồi mang thai, sao Trương Manh lại có thể làm được chuyện gì phá huỷ đời mình.

Đó là chuyện gần như không cần phải đoán.

Vốn dĩ mọi người đã tin vào đoạn ghi âm kia, giờ có thêm quyển sách này làm chứng, càng chắc chắn không nghi ngờ.

Chắc chắn là Trương Manh cặp kè với người giàu rồi có thai, sau đó nhờ Cao Ca giúp tìm chỗ nạo thai, Trương Manh chịu ơn của người khác nhưng thấy chết không cứu, Trương Manh sợ chọc phải nhà họ Triệu nên cắn ngược lại Cao Ca, cô ta chính là đồng phạm.

Gần như trong nháy mắt, mọi người đã hiểu mối quan hệ và logic đơn giản này. Lúc nhìn Trương Manh cũng khinh bỉ ra mặt -- tuy Cao Ca gặp chuyện, không phải ai cũng dám đứng ra hò hét cổ vũ cô, nhưng loại như Trương Manh, khinh bỉ hùa vẫn làm được. Thậm chí có người còn bật thốt lên: "Trương Manh cậu cũng quá đáng lắm, tôi không ngờ cậu là loại người như vậy."

Trương Manh đứng im tại chỗ, nhưng không mừng tưởng nổi, đến nước này rồi, Cao Ca còn có thể lật lại một bàn.

Cô ta liếc nhìn vẻ mặt mọi người xung quanh, họ đều nhìn cô ta bằng ánh mắt trách cứ, bên tai cô ta toàn các câu bàn tán, quả thực cô ta sắp điên rồi. Rõ ràng... Rõ ràng chẳng phải bị cưỡng hiếp là chuyện khiến mọi người coi thường ư? Sao mọi người đều chĩa mũi dùi về phía cô ta? Cô ta cũng rất đáng thương mà, cô ta mang thai là do bị lừa, lần này cô ta làm vậy cũng là do nhà họ Triệu uy hiếp. Cô còn cách gì, chẳng lẽ hôm đó ở lại để mặc cho Tống Gia Cường chà đạp ư? Chẳng lẽ từ chối nhà họ Triệu để bị họ hắt nước bẩn luôn ư? Đám người đó nói thì hay lắm, nhưng họ không sợ nhà họ Triệu chắc? Còn nữa, Cao Ca cũng rất đáng ghét, nó không biết xấu hổ không sợ mình bị người ta làm chuyện đó, nhưng sao còn muốn lôi chuyện của cô ta ra? Cao Ca có nghĩ cho cô bao giờ chưa?

Cô ta gần như phát điên giật lấy quyển sách trên tay Cao Ca, sau đó xé tan trang bìa trong thành từng mảnh, rồi nhìn chăm chăm Cao Ca gào lên: "Cậu thì có gì đặc biệt, cậu thì có gì hơn người hả? Nhà họ Triệu sẽ không tha cho cậu đâu, chẳng qua chưa đến lúc thôi, cậu chỉ biết bắt nạt tôi, tôi chống mắt lên xem cậu nhảy nhót được mấy ngày." Cô ta nhìn Cao Ca rồi buông thêm một câu, "Cậu đừng quên, đến giờ Triệu Bản mới thừa nhận là chơi gái điểm thôi!"

Cao Ca thẳng tay tát một cái.

Dáng cô cao tay lại dài, ra tay nhanh, căn bản Trương Manh chưa kịp phản ứng thì đã bị ăn tát, đờ cả người ra. Cô ta bụm mặt trợn trừng hai mắt nhìn Cao Ca, tức thì chảy nước mắt, "Cô dựa vào cái gì mà đánh người ta hả!"

Nhưng cùng lúc đó, Cao Ca cũng nói lại, át đi tiếng của cô ta, "Chẳng phải cậu là chó nhà họ Triệu còn gì? Tôi đánh cậu đấy, bảo chủ nhà cậu đến cắn lại tôi đi."

Trương Mạnh nhìn vẻ mặt hung dữ của cô, lại bắt đầu sợ hãi, biết hôm nay mình không làm được gì, nói câu cứ chờ đấy, rồi quay lại vợ túi xách, đẩy đám người ra bỏ đi.

Người gây chuyện đi rồi, tất nhiên mọi người cũng tản đi. Đồ của Cao Ca vương vãi đầy đất, có mấy bạn học tốt tính ở lại thu dọn giúp cô, nhưng sách vở nhật về phui phui là lại dùng được, quần áo giặt một hai ngày là lại mặc được, nhưng chăn đệm thì không dùng được nữa. Trương Mạnh ra tay tàn nhẫn, đến cả ga giường vỏ chăn giặt sẵn cũng vứt xuống đất, đêm nay ngủ kiểu gì đây.

Lâm Thiến Thiến lấy cái của mình ra, "Cậu không chê thì dùng tạm của mình trước đi, mới giặt đấy."

Điện thoại Cao Ca lại đổ chuông, là Tống Phi, chỉ nghe anh nói: "Bên phóng viên anh đã xử lý xong rồi, trước mắt có vẻ không tốt lắm. Em thu dọn đồ đi, em không nên ở ký túc xá nữa, anh xin nghỉ với giáo viên của em rồi, anh tìm chỗ ở cho em. Đợi em đến rồi nói kỹ mọi chuyện sau."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Thật ra Cao Ca cũng không muốn làm phiền người ta, nhưng rất rõ ràng, ký túc xá đã chẳng còn thích hợp nữa. Trương Manh lúc nào cũng gây chuyện, còn cả đám phóng viên bất cứ lúc nào cũng có thể chặn ở cổng, thế nào cũng đều phiền phức. Cao Ca không phải người kiêu cách, nghĩ ngợi một lúc liền đồng ý.

Chỉ là phải để Tổng Phi đợi tý đã, cô phải dọn dẹp lại phòng ký túc xá.

Vốn Tổng Phi không nghĩ là chưa đến nửa tiếng, bên Cao Ca đã tranh cãi ầm ĩ thành như vậy, còn chỉ xem cô là con gái có nhiều đồ, liền trả lời: "Một tiếng nữa anh đến đón em."

Cúp điện thoại, Cao Ca bắt đầu nhặt những vật rơi trên sàn, đương nhiên Lâm Thiến Thiến cũng giúp cô, vừa này Lưu Mỹ Hà mới chống đối với Cao Ca xong, lúc này cũng không lên tiếng, chỉ kéo rèm lại xem phim.

Lâm Thiến Thiến nhìn cô nàng định nói gì đó, lại bị Cao Ca ngăn lại, người như vậy, không cần phải so đo với họ, dĩ nhiên, cũng không cần phải nể mặt họ.

Đợi dọn đồ xong, cô liền lấy hai bộ đồ thay đi giặt, rồi đi xuống lầu.

Kết quả vừa ra đến đầu hành lang, đã thấy Tổng Phi đứng hút thuốc trước xe. Lúc này đã là tám giờ tối, bầu trời đã sớm được nhuộm đen, chỉ có ánh đèn vàng ven đường mờ ảo hắt đến, cũng không thể nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông, thứ có thể thấy rõ chính là đôi chân thon dài và chiếc bóng kéo dài của người đàn ông ấy.

Cao Ca không nén nổi dừng bước, không thể không nói, Tống Phi đã để cô lần đầu tiên phát hiện ra, đàn ông mặc âu phục lại có sức hấp dẫn đến thế.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của cô, Tống Phi nhanh chóng quay đầu lại, cùng cô bốn mắt nhìn nhau. Sau đó Cao Ca liền bật cười, gọi một tiếng luật sư Tống, Tống Phi nhanh chóng dập tắt thuốc, bước lại gần cô, không chút do dự cũng không để cô từ chối mà nhận lấy hành lý trong tay Cao Ca, nói với cô: "Lên xe đi, anh sẽ nói với em ở trên xe."

Cho đến khi ngồi vào ghế phụ, mùi thuốc lá vẫn quanh quẩn ở chóp mũi Cao Ca.

Cao Ca thấy thật kỳ lạ, lúc đầu cô ghét nhất đàn ông hút thuốc, nhưng hôm nay chẳng biết tại sao, lại không có chút chán ghét nào. Cô nghĩ một lúc, cuối cùng đổ cho nguyên nhân là vì Tống Phi giúp đỡ cô, kiểu như nhân phẩm hấp dẫn đã lấn át đi sở thích riêng, cô lắc đầu, cười vì mình đã thay đổi nhiều quá.

Tống Phi nhanh chóng đưa theo hơi lạnh cuối thu lên xe, nhìn cô một cái đầy kỳ lạ, vừa khởi động xe vừa hỏi: "Lắc đầu gì thế?"

Đương nhiên Cao Ca không thể nói thật rồi, cô cười nói, "Không có gì."

Tống Phi lại nhìn cô thêm lần nữa, nhưng không nói gì mà lái xe về phía trước. Vào lúc này có rất nhiều người trong trường học, đi đến đi lui rồi dừng chân, phải mất hết mười phút mới ra khỏi cổng trường. Ở đây là ngoại ô, sau đó liền tăng tốc độ.

Lúc này mới nghe Tống Phi nói, "Thật ra cuộc đời con người cũng giống như lái xe, đường đi nhiều, rồi cũng sẽ rơi vào thời điểm gặp ngã cắt, cũng sẽ có lúc lao vút trên con đường rộng mênh mông như thế này, lúc bị

tắc nghẽn thì cần thận vào, từ từ rồi sẽ qua thôi, không cần lo lắng quá mức. Nếu là con đường thì chính là để cho người đi, nhất định nó sẽ thông suốt."

Cao Ca nghiêng đầu kinh ngạc nhìn Tống Phi, cô không ngờ là Tống Phi sẽ nói... lời an ủi như thế. Từ khoảnh khắc người đàn ông này xuất hiện trở đi, anh luôn mang theo hào quang, vẻ mặt nghiêm túc, khí thế mạnh mẽ, ăn mặc tinh tế, cho dù có thể cùng ăn với nhau, cũng sẽ để cho bạn cảm giác được đó là kiểu khách khí phải phép.

Anh đang an ủi mình ư? Là vì thấy bản thân lắc đầu nhiều quá, tưởng cô đang lo lắng?

Cao Ca bất giác cho rằng, dường như Tống Phi nhìn rất nghiêm túc lại rất đáng yêu.

Hiếm khi Tống Phi nói một đồng lời ê răng như thế, kết quả một hồi lâu trôi qua, Cao Ca không có phản ứng gì, anh không nhìn được nghiêng đầu nhìn cô nhóc này. Cao Ca nhận ra ý của Tống Phi, vội vã gật đầu, đáp một câu như đã nghe lọt, "Đúng thế, luật sư Tống anh nói rất đúng."

Tống Phi: ...

Quả nhiên anh không thể an ủi người ta được.

Tống Phi không có thói quen khuyên người khác, những lời vừa nói đã dốc hết sức ra hết rồi, vào lúc này liền nhắc đến chuyện liên lạc với cánh phóng viên: "Anh đã nói chuyện với họ rồi, thông báo chút tin tức ở chúng ta, nhưng hiệu quả không tốt lắm. Bạn học kia của em, hình như tên Trương Manh ấy, cô ấy về trước, đúng lúc gặp bọn họ, nói rất nhiều."

Cao Ca nghe đến đây mới biết, Trương Manh đã tiếp xúc với phóng viên trước đó, chắc chắn sẽ không có một câu khen gì.

Đúng như dự đoán, chỉ nghe thấy Tống Phi nói: "Đám phóng viên không nói rõ, nhưng từ những câu hỏi ra thì có thể thấy được, đại khái là nói những câu không lọt tai lắm. Sau khi giải tán thì anh đi tìm người quen ở tòa soạn, cậu ta hỏi giúp anh, nói là Trương Manh có nói lúc đó cô ấy đang ở hiện trường, là người biết chuyện, không phải em bị cưỡng hiếp mà là em tự nguyện đi theo Triệu Ân, chẳng qua là..."

Tống Phi còn chưa nói xong thì đã bị Cao Ca ngắt lời, "Em biết cậu ta sẽ nói thế nào rồi, hôm nay cậu ta cũng đã nói một lần ở trong lớp rồi. Vốn trên báo chí chúng ta cũng chẳng chiếm được nhiều ưu thế, dù sao tất cả bạn học của em đều nói như vậy."

Tống Phi có thể thấy cô nhú mày vì lo âu qua thước đo sáng, trong lòng cũng không nhịn được, càng nhận thấy Cao Ca ra ngoài ở là đúng, bị làm nhục tại phòng ăn lớp học như thế, đừng nói là Cao Ca, đến anh cũng không chịu nổi.

Anh từ tốn trấn an: "Truyền thông là một mặt, nhưng em đừng quên internet nữa, em yên tâm đi, bọn họ không chiếm được gì trước đâu."

Xe nhanh chóng chạy vào bãi đỗ xe dưới lòng đất của một tiểu khu. Lúc này Cao Ca mới nhìn quanh, tòa nhà nhỏ này nằm cách hồ nước của thành phố Tân không xa, là tiểu khu hạng sang nổi tiếng ở thành phố Tân, vừa mở cửa vào hai năm trước, Cao Ca và Lâm Thiến Thiến, Trương Manh còn từng đến đây làm nhân viên tiếp đón nữa. Mới đầu cô cứ tưởng Tống Phi đã tìm đại một chỗ cho cô ở, không ngờ rằng lại dẫn đến nơi như vậy.

Không biết có phải ở chung với Tống Phi không.

Cao Ca liếc mắt nhìn Tống Phi đang đậu xe, mặc dù biết nghĩ như vậy là không hiền hậu gì, nhưng vẫn lo lắng như cũ. trái lại Tống Phi lại không cảm thấy gì, sau khi dừng xe thì trực tiếp xách cặp sách mà Cao Ca đặt ở sau cốp, giục cô: "Đi thôi."

Cao Ca đi theo sau lưng anh, trong hầm đỗ xe u ám trống trơn, cô không dám nán lại quá lâu, không thể làm gì khác là rảo nhanh bước chân. Kết quả nghe thấy điện thoại Tống Phi vang lên, anh rất tự nhiên lấy ra, gọi một tiếng mẹ.

Không biết người bên kia nói gì mà Tống Phi nghiêng đầu sang nhìn cô, sau đó nói: "Đã đến dưới lầu rồi, cô ấy đang ở bên cạnh con, bọn con đi lên giờ đây, mẹ bắt đầu làm việc đi."

Đầu óc Cao Ca mơ hồ, anh ở cùng mẹ mình sao?

Kết quả thấy sau khi Tống Phi nhấn nút thang máy đi lên, nghiêng đầu giải thích với cô: "Đây là chỗ của mẹ anh. Bà ấy ly hôn, ở một mình thôi, anh không ở đây. Thật ra anh có mấy căn hộ trống có thể sắp xếp cho em, nhưng anh nghĩ tới nghĩ lui, vẫn chỉ có chỗ này là thích hợp nhất. Mẹ anh ấy..."

Thang máy mở ra, anh đi vào, lúc này Cao Ca chủ động không chút do dự bước vào theo.

Cửa thang máy khép lại, Tống Phi nhấn tầng mười sáu, "Nhà mẹ anh ở tầng mười sáu, 1601." Xong rồi anh nói tiếp, "Con người mẹ anh có chút..." Anh suy nghĩ tìm chữ thích hợp để hình dung, "Nhiệt tình. Nhưng bà ấy là người tốt, chuyện của em anh đã nói với bà rồi, bà cũng muốn ở chung với em. Em yên tâm đi." Rồi anh như sợ Cao Ca mất tự nhiên, lại bổ sung thêm một câu, "Bà ấy rất thích con gái, nhất là con gái đẹp."

Lúc này Cao Ca mới thả lỏng, cô thật sự không nghĩ rằng, Tống Phi có thể sắp xếp tốt như vậy.

Nơi ở an toàn lại riêng tư, trường bối nhiệt tình, cô ở đây có yên tâm hay không, điều này làm người ta thật sự cảm kích.

Cao Ca cũng không thích khóc lóc, cô khá là mạnh mẽ, nhất là không muốn rơi lệ ở trước mặt người khác, nhưng vào lúc này, chớp mũi cô lại cay cay, không phải bởi vì cuối cùng đã được an toàn, mà là nhận ra sự chán chường đối với nhân tính khi xưa đã lần nữa quay về, mặc dù Triệu Bản bại hoại như thế, mặc dù Trương Manh phá bỏ ranh giới như thế, mặc dù Lưu Mỹ Hà lạnh lùng như thế, nhưng cô còn có Lâm Thiển Thiển tốt bụng, còn cả mẹ con Tống Phi dù xa lạ vẫn đưa tay ra với cô.

Cô cố nuốt xuống âm thanh khô khốc, nghẹn ngào nói: "Cám ơn."

Trái lại câu này lại khiến Tống Phi ngạc nhiên, anh không ngờ cô lại khóc, nhưng anh chưa từng an ủi con gái bao giờ, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy luống cuống tay chân, cũng may đúng lúc cửa thang máy mở ra, Tống Phi vội nói: "Đến nơi rồi, mau vào đi." Loại chuyện này cứ giao cho mẹ anh là được.

Mẹ Tống đã chờ ở cửa, nghe thấy tiếng động thì mở cửa ra đón.

Ngay sau đó, Cao Ca đang còn nhìn một anh đẹp trai như Tống Phi, liền thấy ngay bà mẹ mập mạp của anh. Ngũ quan mẹ Tống rất đẹp, nụ cười vô cùng trìu mến, vừa đi đến đã nắm tay Cao Ca, kéo cô lại nói: "Đây là Cao Ca phải không, trông xinh xắn quá, mau vào đi, dì đã chờ cháu lâu rồi."

Cao Ca nhìn Tống Phi, đến cả tự giới thiệu bản thân cũng không có mà đã bị dắt vào phòng. Ở cửa đặt hai đôi dép đi trong nhà cùng một kiểu, chỉ là đôi to đôi nhỏ. Mẹ Tống nhiệt tình nói: "Thay cái này đi, dì đã chuẩn bị xong từ lâu cho cháu rồi."

Cao Ca vội thay dép, sau đó liền bị mẹ Tống lôi đến trong phòng khách, ấn xuống ghế salon, mẹ Tống vui vẻ đưa đĩa trái cây đến cho cô, "Đói bụng chưa, ăn chút trái cây trước đã nhé, cơm sắp xong rồi đây."

Còn con ruột của bà, Tống Phi bị hắt hủi lúc này mới đi vào, im lặng không lên tiếng ngồi vào bên cạnh, nhưng nhìn Cao Ca như bị nhiệt tình làm choáng váng, liền mở miệng nói giúp: "Mẹ này, không phải mẹ nấu cơm à?"

Mẹ Tống cười híp mắt nhìn Cao Ca, rồi quay sang chê anh: "Con thì biết gì, mẹ gói bánh sủi cảo, nước còn chưa sôi! Cũng may con rảnh, con xuống bếp đi, để mẹ nói chuyện với Cao Ca."

Cao Ca ngại ngùng, vội vàng nói: "Để cháu đi ạ, cháu làm được."

Nhưng đã bị mẹ Tống dè lại, mẹ Tống nói: "Để cho nó làm đi, nó cũng biết mà, nấu ăn ngon lắm đấy."

Tống Phi sờ mũi, cam chịu số phận cõi âm phục ra, tìm tạp dề thắt vào, rồi xuống phòng bếp.

Đợi đến khi không thấy anh, mẹ Tống mới nói: "Đi mau nào, để dì dẫn cháu đi xem phòng của cháu, dì vừa dọn dẹp rồi đấy, nếu cháu có gì không quen thì thêm sau nhé." Mẹ Tống vừa kéo cô đi vừa nói: "Vốn căn phòng này là chuẩn bị cho Tống Phi, nhưng nói gì nó cũng không ở, cũng không ở thư phòng nên cứ để trống vậy, không có ai vào ở cả, giường đệm đều mới hết, vừa vận cho cháu, nằm ở hướng Nam cũng đón ánh sáng tốt lắm."

Vừa nói bà vừa đẩy cửa ra, bên trong đèn sáng, Cao Ca đi vào nhìn, nhất thời sửng sốt. Khó trách Tống Phi không muốn ở, phòng ngủ con trai nhà ai lại dùng đồ toàn màu trắng thế này, trẻ con quá.

Nhưng mà, cũng ấm áp quá.

Mẹ Tống hỏi cô: "Thích không?"

Cao Ca gật đầu, "Thích ạ."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Mẹ Tống là người vui vẻ đơn giản, nghe Cao Ca nói thích là bà vui mừng không thôi. Vỗ tay liên tục nói: "Vẫn là con gái tốt, dì phí công trang hoàng phòng ốc như thế, mà Tống Phi chỉ nhìn có một cái."

Tống Phi đứng trong phòng bếp cảm thấy tai hơi nóng, theo kinh nghiệm của anh, anh khẳng định mẹ đang nói xấu mình.

Cao Ca cũng đoán ra, mẹ anh là đang tố cáo anh không thân thiết, không ở trong phòng bà đã trang trí cho anh. Mẹ anh không có thói xấu nuôi con trai thành con gái, nhưng lại có ý định lo lắng hôn sự thay anh, lúc trước khi sửa xong thì anh nhìn một cái cũng không đồng ý, và mẹ anh đã nói, "Con cũng lớn thế rồi, nhất định sau này phải dẫn bạn gái đến, con gái đều thích mà. Con chịu đựng đi."

Tống Phi: ...

Bên ngoài, mẹ Tống đã thu dọn xong quần áo Cao Ca đem đến, nhân tiện hỏi thăm sở thích ăn uống của Cao Ca, sau đó lại cho Cao Ca thời gian làm việc nghỉ ngơi của mình, đồng thời bên Tống Phi đã nấu sủi cảo xong.

Cao Ca đi theo mẹ Tống vào phòng ăn, liền nhìn thấy Tống Phi mặc áo sơ mi buộc tạp dề, bưng hai đĩa sủi cảo ra đặt trên bàn. Dáng anh cao, lúc đặt xuống hơi cúi đầu, áo sơ mi nhét vào trong thắt lưng vì thế mà căng ra, để lộ vùng hông tuyệt đẹp.

Cao Ca vừa trải qua những chuyện kia nên trước vẻ điển trai ấy của Tống Phi, cô cũng chẳng để ý mấy, nhìn một cái rồi vội đến giúp. Trái lại

mẹ Tống ở phía sau nhìn con trai thế nào cũng thấy đẹp, không nhịn được cất lời khen với Cao Ca: "Dì nói với con, cạnh dì có nhiều cậu lắm, nhưng không ai đẹp trai bằng Tống Phi cả, chuyện này cứ nghe dì."

Cao Ca nghiêng đầu nhìn, đúng là giống thật, lập tức gật đầu phụ họa: "Vâng. Đẹp trai lắm ạ."

Xong một bữa cơm náo nhiệt, Cao Ca còn tưởng Tống Phi sẽ ở lại đây, nào biết anh dọn bàn xong thì trực tiếp chào tạm biệt. Mẹ Tống còn muốn giữ anh lại, "Đã mấy giờ rồi mà còn đi, ngủ ở đây một đêm thì sao đâu? Con bận đến thế à?"

Thật ra một là Tống Phi còn có việc, vụ án của Cao Ca làm anh rất bận rộn. Hai là không tiện lắm, Cao Ca ở đây, vì tránh nghi ngờ nên anh cũng không thể ở đây nữa, nhưng nói câu này thì khó nghe quá nên thôi.

Anh khăng khăng làm theo ý mình, dĩ nhiên mẹ Tống cũng không giữ lại nữa, chỉ có thể đưa mắt nhìn con trai rời đi.

Cao Ca còn tưởng mẹ Tống khó chịu lắm, mỗi lần cô rời nhà lên lại trường đại học, mẹ cô cũng rất buồn, có lúc cô đã đến trường rồi, gọi điện về, mẹ cô vẫn ở tại đó mãi không đến. Cao Ca định khuyên nhủ, ai ngờ cửa vừa đóng, mẹ Tống liền như người không có chuyện gì, kéo cô nói: "Hôm nay muộn rồi, cháu tắm rửa nghỉ ngơi trước đi, ngày mai dì sẽ nấu đồ ăn cho cháu."

Cao Ca: ...

Dứt lời, mẹ Tống liền vội vã xả nước tắm cho Cao Ca, Cao Ca đứng tại chỗ suy nghĩ, có lẽ là một người một tính. Thật ra thì, kiểu tới cũng nhanh đi cũng nhanh này, cũng đáng yêu.

Bên Cao Ca thì có ấm áp hiếm hoi, còn Triệu Bân lại mất ngủ cả đêm.

Vì đã thừa nhận xảy ra quan hệ tình dục, cộng thêm video làm chứng, hơn nữa Cao Ca còn báo án, nên Triệu Bản từ tạm giam 24 giờ đã biến thành , buổi chiều từ đại đội cảnh sát hình sự đã chuyển đến trại tạm giam. Cho dù luật sư Bàn Duệ đã nói trước cho hãn đề phòng, nói ở đó điều kiện như thế, hơn nữa còn có nhiều tay bặm trợn, dù nhà đã đánh tiếng rồi, cũng bảo hãn ăn nói tiết chế lại, nhưng hãn vẫn trúng kế.

Hãn vào buổi chiều, phân đến phòng giam 602, một phòng mười hai người.

Bên trong có đủ dạng người, cao lớn thấp bé, già trẻ nhỏ nít, mập mạp gầy ốm không giống nhau. Sau khi vào thì hãn bị xếp chỗ nằm ở gần cầu tiêu. Triệu Bản vốn là con trai độc nhất của nhà họ Triệu, từ nhỏ đến lớn đều ăn sung mặc sướng, hãn chưa bao giờ phải chịu khổ, giờ nằm ở nơi này, ngửi mùi hôi tanh mà đi ngủ, làm sao hãn chịu được.

Hãn đứng yên đó không cử động, quét mắt một cái, chợt thấy một kẻ vóc dáng nhỏ, gầy gò yếu ớt, bèn chỉ vào gã mà nói: "Hai ta đổi chỗ đi." Đối phương không lên tiếng, Triệu Bản liền trực tiếp cầm đồ đạc tính đổi chỗ, kết quả vừa đi mấy bước thì không biết bị ai đó đạp cho một phát gục xuống.

Không hề có âm thanh thốt lên, miệng hãn đã bị người ta dùng tất thối bịt lại, những người này đánh nhau chỉ dùng nắm đấm chứ không mở miệng, bực bội đánh hãn cho đến mức không bò dậy được, lúc này mới dừng tay, rồi gã vóc dáng nhỏ con lúc nãy nói ngay bên tai hãn: "Này, cấm lên tiếng đấy biết không?" U ám, dáng dấp đâu có vẻ là dễ bị bắt nạt.

Triệu Bản đau đến mức sắp tè cả ra quần, nhưng lại sợ bị đánh nữa, mà bị đánh rồi mới biết có kêu cha gọi mẹ cũng vô dụng, nếu phản kháng nữa thì chỉ có nước chịu đau, bèn gật đầu.

Rốt cuộc người ta cũng lấy tất thối ra cho hắn, hắn vừa nôn mửa vừa trả lời câu hỏi của đối phương, tên gì, mấy tuổi, tại sao lại vào. Hắn bị đánh đến ngoan ngoãn, hơn nữa cũng không cảm thấy chuyện mình làm có gì sai, lúc này liền trả lời một câu, "À, một con ả nói tôi cưỡng hiếp nó." Gà Con kia liền hỏi hắn, "Vậy mày có cưỡng hiếp không?" Hắn tự nhiên nói: "Tôi không có, làm sao biết được."

Sau đó liền nghe thấy lão đại ít nói bảo, "Tao thấy mày làm thì có." Hắn còn chưa kịp phản bác thì đã nghe thấy người ta sai bảo, "Đánh tiếp."

Nói cách khác, hắn vào đây chưa làm gì, cũng đã bị ăn hai trận đòn. Trận thứ hai kết thúc, hắn cũng không bò dậy nổi nữa, cũng không ai quản hắn, hắn nằm trên đường, người qua kẻ lại, không biết là ai đã đạp hắn. Triệu Bản hết cách, cố nén bò về lại chỗ được sắp cho hắn, Gà Con tới nói, "Tao thấy chỗ đó hợp với mày đấy!"

Lúc này hắn muốn khóc mà khóc không được, muốn tố cáo cũng chẳng có điện thoại, chỉ đành phải nhịn.

Ngược lại ở nhà họ Triệu, Chương Nhã Tĩnh xác định lại chiều hướng tin tức ngày mai rồi thì mới yên lòng được, xong quay đầu lại hỏi Chu Lâm, "Cậu chắc chắn đã dứt lốt xong bên Bản Bản rồi chứ? Tôi nghe nói trong đó rất loạn, thằng bé lớn thế rồi mà chưa chịu khổ bao giờ, đừng nói gì đến bắt nạt." Chu Lâm vội báo lại, "Phu nhân yên tâm, đã tìm người rồi, sắp xếp cho cậu ấy ở phòng 504, trong đó đều là nghi phạm phạm tội kinh tế, là người có ăn có học, phu nhân yên tâm, sẽ không có bạo lực gì cả."

Vừa nghe đến đó, Chương Nhã Tĩnh mới thở phào nhẹ nhõm, thế cũng không tệ rồi, bà ta tự an ủi mình, "Dáng người Bản Bản cao to, chắc sẽ không sao đâu. Hơn nữa thằng bé là người của nhà họ Triệu, đám người đó cũng không dám bắt nạt nó đâu, sau này ra còn phải lăn lộn nữa mà."

Đảo mắt một cái đã đến ngày thứ hai.

Cao Ca vốn tưởng rằng mình trải qua nhiều chuyện như thế, lại đổi chỗ ở, chắc hẳn đêm nay sẽ không ngủ được, nhưng kết quả khi tỉnh dậy thì trời đã sáng. Cô nằm trên giường nhìn đồng hồ đeo tay, đã sáu giờ rưỡi, cô nghĩ ngợi xem rốt cuộc hôm qua ngủ lúc mấy giờ, nhưng không ngờ đầu cứ thế mà dính lấy gối mà đánh một giấc say, còn chưa kịp suy nghĩ lo âu về chuyện giới báo chí.

Giống như, ở đây có ma lực vậy.

Bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng của bản tin sáng, hẳn là mẹ Tống đã dậy rồi. Cao Ca vội bò dậy, sửa soạn xong thì đi ra ngoài, thấy tivi trong phòng khách đang bật, MC của đài truyền hình thành phố Tần đang đọc bản thảo, đều là chuyện quốc gia đại sự, nhưng không thấy người đâu, cô đi vòng qua phòng bếp, đúng như dự đoán, cô thấy mẹ Tống mặc tạp dề hôm qua Tống Phi mặc, đang còn nấu ăn.

Cũng giống như nhà cô, mẹ thì thích mở tivi nghe tiếng nấu cơm, còn bố thì chê mẹ lãng phí điện, hai ông bà già gây gỗ nhau.

Mẹ Tống ngẩng đầu lên thì thấy cô đã dậy, bèn vội bảo: "Dì đã rán sủi cảo nấu cháo cho con rồi, thêm ít rau trộn, xong ngay đây, chúng ta ăn sáng thôi."

Thật sự là bà quá nhiệt tình, giọng cũng cao hơn so với người khác, bất tri bất giác, tâm tình của Cao Ca trở nên vô cùng vui sướng. Cô cười đi đến dọn thức ăn hộ, sau đó vừa đi ra thì thấy trên màn hình tivi, hình ảnh đã chuyển sang trường học của cô, chỉ nghe MC nói: "Vào buổi trưa ngày 14 tháng 10, trên mạng đã lan truyền một đoạn video, nội dung trong video cho thấy, tại nhà ăn số ba ở trường Đại học thành phố Tần, một nữ sinh bị hất canh lên người, sau đó nữ sinh này đã tuyên bố, Triệu Bản đã cưỡng hiếp cô ấy, cô ấy đã báo án."

Ngay sau đó phóng viên đã tiến hành phỏng vấn. Theo dữ liệu điều tra, Triệu Bản trong lời của cô nữ sinh chính là con trai độc nhất của nghiệp Thiên Vũ, trước mắt đã bị tạm giam, mẹ cậu cho biết, đúng là Triệu Bản đã có quan hệ tình dục với cô gái đó, nhưng chỉ là quan hệ mua bán, nên cô gái đó có ý định lừa gạt, hai người gặp nhau dùng pháp lý để giải quyết. Phóng viên đã chực sẵn ở dưới ký túc xá cô gái đó rất lâu nhưng không thấy người đầu, có điều phỏng vấn bạn cùng phòng của cô ấy, người bạn cùng phòng đó cũng có mặt vào đêm xảy ra chuyện."

Sau đó video liền thay đổi, biến thành ghi hình phỏng vấn. Mặt Trương Manh được làm mờ, giọng cũng đã qua xử lý, chỉ nghe thấy cô ta nói: "Theo như em biết, cô ta đã sớm có quan hệ với Triệu Bản, Triệu Bản tặng đồ cho cô ta không chỉ một lần. Buổi tối hôm đó hai người bọn họ muốn ra ngoài trường, tôi mới trở về ký túc xá một mình, tôi cũng không thấy cô ta có gì gọi là không muốn, chính cô ta chủ động."

Cao Ca đứng đó, tay chân run lẩy bẩy, ngay đến khay cũng cầm không vững. Vẫn là mẹ Tống thấy cô mãi không đến, bèn đi ra xem thì mới phát hiện ra, vội cầm lấy khay, nhân tiện cầm remote toan đổi kênh, "Đừng xem cái này nữa, tin Tống Phi đi nào, thằng bé sẽ không thua đâu, " Người phụ nữ tốt bụng này vỗ ngực, "Con trai dì chưa thua bao giờ."

Cao Ca cản bà đổi kênh, cô muốn nghe tiếp rốt cuộc bọn họ nói gì, sau đó nghe thấy trong bản tin nói: "Chúng tôi chờ đến năm giờ rưỡi chiều, luật sư đại diện của cô gái ấy mới xuất hiện, bày tỏ cô gái ấy là người bị hại, bọn họ sẽ truy cứu Triệu Bản về trách nhiệm pháp luật."

Chuyện trước mặt rõ ràng như thế, nhưng phần nói đến Tống Phi thì chỉ chiếu qua loa. Chênh lệch như thế, phàm là người không biết sự tình cũng sẽ cảm thấy Triệu Bản có lý hơn. Mẹ Tống thấy thế, cũng vô cùng tức giận, mắng một tiếng "cái đám chết tiệt này" rồi gọi điện ngay cho Tống Phi, mới sớm như thế, Tống Phi hình như chưa tỉnh, miễn cưỡng gọi mẹ một tiếng, sau đó bị tiếng sư tử gầm của mẹ Tống làm cho sợ hãi.

Chỉ nghe thấy mẹ Tống quát: "Con còn ngủ hả, con đã xem tivi chưa? Con có thấy bọn họ phát biểu thế nào không? Làm sao đây."

Lại nghe Tống Phỉ biếng nhác nói: "Mẹ, mẹ gấp gáp làm gì, tối hôm qua con thức trắng đêm, mới vừa nằm xuống thôi. Bảo Cao Ca lên mạng xem đi. Có ngạc nhiên đấy."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Vừa nghe có tin vui, mẹ Tống cũng không quan tâm đến con trai nữa, đặt luôn điện thoại xuống, quay lại nhìn Cao Ca đang tìm kiếm trên internet.

Cao Ca nghĩ một lát rồi tìm tên Triệu Ân ở thanh tìm kiếm, chuyện thế này, tuy đại đa số mọi người đều thấy hứng thú với người bị hại, nhưng với phía truyền thông, Triệu Ân con trai của Triệu Thiên Vũ mới là tin tức nóng -- con nhà giàu mà.

Trong tích tắc chờ hiện kết quả, Cao Ca trầm bồn chồn, cô thực sự không biết, đối mặt với thế lực nhà họ Triệu, Tống Phi làm thế nào mới có được tin vui bất ngờ? Đài truyền hình đã đưa tin như thế, đến báo chí cũng e sợ, nên làm gì bây giờ.

Bụp một cái, màn hình điện thoại hiện lên kết quả tìm kiếm.

Sau đó Cao Ca sửng sốt.

Rất nhiều tin tức liên quan đến Triệu Ân, "Con trai độc nhất của xí nghiệp Thiên Vũ cưỡng hiếp bị bắt: Không được bảo lãnh chờ xét xử", "Triệu Ân kháng cự không ăn năn, thuê người trong trường làm nhục đánh đập nạn nhân", "Phụ nữ đại lại hại cha: Con trai độc nhất của xí nghiệp Thiên Vũ bị bắt", "Luật sư: Vụ án của Triệu Ân thuộc loại án ác tính, không thể không truy tố", "Bạn học của Triệu Ân: Cậu ta thường tự cho là đúng, nửa đêm đi chơi ở bên ngoài"...

Cao Ca kéo lên kéo xuống, đủ mười mấy trang kết quả, gần như đều bị mấy tin tức này choán hết, đương nhiên cũng có xen lẫn một vài tin có lợi cho Triệu Bản, nhưng chỉ rất ít. Hơn nữa, tin tức nhà họ Triệu toàn là mấy phương tiện đại chúng thuộc thành phố Tần, còn tin tức của Tống Phi lại là các phương tiện đại chúng lớn thuộc giới truyền thông tỉnh thành và trong nước, có cả báo chí lẫn trang web mạng, cái này đội lên cái khác đều là lưu lượng.

E là bọn họ không ngờ, Cao Ca, à không, luật sư của Cao Ca lại có bản lĩnh bày ra trận chiến lớn đến vậy, nhà họ Triệu e dè chỉ dám ủ chuyện này trong phạm vi thành phố Tần, còn Tống Phi lại khui chuyện này ra, òa này là anh đi đến vùng khác để bao vây thành phố Tần.

Vậy là có tác dụng, bạn sẽ đọc tin tức trên internet hay nghe tin trên truyền hình và đọc báo, bạn sẽ xem bản tin thời sự trong nước hay là vào các trang web cá nhân đây? Hầu như không cần giao chiến trực diện, những tin tức nhà họ Triệu phí công sức bỏ ra cứ thế bị che lấp. Huống chi những tin này còn đẩy người đăng trước lên top, hôm qua nhà họ Triệu định điều khiển dư luận qua truyền thông thành phố Tần, nhưng hôm nay lại làm Tống Phi đạt được.

Tuy không đến mức một ván quyết định thắng thua, nhưng cũng là phá vòng vây thoát ra.

Cao Ca xem từng trang một, mẹ Tống bên cạnh cũng xem, nhưng bà không hiểu mấy thứ này lắm, chỉ đành nhìn mấy cột tin vẫn trong website, còn nhăn mặt, "Cháu nói xem làm thế này có được không? Thăng bé này làm việc mà chẳng nghĩ cho cháu gì cả."

Cao Ca siết chặt điện thoại, "Không đâu," cô nói, "Thế này là ổn lắm rồi dì ạ, cháu không sợ chuyện này, cháu không làm gì sai trái, cháu không sợ họ nói, thứ cháu muốn chính là sự trói buộc của công bằng và chính nghĩa."

E là mẹ Tống chưa từng gặp cô gái nào như vậy, vốn dĩ bà là kiểu người cảm xúc thất thường, vừa nghe thế đã sắp khóc, đưa tay phải ra véo mặt Cao Ca, "Trời ạ, con bé này, sao lại làm người ta thương thế chứ. Dì cũng ủng hộ cháu, cháu yên tâm đi."

Cao Ca gật đầu, chột điện thoại di động vang lên, cô nhìn thử, là Tống Phi. Cô vội vã nghe máy, gọi một tiếng luật sư Tống, còn chưa kịp nói cảm ơn thì đã nghe Tống Phi nói. "Nhìn thấy chưa?"

Chắc là anh còn chưa rời giường, giọng vẫn khàn khàn đầy lười biếng, êm tai đến bất ngờ.

Cao Ca cuống quýt đáp: "Thấy rồi ạ, nhiều tin quá. Tối qua anh bận mấy cái này ạ? Khổ cho anh rồi."

"Bình thường thôi." Tống Phi đáp, "Chỉ xem tin tức thôi à, thực ra cũng có thể xem thử mấy diễn đàn, còn cả topic." Có lẽ anh đột ngột đuổi người lúc đang nói chuyện, giọng nói bỗng trở nên lúc xa lúc gần lại dịu dàng đến bất ngờ, "Cao Ca," anh gọi tên cô, "Quả thực anh đã dùng hết sức lực từ thời hồng hoang rồi đấy, tất cả các mối quan hệ của anh đều lôi ra cả."

Cao Ca chỉ thấy vành mắt nóng lên, rõ ràng bọn họ mới quen nhau một ngày thôi, nhưng người này đã giúp cô thừa kiện, sắp xếp chỗ ở cho cô, còn làm những việc này, cô không nén nổi nói câu cảm ơn.

Tống Phi thì không nói gì, còn bảo: "Nhưng em phải chuẩn bị tinh thần, trên internet có đủ loại người, chắc chắn có ủng hộ, nhưng cũng sẽ có câu bẩn từ thù."

Cao Ca gật đầu, "Em hiểu, em chịu được."

Tống Phi thờ dài ở đầu dây bên kia, hiển nhiên không thể làm gì với chuyện này, nhưng anh không nói những chuyện đó với Cao Ca mà chuyển

đề tài: "Hôm nay em có tiết à, em có đi không?"

Thực ra Cao Ca đã nghĩ đến chuyện này từ ngày đầu tiên xảy ra vụ án, lúc đó cảnh sát Lưu Môn đã đề nghị cô tốt nhất nên tránh các trường hợp xuất hiện trước đám đông, dù sao Triệu Bản cũng rất hung hăng. Nhưng cô nghĩ một lát rồi vẫn quyết định đi. Cô nói với Tống Phi: "Em đi. Em biết, có thể họ còn có cách ác liệt hơn hôm qua để đối phó với em, làm em chùn bước, nhưng em không sợ. Em sẽ không từ bỏ không chịu thua không cúi đầu, sẽ không trốn thừa kiện, em sẽ không để họ ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của em, nên làm gì em vẫn sẽ làm."

Giọng cô không to, nhưng kiên quyết đến khó tin.

Mẹ Tống đứng bên cạnh nhìn cô, vẻ trù mến trong mắt càng tăng. Nói chuyện qua điện thoại không nhìn được biểu cảm Tống Phi, không có ý ngăn cản, sau một thoáng trầm ngâm bèn nói: "Vậy anh sẽ để trợ lý đến đưa đón em, em nhớ chỉ được rời khỏi tầm mắt anh ta lúc lên lớp, chú ý an toàn."

Bên Cao Ca đang ăn sáng, trợ lý La Hải của Tống Phi đã đến, vừa thấy mặt Cao Ca đã sợ hết hồn, anh chàng này không cao quá, cũng chỉ khoảng 1m7, là loại hình cơ bắp tráng kiện. Vừa thấy Cao Ca anh ta đã nở nụ cười, tự giới thiệu, "Cao Ca đúng không, tôi là La Hải, sau này tôi chịu trách nhiệm đưa đón cô. Cô yên tâm đi, tôi tập võ từ bé, chắc chắn có thể bảo vệ cô an toàn."

Cao Ca thật không ngờ, dưới trướng Tống Phi còn có một nhân tài như thế, anh lại nghĩ chu đáo đến vậy.

Vì có La Hải, mẹ Tống rất yên tâm, vui vẻ đi xuống tầng với họ, sau đó mỗi người một ngả, một người đi đến trường một người nó là muốn mua đồ ăn làm sườn kho. La Hải không nhiều lời, trên đường đi cũng không nói

gì, yên lặng suốt chặng đường đến trường, lúc Cao Ca lên lớp là mười phút trước khi vào tiết, khoảng thời gian ồn ào nhất.

Cô vừa đi vào phòng học thì lập tức yên lặng, không ít người nhìn cô, cũng không ít người vội vã không kịp đề phòng nở nụ cười.

Cô chạm mắt với mọi người, giữa sự cố vũ lẫn nhau, đi về phía Lâm Thiến Thiến vẫy tay với cô, kết quả vừa ngồi xuống đã nghe Lâm Thiến Thiến nói: "Vừa sáng Trương Manh nghe điện thoại xong không lên lớp nữa, không biết cậu ta bày trò gì nữa đây." Cao Ca nào phải con giun trong bụng cô ta, chỉ thầm ghi nhớ, lên tiếng: "Tớ sẽ cẩn thận."

Ở nhà họ Triệu.

Vì hôm qua đã sắp xếp ổn thoả, cuối cùng cũng yên tâm, hôm nay Chương Nhã Tĩnh chuẩn bị ngủ nướng, kết quả mới bảy giờ sáng ờ đã bị ông xã Triệu Thiên Vũ đánh thức.

Bà ta mơ mơ màng màng mở to mắt, hỏi ông ta: "Ông làm gì thế, để tôi ngủ tí, hai ngày nay không được ngủ ngon."

"Bà còn ngủ được, bà đã xem tin tức chưa?" Triệu Thiên Vũ kêu lên đầy phiền não.

Vừa nghe đến tin tức, Chương Nhã Tĩnh tưởng là do sắp xếp ngày hôm qua, xua xua cánh tay trắng như tuyết, đáp, "Ha, đây là do tôi sắp xếp, giờ có ai không chú ý đến thể tấn công của dư luận chứ? Yên tâm đi."

Triệu Thiên Vũ quăng luôn một tờ báo chiều tinh Tần cho bà ta, chỉ vài một tiêu đề nhỏ trong đó hỏi: "Cái này cũng là do bà sắp xếp?"

Báo chí xếp thành đống, đập trên chăn Chương Nhã Tĩnh, cũng không đau nhưng rõ ràng là tức giận. Chương Nhã Tĩnh đành nhăn nhó ngồi dậy, bật đèn lên, vừa cầm báo vừa nói: "Tôi đã nói với ông không bưng bít được

chuyện này đâu, không bằng ra tay trước, tôi và Bàn Duệ Chu Lâm đều bàn rồi, cách này..." Bà ta nói đến đây thì im bật, một tin tức nhỏ gọn trên báo, đặt ngay trang nhất, "Con trai độc nhất của xí nghiệp Thiên Vũ cưỡng hiếp bị bắt: Không được bảo lãnh chờ xét xử".

Tiêu đề này không đúng lắm.

Chương Nhã Tĩnh nhìn kỹ, cách thức tự sự của bản tin này hoàn toàn khách quan, bắt đầu từ hôm qua trên mạng sốt xình xịch tung ra đoạn video kia, còn cả câu trả lời của cảnh sát thành phố Tần, là cách đưa tin bình thường, nhưng vấn đề là toàn bộ bản tin đều ám chỉ, Triệu Bản cưỡng hiếp, bị bắt, đây chính là sự thật. Hoàn toàn ngược lại với sắp xếp của bà ta và Bàn Duệ.

Chương Nhã Tĩnh lập tức nói, "Đây là báo nhà nào thế." Bà ta nói xong lật ra, kết quả ngay ra, lúc đó quả thực Bàn Duệ có nói, có đăng hết ở cách phương tiện truyền thông trong tỉnh không, dù gì bà ta cũng thấy chuyện này tốt đẹp, không muốn làm ầm ĩ như thế, hơn nữa cũng thấy chẳng qua Cao Ca chỉ là một nữ sinh gia cảnh bình thường, cũng không làm to ra được, tuy Bàn Duệ nói tên Tống Phi kia lòng dạ thâm sâu, nhưng bà ta vẫn thấy chỉ là một luật sư quèn, vì lần trước Bàn Duệ thua nên mới e ngại anh ta, cứ thế nên bà ta từ chối.

Vốn dĩ bà ta không đi liên hệ với người truyền thông của tỉnh, sao lại có tin thế này?

"Sao lại thế?" Chương Nhã Tĩnh khó tin thốt lên.

Triệu Thiên Vũ nói thẳng, "Không chỉ thế đâu, bà nhìn đi." Ông ta ném cái pad trên tay cho Chương Nhã Tĩnh, phía trên hiển thị kết quả tìm kiếm, gần như giống với kết quả sáng sớm Cao Ca tra, trang nào cũng đưa tin chuyện này, hơn nữa chắc chắn Triệu Thiên Vũ có người giúp, lúc này

đến cả trang web của các diễn đàn cũng đều ra mặt, mấy trang về phe Cao Ca lên tiếng, topic đẩy lên rất cao.

Chương Nhã Tĩnh sững sờ, đọc từng cái một, "Họ... Sao họ làm được, tôi..."

Tuy bà ta không thốt ra được câu nào, nhưng cũng biết cứ tiếp tục thế này thì không có gì tốt, nhìn Triệu Thiên Vũ như cầu cứu, cả bầu trời của bà ta, "Thiên Vũ, ông nói xem phải làm sao đây, cứ thế lan ra, hồi trước nhiều Lý Cương thế thì sao, không phải cũng gặp chuyện đấy ư? Đáng nhẽ hôm qua tôi nên tàn nhẫn hơn, con nhóc chết tiệt." Bà ta hỏi, "Làm sao đây!"

Chung quy Triệu Thiên Vũ cũng tay trắng lập nghiệp, không giống với loại xuất thân từ đại tiểu thư như Chương Nhã Tĩnh, ông ta bèn nói, "Bà quá nôn nóng trong chuyện này rồi, chuyện hắt canh trước đám đông như thế, cô gái nào tính tình mềm mỏng mới sợ, nhưng mạnh mẽ chút là không xi nhê, còn càng áp càng mạnh, tôi thấy Cao Ca là kiểu đó. Hơn nữa, luật sư của cô ta cũng có chút lè lỏi."

Chương Nhã Tĩnh nào phải kẻ ngu, vừa nghe thế bèn hỏi, "Chẳng lẽ chịu lép vế nó à. Tôi không nuốt được cục tức này, Bân Bân chịu nổi tội này chắc? Với cả tin tức lép vế hơn nó, chẳng là cổ vũ tinh thần nó còn gì."

Triệu Thiên Vũ bất đắc dĩ nhìn bà lão này, nhưng quả thực Chương Nhã Tĩnh nói cũng đúng, dù muốn hoà giải cũng không thể làm vào lúc này, nếu không thì, con hồ ly nhỏ như Tống Phi có thể cắn chết bọn họ. Ông ta bèn nói: "Nhất định phải vừa dấm vừa xoa, nhưng chuyện này bà đừng xía vào nữa, bảo Bàn Duệ đến tìm tôi, tôi sắp xếp cho anh ta làm."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Tiết học này của Cao Ca yên tĩnh đến lạ.

Trương Manh không có ở đây, các bạn học thì có người ủng hộ có người không bày tỏ thái độ gì, nhưng chí ít không xảy ra tình huống phi báng ngay trước mặt, mặc dù từ sau khi xảy ra chuyện Cao Ca vẫn đi học đều đều, nhưng đây là tiết học đầu tiên cô thật sự nghe hiểu, không cần phải giả vờ ghi chép để không nghe gì, mà chỉ cần ngồi nơi ấy, nghe giọng của giảng viên là đã đủ bình tâm lại rồi.

Thời gian nghiêm túc trôi qua rất nhanh, giờ học buổi trưa nhanh chóng kết thúc. Môn của bọn cô không có lớp buổi chiều, Cao Ca liền theo trợ lý La Hải về nhà mẹ Tống. Kết quả đang đi trên đường, La Hải cố ý nói với Cao Ca: "Tôi đã chuẩn bị tinh thần bực mấy tên ranh con kia rồi, nhưng cuối cùng lại không có ai. Cô yên tâm, nếu tôi thấy chúng thì sẽ không tha."

Cái cảm giác tiếc nuối vì không được đánh nhau bộc lộ ra thấy rõ.

Cao Ca bất giác bật cười, nói cảm ơn với La Hải. La Hải mới tốt nghiệp đại học xong, không lớn hơn cô bao nhiêu, còn xấu hổ thật, xoa đầu nói: "Cô đừng nghĩ nhiều, phần lớn tam quan của mọi người đều chính trực, chỉ là không nói ra thôi, mọi người cũng sẽ ủng hộ cô."

Cao Ca gật đầu: "Tôi cũng cảm thấy thế. Trên thế giới này còn có rất nhiều người tốt."

Mẹ Tống gọi điện đến khi đang đi nửa đường, hồi sáng khi ra khỏi cửa Cao Ca đã nói hôm nay chỉ học đến trưa, mẹ Tống liền hạ lệnh trưa nay cô

phải về nhà ăn cơm, cấm tìm đại một chỗ mà ăn uống, không khác gì xét hỏi canh chừng.

Cao Ca vừa bắt máy đã gọi một tiếng dì, sau đó nói: "Con đã về rồi, đang trên đường về." La Hải ở trước mặt nhỏ giọng báo thời gian cho cô biết, cô liền nói: "Hai mươi phút nữa là có thể đến nơi."

Mẹ Tống vui mừng reo lên, "Vẫn là Tiểu Ca con nghe lời, dì gọi Tống Phi cả buổi mới chịu đến. Sinh con trai đúng là nhọc lòng, haiz, con nói xem vì sao hồi trước dì không sinh con gái chứ?"

Mẹ Tống là người vui vẻ thích nói thẳng, cũng chẳng cần Cao Ca tiếp lời mà tự nói tiếp. Suy cho cùng Cao Ca vẫn thích náo nhiệt, không thích vắng lặng, nghe mẹ Tống nói chuyện rất thoải mái, cứ thế trò chuyện suốt dọc đường, đợi đến lúc xuống xe vào hành lang, hai người mới tắt máy, kết quả gặp Tống Phi đang chờ thang máy.

Tống Phi sững sốt nhìn cô, nói một câu: "Đúng là em với mẹ anh hợp rơ thật."

Nhất thời Cao Ca không biết anh có ý gì, chỉ nhìn anh không lên tiếng. Tống Phi nhìn đôi mắt sáng kia của Cao Ca, mở miệng: "Hiếm khi thấy mẹ anh chỉ thúc giục có hai lần, anh đợi không được sợ bà có chuyện, gọi điện thì máy bận hoài, thì ra là hai người nói chuyện với nhau. Tốt quá rồi, em ở bên bà ấy nhiều vào."

La Hải ở cạnh cũng lén nói với Cao Ca: "Luật sư Tống sợ dì giục anh ấy đấy. Lần nào nghe điện thoại cũng cau mày." Cao Ca nghĩ cũng đúng, Tống Phi nghiêm túc thật, khí thế mạnh mẽ, mặc dù chưa thấy anh anh kiện tụng ở trên tòa án bao giờ, nhưng tưởng tượng cũng sẽ biết, anh hẳn là kiểu miệng lưỡi độc địa ấy. Kiểu nói chuyện như súng bắn liên thanh của mẹ Tống, rõ ràng không hợp với anh.

Đều đứng trong thang máy, bỗng thang máy chẳng phải rộng gì cho cam, đương nhiên Tống Phi nghe thấy, anh nghiêng đầu nhìn La Hải đang nói thầm với Cao Ca, cảm giác quen thân hơi nhanh.

Thang máy đến rất nhanh, mẹ Tống đã chuẩn bị xong một bàn đầy thức ăn, thật ra Cao Ca vốn không yên tâm, để mẹ Tống vừa tiêu pha lại vất vả như thế, kết quả Tống Phi lại dừng dừng: "Ngày nào bà ấy cũng muốn bận rộn cả, chỉ là anh không có thời gian, em không cần nghĩ nhiều đâu, cứ yên tâm ăn đi." Rồi như sợ giải thích như thế chưa tường tận, anh còn nói thêm một câu, "Về hưu rồi thì bận rộn cũng tốt hơn là nhàn rỗi."

Cao Ca vội ồ một tiếng nói cảm ơn, Tống Phi đi rửa tay. Còn La Hải hay đến ăn cơm chùa lại thầm thì với Cao Ca: "Luật sư Tống đối tốt với cô quá, lại còn giải thích cho cô. Cô không biết đâu, ở công ty luật anh ấy nổi tiếng là đại ma vương đấy, không làm xong việc thì cứ chờ bị mắng đi, chưa từng thấy anh ấy tốt tính như vậy, anh ấy..."

Nói được nửa thì Cao Ca thấy Tống Phi đi ra, đành lắc đầu với La Hải. La Hải không ngốc, lúc này liền ngậm miệng lại, ảo não đi vào phòng bếp giúp. Trong phòng ăn chỉ còn lại hai người bọn họ, nhất thời xung quanh trở nên yên tĩnh, Tống Phi luôn không biết nên ở chung với cô gái này thế nào, đành hỏi: "Tiết học hôm nay có ổn không?"

Cao Ca lập tức trả lời: "Ổn ạ, không có ai quấy rầy cả. Có vẻ bọn họ đã ngừng công kích rồi. À đúng rồi, Trương Manh không lên lớp, cũng không biết đã đi đâu."

Tống Phi khá cẩn thận: "Càng bất động tức càng triển khai hành động, còn phải cẩn thận, em đi đâu cũng đừng quên để La Hải đi theo. Còn về phần Trương Manh thì em không cần phải để ý đến, file ghi âm và cuốn sách đều ở chỗ anh, cô ta không làm gì được đâu." Rồi anh nói luôn: "Đúng rồi, trên mạng càng lúc càng chia sẻ ầm ĩ, người ủng hộ em rất nhiều, nhưng cũng có nhiều kẻ chửi rửa, trước mắt có không ít nhà truyền thông

liên lạc anh muốn phỏng vấn, anh sẽ không để em phải lộ mặt. Có điều em phải cẩn thận đấy, sẽ có nhà tìm được trường học mà đến, hơn nữa, cũng sẽ có người chụp lén."

Cao Ca biết anh là đang bảo vệ mình. Một mặt phải làm lớn chuyện, một mặt không để mình bị quấy rối, chuyện này thật sự rất khó khăn. Cô từ tốn nói: "Cám ơn anh đã bảo vệ, thật ra thì, em cũng không sợ lộ diện, dù danh tiếng mặt mũi quan trọng, nhưng nếu em đứng ra thì có lẽ có sức thuyết phục hơn."

Cô nói, Tống Phi nghe rõ cả. Đợi cô nói xong, Tống Phi không từ chối ngay mà cũng không đồng ý, chỉ nói: "Đương nhiên em có thể đứng ra thì tốt, nhưng cũng phải suy nghĩ kỹ hậu quả, đây không phải là đoạn video mơ hồ, mà là mẫu tin giấy trắng mực đen in trên báo, em nghĩ xong rồi hãy nói sau."

Trong lúc hai người họ trò chuyện dăm ba câu thì mẹ Tống và La Hải đã đưa thức ăn lên, chuyện này cứ thế trôi qua. Mọi người ồn ào ăn một bữa cơm, sau khi ăn xong thì Tống Phi đưa La Hải đi làm như cũ, còn Cao Ca thu dọn rửa chén bát với mẹ Tống, một ngày cứ vậy mà trôi qua.

Đúng như dự đoán, liên tục hai ngày bên nhà họ Triệu không có động tĩnh nào, Cao Ca đi học cũng yên ổn, hơn nữa Trương Manh cũng chẳng còn làm bịa chuyện cãi nhau nữa, lại có thể tự mình quay về. Lâm Thiến Thiến nói bây giờ cô ta ở trong ký túc xá, không để ý đến mình nữa, ngày nào cũng tụ tập với Lưu Mỹ Hà. Cao Ca cảm thấy rất có lỗi với Lâm Thiến Thiến, cô không ở lại nơi đó nữa, bây giờ khiến Lâm Thiến Thiến trở thành người cô đơn.

Nhưng Lâm Thiến Thiến không quan tâm lắm, cô gái dịu dàng cười híp mắt nói: "Cậu ta là người như thế, mình cũng không muốn qua lại với cậu ta. Mình không làm gì được cho cậu, chỉ có thể ủng hộ cậu như thế. Bây giờ ngày nào mình cũng qua phòng bên cạnh chơi, không cô đơn đâu."

Cao Ca chỉ có thể nói cảm ơn.

Đến giờ nghỉ thì cảnh sát Lưu Mân đến tìm Cao Ca, là thông báo vụ án cho cô biết. Giống như Tống Phi đã nói qua, gần đây số người muốn cản Cao Ca lại để phỏng vấn càng ngày càng nhiều, hai người cũng không tiện gặp mặt ở ngoài nhà, sau khi được mẹ Tống cho phép liền hẹn ở chỗ ở.

Lưu Mân vẫn lão luyện như trước, sau khi gặp Cao Ca thì quan sát trước sau, phát hiện cảm xúc của cô không tệ thì liền khen ngợi Tống Phi: "Tống Phi khá đấy chứ, mặc dù danh tiếng cũng tầm tầm, nhưng đúng là đã hao tâm tổn trí vì chuyện này rồi."

Cao Ca: ...

Thật sự cô không biết rốt cuộc Tống Phi đã làm gì, đến Lưu Mân cũng nói như vậy.

Lưu Mân nói tiếp: "Ngày đó anh ta vì muốn phát tin tạo thanh thế, nghe nói đến cả điện thoại của đội trưởng Mạnh bên bọn chị cũng bị gọi tới tấp, nói chung là dùng hết sức mình. Em yên tâm đi." Cao Ca nhớ ngày đó Tống Phi có nói anh dùng hết sức lực từ thời hồng hoang, quả nhiên không hề nói xạo.

Lưu Mân nhìn một vòng mới nói: "Hôm nay đến chủ yếu là báo tiến triển vụ án cho em biết, mấy hôm trước Triệu Bân đã bị đưa đến trại tạm giam rồi." Nói đến đây, cô ấy ho khan một tiếng, thấp giọng nói với Cao Ca: "Em yên tâm, hẳn ta ở đó bị hành không ít."

Đương nhiên là bị hành rồi, người là do Lưu Mân đưa đi, cô vừa đến thì người ta cũng đã sắp xếp chỗ cho Triệu Bân xong. Lưu Mân cảnh giác, hỏi ở cùng ai, kết quả phát hiện có manh mối. Cô to gan lại dám nói, huống gì trong đơn vị đều là hệ thống này, bên trên có người thì chẳng sợ đắc tội với phạm nhân nữa, liền hỏi thẳng: "Anh được đút lót chứ gì, tìm nơi được lắm, quá dài ngoải rồi còn gì."

Người ta chắc chắn không thể nhận, Lưu Mân liền nhân cơ hội nói căn phòng đó không thích hợp, chọn một phòng trong số những phòng còn lại để đưa Triệu Bân đến. Nghe nói đến đó đã bị đánh cho hai trận, rên rỉ cả đêm, trời vừa sáng liền yêu cầu gặp luật sư, muốn đổi phòng giam. Nhưng ở nơi như trại tạm giam này, vào đây sắp xếp bố trí chỗ tốt xấu gì, đều là ngẫu nhiên. Đã vào ở rồi còn muốn chuyển, cộng thêm có lời của Lưu Mân ở đó, không ai dám làm gì, quá rõ ràng rồi.

Nghe nói người trong phòng bọn chúng nghe thấy thế, quay về đánh một trận, dù sao cũng đã tổn cho nên thân.

Chỉ là thân phận của Lưu Mân kèm những lời này không tiện nói với Cao Ca, chỉ có thể nói mập mờ như thế. Dĩ nhiên, Lưu Mân làm như vậy cũng không phải là không bị phạt, ít nhất Mạnh Lỗi đã mắng cô làm liều, bắt cô viết một bản kiểm điểm dài ba nghìn chữ, nhưng Lưu Mân cảm thấy, dù viết ba nghìn chữ có đau tay nhức đầu, nhưng vẫn rất thoải mái.

Cô nói với Cao Ca: "Trước mắt Triệu Bân đã thừa nhận có phát sinh quan hệ tình dục với em, nhưng rốt cuộc là tự nguyện hay cưỡng hiếp thì bọn chị còn đang lấy bằng chứng. Nếu em có phát hiện được gì mới thì lập tức báo lại cho chị."

Cao Ca gật đầu. Đợi tiễn Lưu Mân đi, lại cùng La Hải bận bịu nửa buổi đi đến trường trước giờ học. Cô bàn bạc với La Hải, cùng đến nhà ăn số bốn, là nơi xảy ra chuyện lúc ấy, cô muốn gặp ông chủ của nhà ăn số bốn. Lúc trước sau khi cô bị hôn mê, ông chủ đã có gặp cô, cô muốn thử nhìn xem có phát hiện được gì mới không."

Sáng hôm nay cô không có tiết, cố ý đến vào nửa tiếng trước khi tan lớp, đúng như dự đoán, lúc đó đến thì thấy ông chủ đang chỉ huy đầu bếp chuẩn bị. Lúc này mới mười một giờ, không phải giờ cơm, sinh viên trong nhà ăn lác đác chẳng có nhiều, không ai chú ý đến cô.

Cao Ca bước đến gọi một tiếng: "Ông chủ."

Lúc cô nói thì ông chủ đang cúi người, mới nghe thì tưởng có người gọi món, liền cười ha hả nghiêng đầu sang, nói: "Ôi bạn học, muốn gì đây?"

Kết quả ánh mắt mới chạm vào gương mặt của Cao Ca thì nụ cười lập tức tắt ngúm. Ông ta gần như không chút do dự mà quay đầu bước đi, Cao Ca thấy ông ta như vậy, cảm giác chắc chắn là có chuyện gì đó, vừa vội thấp giọng gọi vừa đuổi theo, nhưng ông chủ càng lúc đi càng nhanh, rõ ràng là không muốn tiếp xúc với cô.

La Hải ở ngay bên cạnh, tuy Cao Ca đuổi không kịp nhưng anh ta thân thủ khỏe mạnh, vừa chạy mấy bước đã ngăn người lại ở ngay cầu thang. Người đàn ông đó vô cùng sốt ruột, hét to với La Hải: "Cậu cản tôi làm gì hả, tránh ra một bên." Nhưng La Hải không chịu nhúc nhích, một lát sau, Cao Ca hồng hộc chạy đến.

Cô vừa tới, ông chủ còn đang hung hăng nhất thời im bật, đứng đờng kia không cử động.

Cao Ca lập tức nói: "Ông chủ, tôi biết ông biết tôi, tôi muốn đến hỏi ông chuyện ngày hôm đó, ông đừng trốn tôi nữa, ông có thể nói cho tôi biết không?"

Ông chủ không nhìn cô, nhưng nói rất quả quyết: "Cô tìm tôi cũng vô dụng. Tôi không biết gì hết."

Cao Ca biết ông ta không muốn nói: "Tôi biết ông kinh doanh không dễ gì, ông chủ à, tôi không có ý gì khác, chỉ là muốn nghe ông nói ít chuyện của ngày đó, ông nói một lần cho tôi là được..."

Nhưng đột nhiên ông chủ kia đẩy La Hải đang không đề phòng ra, hét lớn: "Cô bị ăn hiếp thì cô cứ ở nhà mà đợi đi, chạy lung tung cái gì, không

sợ khó coi à. Hỏi cái gì mà hỏi, mấy thứ tôi biết đều nói với cảnh sát cả rồi, tôi không biết gì hết." Nói xong liền vội vã xuống lầu.

La Hải thấy thức mà không làm được gì, "Chắc hẳn ông ta biết điều gì đó, bằng không sẽ không tránh cô làm gì." Trong lòng Cao Ca cũng biết, chỉ là người ta không nói, cô biết làm sao bây giờ, đành bảo: "Hết cách rồi, đi dán cáo thị trước đã."

Cô tin rằng, hôm đó trong nhà ăn có nhiều người như thế, ắt có người thấy chân tướng.

Sau hôm đó, trên BBS* của trường xuất hiện hai mẫu tin vô cùng thu hút, một là Cao Ca dán cáo thị tìm nhân chứng nhìn thấy tận mắt sự việc hôm đó. Một là ảnh Cao Ca tiếp khách bị lan truyền. Cả BBS lập tức sục sôi.

(*BBS là hệ thống thông báo và hội họp bằng máy tính, cho phép người dùng thực hiện những thảo luận, nạp lên là lấy xuống các file.)

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Cao Ca dán hết thông báo lên bảng thông tin của trường rồi mới quay về nhà ăn số bốn.

Vì nơi này được cho thuê nên giá mấy món xào hơi đắt, tuy thế thì nhóm người tiêu thụ cũng rất cố định. Cô cố tình đứng ở chỗ bảng thông báo một lúc, chờ đến giờ cơm, các bạn học chen chúc ùa đến, cô vốn là người nổi tiếng trong trường, chuyện hai ngày nay lại lan ra sôi sùng sục, hiển nhiên gần như tất cả đều biết cô.

Cao Ca cầm sẵn một tờ giấy A3 đã được chuẩn bị trước, mặt trên in bốn chữ to -- "Tìm người chứng kiến" và mã QR, cô lập đi lập lại với các học sinh đi đi lại lại không ngơi chân, "Tôi cần tìm những bạn nào ăn khuya ở nhà ăn số bốn, vào tối ngày 13 tháng 10 từ khoảng 9 rưỡi đến 10 giờ, nếu mọi người biết ai từng đến đó, mong có thể chuyển lời giúp tôi, đây là mã QR của tôi, nếu bạn thấy cảnh tôi bị đưa đi, xin hãy giúp tôi, xin cảm ơn."

Phản ứng của mọi người không giống nhau, có người hồ hững đi thẳng, có người vừa đi vừa ngoái lại nghe, có người dừng lại. La Hải đứng cạnh còn đổ mồ hôi hột thay Cao Ca, chuyện thế này, lại dám ngang nhiên tìm chứng cứ, anh ta sợ có người đến nói mấy câu khó nghe thật. Vốn anh không đồng tình chuyện này, còn cố ý gọi điện báo cho Tổng Phi hay, ai ngờ đại luật sư Tống chỉ đáp một câu, "Cậu bảo vệ cô ấy cẩn thận là được."

Từ mười một giờ rưỡi mãi đến mười hai giờ rưỡi, một tiếng đồng hồ rỗng rã ấy là giờ cao điểm ăn cơm của toàn trường, Cao Ca cứ đứng trước

cửa, lặp đi lặp lại liên tục, ban đầu hoàn toàn phí công, cùng lắm mọi người chỉ nghe một tạo, sau đó có một cô gái đầu tiên rất vui tươi xuất hiện, lấy điện thoại ra quét mã QR của Cao Ca, còn nói, "Hôm đó tôi không đến, nhưng tôi có thể hỏi hộ cậu." Thậm chí cô còn quay sang, nói với nam sinh hiển nhiên là bạn trai: "Anh cũng quét đi, mấy anh hay ăn khuya còn gì? Biết đâu có người thấy đấy."

Nam sinh ngẩn ra, cô gái kia nói câu nào chắc đâu đó, vội vã đáp lại, móc điện thoại ra. Anh ta luống cuống, cô gái nọ bèn quay sang mấy người sau lưng nói, "Chuyện dễ như trở bàn tay mà, ai chẳng có lúc khó khăn, hỏi hộ một câu có mất đến hai giây đâu, quét một cái đi."

Thế là bắt đầu từ lúc này, trước mặt Cao Ca cuối cùng cũng nhộn nhịp hơn, mọi người liên tục đến quét mã QR của cô, cũng có người giống cô gái khi nãy, cổ vũ mấy người phía sau: "Chuyện dễ như ăn cháo không đến hai giây, giúp một cái đi."

Đến khi qua mười hai giờ rưỡi, nhà ăn trống trơn, Cao Ca mới thả lỏng được. Suốt một tiếng đồng hồ cô nói không ngơi mồm, La Hải vội vàng đưa nước cho cô, Cao Ca không câu nệ, ngửa đầu xử lý hết cả bình nước khoáng. Sau đó mời quệt miệng, "Trời ạ, cổ họng như đang bốc cháy ấy."

La Hải bèn nói: "Lần tới để tôi nói đi, cô làm thế cực khổ quá."

"Nếu tôi không tự nói, còn lâu họ mới xúc động, có thể sẽ không giúp tôi..." Cô đang nói thì dừng lại, La Hải quay ra, người đứng ở cửa không phải là ông chủ nhà ăn số bốn vừa bỏ đi à? Vừa bận tối mắt tối mũi xong, họ không để ý ông về lúc nào.

Cao Ca cười với ông: "Ông chủ."

Ông chủ lờm cô một cái, bỏ đi tự làm việc riêng.

La Hải tức giận chết, "Cô nói xem ông ta bị sao thế."

Cao Ca nhìn bóng lưng vợ vã của ông chủ, trái lại không quan tâm lắm, cầm bình nước thứ hai mở ra nhấp một ngụm, nói: "Ông ấy cũng không thoải mái, buồn bán lẻ, sao dám đắc tội với người nhà họ Triệu. Hơn nữa, chúng ta chỉ cảm thấy hình như ông ta biết gì đó chứ cũng không chắc nữa. Đi thôi, tìm một chỗ ăn cơm, chiều tôi còn có tiết."

La Hải dọn dẹp đồ cùng cô còn hỏi tiếp, "Học xong chúng ta về à? Trước khi ra ngoài dì dặn tôi phải báo cho bà ấy giờ về." Cao Ca quay lại liếc nhìn nhà ăn số bốn, đáp: "Không được, mấy ngày nay phải chịu khổ chút, không về vội, tôi còn phải ở lại đây một lúc, tôi cứ cảm thấy, những người đến ăn khuya, e là thành nếp rồi, nói không chừng tối họ sẽ lại đến đây."

La Hải: ...

La Hải gật đầu, "Vậy tôi ở với cô."

Kết quả là vừa ăn xong bữa cơm, Lâm Thiến Thiến đã gọi điện đến, nói với Cao Ca, trên BBS có vấn đề rồi. Cao Ca nghe xong lập tức cúp máy lên trang web trường, vào BBS, kết quả thấy trên khu topic hot nhất có treo một cuộc thảo luận: "Cao Ca ngồi trong xe khoe chân dài."

Lượt view đã lên đến hơn nghìn, với một diễn đàn trường thì đây là tin rất hot.

Cao Ca tiện tay click vào, sau đó ngẩn ra. Chủ topic có năm sáu tấm ảnh, vì màn hình di động rất bé, nhìn sơ rất mơ hồ, Cao Ca bèn click vào từng ảnh. Ảnh đầu đúng là cô, cô mặc một bộ lễ phục ngắn bước xuống xe, vì quần áo khá ngắn nên còn hơi che che đi, nhưng góc chụp của ảnh này rất hiểm, nhìn giống như váy cô ngắn đến mức không che được hông.

Cô còn nhớ chuyện này, đây là bộ trang phục cô mặc lúc dẫn chương trình thay một người khác cho lễ cưới -- cô dẫn chương trình quanh năm ở trường, có chút tiếng tăm, sau đó có đàn chị ở ban nghệ thuật thấy cô ngày ngày đi làm thêm ở quán cơm quá vất vả, bèn chỉ đường cho cô, nói là có thể đến làm thêm ở các công ty tổ chức đám cưới, đều vào các ngày nghỉ lễ, kiếm được nhiều lại đỡ mệt, cô liền đăng kí.

Bộ trang phục này cũng không phải cô mua, mà là do cô dâu chuẩn bị. Nói là cô dâu rất cầu toàn, không chỉ thống nhất hết tất cả trang phục của phù dâu phù rể, mà còn mua cả quần áo cho người dẫn chương trình, để cho hài hoà đẹp đẽ, chụp ảnh có sự hài hoà màu sắc.

Quần áo to nhỏ còn mặc tạm, nhưng vấn đề là Cao Ca khá cao, mặc bộ đồ đó hơi ngẫn. Nhưng lúc bấy giờ không thể thay đổi, cô đành tự động viên tinh thần mặc vào, kết quả không ngờ lại có bức ảnh thế này.

Sau đó cô click xuống ảnh dưới, thế là cô liền tức giận.

Tóc "cô" trong ảnh che hơn nửa mặt, quần áo hở hang, khung cảnh có lẽ là trong quán rượu, bị một người đàn ông ôm chặt, ngồi trên ghế salon đang uống rượu. Tấm ảnh dưới đã đổi thành người đàn ông khác, quần áo vẫn hở hang, hai người ôm chặt nhau khiêu vũ, còn có một tấm...

Đúng là rất giống nữ phục vụ tiếp rượu, nhưng vấn đề là, "cô" đấy không phải là Cao Ca.

Cao Ca không biết họ tìm được người phụ nữ có khuôn mặt nhang nhác cô ở đâu ra mà chụp những tấm ảnh này, nhưng cô biết rõ, cô chưa từng đến những nơi như thế, chưa từng làm những chuyện như vậy. Cô có dung mạo xinh đẹp, quả thực làm những chuyện này có thể kiếm được nhiều tiền hơn, nhưng từ bé bố mẹ cô đã dạy dỗ cô nghiêm khắc, cô thà sống nghèo chết chứ không kiếm mấy đồng tiền này. Đó là giả, là vu oan cô!

Cao Ca gần như lập tức tìm các topic phía dưới, sau đó phát hiện, đúng như dự đoán, đối diện với "chứng cứ" như vậy, không biết là thủy quân* hay bạn học thật, có rất nhiều người bình luận "Không ngờ, cô ta lại lén làm mấy chuyện như thế" "Nếu làm được cả mấy chuyện này thì 80% là Triệu Bản bị oan. Nếu thế thì Triệu Bản dùng tiền là được, sao phải cưỡng hiếp."

(*Thủy quân là lực lượng nick ảo, clone chuyên viết bài tâng bốc/bôi xấu hoặc auto rate/like/dislike.)

Cao Ca siết chặt điện thoại, vì tức giận nên ngực phập phồng liên tục. La Hải thấy cô có vẻ là lạ, vội vàng hỏi cô "Sao, bạn cô nói gì thế?" Cao Ca bèn đưa điện thoại ra, sau đó rất tức giận nói, "Họ quá hèn hạ, quá tráo tráo rồi. Rõ ràng là họ sai, rõ ràng là họ làm tổn thương tôi, sao lại đổi trắng thay đen như thế? Làm người sao có thể độc ác đến vậy?!"

La Hải cầm di động cúi xuống xem, liền biết chuyện gì đang xảy ra.

Với thái độ của nhà họ Triệu, thực ra lúc Tống Phi cho anh đến bảo vệ Cao Ca, có nói, "Nhà họ Triệu không từ bỏ đâu, họ sẽ có đủ kiểu thủ đoạn, anh đi theo Cao Ca, tỉnh táo chút."

Lúc đó anh nghĩ là, như hôm ở nhà ăn thôi, có người động tay có người nói xấu, anh vẫn nghĩ đơn giản, đến lúc đó anh lên cho đám người đó đẹp mặt. Kết quả trăm nghìn lần không ngờ nhà họ Triệu lại ác độc như thế.

Bức ảnh và tin như vậy tung lên, dường như các bình luận phía dưới đã dao động, có nghĩa là chiều hướng mọi chuyện rất có thể thay đổi. Ít nhất là không ai có phản ứng đầu tiên rằng đây là giả, dù gì cũng không có mấy người gặp Cao Ca hẳn hoi, phụ nữ là thế đấy! Giờ lại cho rằng Cao Ca là người trong ảnh, thế là tất cả coi như xong -- nếu một người phụ nữ có thể hi sinh cơ thể vì tiền, thế thì sao Triệu Bản phải cưỡng hiếp cô chứ, trả tiền là được rồi. Giờ làm thành ra thế này, cũng khớp với lời giải thích của

Chương Nhã Tĩnh -- chẳng qua là lừa đảo thôi, Cao Ca muốn lừa mọi người thế đấy!

Anh vừa an ủi Cao Ca: "Cô đừng nghĩ nhiều." vừa gọi điện cho Tống Phi kể chuyện này. Hiên nhiên bên Tống Phi đã biết, vừa nghe liền nói, "Cậu chuyển máy cho Cao Ca đi."

Dù Cao Ca có kiên cường nữa, cuối cùng cũng chỉ là một cô gái bình thường. Đôi trắng thay đen đến mức này đã vượt quá sự tưởng tượng của cô, đương nhiên, cơn tức của cô cũng vượt quá sức tưởng tượng. Cao Ca gần như run rẩy nhận điện thoại, nghe Tống Phi nói: "Anh biết em thấy tức giận ầm ức, hơn nữa chuyện này không dễ xử lý, dù là ngôi sao thường cũng chỉ có hai cách hoặc lên tiếng giải thích hoặc kiện lên toà, thực ra hiệu quả không cao. Nhưng anh cần làm rõ hai điều, một là có anh ở đây, em phải tin rằng anh chưa bao giờ thua, trước kia không có, sau này cũng không thua. Hai là em phải tin, giả không phải thật, giả chính là giả, luôn có sơ hở, anh sẽ tìm được, em đừng lo. Ba là, em phải tin vào chính em, chỉ khi em thẳng thắn ngay nhiên, người khác mới không dễ dàng bác bỏ em được. Nếu em cũng rút lui, thế thì em sẽ phải gánh chịu tiếng oan này."

Anh từ tốn nói, "Cao Ca, em là cô gái mạnh mẽ nhất anh từng thấy, nên làm gì thì làm cái đó, những thứ này so với cuộc sống sạch sẽ bằng phẳng của em sau này, chẳng đáng là gì cả, đừng sợ."

Giọng Tống Phi như tràn đầy ma lực, có sức mạnh đặc thù, dù không có anh trước mặt, Cao Ca vẫn không tìm được gập gù, "Em không sợ, em chỉ tức thôi. Anh yên tâm đi, em sẽ không chùn bước."

"Tốt lắm!" Tống Phi đáp, "Làm chuyện của em đi."

Cúp máy xong, La Hải bèn hỏi Cao Ca, "Không thì chiều chúng ta đừng đi nữa, BBS ồn ào như thế, e là không tốt lắm."

Cao Ca không đồng ý, "Đi, tối vẫn phải đến nhà ăn."

Còn lúc này Tống Phi cúp máy xong lập tức quay sang người bên cạnh. Bây giờ phòng làm việc của anh lại thêm mấy người nữa, đều ngồi đây làm việc với máy tính, Tống Phi nói với một người trong số đó: "Đối chiếu thế nào rồi?" Người kia liền đáp, "Anh lại xem đi." Sau đó kéo chồng cùng một bên mặt Cao Ca lên tấm ảnh trên mạng kia thì phát hiện, khuôn mặt hai người này hoàn toàn không khớp. Người này chắc chắn nói: "Vốn dĩ không phải cùng một người."

Tống Phi xem xong quay sang nói với một trợ lý khác: "Đăng cái lúc này tôi viết và hình ảnh so sánh thống nhất được lên BBS đi."

Sau đó Tống Phi hỏi một người bên cạnh: "Viết xong đơn khởi tố chưa?" Người đó nhanh chóng gật đầu, Tống Phi liền nói: "Gửi đến ban tuyên giáo của trường đi." Làm kỹ thuật không hiểu lắm, không nén nổi thắc mắc hỏi: "Có hiệu quả không? Đây là trường hợp công cộng."

Tống Phi cười gằn, "Hành vi truyền bá công chúng cơ bản, thì hành quản lý không đúng chỗ, bỏ mặc tin đồn lan rộng, tin đồn thất thiệt không xác thực, tạo thành ảnh hưởng lớn với người trong cuộc, tự nhiên phải có trách nhiệm. Hơn nữa, đây là diễn đàn trường, không có mã sinh viên thì không thể đăng ký, không kiện thì sao tìm được kẻ lan tin." Anh chắc chắn nói: "Ảnh trên mạng vừa xuất hiện thì được lan truyền ngay lập tức, tìm kiếm cũng phải có thời gian, tôi chắc chắn người mở topic này có vấn đề."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Cuối cùng Cao Ca vẫn đi học.

Có lẽ vì lời cam kết của Tống Phi quá cam đoan chắc chắn, hoặc có lẽ vì cô đã không còn sợ hãi nữa, nên dọc đường đi chẳng thấy có gì lạ lùng. Đúng là có người sẽ ghé mắt nhìn cô, nhưng nếu không có gì quá phận thì Cao Ca cũng chỉ làm như không thấy gì, nếu có lời quá đáng thì Cao Ca sẽ mỉm cười với bọn họ, là người bình thường cũng sẽ xin lỗi rồi nhìn đi chỗ khác.

Điều duy nhất không hay trong hôm nay chính là, Trương Manh cũng đến học.

Tiết học này là tiết chuyên ngành trong khoa, lên lớp rất ít, tổng cộng hai lớp có hết bảy mươi học sinh. Phòng học nhỏ người lại ít, mọi người còn biết rõ nội tình, nên lúc Cao Ca đến, bầu không khí thật lúng túng.

Đúng là Trương Manh cũng coi như là người đẹp, đặc biệt nổi bật trong đám bạn học, Cao Ca vừa đến đã thấy cô ta. Và dĩ nhiên, Trương Manh cũng thấy Cao Ca. Hai người bọn họ, một người ngồi nơi bàn một người đứng ở cửa tầm mắt giao nhau. Sau đó, Cao Ca không nhìn cô ta nữa, dẫn La Hải và Lâm Thiến Thiến đi về phía bên kia, cô cho rằng, ngày trước đó cô ta đã hận cô hai lần, cho dù người này có ngu thì cũng không thể lên tiếng được.

Có điều, Cao Ca vẫn đánh giá thấp ranh giới của người khác.

Trương Manh không nói gì, mấy phút sau, giáo viên chuyên ngành đi vào, đây là thầy giáo già được mời về nên mỗi hành động có chút chậm chạp. Giống như mọi hôm, sau khi lên lớp thì mở màn hình máy chiếu lên, thuận tiện cúi đầu mở giáo án của mình ra. Nhưng trong phút chốc máy chiếu bật lên, tất cả sinh viên trong lớp đều kêu lên -- trên màn hình là tấm ảnh Cao Ca tiếp khách được up lên BBS, chính là tấm ảnh được một gã đàn ông ôm uống rượu, trên hình có dòng chữ to màu đỏ viết đè lên "Con điếm đi chết đi!"

Hình ảnh vừa xuất hiện, gần như trong nháy mắt cả phòng đều ồ lên. Có người kinh hãi kêu lên, có người đứng dậy, nhưng phần nhiều đều nhìn sang Cao Ca. Cao Ca ngồi tại chỗ, nhìn tấm ảnh kia, trước hết cô nhìn Trương Manh, vẻ mặt cô ta chợt lóe lên nét kinh ngạc, rồi nhanh chóng đổi thành giễu cợt, coi thường nhìn Cao Ca.

Thầy giáo trên bục giảng cũng phát hiện ra điều bất thường, vội vã đi đến bảng đen nhìn, không cần đợi ông ấy luống cuống tắt máy thì La Hải đã lao ra ngoài như báo săn mồi, nhanh chóng tắt máy chiếu đi. Nhất thời, hình ảnh trên bảng đen biến mất, ông không thấy BBS kia, cũng không nhận ra cô nữ sinh ấy là Cao Ca, chỉ tưởng có người đùa dai ông, mặt đầy tức giận nhìn sinh viên đang ngồi mà quát lên: "Người nào làm chuyện này? Thật quá đáng! Các anh các chị còn nhỏ hả? Học đâu ra thói đùa dai như thế, các anh chị tôn trọng giáo viên có tâm huyết đi được không hả?"

Một nam sinh ngồi trước mặt ở lớp bên cạnh vô tình bật cười, nói một câu, "Thầy ơi, không phải của thầy đâu. Là Cao Ca đấy."

Rõ ràng thầy giáo già cũng không quan tâm chuyện trong trường lắm, ông sững một lúc mới phản ứng lại được, lại còn là sinh viên trong lớp, nhất thời ông vô cùng tức giận, vỗ bàn mắng to, "Anh cười cái gì hả? Buồn cười lắm sao? Bạn học anh bị đối xử như thế, anh còn cười nói với tôi vậy hả! Anh có hiểu mình đức trong khẩu hiệu nhà trường là gì không?! Cả lớp

chép khẩu hiệu một trăm lần cho tôi, đưa vào điểm cuối kỳ! Bây giờ học tiếp!"

Cao Ca vốn đang định đứng lên giải thích, nhưng giờ lại chậm rãi ngồi xuống. Lâm Thiển Thiển lo lắng nói, "Cậu không sao chứ, chuyện này không phải là Trương Manh làm thì cũng là ý của cậu ta, người bình thường làm sao biết lịch học của lớp chúng ta được mà chuẩn bị trước chứ." Cao Ca cũng đồng ý với điểm này, nhưng điều mà Lâm Thiển Thiển nghĩ đến, sợ rằng phần lớn mọi người cũng có thể nghĩ ra được, cô bèn thì thầm bảo: "Học trước đi đã."

Bị chép phạt, cả lớp liền yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều nghiêm túc, cho dù tổng cộng câu giáo huấn là hai mươi chữ thì chép một trăm lần cũng đã hai ngàn chữ rồi, quả là tai ương vô vọng. Thậm chí có người sẽ trục lợi, vào lúc này đã chép xong, đủ hiểu là mệt mỏi đến nhường nào.

Đợi hết tiết học, thầy giáo già còn không quên lặp lại lần nữa, "Một trăm lần, chấm điểm cuối kỳ, không nghiêm túc hay không nộp thì cứ chờ học lại đi. Hơn nữa tôi sẽ phổ biến rộng rãi biện pháp này với tất cả các giáo viên, cẩn thận đi." Nói rồi ông rời đi, nhưng vẫn nghe được ông lẩm bẩm, "Quả là vô lý!"

Vừa tan lớp là mọi người bắt đầu kêu ca ai oán, Trương Manh vốn định đứng lên nhân cơ hội chế giễu Cao Ca làm liên lụy đến mọi người, nhưng không ngờ Cao Ca lại ra tay trước, vừa thấy cô ta đứng lên thì giành nói trước, "Trương Manh, tôi biết là do cậu làm, tôi giúp cậu nhưng cậu hại tôi thì thôi đi, lại còn làm liên lụy đến người khác, cậu cũng thật quá đáng! Rốt cuộc phải thế nào thì cậu mới có thể buông tay hả, chẳng lẽ muốn tất cả giáo viên đều phạt chúng ta cả sao? Cậu có thể đừng ích kỷ xấu xa như thế được không?"

Nói xong cô liền đi ngay! Ngay đến cơ hội phản bác Trương Manh cũng không có, lập tức bị âm thanh than phiền che lấp. Trương Manh đứng

tại chỗ giải thích, "Không phải tôi làm." Có người nói: "Ngoài cậu ra thì còn ai nữa?" Trương Manh tức giận đáp, "Có ghi hình còn gì?" Lại có người trả lời cô nàng, "Trong phòng không có camera, nếu không phải cậu làm thì đưa đoạn băng ghi hình ra đi."

Trương Manh: ...

Vừa tan học là Cao Ca đến phòng ăn số bốn ngay, vẫn là như thế, đợi nửa tiếng sau Lâm Thiến Thiến mới đến, thấy cô từ đằng xa thì lộ vẻ vui vẻ, chạy đến lạng lẽ nói: "Lúc này Trương Manh đã chọc mọi người tức giận rồi. Để xem cậu ta còn dám nữa không?" Rồi cô nàng tiếc nuối nói, "Đáng tiếc không chính tay dạy dỗ cậu ta được, lúc nào mới có thể kiện được vậy, e là đến khi tòa xét xử mới có thể kết thúc ấy."

Cao Ca nghĩ ngợi rồi nói: "Rồi sớm muộn gì cũng sẽ biết. Không phải mình đang tìm chứng cứ đấy sao?"

Lâm Thiến Thiến hỏi cô, "Có người tìm cậu sao?"

Cao Ca lắc đầu.

Cũng tối hôm ấy, Cao Ca đợi đến lúc thời gian ăn tối kết thúc, có nhiều người quét mã QR của cô, nhưng từ đầu đến cuối lại chẳng có ai chủ động tìm cô. La Hải còn sợ Cao Ca khó chịu trong lòng, bèn an ủi, "Kiểu chuyện như này chắc chắn phải suy nghĩ kỹ." Cao Ca liền nói: "Đúng thế, cũng có thể là do không thấy, ngày mai lại đến vậy."

La Hải ôm theo tâm trạng khâm phục đưa Cao Ca về nhà. Kết quả lúc đến dưới nhà thì phát hiện một bóng người quen thuộc, là đại luật sư Tống Phi nghe nói ngày nào ững bận rộn đến chết. Cầm La hải cũng sắp rớt, thẳng gấp xe dừng bên cạnh Tống Phi, dọa Tống Phi sợ hết hồn, cau mày nhìn La Hải mà hỏi: "Cậu chắc chắn mình có bằng lái chứ?"

La Hải còn muốn hỏi, "Anh chắc chắn là Tống Phi chứ?" Nhưng lại không có gan này, Cao Ca xuống xe là anh ta đã ảo não lái xe đi.

Tống Phi nhìn Cao Ca nói, "Lên lầu đã."

Cao Ca cũng rất kinh ngạc, Tống Phi không chờ cô mà đi luôn. Kết quả đến thang máy, Tống Phi cảm thấy thế thì giảm oai phong quá, bèn lẩm bẩm, "À, mẹ anh bảo anh xuống đổ rác." Lúc này Cao Ca mới cảm thấy hợp lý, gật đầu ồ lên. Có lẽ Tống Phi thấy thái độ này của cô chưa đủ nên nhìn cô một cái. Lập tức Cao Ca chèn thêm một câu, "Anh chăm thật."

Tống Phi: ...

Đợi khi lên lầu, mẹ Tống vừa mở cửa đã nói, "Con gọi điện xong rồi à? Điện thoại gì mà không thể để mẹ nghe, lại phải đi xuống nhà gọi?"

Cao Ca: ...

Tống Phi mặt không đổi sắc tim không đập mạnh, "Ừm, thuận tiện vất rác luôn." Sau đó nói với Cao Ca, "Em lại đây, anh nói cho nghe tình hình xử lý chuyện BBS."

Cao Ca vờ như không biết, vội vã đi vào, "Mẹ nấu canh rồi, mẹ đem lên cho hai đứa nhé." Rồi đi thẳng vào phòng bếp bận việc tiếp. Tống Phi đi vào phòng khách, Cao Ca đi theo, vừa đi đến anh đã nói: "Đã xem thread chiều nay chưa? Trước mắt đã up so sánh ảnh lên, phản ứng cũng khá được."

Thật ra trên đường về Cao Ca mới thấy, nhưng buổi chiều ở cửa phòng ăn đã biết rồi, Lâm Thiển Thiển nói cho cô biết, nhưng lúc đó người đến người đi cô không có cách nào nào xem được. Lúc cô thấy thì trên BBS đã chia làm hai phe, một phe chỉ trích Cao Ca là đồ đĩ lừa gạt, một phe chỉ trích có người dùng đồ giả hãm hại, dù sao thì cũng tạo mấy chục thread, tàn sát triệt để.

Cao Ca gật đầu nói, "Em thấy rất nhiều người post bài, nhưng không thấy nội dung gì khác."

Tống Phi không để ý gì mà nói, "Ừ, chiều nay anh đã để người đem văn thư thông báo kiện tụng đến trường rồi, tạm thời trưởng ban Phan Kiếm của các em vẫn chưa trả lời anh, anh post nhiều bài lên, dù có muốn thủ tiêu che giấu cũng không được, rồi tìm thêm bạn bè sinh viên học luật, làm to lên luôn. Anh muốn nhìn xem, mẹ nó ai có thể cãi lại được luật sư chứ."

Anh vừa nói vừa mắng chửi thô tục, kết quả đúng lúc bị mẹ Tống đưa canh lên bắt gặp, bèn nói một câu, "Tống Phi sao con lại mắng người ta thế chứ. Mẹ cứ nghĩ con chửi người ta thì sẽ không có lời thô tục chứ."

Cao Ca: ...

Tám phần là Tống Phi không chịu nổi năng lực phá đám của mẹ, bèn tóm tắt lại: "Hiện tại còn phải chờ phản ánh của nhà trường, bên truyền thông cũng đã đăng lại, có điều chúng ta phải đẩy nhanh xúc tác hơn nữa, sau này lại thêm lực, báo cáo trước mắt đều là hai bên bên nào cũng cho là mình đúng, còn đang trong khống chế. Còn những diễn đàn khác thì không cần lo lắng, đám oắt con kia không có nơi luyện miệng lưỡi, nhất chúng lại là được. Chuyện trên lớp anh cũng đã nghe nói rồi, chỉ sợ nhà họ Triệu còn quá đáng hơn, em chuẩn bị đi."

Anh trầm ngâm một lúc lại nói tiếp, "Còn bố mẹ em, em định không nói thật sao?"

Cao Ca vẫn luôn trốn tránh đề tài này, bố mẹ gửi gắm kỳ vọng rất lớn ở cô, cô thật không nghĩ được, nếu bố mẹ biết thì sẽ đau lòng đến đâu. Huống hồ, bọn họ chỉ là dân thành thị nhỏ bé, là nhân viên thấp kém, cả đời chưa từng gặp chuyện này bao giờ, ngộ nhỡ họ cảm thấy tiếng tăm khó

nghe, muốn khuyên cô từ bỏ, một mặt là kiên trì của bản thân, một mặt lại là yêu cầu của bố mẹ, cô nên làm gì đây?

Nên cô mới không cho bọn họ biết chuyện.

Sự im lặng của Cao Ca đã tỏ rõ thái độ của mình, Tống Phi vừa nhìn là biết ngay, nhưng anh không có yêu cầu gì mà chỉ nói: "Chuyện huyên náo như thế, rồi sớm muộn gì họ cũng biết, họ mà nghe được chuyện này thì sẽ tức giận tìm đến, với lại em là con gái, khéo léo nói với họ là hiệu ứng nhân đôi. Em nghĩ đi, sáng mai rồi quyết định."

Cao Ca biết có lý, gật đầu.

Tống Phi nói rồi uống hết bát canh, sau đó rời đi. Mẹ Tống tiến người, lúc quay vào thì Cao Ca đang rửa bát, bà liền nói, "Con trai dì làm việc thật đẹp trai quá đi." Trong lòng Cao Ca đang có chuyện nên chỉ ậm ừ đáp, "Vâng."

Tại nhà họ Triệu.

Triệu Thiên Vũ nghe báo cáo trong ngày, thuận tiện xem mấy diễn đàn lớn, hôm nay mở topic đúng là hot, nhưng đáng tiếc miệng mồm của kẻ phản kích khá lợi hại, tên nào cũng y hệt đám luật sư đáng ghét kia, có lý có cứ còn khó dây dưa hơn, có bắt một tên cũng không đập được, không chiếm được lợi gì, mở mấy topic này lên đúng là vô dụng. Có lẽ phải xóa đi, nếu như vậy chẳng phải là làm không công sao?

Trợ lý Chu Lâm khó xử nói, "Đã hết sức rồi."

Triệu Thiên Vũ mới hỏi, "Rốt cuộc lai lịch Tống Phi đó ra sao?"

Chu Lâm đã điều tra việc này rồi, "Bố anh ta làm ở viện kiểm soát, trong nhà theo cảnh sát, rất quen thân với hệ thống kiểm soát, anh ta dựa vào người quen mà lập nghiệp, năng lực chuyên môn rất vững, từ trước

nay kiện tụng chỉ thắng không thua, cũng coi là luật sư nổi tiếng nhất ở thành phố Tần. Chắc hẳn quan hệ khá rộng."

Triệu Thiên Vũ vừa nghe đã thấy không dễ làm, khó trách cậu ta cắn chặt vụ án này như vậy, ông ta nói: "Vậy không khách khí nữa, cậu tìm những kẻ kia, lên hết đi."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Hôm sau Cao Ca vẫn dậy sớm như lúc trước.

Hôm qua mẹ Tống đột nhiên nhớ đến món vằn thắn, khăng khăng nói mình làm vằn thắn là tuyệt nhất, muốn sáng sớm làm cho Cao Ca ăn. Còn bực bội nói với Cao Ca: "Đâu ăn ít đâu, sao lại gầy thế, ăn nhiều thêm nữa đi."

Cảm giác kiêu di thấy cháu gầy này, đúng là làm Cao Ca rất vui vẻ, nhưng cô cũng thấy hơi phiền toái, khuyên một lúc, kết quả bị mẹ Tống gạt phắt đi. Để mẹ Tống không vất vả quá, cô còn cố ý chỉnh đồng hồ báo thức trước một tiếng, dậy rất đúng lúc, mẹ Tống đang bóp nhân bánh.

Mẹ Tống thấy cô đi ra thì rất không vui lòng, "Cháu ngủ là được rồi, sao dậy sớm thế?"

Bà không hề có ý nghĩ ghét loại thanh niên ngủ nướng, trái lại nghĩ rất thoáng, "Thanh niên mấy đứa không giống bọn dì, giờ dì từng này tuổi rồi, không ngủ được. Tối trằn trọc một tiếng trên giường mới ngủ được, trời chưa sáng đã tự tỉnh, không ngủ được nên dậy sớm tìm việc để làm. Bọn cháu ấy, lẽ ra phải ngủ nhiều, ngủ được thì sao không ngủ. Dì hay nói Tống Phi, đừng có ngày đêm làm việc, nó cứ không nghe. Cháu không được học theo nó đâu đấy."

Mẹ Tống là nhiệt tình số một của số một, bắt đầu cảm rằm thì cũng là số một của số một, Cao Ca vừa nghe ấm áp, vừa cố chấp rửa sạch tay, lúc mẹ Tống cảm rằm từ việc cô ngủ ít đến thời gian nghỉ ngơi của Tống Phi không hợp lý, cô đã thành thạo lấy bột trong chậu ra bóp nhẹ.

Mẹ Tống cảm rằm một nửa thì thấy tay nghề Cao Ca khá thành thạo, bèn hỏi cô. "Cháu từng làm rồi à!"

Cao Ca cười cười: "Làm không ít. Hồi trước mẹ cháu mở quán mì, lúc đó cháu học xong là phụ giúp bà ấy nên học được không ít."

Mẹ Tống vừa nghe liền nói, "Ngoan quá. Vậy hôm nay hai dì cháu mình hợp tác nhé."

Cao Ca tự nhiên đáp lại, mẹ Tống nhiệt tình còn Cao Ca biết ăn nói, hơn nửa tiếng sau, hai người đã làm xong. Mẹ Tống còn cố ý cầm hộp đựng sủi cảo đông lạnh ra, bỏ vào tủ lạnh, quay sang nói với Cao Ca, "Sáng sớm dì đã gọi Tống Phi đến ăn cơm, nó nói với dì là vừa mới ngủ, cháu xem thằng bé này chẳng yêu quý bản thân gì cả, dì để lại cho nó một ít, cho nó nếm thử."

Lúc này Cao Ca mới hiểu đồng lý luận phải ngủ nhiều lúc sáng sớm từ đâu ra, 80% là vì Tống Phi như thế nên mới nói. Nhưng cô nghĩ đến lúc mình dậy, thấy Tống Phi cũng thật đáng thương, tối phải ngủ muộn, sáng sớm sáu giờ đã bị gọi dậy, cũng chỉ có mỗi mẹ ruột là làm được chuyện này.

Hai người để lại một phần cho La Hải, rồi tự ăn trước. Quả thực mẹ Tống trộn nhân bánh rất ngon, Cao Ca cất lực khen một lúc, mẹ Tống vui không hết, khen Cao Ca khéo miệng liên tục. Rồi hai người lại bận bịu dọn dẹp bếp, chờ La Hải đến.

Kết quả, lại chờ được một cuộc điện thoại.

Trong điện thoại, La Hải ủ rũ cực kỳ, nói, "Xui chết đi được, xe tôi đỗ ngay gần trong khu đỗ, chẳng biết tên quý vô đạo đức nào đâm thủng sầm lốp xe của tôi, bốn cái đều xìt hết, tôi thay bánh xe dự phòng cũng vô ích. Cao Ca cô chờ một lát, tôi gọi xe đi đón cô."

Xong anh ta còn mắng thêm một câu, "Bày trò vô đạo đức, chúc mày ăn cơm không có gia vị."

Cao Ca: ...

Cao Ca sợ anh ta bốc hoả bèn nói, "Đừng sốt ruột, còn sớm mà. Tôi và dì làm vắng thân, vô mông nhiều nhân, sắp đến thì anh gọi cho tôi, tôi đem xuống dưới cho anh."

La Hải nghe câu này cuối cùng cũng coi như vui lên được một chút, "Được được được, mang nhiều vào, tôi tức đến đói rồi."

Cao Ca: ...

La Hải đến rất nhanh, sau khi nghiêm túc ăn hết cả một bát to xong thì chiếc xe chuyên dụng hẹn trước đã đến, La Hải bèn chào tạm biệt mẹ Tổng rồi dẫn Cao Ca xuống. Kết quả đến ngã rẽ cầu thang thì phát hiện có hai người ngồi xõm trước khóm hoa ở cửa. La Hải là người luyện võ, tính cảnh giác cao, lúc này liền dừng chân, "Không đúng, lúc tôi lên tầng họ mới đến, làm gì đây?"

Anh ta dùng cơ thể ngăn Cao Ca lại nói, "Cô đừng nhúc nhích, tôi ra ngoài xem thử."

Anh ta nói xong, bèn đi ra ngoài, kết quả lúc đi ngang qua hai người đàn ông đó, hai người này căn bản không quan tâm đến anh ta, vẫn ngồi xõm ở đó. La Hải bèn hỏi một câu, "Ấy người anh em, tìm ai à?" Thế là một gã lập tức hăn học đáp: "Liên quan đếch gì đến mày, cút!"

La Hải bèn lùi ra sau hai bước, vẫy vẫy tay nói, "Ồ thế anh tiếp tục." Sau đó anh mới vẫy tay với Cao Ca bên trong, ra hiệu cô ra đây. Kết quả Cao Ca vừa lộ diện, hai người này lập tức đứng dậy, La Hải thấy không ổn, quay lại, nhưng không nhanh bằng hai người này, họ đã chắn trước mặt Cao Ca, gã hăn học lúc này hỏi, "Có phải là cô Cao Ca không?!"

Cao Ca cảnh giác nhìn họ, "Hai người là ai thế."

Người kia bèn đáp, "Không ai cả, bọn này nghe nói cô là con điểm đẹp nhất khu này, gần đây mấy anh trai nổi nóng, đặc biệt đến tìm cô giải nhiệt. Em gái xinh phết đấy, đi theo anh đi. Anh em chúng tôi đều đang chờ cô đấy."

Gã nói xong cũng bắt đầu kéo Cao Ca, đương nhiên Cao Ca không muốn, lập tức né tránh tiện thể giơ chân lên đạp. Hiển nhiên hai gã kia không ngờ Cao Ca lại lợi hại đến vậy, trúng nguyên một đạp lên người, gã ta lập tức diên lên, nhìn Cao Ca nói, "Chà, độc thật đấy, hèn gì ai cũng bảo em hoạt bát, thế này thì trên giường có sức lực lắm đây."

Gã còn lại không nói câu gì, chỉ cười hà hà hà đăm đõi, vươn tay chuẩn bị tóm lấy Cao Ca. Cao Ca thấy La Hải phía sau ra tay, liền cầm cặp sách đập thẳng vào người tên còn lại, móc xít hơi cay trong cặp ra định xít. Kết quả e là tên đó đã biết thủ đoạn của cô, giơ chân đá cô một cái.

La Hải lao lên, anh ta quả thật rất lợi hại, nhưng hai gã kia cũng đâu phải ăn hại, chỉ đối phó được một tên, gã kia không động vào Cao Ca, cứ đứng đó nói với cô, "Cô bán còn gì? Tôi hỏi giá kỹ lắm rồi, một tối 800, thấy sao? Leo lên luật sư Tống là không công khia hoạt động nữa rồi. Ôi đúng là quý giá."

Lúc này đã hơn 7 giờ, là lúc người đi người về tiểu khu nhiều nhất, thấy có người đến, gã đó bèn lớn tiếng hơn nữa, đến cả hàng xóm mấy tầng trên cũng bị làm phiền, có người ra xem, thấy là trai gái cãi nhau nên người ta lại đi về, có điều có nghe lỏm hay không thì không ai biết.

Thậm chí, gã kia nói xong còn lấy tiền ra, muốn nhét vào trong ngực Cao Ca, "Chẳng phải cô thích tiền nhất còn gì? Lại đây lại đây, tôi chuẩn bị xong hết rồi." Cao Ca đạp mạnh gã, nhưng sức đàn ông và sức phụ nữ hoàn toàn khác biệt, cô không còn xít hơi cay, vốn dĩ không thể chống đối.

La Hải thấy người xúm vào càng lúc càng đông, thế này không được, liều mạng tung mấy đấm, nhảy lên, đấm vỡ đầu tên đang kéo Cao Ca, sau đó túm tay Cao Ca chạy vào hành lang, hai người họ không kịp đợi thang máy, chạy vào thang bộ thoát hiểm, kết quả lên đến tầng ba thì phát hiện, vốn dĩ không có ai đuổi theo.

Nhưng La Hải vẫn không yên tâm, vừa dẫn Cao Ca lên tầng về nhà, vừa báo cảnh sát trước rồi gọi điện báo cho Tống Phi.

Vừa vào nhà hai người họ đã rất nhếch nhác, mẹ Tống sợ hết hồn, La Hải sốt ruột gọi điện thoại, mẹ Tống vừa phủi quần áo cho Cao Ca vừa hỏi cô có chuyện gì xảy ra. Cao Ca bèn đáp, "Không có gì, nhà họ Triệu sợ cuống lên rồi. Dì à, e là cháu không ở đây được nữa rồi."

Cũng đã liên lụy Tống Phi, còn ở lại thì phá hỏng danh tiếng người ta mất.

Cao Ca nhỏ nhẹ kể lại chuyện, ai ngờ mẹ Tống nói một câu, "Cháu không phải do dì mời đến, là khách Tống Phi dẫn về, ở do nó quyết định, đi cũng do nó quyết định. Cháu nói với dì cũng vô ích."

Cao Ca còn muốn nói thêm, mẹ Tống đã bướng bỉnh xua tay, "Bà già này không hiểu đâu, dì chỉ nghe lời con trai thôi."

Chỉ đành chờ thôi. Cảnh sát nhanh chóng đến cửa, kết quả dưới tầng không còn ai từ lâu, họ đi một vòng rồi mới lên kiểm tra tình hình, ghi lại đặc điểm của hai tên kia, còn dặn họ gặp lại thì không được tự giải quyết mà phải gọi báo cảnh sát, rồi sau đó rời đi.

Vì Tống Phi ở xa nên nửa tiếng sau mới đến, anh vừa đến đã nhìn Cao Ca một lượt trước, thấy cô không sao thì hỏi lại một lần nữa, rồi nghe La Hải nói, "Nghĩ lại thì chuyện xe tôi hôm nay cũng quái lạ, sợ là do bọn chúng làm."

Chuyện như vậy cũng hết cách, may Tống Phi có quan hệ rộng, lập tức gọi điện tìm Mạnh Lỗi, lấy danh nghĩa vụ án cường hiếp của Cao Ca, lại nói chuyện hôm nay yêu cầu xử lý gấp rút.

Bên này xong việc, mẹ Tống nghe đầu đuôi xong bèn hỏi con trai, "Sao dám người kia đáng ghét thế, không có luật pháp gì thế à? Bảo lão Mạnh gô cổ hết lại." Mạnh Lỗi là bạn cũ nhà anh, vậy nên mẹ anh cũng quen.

Tống Phi không biết nói gì, "Nếu nhà họ Triệu dám để chúng đến, nhất định là đã có sắp xếp xong từ trước, chắc chắn không để tra ra hai gã kia đâu." Mẹ Tống bèn nói, "Thế sao con còn tìm Mạnh Lỗi, chẳng phải là vô ích còn gì?"

Tống Phi nghe xong bèn nói: "Chuyện thế này, giờ người bị hại của con bị quấy rầy nghiêm trọng, đội cảnh sát không phải điều tra chắc? Chắc chắn sẽ điều tra từ bên gia đình nghi phạm, không có chứng cứ cũng có thể làm bên đó loạn lên. Quan trọng nhất là, có thể làm bên đó dao động, làm cho họ hiểu, chuyện này không dễ giải quyết." Anh thở dài, "Giờ chỉ có cách này. Vốn dĩ chuyện như vậy rất bị động."

Anh nói xong, Cao Ca lại nhắc đến chuyện chuyển ra ngoài, Tống Phi cau chặt mày, nghe cô nói xong chỉ nói một câu, "Em cả nghĩ quá rồi. Mẹ anh không sợ anh cũng không sợ, yên tâm ở lại là được."

Cao Ca còn muốn nói thêm mấy câu, Tống Phi lại đột nhiên nghiêm túc, nói bằng giọng răn dạy, "Em yên lặng một chút, đừng có ngày nào cũng bần khoản phiền phức người khác này nọ, em xảy ra chuyện, thì phiền đến cảnh sát phá án, phiền anh lên toà giúp em, bọn anh nhận công việc này cũng đã chuẩn bị kỹ rồi, không cần em đưa ra mấy quyết định không đúng lúc vì cái em gọi là muốn tốt cho mọi người. Chuyển ra ngoài thì em ở đâu? Khách sạn? Thuê nhà? Em ở đây họ còn dám lớn lối như thế, em có tin em chuyển ra là họ dám cho người đi gây án không?!"

Cao Ca chưa từng thấy anh như thế, trong nháy mắt khí thế bốc lên ngùn ngụt, giọng vừa nhanh vừa gắt, câu nào cũng có lý, cô không có nổi khả năng phản bác. Cô hơi ngây ra, Tống Phi tự nhớ lại mấy câu mình đã nói thì hơi hối hận, bèn hoà hoãn lại, "Em đừng nghĩ nhiều quá."

Anh nói xong lại ra bàn bạc với La Hải, mẹ Tống ra đi đến ủi Cao Ca, "Cháu đừng sợ nó, lúc nó lên toà cũng thế, lần đầu đi thấy cũng hết hồn. Nó chỉ có ý tốt thôi."

Cao Ca nào không biết, cô bèn gạt đầu. Mẹ Tống lập tức vui vẻ, vỗ tay cô nói: "Cô bé, thế mới đúng chứ. Ai chẳng có lúc gặp khó khăn, người khác giúp một tay thì sẽ qua. Đừng có nghĩ mãi có phiền hay không phiền, đối tốt với mình một chút."

Cuối cùng vẫn là nghĩ quá đơn giản, lát sau, chuông cửa bị ấn đầy thúc giục, mẹ Tống ra mở cửa, chỉ thấy có một bà cụ đứng ở cửa nói với bà: "Dưới tầng có chuyện rồi, nhà các cô có một cô bé tên Cao Ca đúng không, hành lang dán toàn ảnh nó, còn có chữ viết bằng sơn đỏ. Khó coi lắm, xuống xem thử đi."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Bà lão vừa dứt lời, mẹ Tống liền chạy vào thang máy trước. Theo sau là Tống Phi La Hải thêm Cao Ca, đoàn người xuống đại sảnh dưới lầu, phát hiện bên dưới toàn người là người, không ít hàng xóm cũng chen đến nhìn, có người mắng là thất đức, có người thì đánh giá Cao Ca, "Tống Phi cũng thật là, một luật sư tài giỏi như thế, sao lại đưa người như vậy về nhà làm gì." Còn có người thì lo lắng xung quanh, "Ôi chao, loại người như thế ở đây hỗn loạn quá, không nói làm hư tụi trẻ con, chứ ngày ngày cứ đến sơn bản tường thế này quá nguy hiểm rồi, chắc do đám côn đồ làm chứ gì."

Sau đó có người phát hiện ra bọn họ, không biết là ai cất tiếng gọi, "Đến rồi đến rồi, chính chủ đến rồi."

Mẹ Tống là chủ đầu tư ở đây, bọn họ đều biết, vừa thấy bà là mọi người liền nhao nhao muốn nói, thậm chí còn có người muốn đến lý luận, nhưng mẹ Tống trực tiếp gạt phắt ra, bà sải bước đi đến trước bức tường, quả nhiên giống người ta nói, dán ảnh đầy tường, đều là mấy tấm ảnh post lên mạng ngày đó, những nơi khác thì dùng sơn phun viết chữ to: "Cao Ca gái điếm" "Cao Ca tiếp khách" "Cao Ca: mà có thể tiếp khách kiếm tiền vì sao lại không dám thừa nhận" "sinh viên bán dâm"...

Có người chắc là quản lý Vương của bất động sản, thấy mẹ Tống khí thế mạnh bạo, bèn nói một câu, "Việc này quá ảnh hưởng đến cuộc sống đời thường rồi, chủ đầu tư cũng có ý kiến, chị xem, nơi này của chúng ta biến thành dạng gì rồi? Có phải chị nên nghĩ cách xử lý không?"

Mẹ Tống hỏi một câu: "Xử lý thế nào chứ!?"

Rõ ràng quản lý Vương cũng khó nói được, nhưng ý lại rất rõ, "Chị nhìn xem, không phải mọi người không thông cảm cho, nhưng cô ấy ở đây thật sự là... Chị xem..." Ông ta chỉ bức tường.

Mẹ Tống nghe thế cũng biết, ý là mọi người không muốn để Cao Ca ở đây nữa, bèn nói thẳng, "Xử lý cái quý! Tôi mua nhà, tôi mời người vào ở, quyền tài sản của tôi, tôi xử lý cái gì? Bộ tôi không thể quản chuyện ai ở nhà mình hả?"

Quản lý Vương buồn bực, "Đương nhiên nhà chắc chắn là nhà của chị, nhưng đây không phải là làm rối loạn trật tự công cộng, làm phiền mọi người sao? Hơn nữa, còn có người phản ánh là vào buổi trưa có hai gã đàn ông quanh quẩn dưới lầu, hình như là chặn Cao Ca nhà chị lại đấy, tòa nhà này có nhiều người ra vào như thế, già có trẻ cò, liệu có thể không lo lắng sao?"

Mẹ Tống rất tức giận, "Lo lắng hả, vậy sao anh không nghĩ nơi này có nhiều người như thế, một cô gái trẻ chuyển ra ngoài thì gặp bao nhiêu nguy hiểm hả?!" Vừa nhắc tới đây, nhất thời hàng xóm đứng một bên không đồng ý, "Nói kiểu gì thế, nó sợ nguy hiểm còn chúng tôi thì không hả."

Mẹ Tống vọt khoát tay: "Tôi không có ý này, là do chủ đầu tư yêu cầu quá đáng."

Mắt thấy hai bên sắp làm ầm lên, Tống Phi liền dặn La Hải để ý Cao Ca rồi mình trực tiếp đi thẳng lên, gạt đám người ra. Anh mạnh ở chỗ thân cao sức lực, quanh năm mặt lạnh, vừa đi đến liền trấn áp được không ít người. Chợt nghe người gây gỗ với mẹ Tống nói về không phục, "Cậu làm luật sư mà sao không tuân theo luật, làm sao đây? An toàn của chúng tôi thì thế nào?"

Tống Phi liền nói, "Bác yên tâm, nhất định tôi sẽ làm theo luật." Anh nhìn thẳng vào quản lý Vương, "Quản lý Vương đúng không ạ?! Tôi là luật

sư Tống Phi, cũng là chủ đầu tư ở tiểu khu này. Những lời bác vừa nói tôi đều nghe cả, dựa vào điều lệ bốn mươi bảy trong "điều lệ quản lý bất động sản" được ban bố vào năm 2007 của nước ta, bất động sản phục vụ xí nghiệp thì phải hỗ trợ việc đề phòng an toàn trong khu vực quản lý bất động sản. Xin hỏi, nếu anh biết rõ sáng nay có phần tử khả nghi quanh quần dưới lầu, tại sao bảo vệ không kịp phản ứng, tiểu khu của chúng ta là kiểu quản lý toàn khép kín, là tiểu khu đắt nhất bất động sản thành phố Tân, cổng trước cổng sau đều có an ninh bảo vệ, không có thể ra vào thì không thể nào vào được, vậy bọn chúng vào bằng cách nào? Vì sao có thể hống hách làm vậy ở một nơi gắn máy quay chặt chẽ mọi góc như thế này, tại sao các anh không thể kịp thời xử lý như đã cam kết với chúng tôi, thậm chí còn để mặc cho chúng càn quấy?"

Quản lý Vương lau mồ hôi.

Tống Phi nói tiếp: "Hơn nữa, nếu như có hộ gia đình bị uy hiếp đe dọa phỉ báng, các anh lại lấy lý do làm hại đến lợi ích công chúng mà yêu cầu dọn đi, vậy có phải tôi nên hiểu rằng, chỉ cần bất kỳ hộ gia đình nào ở đây, dù là gây thù hay đánh nhau với người khác, hoặc đắc tội người ta, chỉ cần người đó có kẻ thù thì có phải các anh đều yêu cầu đối phương chuyển đi không? Theo góc nhìn đó thì mua nhà ở đây làm sao ở được, không xem giấy bất động sản nghe chủ đầu tư nữa rồi đúng không? Cho dù là bất động sản thì các anh cũng là phục vụ toàn thể chủ đầu tư, có quyền gì yêu cầu như thế, có phải đã vượt quá chức phận rồi không?"

Quản lý Vương lại lau mồ hôi.

Khí thế Tống Phi thật sự khiến người ta kinh hãi, anh ta không thể vạch lại được, chỉ liên tục nói: "Không có không có, không phải ý này. Chỉ là tôi... chỉ là..." Nhưng anh ta không nói được lời nào, chỉ đành tìm cho mình một lý do, "Tôi chỉ lo lắng an toàn ở nơi đây, nhưng anh yên tâm, nhất định bọn tôi sẽ tăng cường an ninh. Chỉ là..." Anh ta nhìn về phía hàng xóm

đang tụ tập, "Hàng xóm lo lắng cũng là bình thường, dù sao thì cũng quá nguy hiểm."

Gần như vào khoảnh khắc đó, hàng xóm cũng biết đã đến lúc mình lên tiếng, Tống Phi là luật sư, hễ mở miệng là đều mang theo điều lệ này nọ, bọn họ cũng sợ mình nói không lại, đành to tiếng hơn, nhất thời toàn bộ đại sảnh nhao nhao như cái chợ, chỉ có thể thấy mỗi một người đều đang mở miệng, nhưng nói gì thì lại nghe không rõ.

Nhưng có một điều, khẳng định chắc chắn là bọn họ cũng không muốn. Họ miệng mồm bảo không đồng ý, lại còn khua tay múa chân không ngừng trước mặt Tống Phi!

Tống Phi muốn khuyên nữa, dẫu sao với anh thì đây đã là nơi an toàn nhất rồi, anh cũng không thể để Cao Ca đến sở cảnh sát được. Nhưng Cao Ca lại kéo tay anh, mở miệng nói: "Em sẽ chuyển đi."

Tống Phi tính không cho phép, nhưng tay Cao Ca lại siết chặt tay anh, một chút cũng không buông lơi, tay cô vừa nhỏ vừa dài, cũng rất có sức, nắm rất chặt, "Em biết anh có đủ cách thuyết phục hàng xóm, nhưng em thấy ở đây không yên tâm. Vốn làm phiên dịch đã không phải rồi, giờ lại còn liên lụy đến tất cả hàng xóm, thật sự không thể ở tiếp được nữa. Luật sư Tống, điều khoản luật pháp đúng là nghiêm minh, an ninh ở đây cũng có thể tăng cường, người sống trên đời này chỉ sợ hai chữ bất ngờ, em không thể để anh với dì, và cả hàng xóm đây đảm trách khả năng như thế được. Em chuyển về trường, có quản lý ký túc xá ở đó, nói không chừng còn khá hơn, cứ thế đi."

Tống Phi có một bụng muốn nói, nhưng lại chẳng thể thốt nên lời.

Mẹ Tống sốt ruột, liên tục muốn khuyên can, nhưng Cao Ca lại mỉm cười lắc đầu với bà, dáng dấp cô gái này cực sáng sủa xinh xắn, khi cười

lên trông rất đẹp, đôi mắt lại trong suốt làm mẹ Tống rất vui, nhưng vừa nghĩ đến việc cô phải đi thì lại ế oải.

Hàng xóm vừa nghe chính chủ lên tiếng bảo muốn dọn đi thì đồng thời thở phào một hơi, còn có người nói: "Không phải chúng tôi không khoan dung với một cô gái, chuyện trong tivi bọn tôi đều xem rồi, nhưng nguy hiểm quá, quá nguy hiểm."

Mẹ Tống phớt lờ bọn họ, dẫn Cao Ca lên lầu.

Sau đó Cao Ca dọn đồ đạc ngay, lúc cô đến đem theo không nhiều đồ lắm nên dọn rất nhanh. Mẹ Tống thật sự không nỡ, kéo tay cô hồi lâu, "Nhất định sau này cháu phải đến thăm dì đấy, cháu phải cố lên, dì ủng hộ cháu." Cao Ca còn ôm bà một cái.

Đến khi xuống lầu, Tống Phi để La Hải ở lại, đợi cảnh sát đến xử lý chuyện trong đại sảnh, còn mình lái xe đưa Cao Ca về. Anh rất im lặng, Cao Ca có thể nhận ra tâm tình của anh không tốt, không nhịn được nói: "Anh không sao đấy chứ, thật ra em ở ký túc xá cũng tốt lắm, trường luôn có bảo vệ mà."

Tống Phi thở dài, "Anh nhớ là mình chưa nói qua với em, hồi đầu anh không định nhận vụ này đâu. Trước đây khi mới xử kiện, khách hàng đều là kiểu như nhà họ Triệu, có tiền có quyền. Đội trưởng Mạnh Lỗi thông qua bố anh tìm đến anh, lúc ấy anh chỉ là không muốn đắc tội với khách hàng thôi, chứ thật ra cũng muốn từ chối."

Đây là lần đầu tiên Cao Ca được biết, cô không biết nên nói sao, "Thật ra thì anh làm rất khá mà."

"Đó chỉ là bệnh nghề nghiệp thôi." Tống Phi thản nhiên đáp, "Anh không cho phép thất bại trong nghề nghiệp, nên anh đã rất cố gắng. Em biết đấy, dù luật sự thua kiện cũng rất bình thường, nhưng nếu thua không đúng thì sau này rất khó hành nghề. Nhất là người như em, đối phương là nhà họ

Triệu tiếng tăm lừng lẫy, nếu anh thua thì coi như rời khỏi ngành rồi, còn trái lại nếu thắng thì chí ít bọn họ biết anh lợi hại, sẽ tìm anh giải quyết kiện tụng."

"Nhưng mấy ngày vừa rồi..." Tống Phi vỗ vào vô lăng, "Cao Ca," Anh gọi tên Cao Ca, "Thật là quá bi ối. Anh tưởng mình có thể khống chế được, nhưng hôm nay anh khó mà chịu đựng được, anh học luật đất, anh muốn giương cao ngọn cờ chính nghĩa đấy, nhưng bây giờ anh lại bất lực trước bọn họ, anh cứu em ra khỏi trường, nhưng lại không thể bảo vệ cho sự an toàn của em được, mà hôm nay còn phải đưa em về. Mẹ kiếp thói đời gì thế!"

Nói đến chỗ tức giận là anh lại chửi thề.

Nhưng Cao Ca lại cảm thấy anh rất có sức sống. Cô không phải là kiểu ngốc nghếch không biết gì, nhà họ Triệu đã dạy cô bài học sâu sắc, không ai sẽ vô duyên vô cơ đối tốt với bạn cả, bọn họ đều có mục đích, dĩ nhiên, mục đích này có thể tốt hoặc xấu. Trái lại cô thấy, lúc trước Tống Phi nghĩ như vậy cũng không có gì sai, cô chỉ là một nữ sinh bình thường, không có nhiều tiền trả phí luật sư, đối thủ lại còn lớn mạnh như vậy, Tống Phi chịu nhận đã tốt lắm rồi, nên vì sao phải trách cứ suy nghĩ của anh chứ.

Cao Ca không nhịn được nói: "Anh đã làm rất tốt rồi, là em đã gặp người lợi hại nhất, hạ từ trên trời xuống, giúp em chặn lại nhiều chuyện không hay như thế." Đúng thế, ngay đến bạn trai cũ Lâm Thụ, hồi đầu còn gửi mấy tin nhắn, sau đó lên tivi làm lớn chuyện thì không nhận được tin nhắn gì nữa.

Tống Phi gật đầu, "Sẽ tốt thôi, anh chưa từng thua bao giờ, anh thề lần này cũng sẽ không thua."

Cao Ca bật cười, "Em tin mà."

Đúng lúc này, điện thoại của Cao Ca vang lên. Cô cúi đầu nhìn, là Lâm Thiến Thiến, đoán thế nào 80% là có chuyện trong trường rồi, thế là vội vã nghe máy, nhưng chỉ nghe thấy Lâm Thiến Thiến nói, "Cao Ca, hôm nay cậu đừng đến đây đây, đừng đến nữa, hôm qua trong sân trường bọn mình bị người ta sơn quét một đồng thứ không hay.Ồn ào dữ lắm, cậu đừng có đến đây, tập vở mình sẽ gửi cho cậu."

Điện thoại bật loa ngoài, đương nhiên Tống Phi cũng nghe thấy.

Tống Phi phán đoán rất nhanh, "Không phải là bọn chúng muốn khiến em không thể lùi bước sao, đúng là hà hiếp người quá đáng."

Cao Ca liền nói, "Đã thành ra vậy rồi, có tệ cũng không tệ thêm được nữa. Nhà họ Triệu sẽ không ngốc đến mức biến vụ án con cái cưỡng gian thành cố ý xúc phạm đâu, suy cho cùng, bọn họ cũng chỉ có những bản lĩnh này. Tung tin phỉ báng dán chữ to hù dọa em, em đã đi rồi, chính là vì muốn mọi người nhìn thấy mặt mũi bọn họ."

"Anh đi với em." Tống Phi rất đồng ý trước điểm này, chỉ là dặn dò mấy câu, "Em vẫn không thể ở lại ký túc xá trường được, biển ố quá lớn, hay là, đến chỗ anh đi. Anh ở căn nhà trước đây bố chia cho, đều là hệ thống công kiểm pháp, không ai dám vào."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Lúc Tống Phi đưa ra đề nghị này, thật ra anh rất thấp thòm.

Dù sao cô nam quả nữ ở chung cũng không tiện, hơn nữa Cao Ca vừa trải qua chuyện đó, sợ cô có bài xích với đàn ông.

Đúng như dự đoán, Cao Ca có chút do dự.

Tống Phi không nói được trong lòng thế nào. Anh vừa cảm thấy do dự của Cao Ca là chính xác, dẫu gì cũng là một cô gái đã bị thương, có ý thức cảnh giác với đàn ông là điều hiển nhiên. Nhưng lại vừa cảm thấy, mình vẫn luôn giúp đỡ, lại bị do dự thì thật chẳng thoải mái.

Đúng thế, chính là không thoải mái.

Giống như hai người xa lạ vậy.

Nhưng cũng may là Cao Ca không do dự quá lâu, cô hơi khó xử nói: "Có phải không hay lắm không, đã làm ồn ào nhà dì không được yên bình, em cảm thấy bọn chúng sẽ không bỏ qua đâu, nếu như đến chỗ anh mà chúng đuổi theo nữa thì không hay lắm."

Tống Phi nghe thấy là nguyên nhân này thì thả lỏng, dứt khoát nói: "Chúng không dám đến đâu. Em không biết ở bên cạnh là ai đâu. Đối diện là chú Trương - một cảnh sát già, lúc còn trẻ đã lấy được giải thưởng nhất đẳng đấu võ cảnh sát toàn quốc, bốn mươi tuổi đuổi theo tội phạm trốn trại xông lên tuyến đầu. Ở tầng dưới là anh Lưu, người Hà Nam, từ nhỏ đã học võ ở Thiếu Lâm tự, cho đến nay đã có công phu đầy mình, ba bốn kẻ vạm

vỡ bình thường không đến gần được, còn cả các chú các bác khác nữa, chúng không dám đến đâu. Hơn nữa, bọn họ không giống hàng xóm nhà mẹ anh, hàng xóm mẹ anh đều là người bình thường, sợ cũng đương nhiên, nhưng tiểu khu của bọn anh, người khác sợ bọn anh là bình thường."

Cao Ca chưa từng nghe thấy Tống Phi nói nhiều như vậy bao giờ, đúng là thú vị.

Cô không nhịn được hỏi một câu, "Nếu phải chia nhà, vậy không phải một hệ thống ở một nơi sao? Vì sao ở cạnh nhà anh toàn là hệ thống cảnh sát vậy."

Tống Phi không ngờ cô còn để ý đến điểm này, vừa bẻ tay lái vừa trả lời: "Đây là nhà cũ, lúc chia nhà đúng lúc bố anh đang độ trung niên, là thời điểm cừ nhất. Con người ông ấy rất chính trực, làm rất nhiều vụ án mà người khác không dám làm, bắt được rất nhiều người mà người khác không dám đụng vào, cho nên rất nguy hiểm. Có một lần gặp chuyện..."

Nói đến đây anh liền nhìn Cao Ca một cái, thấy cô đang nghiêm túc lắng nghe thì cũng nói ra. Chuyện cũ bao nhiêu năm, cũng đã lâu lắm rồi không mở ra phơi nắng.

"Có kẻ tội phạm muốn bố anh hạ thủ lưu tình, nhưng bố anh không chịu. Hắn ta cũng coi như là đầu sỏ dân anh chị, để bọn đàn em đến trói anh lại, chuyện âm ỉ rất lớn, phải có hai thiên tài mới cứu anh ra được. Vì chuyện đó, có thể cảm thấy tòa nhà này an toàn hơn nên cho anh đến đây ở!"

Cao Ca khiếp hồn khiếp vía, không ngờ là Tống Phi lại trải qua chuyện đó, "Chắc bố mẹ anh lo lắng lắm."

"Ừ." Tống Phi gật đầu, "Biểu hiện của mẹ anh còn dữ hơn nữa, anh nhớ lúc anh được đưa về, bà ấy gần như nhào vào anh, ôm chặt anh vào lòng. Bà khóc vô cùng đau lòng, không phải là than vãn khóc lớn, mà là đặt

đầu lên vai anh, không nghe tiếng chỉ cảm thấy nước mắt chảy ra, không ngừng gọi tên anh. Lúc đó trời giữa mùa đông, áo lông anh ướt đẫm một mảng."

"Còn bố anh..." Tống Phi nghĩ rồi nói, "Ông cũng lo lắng. Chỉ là đàn ông có phần ít thể hiện, sẽ không giống như mẹ anh, rơi lệ trước mặt người khác. Nhưng trong lòng ông vẫn còn để ý, sau nhiều lần xảy ra chuyện kia, ông thường về rất muộn, dù anh đã ngủ nhưng ông vẫn đến trước giường anh ngồi một lúc."

Tống Phi ít khi nhắc đến bố mẹ, nhưng dễ nhận thấy tình cảm rất dạt dào.

Cao Ca đã gặp Tống Phi và mẹ Tống, cảm thấy bọn họ cũng là người rất tốt, dù chưa gặp bố Tống nhưng cũng rất dễ đoán ra, đó cũng là một người rất tốt.

"Tốt quá!" Cô nói.

Tống Phi nhìn cô, cũng không nhắc đến chuyện bố mẹ anh đã ly hôn. Bọn họ là người tốt, nhưng điều mong muốn lại không giống nhau, bố anh hy vọng thiên hạ thái bình, còn mẹ anh lại hy vọng người nhà bình an. Điều truy cầu hoàn toàn bất đồng khiến bọn họ khó đi tiếp được nữa, rồi sau khi suýt nữa anh gặp chuyện, cả hai đều ly hôn. Chỉ là, mẹ anh không tái giá, bố anh cũng không đi bước nữa, cả hai vẫn nghĩ về nhau, luôn thông qua anh dò hỏi chuyện tình, nhưng lại không thể ở cùng nhau.

Nhưng thế cũng tốt. Chỉ ít bây giờ bọn họ đều vui vẻ.

Tống Phi liền nói, "Đúng là rất tốt." Rồi anh đổi đề tài, "Thế nào, chuyển đến đi. Nếu em thấy không tiện thì để anh đổi chỗ với mẹ, để bà ấy đến ở với em là được."

Cao Ca làm gì mà không biết xấu hổ chứ, cô liên tục nói: "Không cần đâu, đừng làm phiền đến dì nữa." Nhưng nói xong lại nghĩ, đó chính là hai người bạn họ ở chung một nhà đấy. Cô có phần lúng túng, hình như mình đáp lời quá nhanh rồi.

Nhng Tống Phi không để ý gì, mà nói xong cũng vừa lúc đến trường. Anh dừng xe lại, cùng Cao Ca đi vào trong. Lúc này đã đến giờ vào lớp, có đến cũng không nghĩa lý gì. Cao Ca vốn định đưa Tống Phi đi tìm xem mấy thứ vẽ bậy kia ở đâu, kết quả đi một vòng thì phần lớn đã được tẩy xóa hết cả rồi, năng suất làm việc của nhà trường còn nhanh hơn cả bất động sản.

Lúc này đã đến gần giờ ăn, Cao Ca liền đi thẳng đến nhà ăn số bốn.

Cáo thị trên bảng thông báo đã bị xé, nhưng cô có chuẩn bị từ sớm rồi, lại lấy ra một tờ dán lên, đứng trước bảng thông báo. Vào lúc này sinh viên vẫn còn đang đi học nên không có nhiều người lắm, cô trò chuyện dăm ba câu với Tống Phi, đột nhiên điện thoại Tống Phi vang lên, anh vừa đi vừa nghe điện thoại. Cao Ca liền tự lấy điện thoại mình ra lướt web.

Điện thoại cô đã cài đặt từ tìm kiếm mặc định, gần như hằng ngày cô đều lên mạng rất nhiều lần, tìm kiếm rất nhiều tin tức để xem dư luận có thay đổi không, bọn họ đánh giá mình thế nào. Có người nói chuyện rất xuôi tai, khuyên cô, thậm chí là an ủi khích lệ cô, nhưng cũng có kẻ nói năng rất khó nghe, chửi rửa bịa đặt chuyện, lại còn đùa giỡn cợt nhả nữa.

Những người này rải rác ở những trang web tin tức và diễn đàn khác nhau, có lúc Cao Ca cảm thấy kỳ lạ, tên người dùng của họ nam có nữ có mà cũng có trung tính, nhưng lời nói ra chẳng khác gì kỳ thị nữ giới, cô thật sự không biết, đằng sau tấm giáp đó là đàn ông, hay ngay cả phụ nữ cũng không thương tiếc phụ nữ?

Hôm nay quan trọng nhất chính là chuyện cô tiếp khách bùng nổ trên BBS, thật ra sự tình hôm qua đã khống chế được rồi, ít nhất chiến lược bên

Tống Phi khá mạnh, khuấy đục hoàn toàn BBS, có người tin đó là cô, cũng có người nhìn ảnh đối chiếu thì cho đó là giả, chí ít không lập tức trù dập cô mà còn nghi ngờ.

Và làn sóng hôm nay sẽ tạo nên kết quả gì, trong lòng Cao Ca không chắc lắm, cô gằn như ôm theo thái độ không có vấn đề không thẹn với lương tâm để an ủi mình, bấm vào nhìn xem, kết quả Cao Ca phát hiện, hình như không tệ đến mức đó. BBS và mấy cuộc khẩu chiến mắng chửi mấy ngày trước mà cô còn nhớ là hot nhất diễn đàn, cả trên weibo có không ít người bàn đến chuyện này, nhưng quan điểm vẫn chưa thống nhất, hơn nữa điều đáng quý hơn chính là, có thể hôm qua mỗi người bọn họ đều có lý, nhưng còn hôm nay, những kẻ đứng về phía Triệu Ân không tranh cãi được gì, dù sao thì người có thể làm được chuyện vô sỉ như thế, dù có tẩy trắng cũng không được.

Cao Ca vui sướng nhìn lướt qua màn hình một lượt. Đợi đến lúc cô ngẩng đầu lên thì phát hiện trước mặt có thêm một người quen - ông chủ của nhà ăn số bốn.

Ông chủ đang nhìn cô với ánh mắt dò xét, nội dung trong đó rất phức tạp.

Cao Ca có chút thấp thỏm, có điều cô cảm thấy tuy hôm qua người này cứ vội vã rời đi, nhưng hôm nay lại chịu dừng chân thì cũng coi như một bước tiến rồi. Thậm chí cô còn nở nụ cười, "Ông chủ, hôm nay ông có gì muốn nói với tôi sao?"

Ông chủ vừa nghe cô nói thì lập tức ánh mắt trở nên lạnh nhạt giống hôm qua, không màng để ý gì đến cô, trực tiếp sai bước vào cửa hành lang. Cao Ca nhìn theo bóng lưng ông ta biến mất mà có chút mất mát, cô thờ dãi, tiếp tục chờ nhóm sinh viên đến.

Nhưng không quá nửa phút sau, bên trong cầu thang truyền đến tiếng động bịch bịch đi xuống, Cao Ca lập tức nhìn sang bên kia, vẫn là ông chủ. Ông chủ đứng ở giữa cầu thang, từ trên cao nhìn xuống cô, Cao Ca ngẩng đầu lên, tầm mắt giao nhau, có thể thấy trong đó có vẻ đồng tình? Hay là không đành lòng?

Chỉ nghe thấy ông chủ nói: "Có đôi lời muốn nói. Nguy hiểm như thế, thân là nữ một mình cô đừng có đến. Cô không nhìn thấy mấy tấm hình và chữ phun sơn đó sao?"

Nói xong, ông ta lại ngoảnh đầu đi lên.

Đúng lúc Tống Phi nói chuyện điện thoại xong bước đến, thấy thế bèn hỏi: "Vẫn chưa nói?"

Cao Ca lạt quan hơn anh, "Em thấy ông ta không giống người xấu, chuyện này có hy vọng rồi, chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi."

Trong trại tạm giam.

Xe của luật sư Bàn Duệ dừng lại, anh ta ôm một bọc lớn xuống xe đi vào.

Hắn đã hẹn hôm nay đến gặp Triệu Ân, còn đồng đồ này, dĩ nhiên là do mẹ Triệu Ân bà Chương Nhã Tĩnh chuẩn bị - sau khi vào đây chưa được mấy ngày thì Triệu Ân đã đưa danh sách ra ngoài thông qua trại tạm giam, gì mà quần áo giày dép đều muốn cả, mà quan trọng nhất chính là phải có thuốc trị thương như bạch dược Vân Nam này nọ, thế là Chương Nhã Tĩnh đứng ngồi không yên.

Mạng lưới của nhà họ Triệu ở thành phố Tần rất rộng, ngay lập tức tìm người hỏi đã xảy ra chuyện gì, không phải đã bố trí phòng giam xong rồi sao? Làm sao có thể dùng đến thuốc trị thương được? Nhưng kết quả là, bọn họ tìm người rất lợi hại, nhưng bên trại tạm giam đã có người đút lót,

không tài nào tuồn ra được chút tin tức gì, chỉ nói một câu là bố trí dựa theo quy định.

Nghe ngóng không được, đành phải đưa người vào xem.

Lúc này Triệu Bân là nghi phạm, chỉ có thể gặp luật sư, nên việc này giao lại cho Bàn Duệ.

Bàn Duệ thở dài, đưa bọc đồ đến địa điểm được chỉ định, sau đó vào phòng gặp. Kết quả Triệu Bân vừa đi ra liền dọa anh ta giật mình, giờ mới có mấy hôm chứ nhiều, sao mặt thẳng bé này lại tiêu tụy đến thế, đi cũng khập khiễng nữa. Anh ta lập tức hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì thế? Bọn chúng bắt nạt cậu sao?"

Triệu Bân tử thân sắp chết đến nơi rồi, hăn lớn thế rồi nhưng còn chưa gánh tội như vậy bao giờ. Nhưng bọn chúng trong đó cũng quá là lợi hại, hăn sợ nếu phản kháng thì sẽ bị đánh nên chỉ có thể nhẫn nhịn, cho đến lúc Bàn Duệ đến, lửa giận liền bộc phát.

"Không phải nói đã tìm người cho tôi rồi sao? Sao lại đưa tôi đến cái nơi đó hả? Anh có biết chúng ác thế nào không? Một ngày một trận lớn, còn đánh đấm nhỏ thì vô số kể. Chúng còn dám bắt nạt tôi làm nhục tôi nữa!"

Nói đến đây, Bàn Duệ thất kinh, "Bọn chúng đã làm gì cậu rồi?"

Triệu Bân không phải là kẻ ngu, vừa nhìn đã biết Bàn Duệ nghĩ sai, lập tức giải thích, "Không có đâu. Nhưng dù sao thì cũng là làm nhục tôi dữ lắm." Dĩ nhiên hăn không dám nói, dám người kia cướp chỗ hăn, để hăn đứng trong góc nhà cầu không được nhúc nhích, nói hăn chỉ hợp làm bạn với nhà xí, khỏi phải nhắc đến mỗi ngày có bao nhiêu đau khổ.

Bàn Duệ lập tức yên tâm, sau đó liền nói, "Chính xác là đã xử lý rồi, sắp xếp phòng 502 cho cậu đều là nghi phạm kinh tế, làm sao có thể lợi hại

vậy được chứ?"

Triệu Bân nghe thấy thế lập tức bùng nổ, "502 gì chứ hả, rõ ràng là 604. Các anh tìm người nào thế hả?"

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Triệu Bản vừa la, Bàn Duệ biết ngay là chuyện xấu.

Nhưng đây là người nhà họ Triệu đặc biệt tìm, nghe nói chức vị của người đó cũng không thấp, là ai dám làm như vậy chứ. Anh ta vội hỏi lại, "Là 604 sao? Vừa vào đã vào ngay 604? Ai đưa cậu đến?"

Triệu Bản cũng phát hiện ra vấn đề, thế là bao oan ức tức giận tuôn ra, đầu tiên là trả lời câu hỏi, "Chính là 604, tôi ở đó lâu thế rồi, làm sao có thể nhớ nhầm được. Là một nữ cảnh sát dẫn tôi tới, đẹp lắm, là cái ả chân dài ngực to ấy. Họ Lưu, tên gì thì không biết."

Bàn Duệ cũng không quen hết tên nhân viên bên kia, chỉ đành ghi nhớ đợi lát về điều tra thử, kết quả Triệu Bản bắt đầu nổi giận, mặc dù mấy ngày nay bị đám người kia hành hạ đủ kiểu, nhưng không có nghĩa hăn không thể bộc lộ uy phong trước loại tay sai như Bàn Duệ. Triệu Bản gần như gào thét lập tức, "Rốt cuộc anh có làm được việc hay không thế hả, loại chuyện này mà cũng có thể tính sai, anh có biết tôi ở trong đó chịu khổ thế nào không hả?"

Hăn vỗ bàn cái rầm, "Bọn chúng đều bắt nạt tôi, anh nhìn mấy chỗ tôi bị đánh đây này," Hăn xắn tay áo lên, để lộ cánh tay trắng hếu, và bên trên đó là từng cục máu đọng cực kỳ dọa người.

Bàn Duệ giật mình, anh ta đã theo nhà họ Triệu năm sáu năm, cũng đủ biết thiếu gia này là một người rất được nuông chiều - dù sao cũng là con trai độc nhất, ngay đến một khuê nữ cũng không có, chỉ có một mầm mống này. Không bàn đến những chuyện khác của bố cậu ta - Triệu Thiên

Vũ, nhưng quan hệ nam nữ lại rất đơn giản, đừng nói là con riêng, ngay đến một tình nhân cũng không có. Chiều chuộng đến tận trời.

Không nói việc gì khác, có ai thấy mời em họ nhà mình đến để chơi cùng con trai không? Ngay đến con của họ hàng xa thì vẫn là thân thích, cũng chỉ có nhà họ Triệu mới có thể làm như vậy.

Lập tức anh ta nói: "Dữ dội vậy mà không báo lên trên sao? Bọn chúng không thể ngang tàng như vậy được."

Làm gì có chuyện Triệu Bân chưa thử chứ, nhưng những vết thương này đều do bọn chúng ném hãn va phải vào thành giường, hãn tố cáo nhưng người ta không chịu thừa nhận, nói hãn đi không có mắt nhìn, tự làm mình sút mẻ, hãn gây âm cả nửa ngày cũng vô ích, đợi đến lúc không có người lại bị đánh một trận tới tấp, hãn cũng không dám nói lung tung nữa.

Triệu Bân cứ lầm bầm nói mãi, Bàn Duệ cũng biết nguyên nhân hậu quả rồi. Thấy thời gian đã sắp hết, mà anh ta cũng không chịu nổi nữa, liền kết thúc cuộc gặp mặt, vội vã về nhà họ Triệu nói chuyện này ra. Chương Nhã Tĩnh và Triệu Thiên Vũ đều có mặt, Chương Nhã Tĩnh vừa nghe thấy thế liền đứng ngồi không yên, phản ứng giống hệt Triệu Bân, đập bàn nói: "Đúng là làm càn, sao có thể ức hiếp người như vậy được chứ? Không được, tôi phải đi tìm bọn chúng."

Nhưng lại bị Triệu Thiên Vũ ngăn lại, Triệu Thiên Vũ bình tĩnh hơn bà nhiều, nói: "Hỏi thăm thân phận của cảnh sát họ Lưu này là gì trước đi đã." Chương Nhã Tĩnh nghĩ cũng phải, người bọn họ nhờ chức vị cũng không thấp, nếu theo những gì Triệu Bân nói, người vừa dẫn đến liền không nói hai câu đã lập tức đổi phòng cho thẳng bé, họ Lưu này đúng là lợi hại.

Triệu Thiên Vũ lập tức đi gọi điện thoại, khi quay lại thì mặt mũi rất khó coi, thấy Chương Nhã Tĩnh và Bàn Duệ đều đang ngồi đó nhìn mình,

ông ta chỉ có thể nói, "Thế gia cảnh sát, bố người ta là người đứng đầu trong thành phố, chuyện này không dễ làm rồi."

Chương Nhã Tĩnh đâu ngờ sẽ có loại chuyện này, lập tức nói: "Vậy phải làm sao bây giờ, Bân Bân phải bị giày vò ở trong đó sao? Bọn chúng đều bắt nạt thẳng bé đấy. Chuyện này không liên quan gì đến cảnh sát đó sao, liệu có thể... có phải do cô ta cảm thấy chúng ta không lo liệu không, hay là chúng ta đút lót đi?"

Triệu Thiên Vũ cũng không yên tâm con trai, suy nghĩ rồi nói: "Em đừng xía vào, anh tìm người mời một bữa. Để xem có thể nhờ cậy được không?"

Cao Ca cứ ở nhà ăn số bốn đến lúc đóng cửa, ông chủ tan làm lại nhìn thấy cô, mặt không thay đổi rời đi. Cao Ca cũng không bận tâm, xách đồ Lâm Thiển Thiển dọn dẹp cho mình, ngáp dài đi theo La Hải về - giữa chừng Tống Phi có chuyện nên La Hải đến thay.

La Hải lái xe đưa cô đến nhà Tống Phi, quả nhiên nơi này nghiêm ngặt hơn tiểu khu ình thường, đầu tiên La Hải phải ghi tên rồi cho biết số điện thoại của Tống Phi, lúc này mới được cho vào. Cao Ca chưa từng thấy thế bao giờ, nhìn rất tò mò, La Hải đi rồi quay lại nói, "Em cứ yên tâm ở đây đi, rất nghiêm ngặt, bất kể lái xe vào hay người đi bộ vào, cũng phải ghi danh nói rõ mục đích, gọi điện cho chủ bất động sản mới được cho vào. Đám côn đồ kia đừng mơ vào được."

Cao Ca yên tâm.

Nhà Tống Phi nằm ở khu không có thang máy, hẳn đã được xây từ mười mấy năm trước, có hơi cũ kỹ, nhưng giữ gìn không tệ, mặt tường trong hành lang đều trắng như tuyết, không có chữ viết bậy hay tờ bướm quảng cáo nào. Nhà anh ở tầng ba, lên lầu rồi Cao Ca vẫn chờ La Hải lấy chìa khóa - Tống Phi vẫn đang ở công ty luật chưa về, bỗng cửa bật mở ra.

Mẹ Tống hớn hở xuất hiện ở sau cửa, cười nói, "Cao Ca, chúng ta lại gặp nhau rồi." Sau đó giang tay ôm lấy Cao Ca. Cao Ca vô cùng bất ngờ, hưng phấn gọi một tiếng dì, chỉ hận không thể nhảy cẫng lên, "Sao dì lại ở đây?"

Giọng cô trong trẻo lại đầy vui sướng, thật sự rất hợp với trường hợp này. Ngay cả La Hải ở bên cạnh cũng cảm thấy, khó trách để Cao Ca làm người dẫn chương trình, đúng là dễ nghe.

Mẹ Tống đặc ý nói, "Đương nhiên là dì chủ động rồi." Đứng trong hành lang khó mà nói được, bà liền kéo Cao Ca vào phòng, đợi khi đóng cửa lại mới nói, "Hồi chiều Tống Phi có nói với dì là cháu sẽ đến đây, bên này an toàn, sau đó cũng bảo dì dọn đến đi. Dì nghĩ cũng phải, ở đây không ai có thể đi vào. Mặc dù an toàn, nhưng ngày ngày cháu còn phải đi học rồi tìm bằng chứng, không người chăm sóc không được, thế nên dì mới đến đây." Bà kéo Cao Ca vào nhà, "Căn nhà này là kiểu ba phòng một gian chính, một phòng sách, hai phòng ngủ, không có chỗ cho Tống Phi ở, dì đã đuổi thẳng bé đến phòng làm việc rồi, còn hai chúng ta ở đây."

Cao Ca cũng là người thông minh, cô vừa nghe liền biết đã có chuyện gì.

Thật ra cô vốn không muốn ở chung với Tống Phi lắm, không phải bắt bẻ gì, mà là cảm thấy không tiện. Một là cô vốn vương phải án cường hiếp, nếu để người khác biết chuyện trai gái ở cùng nhau, mặc dù không có gì thì vẫn sẽ bị viết thành sớ, huống hồ Tống Phi còn là luật sư của cô. Hai là thấy rất lúng túng, dù sao cũng là cô nam quả nữ.

Nhưng dù gì cô cũng không có chỗ có thể đi được nữa rồi, không có lựa chọn nên đồng ý. Không ngờ là Tống Phi lại suy tính chu đáo như vậy, anh lại gọi mẹ Tống đến. Cô không phải ngốc, gì mà không có chỗ chứ, chính là không tiện nên mới nói như vậy mà thôi, không phải có thể ở trong phòng sách sao? Một nơi lớn như vậy, làm sao không thể ở được. Huống hồ

đây là nhà của Tống Phi, e rằng trong phòng có rất nhiều đồ của anh, dọn ra ngoài mới không tiện.

Cô lên tiếng cảm ơn, nhưng mẹ Tống lại không để bụng, "Con gái đừng khách khí như vậy." Nói xong lại kéo cô đi đi lại lại khắp nơi, giúp cô dọn quần áo trải khăn giường, giống như ngoài việc đổi nhà ra thì lại quay về không khí của mấy ngày trước.

Nhưng đúng là ở đây rất tốt, chỉ ít đám côn đồ kia không vào lại được. Sáng sớm hôm sau, La Hải đến đón cô, nói sáng nay có hai gã muốn vào, nhưng bị cản lại, hỏi tìm ai thì chỉ đáp âm ờ, còn gây rối một hồi, kết quả có một chú đi ngang qua trực tiếp cho ăn đấm, dọa chúng chạy té mạng.

Cao Ca cảm thấy thật an toàn.

Còn về phần trường học, hôm qua Tống Phi đã chạy đến trường phòng ban tuyên truyền của Phan Kiếm, võ bản kháng nghị, nên hôm nay bài post nào trên BBS cũng đều bị xóa cả, trong sân trường tăng cường bảo vệ, đám người kia không tiếp tục gây chuyện được nữa.

Liên tục mấy ngày, Cao Ca đều đi học bình thường, Trương Manh cũng lên lớp đều đều, có điều bây giờ phòng ký túc xá bọn họ đã chia làm hai, Trương Manh ngồi chung với Lưu Mỹ Hà, còn Lâm Thiến Thiến giữ chỗ cho Cao Ca mỗi ngày. Có lúc Cao Ca thấy rất áy náy, mặc dù Lâm Thiến Thiến có bạn ở phòng khác chơi, nhưng đến tối lại chỉ có một mình, thật sự không biết cô ấy chung đụng thế nào.

Cao Ca có suy nghĩ thì đương nhiên sẽ nói ra, có điều Lâm Thiến Thiến nghĩ thoáng hơn cô, "Chung đụng gì chứ, trước kia cũng chỉ nói nhiều hơn mấy câu thôi mà. Bây giờ mình cũng không muốn nói với bọn họ, này nào mình cũng đọc sách tự học là được, mình nói cho cậu biết, kỳ này nhất định mình sẽ lấy học bổng."

Cao Ca vẫn còn áy náy, ôm tay cô ấy nói, "VẬY mình chúc mừng cậu, mời cậu ăn tôm hùm cậu thích nhất nhé, cho cậu no căng luôn!"

Ngày ngày cô đều đến nhà ăn số bốn như cũ, giờ đây gần như tất cả mọi người trong trường đều biết đến sự kiên trì của Cao Ca. Mới mấy ngày đầu còn có người đến góp vui, dĩ nhiên thỉnh thoảng cũng có người chỉ trích, nhưng sau đó lại không giống nữa. Chuyện thường thường là vậy, một khi có người giữ vững quyết tâm làm chuyện gì đó, có lẽ lúc đầu sẽ có người đùa cợt anh ta, nhưng dần dà về lâu dài, khi mọi người phát hiện không phải anh ta nói chơi, mà sẽ trở thành ồ thì ra anh ta thật sự có thể kiên trì như vậy thì sẽ im miệng. Nếu như người này kiên trì nữa, cuối cùng thành công, như vậy anh ta sẽ trở thành thần, trở thành "tôi có người bạn tôi có quen một người" đại thần trong miệng mọi người.

Tuy Cao Ca không thành công, nhưng cô cũng không từ bỏ.

Dù có mưa gió cô cũng không ngại đứng đó, vào từng thời khắc nói cho mọi người hay, tôi đang đợi nhân chứng ngày đó xuất hiện.

Cũng không phải là không có hiệu quả, chí ít trên Wechat của cô có phản ứng, đột nhiên vào một ngày có một dãy số xa lạ gửi đến một câu, "Ngày hôm đó bạn thật sự bất tỉnh đi ra, mình có nhìn thấy, nhưng xin lỗi thứ cho mình không dám đứng ra, cố lên!"

Đối với Cao Ca mà nói, điều này đúng là ngạc nhiên đầy mừng rỡ.

Hơn nữa, thái độ của ông chủ nhà ăn số bốn đối với cô đã thay đổi theo chiều hướng tốt hơn, ít nhất là có một ngày, buổi trưa rất nắng nóng, lúc ông ta đi xuống còn cầm một túi nylon có hai chai coca lạnh, không nói gì mà chỉ đặt dưới chân Cao Ca, sau đó mặc cho Cao Ca ở đằng sau gọi với cảm ơn, ông ta vẫn không quay đầu mà vội vã bước đi.

Tiến triển của vụ án cũng không được như ý cho lắm, mặc dù có video chứng minh Triệu Bản và Cao Ca đã xảy ra quan hệ tình dục, nhưng vấn đề

là, không có bằng chứng nào chứng minh đây là cưỡng hiếp. Bằng chứng này có yếu.

Dần dà, cuộc sống cứ trôi qua từng ngày, đã bắt đầu vào tháng mười một.

Ngày thu đã qua, mùa đông lại đến, Cao Ca từ mặc áo mỏng biến thành áo ấm, nhưng cuối cùng không có ai đứng ra nói, "Cao Ca, mình nhìn thấy, mình sẽ làm chứng cho bạn." cả. Không có! Từ sau lần cho cô coca, hình như ông chủ cũng không để ý đến nàng nữa, cứ như người ngày đó cô thấy là giả vậy. Mà phía bên họ Triệu cũng dừng hành động lại, có lần Lưu Mân lén nói với cô, Triệu Thiên Vũ đã phát hiện ra trò mờ ám của cô ấy, còn đặc biệt mời bố mình ăn bữa cơm, ý đại khái bảo là cho Triệu Bânsinh hoạt chút.

Mặc dù Lưu Mân vỗ ngực bảo mình đã nói năng vô cùng đanh thép với bố rằng, cô đây không phải là cáo mượn oai hùm mà là vì dân trừ hại, dù bố cô có khó chịu với cô thì cũng không cần phải nhận lời với bên Triệu Thiên Vũ, Triệu Bân vẫn bị nhốt ở phòng 604 ngày ngày bị ức hiếp, nhưng điều làm Cao Ca bận tâm chính là ngày lại ngày cứ trôi qua, liệu có thể thành công không? Có phải người chứng kiến vào ngày hôm đó rất ít không? Có phải thật sự sẽ không có ai đứng ra không? Có phải dù cô cố gắng như vậy, nhưng kết quả vẫn là uổng công không?

Mà ngày hôm nay, cô che ô đứng ở nhà ăn số bốn vào lúc tan tầm, bỗng Wechat điện thoại vang lên: "Mình nhìn thấy, mình đồng ý làm chứng."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Tại khoảnh khắc nhận được tin nhắn Wechat, Cao Ca lại ngẩn người.

Cô không hưng phấn hét to như dự tính mà cũng không thất thố khóc lóc, cô chỉ đứng ở nơi đấy, mãi một hồi lâu vẫn không nhúc nhích.

Mưa tháng 11 mang theo giá lạnh rơi xuống ô che, phát ra tiếng lộp bộp lộp bộp. Cô thể cô cứng lại dưới tiếng động này. Trong phút chốc đầu óc cô trống rỗng, rồi sau đó bắt đầu từ ngày bị cưỡng hiếp, từng hình ảnh cứ tuôn trào như lũ cuốn, tràn ngập trong đầu cô.

Triệu Bản không thừa nhận, Trương Manh làm nhục, bị hắt canh ở trong nhà ăn, bị chửi tiếp khách ở trên mạng. Chỉ mới mười mấy ngày ít ỏi, nhưng lại là những ngày tháng trôi qua chậm nhất trong đời cô, tất cả mọi người đều thấy cô mạnh mẽ, cô không chút sợ hãi, cô có dũng khí cô dám đối mặt, cô như kẻ điên kẻ ngốc thà để danh tiếng bị bôi xấu cũng phải đưa Triệu Bản ra trước pháp luật cho bằng được, cô biết chắc chắn có người đang chê cười cô nghĩ không thoág, nhưng không ai biết được, cô làm thế nào để trụ vững đến bây giờ.

Đúng thế, các người chỉ chăm chăm nhìn bề ngoài, chứ mấy ai biết được cô sợ hãi cô lo âu cô căng thẳng không được ai trợ giúp đến nhường nào.

Tin nhắn này chỉ thừa thớt vài chữ, nhưng lại khiến từng giọt nước mắt cô nhỏ xuống. Không phải là than vãn khóc lớn, mà chỉ nhỏ xuống từng giọt từng giọt, hòa cùng nước mưa trên mặt đất, cuối cùng biến mất trong đất bùn.

Cô như vì tin nhắn này mà chi hết ra tất cả công sức, mọi người chỉ thấy được bùn đất ẩm ướt, chứ không bao giờ nghĩ rằng đó là do quá trình vật lộn đổ máu thế nào mới hình thành nên.

Một lúc sau cô mới có thể cử động, dùng bàn tay lạnh cóng gõ từng chữ một, đầu tiên là cảm ơn. Sau đó lại muốn biết đối phương biết những gì, nhưng lại nhẫn nhịn, cô sợ mình sẽ dọa đối phương. Gõ ra một chữ lại xóa bỏ đi, gõ rồi lại xóa, không biết qua bao nhiêu lần, cô mới gửi đi tin nhắn, "Cảm ơn, chúng ta có thể gặp mặt được không?"

Mưa càng lúc càng lớn, từ phía xa, La Hải lái xe đến. Vì tránh cho mưa bắn lên sinh viên nên anh ta cũng không lái nhanh. Cao Ca vừa nhìn chiếc xe kia, vừa thầm cầu nguyện: Mau trả lời tôi đi, xin cậu đấy, nhất định phải trả lời tôi.

Xe từ từ lái đến, Cao Ca giờ cao ô lo lắng nhìn điện thoại, cũng không biết có phải đối phương đã vội vã rời đi rồi không, hoặc là không nghe thấy nên mới không nhìn thấy tin nhắn. Lúc này cô rất buồn, nếu có thể biết người ta đã xem tin nhắn được hay không thì đúng là tốt quá.

La Hải giương ô chạy xuống, nói với cô: "Đứng ngay ra đó làm gì thế, mưa lớn như vậy, em cũng ướt đẫm cả rồi, mau lên xe đi."

Ngoài tờ rơi mã QR ra thì cũng chẳng có gì nhiều nhận. La Hải một tay cầm lấy, giục Cao Ca đi mau, Cao Ca nhìn điện thoại, đành từ bỏ đi lên ngồi vào ghế phụ. La Hải cất đồ xong thì đi vòng qua đầu xe, mở cửa ra, vừa cụp ô vừa ngồi vào trong, chợt đúng lúc này, Wechat của Cao Ca vang lên.

Anh ta không để ý, vẫy vẫy ô rồi cất đi, đóng cửa lại. Còn chưa kịp thắt dây an toàn thì anh nghe thấy Cao Ca kích động gọi tên anh, "La Hải!"

La Hải ngẩng đầu lên theo bản năng, lúc này anh ta mới thấy không biết mắt Cao Ca đã đỏ bừng từ lúc nào, hình như là vừa khóc xong. Anh ta

định hỏi sao thế, lại có người bắt nạt cô à, thì nghe thấy Cao Ca kích động nói: "Có người liên lạc với tôi, cậu ta nói cậu ta nhìn thấy, cậu ta đồng ý làm chứng. Cậu ta hẹn tôi ngày mai gặp mặt."

La Hải gần như lập tức phấn khởi, hô to a một tiếng, sau đó mới hỏi: "Vừa nhận đến sao? Có thật không? Quá tốt rồi! Quá tốt rồi!" Ngày ngày anh ta đi theo cạnh Cao Ca, không ai hiểu rõ Cao Ca mỗi ngày hơn anh ta, trường học này thật sự tốt sao? Đây là nơi Cao Ca bị cưỡng hiếp, đây cũng là nơi Cao Ca nêu cao tên tuổi, mỗi người ở nơi này đều biết cô, mỗi người cũng đều biết cảnh ngộ của cô ấy, dưới cái nhìn của muôn người, bọn họ nhìn cô bị ăn hiếp, nhìn cô bị nhục mạ, đây không phải là điều mà một cô gái bình thường có thể kiên trì nổi, huống hồ, còn luôn cố thủ ở nhà ăn số bốn!

Anh ta không kìm nén được hưng phấn, nói với Cao Ca: "Nói... nói với luật sư Tống đi, chắc chắn anh ấy sẽ mừng lắm. Không được, đợi tôi hai phút, tôi đánh một bộ quyền đã, trời ơi, cuối cùng cũng có thể trút giận được rồi!"

Anh ta gần như không chút do dự xuống xe ngay, luyện quyền trong cơn mưa, Cao Ca ngồi trên xe nhìn dáng vẻ của anh ta, không nhịn được vừa khóc vừa cười. Khi Tống Phi nhận được điện thoại thì bị hù dọa, ra sức hỏi: "Em sao thế? Nói chuyện đi. Đừng để anh sốt ruột, nói gì đi."

Lúc này Cao Ca mới nói: "Luật sư Tống, có người chịu làm chứng rồi."

"Tốt quá, thế thì thuận lợi rồi, lần này có thể phê chuẩn bắt người được rồi, em đúng là lợi hại. Em đang ở trong xe hả? Mưa rồi, mau về nhà đi, anh sẽ chờ em ở nhà."

Giọng của Tống Phi không kích động như La Hải, giọng anh khá hòa nhã, nhưng Cao Ca biết anh rất vui mừng, trong những ngày qua, ngoài

chính bản thân cô kiên trì thì Tống Phi bỏ ra rất nhiều công sức. Bất giác nét mặt cô cũng dịu dàng theo, "Vâng!"

La Hải đánh quyền xong liền lên xe, phóng nhanh trên con đường mưa ướt, lái về tiểu khu. Đợi khi Cao Ca lên lầu vào phòng, phát hiện đúng như dự đoán, cả Tống Phi lẫn mẹ Tống đều ở đây. Mẹ Tống mở cửa, mặt tươi rói dắt cô đi vào, ôm cô một cái, "Rốt cuộc cũng chờ được rồi, dì sẽ làm đồ ngon cho cháu. Nhanh thay đồ đi nào, đừng để bị cảm."

Cao Ca gật đầu bước vào trong, liền trông thấy Tống Phi đứng giữa phòng ăn và phòng khách - không biết là có phải đi ra đón cô không, cô gọi một tiếng luật sư Tống, Tống Phi quay đầu sang nhìn cô, nói: "Ngày mai anh đi cùng em." Không có gì yên tâm hơn điều này cả.

Giờ hẹn là vào lúc bảy giờ sáng hôm sau, không biết là để phòng quá nhiều người hay là vì phù hợp với thời gian của cậu ta. Từ sáng sớm Cao Ca và Tống Phi đã chuẩn bị xong, lúc ra khỏi cửa, mẹ Tống còn đặc biệt dặn dò, "Nhớ trò chuyện tử tế với người ta đấy." Vốn La Hải cũng muốn đi, nhưng Tống Phi thấy nếu có nhiều người quá thì sợ đối phương không muốn, bèn để anh ta ở lại văn phòng luật sư.

Để phòng ngừa người của nhà họ Triệu theo dõi, hai người bọn họ lái chiếc Santana mượn của chú Lưu hàng xóm, cửa xe kéo kín, ra khỏi tiểu khu liền chạy thẳng đến phía Tây thành phố. Địa điểm hẹn gặp không phải là quán cà phê mà là một công viên bên cạnh hồ nước ở thành phố Tần, nói là sau khi vào đó có một quảng trường nhỏ, bọn họ sẽ gặp nhau ở đó.

Lúc đến nơi chỉ mới sáu giờ bốn mươi lăm phút, trời hơi âm u, chỗ bên này khá hẻo lánh, cũng không có du khách gì. Tống Phi dừng xe ở ngay cổng, theo Cao Ca đi vào, vì công viên không lớn lắm nên rất nhanh đã đến quảng trường nhỏ kia, lúc này đã sáu giờ năm mươi lăm phút, vẫn không một bóng người.

Cao Ca bèn nói với Tống Phi, "Hay anh lên xe trước đi, chỉ sợ bạn ấy thấy anh không dám đi ra."

Tống Phi cũng không muốn để một mình Cao Ca đợi ở nơi trống trải thế này, nhưng cũng chẳng có biện pháp nào khác, chỉ đành dặn cô, "Không được để điện thoại rời khỏi người, có chuyện thì gọi cho anh ngay, hét to cũng được, công viên này không lớn, anh có thể nghe thấy."

Cao Ca đáp vâng, lúc này anh mới rời đi.

Đúng như dự đoán, Tống Phi đi chưa được hai phút thì Cao Ca nghe thấy có một giọng nữ gọi cô, "Cao Ca?!"

Cô đột ngột quay đầu lại, nhưng lại phát hiện ra đó là một cô gái rất trẻ. Cô có chút ấn tượng với cô ấy, cô... cô bé này không phải là nhân viên của nhà ăn số bốn sao? Vì dáng dấp đẹp nên lúc cô ấy mới đến làm, có rất nhiều nam sinh đều chạy đến nhà ăn số bốn ăn cơm, chỉ vì muốn gặp cô ấy, có một thời gian bọn họ còn gọi cô ấy là Tây Thi nhà ăn.

Cao Ca không ngờ sẽ lại là cô ấy. Nhưng nghĩ một lúc lại cảm thấy đúng, loại chuyện này, sinh viên làm sao biết mà để ý được, chỉ có nhân viên mới có thể thường xuyên để ý đến chuyện trong phòng ăn.

Cô lập tức đáp lại, "Đúng, là tôi. Là cô gửi Wechat với tôi, nói mình nhìn thấy cảnh ngày hôm đó sao?"

Cô gái đó đứng xa, cũng không đến gần, gật đầu nói: "Tôi nhìn thấy. Ngày hôm ấy tôi chính là phục vụ phòng bao đó, có thể cô không để ý đến tôi, nhưng cô vừa vào là tôi đã để ý ngay rồi, tôi đã xem rất nhiều chương trình do cô dẫn nên nhận ra cô."

"Cô cũng nhìn thấy ư?" Cao Ca gần như muốn hỏi ngay, nhưng rồi đành phải dè nén lại.

"Có thấy, nhưng cũng không hẳn là thấy hết." Cô gái ấy nói, "Có thể bọn họ không để ý, tôi đưa thức ăn xong liền đứng ở cửa, chính là ở một bên cửa lớn ấy, mấy người không thấy tôi mà tôi cũng thấy mọi người, nhưng tôi lại nghe thấy mọi người trò chuyện, đây là vì tiện cho phục vụ."

"Ngày hôm đó cô đi vào, có người hỏi cô uống coca sprite hay sữa chua, cô nói là sữa chua. Sau đó hẳn ta nói xin lỗi cô trước, rồi lại bảo muốn cùng cô làm bạn, uống cạn hai ly rượu trắng. Tiếp đến tôi lén nhìn vào trong, thấy cô uống một hớp sữa chua rồi cả người rơi vào mê man, ngồi trên ghế lắc lư qua lại, cuối cùng ngã vào trong ngực Triệu Bản. Đúng rồi, cô bạn gái của cô còn hét lên nữa, lập tức nam sinh ngồi cạnh cô ấy mới hung dữ đe dọa, nói nếu mày dám hét tao sẽ cưỡng hiếp mày. Rồi cô ấy im miệng không nói gì nữa."

Lúc này Cao Ca mới biết vì sao Trương Manh lại không chịu nói ra, thì ra Tống Gia Cường đã sớm có đề phòng.

Cô gái ấy nói tiếp: "Sau đó Triệu Bản đỡ cô đi ra ngoài, hẳn ta cao nên để đầu cô dựa vào trên vai mình, còn Tống Gia Cường và Trương Manh thì đi hai bên, thật ra đã lâu như vậy mà cô vẫn chưa tìm được nhân chứng cũng có nguyên nhân cả, vốn bọn họ cũng không thấy rõ, đâu ai dám tùy tiện đi xác nhận đâu."

Nói đến đây, Cao Ca có chút đề phòng lo lắng, dù cô biết nếu đã đến đây tức là đã có ý định, nhưng cô vẫn lo lắng, "Vậy cô có bằng lòng không?"

"Tôi vốn không muốn." Cô gái ấy nói thẳng, "Tôi biết Triệu Bản là người thế nào, nhà họ Triệu rất lợi hại. Tôi chỉ là một cô gái nông thôn, không tiền không thế, sợ hẳn ta trả thù. Nên tôi mới mãi không chịu nói ra. Nhưng tôi đã xem video cô bị hắt canh, còn nhìn thấy mấy chữ phun sơn trên tường nữa, tôi còn biết mỗi ngày cô đều đi học, mỗi ngày đều đến dưới nhà ăn số bốn, muốn lấy lại công bằng cho bản thân. Tôi đúng là sợ thật,

nhưng tôi lại cảm thấy, đều là phận con gái với nhau, nếu như đến chuyện này mà ngay cả phụ nữ còn không giúp phụ nữ, nếu cô cố gắng đến thế mà không thể thành công, vậy há chẳng phải bọn họ được đà muốn thế nào là làm thế ấy sao?"

Cô ấy nói: "Nên tôi suy nghĩ nhiều ngày, cuối cùng quyết định liên lạc với cô. Tôi đồng ý làm chứng cho cô, cô là một cô gái tốt, nhưng lại phải chịu oan, tôi không thể vờ như không thấy gì được, mà lương tâm tôi cũng không cho phép làm điều ấy."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Cô gái đó tên là Trần Kiều.

Là cái tên rất phổ thông, nhưng lại hết sức vĩ đại.

Cao Ca nói chuyện với cô ấy một lúc, cô ấy cũng đồng ý đến đồn cảnh sát, chỉ là không muốn để lộ thân phận của mình, dù sao cô ấy vẫn còn đang làm việc ở trong trường, sợ nhà Triệu Bản sẽ gây chuyện.

Đây cũng là lẽ thường tình, chính Cao Ca đã được lĩnh giáo mức độ điên của nhà họ Triệu rồi, như Trần Kiều đã nói, không có một cô gái nào lại bằng lòng nhìn một cô gái khác bị đối đãi như vậy cả, cho dù tự mình đến làm chứng thì Cao Ca cũng không hy vọng sẽ ảnh hưởng nhiều đến Trần Kiều.

Cũng may là Cao Ca không hiểu chuyện này lắm, nhưng Tổng Phi lại rất rành, vốn nhân chứng cũng có thể xin được bảo vệ, hưởng hồ bố Tổng Phi lại còn trong hệ thống này, dù không thể làm việc vì tình riêng nhưng nếu muốn lo liệu thì vẫn được.

Trần Kiều nhanh chóng theo Cao Ca đến đồn cảnh sát, Mạnh Lỗi đích thân dẫn đội lấy lời khai, lúc ghi chép Cao Ca không đi theo, còn Tổng Phi ở bên cạnh cô. Cô chưa từng hồi hộp và run tay như thế bao giờ, nhưng vào lúc này lại căng thẳng run run đến thế, đầu ngón tay cô lạnh như băng, mặc dù Tổng Phi đã đưa cho cô một ly nước nóng sưởi ấm nhưng cũng không có hiệu quả lắm, cô vẫn không ngăn được căng thẳng.

Tống Phi thấy cô như thế, bèn đứng dậy nói với Cao Ca: "Chúng ta đi ra ngoài đi."

Anh dứt lời, Cao Ca ngẩng đầu lên, thậm chí ngay đến ánh mắt cũng ngỡ ngàng, hỏi một tiếng, "Hả?"

Điều này khác hoàn toàn với Cao Ca trong những ngày qua.

Tống Phi dứt khoát lấy ly ra khỏi tay cô, lập lại lần nữa, "Chúng ta ra ngoài đi dạo đi, đợi ở đây chỉ thêm căng thẳng."

Thật ra Cao Ca cũng không biết nên làm gì, mọi người bây giờ đều nghiện điện thoại, hễ không có chuyện gì làm là lại cúi đầu lướt điện thoại. Lúc chưa xảy ra chuyện, cô cũng thích như thế, nhưng rồi sau đó cô lại chẳng thể xem nổi nữa. Mới đầu là do trong lòng buồn phiền, không xem nổi, sau đó cô có quá nhiều chuyện nên không có thời gian xem, còn bây giờ lại quay về những ngày vừa bắt đầu đó, cô ngồi ở đây, thật ra cũng chẳng làm được gì.

Cao Ca biết Tống Phi có ý tốt, cô không khỏi nhìn về phía phòng thẩm vấn - dù vốn không thấy được, cuối cùng đứng lên theo Tống Phi đi ra ngoài.

Ngoài ngày đầu tiên hai người bọn họ gặp mặt ở sở luật sư để ký hợp đồng, Cao Ca mời Tống Phi một bữa thì hai người bọn họ cũng chưa từng một mình đi với nhau.

Khu gần đó khá là náo nhiệt, sau khi ra ngoài Tống Phi nhìn quanh rồi chỉ vào một cửa hàng tổng hợp ở bên cạnh nói, "Đi thôi, đã đến đây rồi thì em chọn giúp anh, mua cho mẹ anh áo len mùa đông. Hình như lần trước bà từng bảo là muốn một chiếc màu cà phê nhạt."

Nói đoạn, cũng không chờ Cao Ca đồng ý, anh đã sải bước đi vào trong tiệm. Người này dáng cao chân dài, bước chân lại lớn, gần như không

đến mấy giây là đã đi ra ngoài. Cao Ca có muốn từ chối cũng không được, huống hồ với những việc giúp Tống Phi, cô gần như không từ chối bao giờ.

Tống Phi nghe thấy tiếng bước chân chạy thì đi chậm lại, đợi Cao Ca sóng vai với mình thì bước đi theo tốc độ của cô.

Bây giờ là lúc dễ trò chuyện về một vài đề tài thoải mái nhất. "Em có quen thuộc với bên này không?"

Cao Ca lắc đầu, "Em không rõ lắm, ở đây cách trường khá xa nên không đến đây."

Tống Phi xắn tay áo lên nói, "Vậy để anh giới thiệu với em, chắc em không biết, hồi còn bé là anh lớn lên ở đây đấy. Nhìn đằng kia kìa, "Anh chỉ vào một tiểu khu cũ kỹ bên cạnh, nhà gạch đỏ cao năm tầng, nhìn có vẻ đã được ba bốn mươi năm, "Ở đó ban đầu là tiểu khu của viện kiểm sát, căn nhà đầu tiên của anh chính là ở đấy. Là căn nhà ở đằng sau lộ ra một góc đó đó."

Cao Ca lập tức nhìn theo, thật ra cũng không thấy nhiều lắm, chỉ là hiểu kỳ mà thôi.

Tống Phi liền nói, "Anh ở đây đến năm mười lăm tuổi rồi mới chuyển đến căn nhà mà em đang ở đây. Trước kia ở đây không được sầm uất như bây giờ, thật ra trước kia cửa hàng tổng hợp ở trước mặt là nhà máy cơ giới, hồi nhỏ anh thường xuyên cùng bạn học nhảy tường vào đó tìm sắt chơi. Không ít lần anh bị bố đánh vì chuyện này."

Cao Ca vô cùng ngạc nhiên, "Anh lợi hại như vậy mà còn bị ăn đòn sao?"

Tống Phi nghe thế liền vui vẻ, vắn người vừa đi vừa nói với cô, "Em sai rồi, nghịch ngợm thì từ bé ai chẳng có, không liên quan đến chuyện

khác. Anh nói cho em biết, em có biết hồi bé anh thích làm chuyện gì nhất không?"

Cao Ca cũng có tiếp xúc với bạn học nam nên nghĩ một lúc rồi đoán, "Bỏ nhà ra đi?"

Tống Phi liền cười nói, "Chưa đến mức đó đâu. Hồi nhỏ anh xem Tây Du Ký nhiều lắm, là bản truyện hình ấy. Nên ngày ngày đều muốn làm mỹ hầu vương, sau đó dụ dỗ mấy đứa bạn của anh làm khi con, gọi anh là đại vương. Rồi không phải nếu biểu hiện tốt thì sẽ chia phần thưởng sao? Anh lục tìm ở nhà, cảm thấy không có gì đẹp cả, thế là đem đôi bông tai vàng của mẹ anh đi phá. Đó là một đôi trang sức vàng của bà ấy."

Cao Ca không thể tưởng tượng nổi, "Rồi có tìm được không?"

"Không có." Tống Phi nói, "Đồ nhỏ quá, lúc đó anh mới năm tuổi, anh không hiểu chuyện mà bạn anh cũng thế, chơi xong rồi cũng chẳng biết ném đi đâu. Mãi vẫn không tìm được, tối hôm ấy anh còn nghe thấy mẹ khóc."

Tống Phi chỉ vào quảng trường nhỏ ở trước mặt, "Còn ở đây, hồi trước không được tốt thế đâu, chỉ là một bãi đất trống mà thôi, còn thường xuyên có đồng cát nữa, anh ngồi trên cát làm mỹ hầu vương. Có điều," Anh nói, "Sau đó anh lên đại học, chuyện đầu tiên khi anh đi làm kiếm tiền chính là mua một bộ trang sức vàng cho mẹ anh, có thể em không để ý lắm, bà vẫn luôn mang sợi dây chuyền vàng kia, cũng phải mười năm rồi. Chính là do anh mua."

Sau đó nghe thấy anh tổng kết một câu, "Nên nghiêm túc chỉ là biểu tượng thôi, thật ra anh rất ấm áp."

Dứt lời, an liền sai bước đi về phía trước, Cao Ca đứng ngẩn tại chỗ một lúc, cũng không biết Tống Phi có ý gì, chỉ có thể vờ như nghe không hiểu mà đuổi theo.

Rất nhanh đã đến cửa hàng tổng hợp, Tống Phi còn mua cho cô một ly trà sữa, hai người cùng đi dạo tiệm đồ len ở tầng năm. mẹ Tống Phi hơi mập, nhưng dáng rất đẹp, cũng trắng nữa, Tống Phi khá là giống bà ấy, nên quần áo cũng dễ mua.

Tống Phi đưa cô đi dạo xong toàn bộ năm lầu, tìm được hai món đồ vừa ý rồi để Cao Ca chọn, thật ra sau khi lên đại học, Cao Ca vẫn thường mua quần áo cho mẹ cô nên cũng coi như là có kinh nghiệm, chiếu theo sở thích của mẹ Tống mà chọn được món không có khả năng kim cương.

Tống Phi cầm lấy đi tính tiền, còn nói thêm một câu, "Anh mà nói là em chọn thì chắc chắn mẹ anh sẽ vui lắm."

Cao Ca muốn nói do anh tặng, không cần phải nói cô vào. Nhưng lời chưa ra khỏi miệng thì chuông điện thoại của Tống Phi vang lên. Anh rất tự nhiên đưa túi quà cho Cao Ca, nói, "Là Lưu Mân." Rồi nghe điện thoại.

Anh vừa nhắc đến chuyện này, Cao Ca mới nhớ ra ban nãy còn căng thẳng mà, kết quả để Tống Phi dẫn ra ngoài nói chuyện rồi mua đồ đã làm cô quên bống đi, không còn căng thẳng nữa, ngay đến đầu ngón tay cũng đã lấy lại độ ấm. Có điều vừa nhắc đến vào lúc này, cô lại căng thẳng.

Điện thoại của Tống Phi rất tốt, không hề nghe lỏm được chút nào, Cao Ca chỉ thấy anh nói, thế à, tôi biết rồi, được, tôi sẽ chuyển lời với cô ấy, còn nội dung thì không biết.

Đợi chừng hai phút Tống Phi mới cúp máy, nghiêng đầu sang thì thấy Cao Ca đang hồi hộp nhìn anh, chỉ còn thiếu nước viết hai chữ "kết quả?" lên mặt.

Vì vậy mà anh nhìn trái phải một chút, lúc này đã ra khỏi tiệm, không có ai để ý đến bọn họ, bấy giờ anh mới mỉm cười, nói với Cao Ca, "Được phê chuẩn bắt giữ rồi."

Cao Ca cứng người, rồi đột nhiên lấy tay bịt miệng, dưới sự không kịp đề phòng của Tống Phi mà nước mắt tuôn trào, gần như trong chớp mắt đã chảy thành sông.

Tống Phi nhìn cũng khó chịu, nhưng anh lại không thể ôm được, chỉ đành đưa khăn tay cho cô rồi an ủi, "Thời gian vất vả đã qua rồi, cứ khóc cho thỏa đi."

Tại nhà họ Triệu.

Tin tức bắt giam gần như đánh cho người nhà họ Triệu đến choáng váng. Vụ án này cứ dậm chân tại chỗ từ lâu, khi đó Bàng Duệ có nói hiện tại vụ án này rất khó làm, theo lời của anh ta thì mặc dù có thể chứng minh tban và Cao Ca xảy ra quan hệ tình dục, nhưng cũng không thể chứng minh được tban cưỡng hiếp. Dẫu sao ai ai cũng biết tban theo đuổi Cao Ca, giữa nam nữ đang trong trạng thái theo đuổi có xảy ra quan hệ cũng là rất bình thường. Hơn nữa lại nói, bọn họ còn dựng chuyện Cao Ca đi tiếp khách, hơn nữa trong quá trình tban theo đuổi có tặng rất nhiều món quà quý giá, mặc dù Cao Ca không nhận trực tiếp, nhưng loại chuyện này có ai mà nói rõ được.

Cho nên, nếu như không có bằng chứng đanh thép chứng minh lúc ấy Cao Ca bị đưa đi là không tình nguyện thì không có cách nào quyết định tban cưỡng hiếp được.

Mà cái gọi là chứng cứ quan trọng ấy, đơn giản chính là có nhân chứng thấy tận mắt, Trương Manh đang bị khống chế nên không thể nào tùy tiện nói bậy bạ được, còn ông chủ của nhà ăn số bốn càng là người thông minh, hồi đầu đã nói là tưởng bọn họ là người yêu đi với nhau nên không để ý. Như vậy thì còn có ai vào đây nữa?

Triệu Thiên Vũ hỏi Bàng Duệ, "Phê chuẩn bắt giữ rồi thì sẽ thế nào?"

Bàng Duệ liền nói, "Được chuyển đến tòa án, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì trong vòng hai tháng sẽ tiến hành xét xử."

Chương Tĩnh Nhã vừa nghe thế liền cuống cuống lên, bật dậy ngay, "Không được, không để để Bản Bản bị phán xử được, như thế thì hủy hoại cả đời thăng bé mất. Năm nay thăng bé mới bao nhiêu tuổi chứ, hai mươi thôi đấy, nếu bị xử tội, không cần biết là mấy năm cả, nếu ra tù sẽ phải công tội danh đấy, làm sao mà thân thiết được, nhất định người môn đảng hộ đối sẽ không chịu. Hơn nữa người trong công ty anh ấy, rách việc là cứ gườm gườm mà nhìn, nếu Bản Bản bị kết án thì chắc mẩm sau này sẽ có kẻ không phục nó."

Triệu Thiên Vũ chỉ có một đứa con trai này, làm sao có thể không đau lòng được chứ, bèn hỏi Bàng Duệ, "Có biện pháp nào khác không?"

Bàng Duệ nói, "Chuyện này hơi khó, chắc hẳn bọn họ sẽ xin bảo vệ nhân chứng, che giấu tin tức của nhân chứng đó. Quản trị Triệu, thật ra thì quan trọng nhất vẫn là xem ông có thể tìm được thân phận của nhân chứng này không đã, nếu như hẳn phản cung thì dĩ nhiên không thể xử án được. Hơn nữa còn có thể hòa giải. Mặc dù án hình sự sẽ không rút đơn kiện chỉ vì thỏa thuận riêng thành công, nhưng thái độ của Cao Ca đối với việc cân nhắc mức hình phạt rất quan trọng, thật ra cũng có thể tiến hành song song, một là để kịp chuẩn bị, hai là để bọn họ mất cảnh giác."

Triệu Thiên Vũ không đưa ra ý kiến gì, chỉ hỏi một câu, "Lần trước bảo anh tìm bố mẹ Cao Ca, anh đã tìm được chưa?"

Bàng Duệ nói, "Ông yên tâm, đã tìm được rồi, hôm qua đã phái người đến, chắc giờ bên kia mọi người đều đã biết cả rồi. Đã hỏi qua điều tra bố mẹ cô ta rồi, là người rất truyền thống cổ hủ, ông yên tâm, nhất định có thể khuyên được Cao Ca."

Tại nhà Cao Ca.

Mẹ Cao vừa khóc vừa dọn đồ đạc, Cao Vu Thành ở bên cạnh bèn nói, "Hay là gọi cho con nó đi, hỏi xem đã xảy ra chuyện gì. Chứ đột nhiên đến như vậy, cũng không tốt lắm."

"Không tốt cái quý!" Mẹ Cao mắng nói, "Con bé mà muốn thì đã chịu nói rồi, chuyện xảy ra lâu như thế, nó còn gọi mấy cuộc nữa, nhưng sao không nói? Nó thì không muốn nói gì. Không ngờ chúng ta lại biết, nói với con bé có mà để nó không cho chúng ta đến ấy. Con nhóc thối này, chuyện lớn như vậy mà cũng không bàn bạc với nhà, sao chứ, tôi phải đến đấy, nếu không con bé sẽ thua thiệt mất. Ông cũng phải đi đi, tăng thêm thanh thế."

Cao Vu Thành không còn cách nào khác, gật đầu nói: "Được rồi. Nghe bà đấy. Đi thì đi nhưng đừng có giận, con nó chịu oan ức lắm rồi."

Mẹ Cao ừ đáp, "Tôi biết rồi."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Lúc Cao Ca nhận được điện thoại thì bố mẹ cô đã đến thành phố Tân.

Hôm nay là chủ nhật, cô không có tiết nên ở nhà đọc sách, kẹp điện thoại nghe mẹ dùng giọng điệu rao bán chào hàng mà hàm hè nói: "Bố mẹ đã đến ga tàu rồi, sẽ đến trường con ngay đây, tối nay con đừng có ăn trước đây, ăn cơm với mẹ. À đúng rồi, con đến nhà khách của trường đặt phòng đi, tiện nghi nhất là được, bố con cũng đến đây, hai người ở."

Sau khi xảy ra chuyện Cao Ca cũng có gọi cho mẹ, nhưng không phải là vào thời điểm mới xảy ra, phải bốn năm hôm sau mới gọi. May mà bình thường cô rất bận, vừa lên lớp vừa học bài lại đi làm thêm kiêm làm MC, bình thường gọi điện cũng không cố định lắm. Bố mẹ cô cũng không nghi ngờ gì.

Lúc đó cô tìm một nơi rất yên tĩnh, khống chế cảm xúc nói với họ hai câu, nhưng chỉ mới có hai câu thì cô lại không nói thêm được gì nữa, không phải cô muốn bộc lộ ra tâm tình ấy, mà là... cô không nhin được.

Cô thật muốn nhào vào lòng mẹ òa khóc một trận. Cô rất muốn bố giống như xưa giáo huấn cậu bé cứ giật tóc đuôi sam của cô, ra mặt thay cô. Nhưng lại không được.

Bọn họ không tính là cao tuổi, nhưng lại vì cuộc sống mà bốn ba quá nhiều. Tất cả hy vọng của họ đều đặt lên người cô. Hai người họ vừa không đủ sức lại tràn ngập hy vọng, cô nói như thế thì có gì hữu dụng chứ, trái lại còn phá vỡ lý tưởng trường học của họ nữa.

Nhưng hôm nay, nghe giọng mẹ là Cao Ca biết, hẳn bọn họ đã biết được gì đó rồi, dù cô luôn giấu diếm nhưng dấu gì cũng là người không muốn lừa gạt. Tống Phi đã sớm báo cô liên lạc với bố mẹ, cô ngốc nghếch lại cứ cố chấp kiên trì, nhưng rất rõ ràng, điều này là vô dụng.

Cô dẫn lại cảm giác cay cay nơi chóp mũi, nói với mẹ rằng: "Mẹ à, con không ở trường nữa, mẹ đừng đến đó nữa. Hai người đợi con một lát, con ra ga đón bố mẹ."

Mẹ Cao nghe thế cũng không hỏi nhiều, trực tiếp trả lời: "Bố mẹ đang ngồi ở cửa KFC ngay ga đây, con đến đi, đừng tìm nhầm chỗ đấy."

Cao Ca vừa mặc quần áo vừa dặn dò, "Trời nóng thế này, bố mẹ cứ vào trong ngồi chờ đi."

Mẹ Cao đáp lại, "Không mua thì vào làm gì! Được rồi, con không cần để ý." Nói đoạn liền cúp máy.

Bố Cao Ca là Cao Vu Thành ngồi bên nghe nói chuyện điện thoại, thấy bà cúp máy liền hỏi: "Sao con bé lại không ở trường nữa thế, sinh viên như nó không ở trường thì ở đâu? Bà không hỏi con nó sao?"

Mẹ cao liếc ông ấy, "Chuyện cũng đã lan đến chỗ chúng ta rồi, chắc chắn người trong trường đều biết cả. Ở thế nào được nữa? Ông nói xem ở thế nào hả? Ông cũng không chịu động não đi. Thôi, cứ ở đây đợi đi, tôi nói cho ông biết, đợi lát nữa con tới thì để tôi hỏi, ông bớt chen miệng vào đi."

Cao Vu Thành bèn nói, "Con gái tôi tại sao tôi không thể nói thêm vào?"

Mẹ Cao liền trả lời, "Tối qua ông lại đến chỗ mẹ mình rồi phải không, ông chưa nói gì với mẹ đúng không, cả chuyện bọn họ đến tìm cũng chưa nói đúng không. Tôi nói với ông, từ khi Cao Ca ra đời là mẹ đã không thích

con bé rồi, suốt ngày chỉ muốn cháu trai, nếu ông dám nói chuyện này ra thì thế nào cũng cãi ầm lên với ông, bà ấy muốn tiền đến điên rồi. Tôi nói rồi đấy, đây là chuyện của con gái, con bé chịu làm thế nào thì làm, con nó muốn tố cáo thì tôi tố cáo, còn muốn tiền thì tôi sẽ đòi tiền, ông không thể làm chủ được."

Mắt Cao Vu Thành chột lóe sáng, lấp ba lấp bấp trả lời: "Không có, tôi chỉ hỏi hai ngày nay bà ấy ăn uống thế nào, rồi tôi nói mình phải ra ngoài." Thấy mẹ Cao trợn mắt, ông bèn nói, "Tôi không có nói vì sao lại ra ngoài mà."

Hai vợ chồng đấu mồm với nhau, rồi cả hai im lặng. Mẹ Cao tìm một chỗ có bóng râm ngồi, lôi bình nước giữ nhiệt khoảng 2 lít ra, uống một ngụm rồi đưa cho Cao Vu Thành, Cao Vu Thành nhận lấy, cũng uống mấy hớp.

Cao Ca bên này đặt điện thoại xuống, cô không có cách ngăn mẹ được, chỉ có thể nhanh chóng cầm túi xách đi ra ngoài. Vừa đi vừa gửi tin nhắn cho mẹ Tống -- bà ấy ở đây đã nhiều năm nên đều quen biết với những người bây giờ vẫn còn ở tiểu khu, đã đi gặp chị em rồi. Cao Ca nói trưa nay cô sẽ không ăn ở nhà.

Cô ở khu lão thành nên không xa ga tàu lắm, vừa đi xuống định ngồi xe buýt thì lại thấy La Hải nhảy từ trên xe xuống. Cao Ca giật nảy mình, "Sao anh lại ở dưới lâu vậy, đến bao giờ thế, sao không lên đi?"

La Hải gãi đầu nói, "Không phải dì không có ở nhà sao, luật sư Tống sợ có chuyện nên để tôi đến xem sao, cũng vừa tới thôi. Cô đi đâu thế?"

Cao Ca vừa vô cùng cảm kích sự chu đáo của Tống Phi, nhưng lại vừa cảm thấy làm phiền La Hải quá, cô nói: "Sau này lúc tôi ra ngoài sẽ nói với anh, anh không cần phải đặc biệt đến đâu. Bố mẹ tôi tới, ở ga tàu, tôi đang định đi đón họ."

La Hải tự nhiên bảo cô lên xe, rồi sau đó lái xe như vượt qua trăm nghìn binh tướng mà lao đi, Cao Ca nhân thì giờ lấy điện thoại lên mạng đặt một căn nhà nghỉ cách khá gần nhà Tống Phi, rồi sau đó cũng đã đến nơi.

Người nhà gặp lại nhau đương nhiên sẽ rất vui, nhưng ga tàu không cho phép đỗ xe quá lâu nên phải lập tức lên xe đi về. Cao Ca ngồi cùng mẹ ở băng ghế sau, Cao Vu Thành thì ngồi ở vị trí kế bên tài xế.

Mẹ Cao dùng sức kéo Cao Ca lại nhìn ngăm, trong mắt ngấn lệ nhưng lại không dám nói ra, chỉ có thể luôn miệng bảo, "Gầy quá gầy quá". Vu Cao Thành đứng bên cạnh vừa mở miệng thì lại bị mẹ Cao trợn mắt, ông không còn cách nào, chỉ đành quay đầu sang bắt chuyện với La Hải, "Cậu nhóc, cậu là bạn của Cao Ca hả."

La Hải là luật sư, dĩ nhiên biết lời có thể nói thì sẽ nói, anh ta cũng nhận ra mẹ Cao không muốn trò chuyện, bèn bảo: "Chúng cháu là bạn ạ, đây là lần đầu tiên chú đến thành phố Tân sao?"

Cao Vu Thành liền nói, "Lần thứ hai rồi, lần trước có đến đưa Cao Ca đi học."

Ông còn định nói gì đó thì La Hải đã nói, "Vậy chắc chú chưa quen với nơi này đâu nhỉ, để cháu giới thiệu cho chú vậy." Không đợi Cao Vu Thành phản ứng, La Hải đã nhậm chức hướng dẫn viên du lịch.

Mãi đến lúc tới nhà nghỉ, La Hải mới thôi nói, sau đó giúp làm thủ tục nhận phòng, xách hành lý lên, cuối cùng anh mới lễ phép chào ra về, Cao Ca tiễn La Hải ra ngoài thì anh nói, "Luật sư Tống đang trên đường đến, tôi thấy có vẻ cô chú biết gì rồi ấy, cô xem có thể nói gì thì nói, luật sư Tống dặn là đừng bảo anh ấy đến."

Cao Ca không biết phải làm sao, rõ ràng là bố mẹ mình, nhưng khi nghe thấy có Tống Phi hậu thuẫn thì lại thở phào nhẹ nhõm.

Tiến người đi xong cô liền đẩy cửa đi vào. Bố anh đang dọn đồ dưới sự chỉ huy của mẹ cô, đã lấy ra không ít đồ, thấy đa số đều là đem lên cho cô, một hộp ngó sen chiên, thịt viên, bánh bao hấp, đều không phải là những đồ gì quý giá lắm, nhưng toàn là các món cô thích ăn. Mẹ Cao thấy cô đi vào liền hỏi, "Tiến rồi hả. Cậu bé đó không tệ, miệng lưỡi lưu loát, mẹ còn tưởng là tấu nói ấy chứ."

Dứt lời, bà liền chỉ vào một đồng đồ mà nói, "Vì quyết định tạm thời đến nên không đem theo gì hay ho cả, chỉ làm mấy món con thích ăn, con đợi lát nữa đưa cho cậu bé kia một phần đi."

Cao Ca đáp vâng, sau đó tiến đến gần, ôm lấy mẹ Cao thấp hơn cô nửa cái đầu, gọi một tiếng mẹ đầy nghẹn ngào.

Chỉ một tiếng ấy đã làm người phụ nữ mới vừa rồi còn cao giọng hô to đột nhiên im bật. Bà vẫn luôn cố nén nước mắt, giờ đây lại trào ra như đê vỡ. Bà nghiêng đầu ôm chầm lấy Cao Ca, siết chặt cô vào lòng: "Con thành ra như thế sao không nói gì cho mẹ biết hả, tại sao con không nói với mẹ, một mình chịu đựng biết khó chịu đến đâu kia chứ." Vừa nói vừa dấm vào lưng Cao Ca, từng cái từng cái một.

Nhưng những cú dấm đó lại chẳng hề đau, Cao Ca cảm thấy, như thế càng giống dùng hành động để biểu đạt tâm tình, dấm ngày dấm đất, dấm hỏi Cao Ca đồng thời cũng là dấm hỏi mình, tại sao không thể phát hiện ra chuyện của con gái sớm hơn chứ?

Gần như bà không thể kiềm chế được tình cảm của mình, bà không học nhiều nên văn hóa cũng chẳng có bao nhiêu, lúc còn trẻ bà làm việc trong công xưởng, sau khi mất việc thì bày sạp bán ở đầu đường, dùng tiếng rao bán của mình để kiếm tiền nuôi cả nhà. Giọng bà không mấy dễ nghe, bà không dịu dàng cũng chẳng nhã nhặn, khi đau khổ giọng sẽ lên quãng cao nhất, vừa khóc vừa mắng, "Con gái tốt của mẹ, làm sao lại gặp

phải thứ khốn nạn vậy chứ, tên trời đánh, vì sao hấn ra ngoài không bị xe tông chết đi chứ, con gái đáng thương của mẹ ời."

Cao Ca để mặc cho bà ôm mình, đặt đầu lên vai bà, những giọt lệ âm thầm tuôn trào, đồng thời khuyên mẹ mình, "Không sao rồi mẹ ời, mọi chuyện đã qua rồi. Con không sao đâu mẹ, con rất kiên cường mà, con giống mẹ."

Hai người họ khóc, Cao Vu Thành ở bên cạnh cũng không, nhưng không khóc lớn như hai mẹ con, đàn ông khi khóc sẽ không bộc lộ nhiều, ông chỉ là không ngừng nháy đôi mắt đỏ ửng, hít mũi, muốn nuốt nước mắt vào trong, nhưng cuối cùng lại từ từ lặn xuống.

Qua một lúc lâu, ba người mới ngừng khóc, bình tĩnh lại. Cao Ca lấy khăn giấy lau nước mắt cho mẹ, lại còn khuyên bà, "Đã tốt rồi ạ, bây giờ đã tìm được bằng chứng, nhân chứng cũng có, hấn ta đã bị bắt giam rồi, tất sẽ phải chịu trừng phạt. Mẹ đừng khóc nữa, mẹ khóc là con khó chịu lắm."

Mẹ Cao liền nói: "Thật sự có thể bắt được hấn ta sao? Đã phán hình phạt chưa?"

Cao Ca trả lời bà, "Ban đầu là hấn ta đã bị nhốt rồi, giờ đang ở trại tạm giam. Luật sư nói nếu có thể bị định tội thì tội cưỡng hiếp của hấn ta khá nặng, có thể sẽ bị xử mấy năm, nhưng bây giờ chưa nói gì được." Rồi Cao Ca lại hỏi bọn họ, "Sao bố mẹ lại biết? Sao đột nhiên lại đến vậy ạ?"

Mẹ Cao nói, "Sao mà không biết được chứ, đã truyền khắp ngõ ngách ở quê rồi, bọn họ đều bảo là đã xem video của con, mẹ cũng lên mạng xem xem sao, là đoạn video ở nhà ăn kia. Còn nữa, người của nhà họ Triệu cũng đã tìm đến cửa, tìm đến đơn vị của bố con, lãnh đạo của bố con gọi ông ấy lên, kết quả người đến phòng làm việc là của nhà họ Triệu, nhà bọn họ nói muốn hòa giải, có thể đưa tiền."

Cao Vu Thành ở cạnh bảo, "Nói... nói là sẽ đưa một số tiền lớn."

Cùng lúc đó, vào lúc này đang là buổi trưa, Trần Kiều vẫn bận rộn ở nhà ăn số bốn như bình thường. Có thể cuối tuần sẽ có ít sinh viên đến các nhà ăn khác, nhưng bên bọn họ lại chuyên các món xào, sẽ có rất nhiều người đến thay đổi khẩu vị nên không một ai được thư thái cả.

Sau khi cô đưa hai món lên thì bị một người mặc tây trang cản lại.

Cô ngẩng đầu nhìn, hơn ba mươi tối? Chắc chắn không phải là sinh viên, vốn không quen biết gì nên bèn nói với anh ta, "Xin thầy nhường đường với, em còn phải đi nữa."

Nhưng người kia lại chẳng hề di chuyển mà hỏi cô, "Cô là Trần Kiều đúng không. Tôi là Chu Lâm, bạn của Triệu Bân. Chúng ta nói chuyện chút đi."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Cao Ca vừa nghe nói là đưa tiền thì quay sang nhìn bố.

Cao Vu Thành bị hai mẹ con nhìn mà lòng trống rỗng, mẹ Cao liền hỏi thẳng ông, "Ông rề rà gì đấy, mau nói chuyện ra đi."

Cao Vu Thành đành thuật lại đầu đuôi câu chuyện.

Người đến là một cậu nam còn rất trẻ, cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi, lúc anh ta đi vào thì ngồi ở vị trí của lãnh đạo, còn lãnh đạo ông thì ngồi trên salon bình thường của khách. Vừa thấy ông đến, lãnh đạo lập tức đứng lên nói với người kia, "Trợ lý Chu, đây chính là Cao Vu Thành."

Ông bèn hỏi: "Chuyện gì vậy, bên dưới không có ai trực đâu."

Lãnh đạo trợn mắt nhìn ông, sau đó nói tiếp, "Đây là trợ lý Chu đến từ thành phố Tần, cậu ấy có chuyện muốn hỏi ông, ông cứ trả lời là được, đừng có phạm sai lầm đấy!" Sau đó lãnh đạo liền đi ra ngoài.

Cao Vu Thành là một người hiền lành, chưa từng gặp qua cảnh đời gì, thấy chỉ có mình mình ở lại thì căng thẳng. Kết quả trợ lý Chu đó lại rất dễ noi chuyện, theo lời của ông thì rất ôn tồn, khi nói còn cười híp mắt.

Mẹ Cao nghe đến đây liền bật cười, "Ông đúng là đồ ngốc, người ta muốn bẫy ông thì ắt hẳn phải cười với ông rồi. Nếu không cứ thử xem anh ta có quan tâm ông không?"

Cao Vu Thành nói, "Dù sao thì thái độ cũng rất tốt, hỏi tôi mấy tuổi rồi, công việc chính là gì, tiền lương một tháng bao nhiêu, sau đó còn nói tôi không đóng bảo hiểm thì mấy năm nữa về hưu phải làm sao? Cũng không thể làm việc tiếp được."

"Rồi tôi thấy người ta nhiệt tình quá nên nói cho anh ta biết. Anh ta mới hỏi tôi, nếu tôi đồng ý làm một chuyện thì sẽ đưa cho tôi một số tiền lớn, từ giờ trở đi không cần làm việc cũng có thể dưỡng lão, hỏi tôi có làm không?"

"Tôi sợ chết đi được, còn tưởng anh ta bảo tôi đi cướp bóc gì chứ. Kết quả anh ta lại noi với tôi, bảo là có chút hiểu lầm, con gái bị oan ức, bọn họ có lòng bồi thường, chỉ cần chịu đồng ý không truy tố thì sẽ cho hai triệu."

Mẹ Cao liền nói, "Nên công mới về nhà hỏi? Hai triệu đủ để ông kiếm mấy đời, sao ông không hỏi hẳn ta là oan ức gì mà bồi thường những hai triệu hả?"

Cao Vu Thành tủi thân, "Nhưng tôi cũng đâu có đồng ý. Tôi thấy anh ta thì sợ quá, cũng không dám nói nhiều. Không phải là đã về hỏi bà rồi đó sao? Bà nói với tôi tôi cũng khó chịu, không phải tôi không trả lời gì anh ta sao? Tôi cũng không bắt máy nốt. Bà đừng có suốt ngày cái vẻ không bỏ qua cho người ta ấy đi." Rồi ông nghiêng đầu nhìn Cao Ca, cầu cứu cô, "Con xem mẹ con đi."

Cao Ca biết nhà mình luôn như thế, bố cô trung thực hồ đồ, mẹ cô lại mạnh mẽ phách lối, nên cả đời đều là mẹ cô quản xuyên việc nhà. Cũng giống năm đó vừa tốt nghiệp cấp hai không biết nên vào trường nghề hay là lên cấp ba, cả nhà bà nội đều có chung ý kiến chỉ là một con nhóc, nhà lại nghèo, học đại học cái gì, đáng đấp cô lại không đến nỗi nào, từ nhỏ đã có thể ca múa, nói là để cô đi làm giáo viên mầm non, mười tám tuổi là có thể kiếm tiền nuôi gia đình.

Nói cũng có lý, khi đó nhà cô vẫn chưa được như bây giờ. Bố cô nghe thế liền gật đầu, cuối cùng để mẹ cô từ chối thẳng mặt.

Cao Ca lại hỏi ông, "Bố không nhận lời, anh ta không tìm bố nữa chứ?"

Mẹ Cao nói thẳng, "Người kia đã có thể tìm được lãnh đạo của bố con thì nhất định có thể tìm được nhà của bà nội con. Tôi nói cho ông hay, đây là chuyện của Cao Ca, không liên quan gì đến người nhà mình, ông bớt dây vào họ đi, tôi chỉ có một đứa con gái này, nếu có người dám kéo chân sau thì tôi sẽ liều mạng với hắn!"

"Không thể nào!" Cao Vu Thành trả lời ngay, nhưng ông vẫn không nhin được mà hỏi Cao Ca, "Con định cứ làm ầm vậy tiếp sao?" Ông nói với vẻ không dễ chịu gì, "Mọi người xung quanh đều biết, con ấy, sao xảy ra chuyện lại không nói với nhà chứ. Chuyện như thế không nên nói với bên ngoài, con... con... sao lại có ý nghĩ to gan vậy, sau này sao lập gia đình được."

Cao Ca cũng biết nhất định bố cô sẽ nói câu này, ông là kiểu người nhất gan không có chủ kiến, nếu không cũng chẳng phải dây dưa giữa bà nội với mẹ nhiều năm đến thế, làm cho hai bên ai cũng tức. Khi ông gặp chuyện thì suy nghĩ đầu tiên là phải chịu đựng, Cao Ca đã sớm chuẩn bị câu trả lời rồi, "Chẳng qua là không gả chồng thôi mà? Hơn nữa cho dù phải gả, cũng sẽ không gả cho người ở quê."

Bố cô liền nói, "Con không hiểu đâu, cho dù con một năm về một lần thì bọn họ cũng sẽ lời ông tiếng ve với đối tượng sau này của con."

Cao Ca trả lời, "Con sẽ nói thẳng với anh ấy, không cần bọn họ phải nói. Bố à, con không thể từ bỏ được, hắn ta ước hiếp con như thế, lại còn làm nhục con, con sẽ không bỏ qua đâu. Nếu bố muốn khuyên con thì về đi ạ, con sẽ không nghe đâu. Mẹ, mẹ cũng thế."

Cao Vu Thành định nói gì đó thì lại bị mẹ Cao trợn mắt, mẹ Cao nói, "Con không cần phải để ý đến bố con, mẹ ủng hộ con. Con còn nhớ lúc nhỏ mẹ dạy con thế nào không? Chúng ta làm sai thì phải nhận, chúng ta không sai thì phải đòi được công bằng."

Làm sao Cao Ca có thể quên. Trong ấn tượng của cô, mẹ chính là một đời như thế. Bà bày sạp từng bán vắn thẩn, bán rau cải, trái cây. Bận đến ăn thì bà sẽ tiếp đãi tốt, còn những người ăn cơm bắt sâu thả vào trong để vu hại bà không hợp vệ sinh đòi tiền thì bà sẽ nhất quyết không theo, lợi hại nhất là có một lần, bà cho người ta nhìn thẳng vào gian hàng của mình, cầm con dao thái thịt đuổi tên côn đồ kia đến hai con phố, bà con nói, "Không có tiền thì tôi mời anh ăn, còn làm hại danh tiếng của tôi thì sẽ chém chết anh."

Bà lớn lên trong hoàn cảnh như thế, cũng trở thành dáng vẻ ngày hôm nay.

Cô nhào thẳng vào lòng mẹ, nhỏ giọng thân mật mà nói, "Con biết mẹ là người tốt nhất mà." Mẹ Cao hỏi cô gần đây sống thế nào, Cao Ca liền nói từ ngày đầu tiên, dĩ nhiên những chuyện không tốt thì cho lướt qua, đến chỗ có người giúp cô thì nói kỹ càng, ngoài việc mẹ Cao cũng cố kìm nén, nhất thời vì đau lòng mà lau nước mắt ra thì bầu không khí khá là tốt.

Còn Cao Vu Thành nhìn vợ con ôm nhau, rồi lại cúi đầu nhìn điện thoại, màn hình hiển thị tin nhắn, là em gái ông, nhưng giọng đầy lớn lối, "Hai triệu mà anh còn không lấy, anh điên rồi à. Em nói cho anh biết, nhất định phải lấy. Anh có nghe không đấy? Anh mà không muốn thì coi như em không có người mẹ này."

Chân mày Cao Vu Thành gần như nhíu lại.

Ông thấy hai mẹ con mãi nói chuyện không để ý đến mình thì vội trả lời lại, "Đừng để mẹ mình nhúng vào." Bây giờ ông có hơi hối hận, không

nên lén nói chuyện này cho mẹ biết, vốn ông chỉ định có nhiều người hơn cùng bàn bạc mà thôi, nhưng nhìn tình hình bây giờ với tất cả mọi chuyện thế này, cuối cùng mẹ chồng nàng dâu cãi vả ai cũng ghét người kia.

Kết quả bên kia không trả lời ngay. Cao Vu Thành hơi không yên tâm, nhưng lúc này ngoài cửa có tiếng động, ông thấy con gái đứng bật dậy từ trên giường, "Chắc là Tống Phi đến, chính là luật sư của con, anh ấy vẫn luôn giúp con nhiều lắm, gần đây con cũng ở với mẹ anh ấy nữa. Để con đi mở cửa."

Cao Vu Thành không nhìn điện thoại nữa, cũng vội đứng lên.

Dáng vẻ của Tống Phi thật là rất dọa người, thân cao chân dài âu phục giày da khí thế áp đảo, anh vừa đi vào mà đã làm mẹ Cao miệng mồm lạnh lợi cũng phải nghẹn họng, chỉ biết nói, "Cậu ngồi đi, ngồi đi." Đợi đến lúc ngồi xuống thì bèn nói, "Cám ơn cám ơn. Đã làm phiền cậu nhiều rồi."

Anh nghe thấy vậy, bèn cong môi với đối phương.

Cũng may Tống Phi không phải là người khó chung đụng, hỏi Cao Ca trước, "Nói hết chuyện rồi chứ?" Cao Ca rất tự nhiên mà gật đầu, "Nói hết rồi ạ." Tống Phi nghe vậy bèn bảo, "Dì à, chuyện này vừa phức tạp mà cũng đơn giản, đơn giản chính là Cao Ca là người bị hại, em ấy bị đối xử không công bằng, muốn thông qua sự giúp đỡ của cảnh sát dùng pháp luật để tìm lại công bằng cho mình, mà người nào cũng có quyền có lực, chúng cháu đang trong giai đoạn yêu cầu. Còn điều phức tạp chính là bối cảnh của Triệu Ân, có điều chuyện này dài lắm, bây giờ trưa rồi chắc hai người cũng đều đói rồi, cháu đã đặt bàn ở quán cơm bên cạnh, chúng ta vừa ăn vừa nói."

Cao Ca đáp, "Đã giờ này rồi mà anh còn đặt bàn." Tống Phi tự nhiên xách túi xách thay cô, "Chuyện thuận tiện thôi mà, đi thôi, đừng để cô chú đói bụng."

Cao Ca cũng quen thân với anh, hơn nữa biết nợ ân tình không thể trả trong một sớm một chiều được, chỉ có thể sau này từ từ báo đáp, bèn lên tiếng cảm ơn. Mẹ Cao vẫn còn ngại, "Thật đúng là phải làm phiền cậu rồi." Sau đó gọi Cao Vu Thành, "Đi thôi."

Mà lúc này Cao Vu Thành rất rầu rĩ, ông nhìn tin nhắn vừa được gửi đến, "Bọn tôi đến thành phố Tần rồi, nhà chú đang ở đâu?"

Mà vào lúc này, tại nhà ăn số bốn, Trần Kiều nhìn người đàn ông trước mặt, có chút căng thẳng hỏi, "Anh tìm tôi có chuyện gì?"

Chu Lâm bèn nói, "Dù sao cũng có chuyện, nếu cô không muốn làm ồn ở đây thì tìm một chỗ đi."

Trần Kiều đảo mắt, "Tôi chưa làm việc xong, anh đợi tôi một lát đi, còn nửa tiếng nữa, tôi không đi được bây giờ, bằng không ông chủ sẽ mắng tôi mất."

Chu lâm nói, "Đi là được rồi, tôi sẽ nói với ông ta, ông ta không dám mắng cô đâu."

Bỗng Trần Kiều căng thẳng. Thật ra cô biết, người của nhà họ Triệu mà tìm đến thì nhất định đã có người để lộ chuyện cô làm nhân chứng rồi, không phải nói là có thể bảo vệ nhân chứng sao? Có thể giữ bí mật ư? Cô không biết sai ở đâu, cô biết mình nên gọi điện cho Lưu Mân, cô ấy bảo nếu có chuyện thì hãy tìm cô ấy. Nhưng bây giờ đến cả cơ hội cũng không có.

Sau đó Chu Lâm kéo cô, định đưa cô đi.

Nhưng cô không muốn, lại không dám kêu lớn, ở đây ồn ào đến thế, làm lớn chuyện rồi cũng khó coi, cô còn phải làm tiếp ở đây nữa! Cứ lắp lửng như thế mà bị kéo ra khỏi nhà ăn. Xe của người đàn ông này đã đậu dưới lầu, anh ta nói với cô, "Lên đi."

Trần Kiều sợ hãi, bèn hỏi anh ta, "Anh muốn đưa tôi đi đâu."

Chu Lâm nói, "Chẳng đi đâu cả, chỉ ở trong xe nói chuyện mà thôi."

Anh ta nhìn cô, từ nét mặt sợ sệt cũng đoán được đại khái suy nghĩ của Trần Kiều, bèn nói, "Tôi không có ý gì với cô cả, cô ngồi đằng sau đi, tôi ngồi ở trước."

Trần Kiều hết cách, chỉ đành phải gật đầu.

Vào trong xe, Chu Lâm bèn nói, "Cô có biết nhà họ Triệu làm gì không?" Trần Kiều lắc đầu, cô chỉ biết là có rất nhiều tiền. Chu Lâm thấy vậy liền bật cười, rồi nói tiếp, "Tôi cho cô hay, chính là khiến cô không thể sống tiếp ở thành phố này được nữa, đến một cọng tóc gáy cũng không cần."

Trần Kiều im lặng.

Chu Lâm nói tiếp: "Tôi biết cô đã đi làm chứng cho Cao Ca rồi, sao nào, tinh thần chính nghĩa bộc phát, lòng rất căm phẫn ư? Nhưng sau cô không nghĩ kỹ đi, cả cái đại học thành phố Tần này có bao nhiêu người, đều là chúng tài tử tài nữ của các trường đại học lớn, vì sao không một ai đứng ra mà chỉ có một nhân viên quèn chỉ mới tốt nghiệp cấp hai như cô đứng ra?! Bởi vì chỉ có cô ngốc! Nhưng nhà họ Triệu lại thích người ngốc như cô, bọn họ cho cô một cơ hội thay đổi số mệnh. Cô có muốn không cần phải làm nhân viên phục vụ ở nhà ăn này nữa không, cũng không cần phải vì ba nghìn tệ mà ngày ngày dậy sớm làm than, cũng không cần phải nhìn theo các cô gái xinh đẹp khác mà lòng thầm hâm mộ không?"

Trần Kiều ngạc nhiên nhìn anh ta, dĩ nhiên cô chẳng ngờ nổi, cô đến đây chính là vì để giống như bao người khác.

Chu Lâm nói: "Rất đơn giản, đi học, có nhà, có xe, chỉ cần cô nghĩ thông suốt thì sẽ có tất cả."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Đi học, có nhà, có xe, dù là con gái thành phố bình thường thì cũng chưa chắc có đủ hết những điều kiện ấy.

Trần Kiều có dao động không? Không thể nào không dao động được. Tiền lương một tháng cô chỉ có ba nghìn, ở tại một thành phố mà giá nhà trung bình hơn mười nghìn, dù có phấn đấu cả đời cũng không thể có nhà có xe, huống hồ dù có phấn đấu được thì cô cũng đã già rồi, không thể đi học được.

Nhưng... cô nhớ lại Cao Ca luôn đứng dưới nhà ăn, câu nói kia lại chẳng thể thốt nên lời.

Hiển nhiên Chu Lâm nhìn thấu được do dự của cô, bèn nói: "Cô ngẫm lại mà xem, Cao Ca cô ta chỉ làm vì hả giận mà thôi, cô ta đáng giá trong suốt cuộc đời của cô sao? Cô ra mặt thay cô ta, cô ta thắng thì sẽ lấy được công bằng, đưa người vào ngục, chứng minh cô ta vô tội không hề sai. Đợi đến khi vụ kiện kết thúc, cô ta lại có thể lần nữa quay về trường đi học, sau đó tìm việc làm trở thành thành phần trí thức, mua nhà mua xe sống tại thành phố lớn này. Còn cô thì sao, cô có nghĩ đến không, dù nhà họ Triệu không so đo với cô thì cô vẫn phải quay về nơi này, cô bỏ qua cơ hội thay đổi cuộc đời, cuối cùng vẫn chỉ có thể trở lại nhà ăn."

Chu Lâm rất biết ăn nói, "Cô xem đi." Lúc này là thời điểm náo nhiệt nhất, từ trên xuống dưới nhóm sinh viên đều tràn đầy thanh xuân, "Cô cũng biết mình không giống bọn họ, bọn họ đến để trả tiền ăn cơm, còn cô thì mặc đồng phục làm việc, ở trong một nơi toàn dầu mỡ, bưng bê thức ăn cho

bọn họ, rồi lại dọn dẹp cho bọn họ. Cuộc sống của cô cứ bị vây hãm ở đây, cô mãi mãi khác xa bọn họ. Cho dù sau này cô không làm ở đây nữa thì cũng chỉ có thể đến nhà máy, đến tiệm bán quần áo, cô mãi mãi sống dưới đáy xã hội. Bây giờ cô thế nào, rồi con cô sẽ thế nào! Lại lặp lại một vòng tuần hoàn."

Điều này thật sự rất đáng sợ.

Chỉ mấy câu nói ngăn ngui mà Trần Kiều gần như kiềm chế không nói nên lời, cô thật sự không muốn, nhưng... cảm dỗ lại quá lớn.

Chu lâm nói tiếp: "Chẳng lẽ cô coi trọng người khác hơn bản thân mình sao? Cho dù là thế, với cô ta cũng chỉ là đệ hoa trên gấm mà thôi, nhưng với cô lại là giúp người gặp nạn cứu vớt ra khỏi biển lửa, là cô toàn tâm toàn ý dâng hiến..."

"Đừng nói nữa." Đột nhiên Trần Kiều ngắt lời, "Đừng nói nữa." Cô vịn xoắn tay mình, "Đầu tôi đau quá, tôi phải suy nghĩ kỹ đã. Hơn nữa thời gian tôi ra ngoài cũng lâu rồi, ông chủ sẽ mắng tôi."

Nhưng Chu Lâm lại khóa cửa xe lại, nói với cô, "Đúng là chuyện này đau đầu thật, nhưng thật ra cô cũng dao động rồi đúng không, chẳng qua là ngại nói ra mà thôi. Không sao đâu, người không vì mình trời tru đất diệt, huống hồ Cao Ca cũng chẳng quen thân gì với cô, cô không giúp cô ta cũng rất bình thường, cô giúp cô ta mới là không bình thường. Trần Kiều, cô còn trẻ, cô chưa nếm được mùi tiền thế nào, cũng không biết cuộc sống của người có tiền thoải mái đến đâu, cô muốn gì cũng được, bây giờ tôi có thể đưa cô đi xem căn nhà đã chuẩn bị cho cô, hai phòng ngủ hai phòng khách ở ven hồ thành phố Tân, cô cũng biết người tốt nghiệp đại học thành phố Tân rồi đấy, nếu không có bố mẹ giúp thì ít nhất mười năm nữa mới mua được, nhưng cô thì có thể vào ở ngay. Còn cả xe nữa..."

Anh ta say sưa nói, sau đó lại nghe thấy Trần Kiều nói, "Nhưng đây đều là dùng Cao Ca để đổi lấy."

Giọng cô không tính là cao, nhưng Chu Lâm vẫn nghe lọt, anh ta sững sờ, "Cô nói gì?"

Trên mặt cô rất xoắn xuýt, rõ ràng cảm dỗ này quá lớn, cho dù cô muốn giúp Cao Ca, nhưng cũng rất khó mà từ chối được. Sự thật là thế, cô không từ chối thẳng, cô vẫn muốn nghĩ kỹ đã.

Nhưng cô có lương tâm, cô biết rất rõ mặc dù có thể người nhà họ Triệu sẽ tìm đến nói chuyện, chính là vì cô đã thấy chuyện của Cao Ca, chính là vì Cao Ca.

Nên Trần Kiều mới nói câu đó, cô giải thích lại lần nữa, "Nhưng thứ này vốn cũng không thuộc về tôi, là do Cao Ca đưa đến."

Chu Lâm tức đến nổi bật cười, quay phắt đầu sang, dựa cả người vào trên vô lăng mà nói, "Cô là đồ ngu đấy à? Không phải mắt cô là của cô sao? Đừng có nói với tôi là cô không muốn điều kiện tốt như thế đấy. Trần Kiều phải không, cô có biết nhà họ Triệu là người thế nào không? Cô có biết đặc tội với bọn họ thì sẽ có hậu quả gì không?"

Dĩ nhiên Trần Kiều biết, có gì mà bọn họ không làm được!

Đây cũng là điều làm cô sợ mà không thể không thỏa hiệp, nhưng giờ đây như thế lại làm cô tinh táo. Cho dù người ta có giúp cô, ai biết bọn họ sẽ giữ lời chứ? Chẳng qua đây chỉ là một cam kết đẹp mắt mà thôi, đến lúc đó cô có thể làm gì đây? Cô có thể đi báo cảnh sát nói với bọn họ rằng, tôi nói dối làm giả vì nhà họ Triệu đồng ý cho tôi nhiều đồ, kết quả bọn họ không cho tôi sao? Không thể nào.

Thế nên cô cũng không dám lập tức nói gì, cô thật sự sợ người này chẳng ngó ngang gì mà lái xe đi mất, đến ngay cả sức phản kháng cô cũng

chẳng có.

Cô bảo: "Để tôi suy nghĩ đã, tôi chưa nghĩ thông lắm, anh để tôi suy nghĩ đã đi."

Chu Lâm nhìn cô, thấy dáng vẻ đầy xoắn xuýt của cô thì làm như ban ơn, "Được rồi, trưa mai tôi sẽ đến tìm cô, đừng hòng nghĩ đến chuyện không đến, cô thuê phòng ở đâu, là người ở đâu, cho mẹ anh em ở đâu tôi đều biết rõ cả, hiểu chưa?"

Trần Kiều gật đầu, "Hiểu rồi, tôi sẽ không nói lung tung."

Lúc này Chu Lâm mới để cô rời đi.

Bên này, Tống Phi ăn cơm cùng người nhà Cao Ca, thuận tiện nói qua về vụ án của Cao Ca ở khía cạnh pháp luật. Theo anh thấy, không biết có phải Cao Vu Thành nghe mà đau lòng hay không, suốt cả quá trình cứ cau mày mang theo tâm sự nặng nề, nửa câu cũng không nói nhiều, trái lại mẹ Cao hỏi không ít, kiện như thế nào, kiện trong bao lâu, có cần Cao Ca phải lộ mặt không.

Đến khi nghe thấy có thể từ chối dự thính những vụ kiện kiểu này, với cả Cao Ca có thể xin phép không tham dự thì cuối cùng mẹ Cao cũng yên tâm, nói: "Lan truyền khắp bên ngoài thì đành chịu, nhưng cô nghĩ con bé vẫn nên ít đến những nơi như thế thì hơn, tức cũng tức chết rồi." Mẹ Cao lại nói, "Không được, đến lúc đó dì sẽ đến."

Tống Phi rất hiểu ý của mẹ Cao, bèn khuyên bà, "Dì có thể đi, đến lúc đó hẵng bàn bạc."

Đợi đến khi ăn cơm xong, Cao Ca tính để Tống Phi đi làm đi, còn mình đưa bố mẹ về nhà nghỉ rồi thuận tiện trò chuyện với họ một hồi. Không ngờ Cao Vu Thành lại nói, "Con cứ bận việc của con đi, không cần

tiền bố mẹ đâu, không phải chỉ có mấy bước thôi sao? Cũng không phải không biết."

Cao Ca bảo, "Hiếm khi con gặp bố mẹ mà, con còn đang định tối nay chen ngủ với mẹ con đây."

Cao Vu Thành đuổi cô, "Như thế thì còn ra thế thống gì? Hơn nữa giường nhỏ vậy, làm sao ngủ chung được? Được rồi, con về đi, bố sẽ đi dạo với mẹ con."

Cao Ca cảm thấy mất mát, mẹ Cao kéo cô lại nói, "Bố con chưa gặp chuyện thế bao giờ nên khó chịu trong bụng đấy, muốn cảm rằm với mẹ chứ không tiện nói trước mặt con, con cứ về đi. Mẹ sẽ gọi điện cho con."

Cao Ca lại không nghĩ đến điều này, rồi nghĩ hình như là thế thật, bố cô thường không thích nói nhiều ở trước mặt cô. Vậy là cô thoải mái hơn, gật đầu nói: "Vậy nhớ gọi điện cho con nhé, con ở gần đây thôi, chỉ mấy phút là đến nơi."

Mẹ Cao lại nhờ vả Tống Phi, nhìn anh chở Cao Ca đi, sau đó quay sang nói với Cao Vu Thành, "Ông nói xem chuyện này có tốt không cơ chứ, chàng trai kia tốt quá, lại rất xứng đôi với Cao Ca. Nhưng bây giờ thì không được rồi."

Dù bà rất rõ nhưng dấu sao vẫn có hạn chế của thời đại, tư tưởng luôn nghĩ rằng đàn ông cũng sẽ so đo chuyện này.

Mẹ Cao nói mấy câu nhưng không thấy Cao Vu Thành trả lời, buồn bực quay sang hỏi ông ấy, "Đang nói với ông đấy, ông làm sao thế? Dù ông khó chịu nhưng luật sư Tống vẫn có ở đó, ông cho người ta mặt mũi được không hả? Ông xem suốt cả bữa ăn ông chỉ toàn cau mày."

"Bà không biết đâu." Cao Vu Thành nói.

Mẹ Cao liền hỏi, "Tôi không biết cái gì? Nói đi tôi nghe đây."

Cao Vu Thành nói, "Mẹ tôi đến rồi." Ôn thấy mẹ Cao vẫn còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì nói tiếp, "Chị tôi đưa mẹ tới, đã đến ga tàu rồi."

Giờ mẹ Cao mới hiểu chuyện gì đã xảy ra, lập tức bùng nổ, bước lên hỏi, "Bọn họ đến làm gì? Không phải ông nói là không để bọn họ biết sao?"

Cao Vu Thành khó xử nói, "Bà ấy hỏi tôi có thể không nói sao? Đó là mẹ tôi đấy!"

"Còn tôi là vợ ông, Cao Ca là con gái ông! Tại sao ông không đối tốt với hai mẹ con tôi hả?" Mẹ Cao thốt lên, tức giận hất tay bước đi, nhưng đi được hai bước lại nghĩ đến chuyện quan trọng, "Ông đã nói cho họ biết chúng ta ở đâu rồi?"

Cao Vu Thành gật đầu, đau khổ nói, "Mẹ tôi đâu có biết đường, không nói lỡ đi lạc thì sao? Hơn nữa nhà nghỉ đắt đỏ thế, họ ở với chúng ta không phải là tiết kiệm tiền sao?"

Mẹ Cao lập tức nói, "Tiết kiệm cái đầu ông!" Bà chỉ hận một nỗi không chỉ thẳng vào mũi mắng mà mắng, nhưng nhìn xung quanh vẫn còn đang ở trên đường, thành phố Tần không thể so với thành phố nhỏ được, buổi trưa bên kia không có ai, nhưng ở đây người qua kẻ lại, đã có rất nhiều người đưa mắt nhìn bọn họ rồi. Mẹ Cao đành phải thấp giọng nói, "Cao Vu Thành, chỉ một câu thôi, nếu mẹ ông dám làm hỏng chuyện của Cao Ca thì cái nhà này của chúng ta coi như xong, ly hôn! Nhất thiết phải tách nhau ra! Sau này ông cứ đi theo mẹ ông đi, để chị em ông chăm sóc dưỡng lão ông!"

Nói xong, bà liền lần tìm thẻ phòng ở trên người Cao Vu Thành, rồi quay đầu đi về nhà nghỉ.

Cao Vu Thành đứng tại đầu đường, không biết nên làm thế nào. Bên này muốn đuổi theo vợ, nhưng bên kia mẹ ruột của ông còn đang chờ đấy,

bà ấy cũng đã bảy mươi rồi, lúc này trời đã vào đông, ông sợ bà sẽ lạnh. Hết cách, ông đứng một lúc lâu, cuối cùng vẫn rảo bước chân đi về phía trạm xe.

Thật ra mẹ Cao chỉ đứng từ xe xem thế nào, cũng không đi thật. Thấy Cao Vu Thành đưa lưng về phía bà mà đi thì chỉ có thể thở dài một tiếng, sau đó gọi điện cho Cao Ca, "Cao Ca à, là mẹ đây. Con đổi chỗ khác cho mẹ nữa đi, mẹ không ở với bố con. Không phải, không cãi gì nhau cả, đã nhiều năm thế rồi, có gì hay ho mà cãi chứ. Bà nội với bác gái con đến, bố con đi đón họ rồi, mẹ không muốn bọn họ dính vào chuyện này, con đổi cho mẹ chỗ khác, cứ để bọn họ chờ."

Giọng mẹ Cao nghe rất mất hứng, "Dù sao mẹ không có ở đây, bố con cũng chẳng biết làm gì, bà nội với bác gái con cũng không có bảnh lĩnh gì nhiều, qua mấy hôm không làm gì được con thì sẽ về thôi. Ngoan nào, đừng nói với bố con đấy. Mẹ chờ con ở cửa quán cơm."

Cao Ca vẫn còn ngồi trên xe, Tống Phi ở ngay bên cạnh, sau khi nghe điện thoại cô thấy không ổn nên mở loa ngoài, để cả hai cùng nghe. Hai người nghe thấy thế thì lập tức sầm mặt, Tống Phi biết đây là thủ đoạn của nhà họ Triệu, Cao Ca biết tính của bà nội, đều biết điều này có nghĩa thế nào.

-- Mình dùng vết thương đã đóng vảy làm khô giáp xông về phía trước, nhưng lại có người thân muốn cầm dao ở sau lưng.

Thật ra Cao Ca cũng biết, cuối cùng chuyện này vẫn do cô quyết định. Nhưng suy cho cùng, mỗi cô gái đều hy vọng bố mẹ có thể bảo vệ mình, cho dù không bảo vệ thì cũng vì mình mà đòi công bằng, chứ không phải là... đổi lấy tiền.

Cô im lặng, có chút buồn bã.

Tống Phi vỗ vai cô nói, "Đi tìm dì trước đã, dì bệnh em mà."

Cao Ca gặt đầu.

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Tống Phi quay xe lại đi đón mẹ Cao.

Vốn mẹ Cao không muốn làm phiền người nhà Tống Phi, muốn đặt một căn phòng khác, để Cao Ca đến ở với bà là được. Nhưng Tống Phi lại thấy Cao Ca ở bên ngoài không an toàn, sau khi gọi điện cho mẹ có được sự đồng ý của bà, anh liền đưa hai người họ về nhà.

Mẹ Tống vẫn chưa về, Tống Phi lại bận chuyện nên đi trước, Cao Ca liền đưa mẹ vào phòng mình.

Căn nhà này vốn là nhà cũ năm đó chia cho bố mẹ Tống Phi, sau này hai người họ ly hôn nên mỗi người chuyển sang chỗ khác, đã mấy năm không có ai ở đây. Đợi đến khi Tống Phi về thành phố Tân, lại không muốn ở gần bố mẹ quá nên sửa sang lại bên này để vào ở.

Cho nên dù đã là căn nhà cũ hơn mười mấy năm, nhưng bên trong vẫn được thiết kế lắp đặt rất tốt.

Mẹ Cao chưa từng ở nhà được trùng tu lại bao giờ, vừa rồi có Tống Phi nên rất thận trọng, bây giờ chỉ còn lại hai mẹ con, thế là bà đứng lên cởi áo khoác trên người ra, ngồi xuống ghế, thuận tiện đưa điện thoại đến trước mặt Cao Ca, "Con xem đi, bố con gọi điện sắp nổ cả máy đến nơi rồi."

Có lẽ bà đã đặt chế độ im lặng từ sớm nên Cao Ca không hề nghe thấy gì. Lúc này mới lấy xem, hay thật đấy, chỉ mới hơn một tiếng mà đã gọi ba bốn mươi cuộc. Cao Ca nói, "Mẹ không gọi lại à. Bố con muốn làm gì thế?"

Đương nhiên mẹ Cao phải hiểu chồng mình hơn Cao Ca, liền nói thẳng: "Con không thấy là bắt đầu gọi từ khi nào hả? Nửa tiếng trước, mẹ đoán nhất định là đã đi đón bà nội của con về rồi, bà nội con bắt bé mẹ không đi, lại bắt đầu ra về gọi điện tìm mẹ. Không cần để ý đến bố con nữa, mẹ ông ấy thì cứ để ông ấy lo liệu. Bà ta nói đúng thì nghe, mà không đúng vẫn cứ nghe theo. Dù sao trong lòng ông ấy, hai mẹ con mình cũng không quan trọng bằng mẹ ông ấy."

Bà vừa nói vừa nhớ lại cảnh Cao Vu Thành đứng ở đầu đường, nghĩ đến việc ông ấy chọn đi đón mẹ mà trong lòng xót xa, thuận tay kéo Cao Ca vào ôm, "Con gái ngoan, mẹ ủng hộ con. Dù có ly hôn cũng ủng hộ."

Có điều điện thoại chỉ im lặng một lúc, đợi khi mẹ Cao đi tắm thì điện thoại của Cao Ca vang lên, là bố cô gọi. Điện thoại của bố để, làm sao Cao Ca có thể tắt được chứ, bèn nghe máy.

Đầu chỗ bố cô khá ồn ào, có thể nghe thấy giọng của bà nội và bác gái, chắc là đang dọn hành lý, lúc thì lại lấy đồ đạc ra. Bố cô hỏi cũng rất đơn giản, chỉ hỏi có phải mẹ ở chỗ cô không, "Bố quay về hỏi cô tiếp tân, cô ấy bảo không thấy mẹ con về, không phải bà ấy chạy đi rồi chứ."

Còn biết quan tâm sao? Dù sao Cao Ca cũng cảm thấy thỏa đáng, liền nói, "Mẹ ở chỗ con hai ngày, bố cứ chăm sóc tốt bản thân là được."

Bố cô nghe thế bèn bảo, "Bà nội con đến, hai mẹ con con không ra mặt thì cũng không hay, mẹ con không muốn rồi, còn con có rảnh thì đến gặp bà nội đi."

Sao Cao Ca có thể đi chứ? Cô biết bà nội muốn nói gì, lập tức từ chối, "Gần đây con bận không có thời gian, đợi con về nhà có rảnh thì sẽ đến. Bố tiếp bà nội con nhé, con bận lắm."

Cao Vu Thành muốn nói gì đó, ông gọi tên thân mật của Cao Ca ba tiếng, Bồ Câu Nhỏ, rồi sau đó mới nghẹn ngào nói, "Bố có làm gì cũng là

vì tốt cho con. Bố chỉ có một mình con, cái gì cũng cho con."

Ba tiếng Bồ Câu Nhỏ kia đã khiến hốc mắt Cao Ca ướt theo, hình như đã nhiều năm rồi cô không nghe thấy bố mẹ gọi mình như vậy nữa, nhưng không ngờ lại là vào thời điểm này, có điều hai câu phía sau lại khiến cô không khóc nổi, vì sao cô lại cảm thấy như bố muốn làm chuyện cô không thích nhất.

Cô nói, "Bố không cần phải cho con gì cả, thứ con cần con sẽ tự mình muốn, con chỉ xin bố đừng kéo chân sau của con, làm chuyện con không muốn làm."

Nhưng cuối cùng Cao Vu Thành không đáp lại gì, cũng không biết ông nghe có hiểu không. Dĩ nhiên bà nội cô ở bên cạnh nghe thấy hết, lẩm bẩm đôi ba câu mà nói với nó mà cũng vô dụng à, mà là bố nó mà, vân vân. Cao Ca không muốn cãi với bà nên cúp máy luôn.

Về phía Cao Vu Thành, bà nội đã cởi giày ngồi xếp bằng trên giường, thấy ông cúp máy thì hỏi, "Không đến hả? Mẹ nói cho con biết, đều do vợ con dạy hư cả." Cao Vu Thành vội giải thích, "Cao Ca con bé bận mà." Bà nội úi chà một tiếng đầy khinh miệt, "Bận cái rắm, mẹ là bà nội nó, đúng là đồ bất hiếu, đến cả bà nội cũng không gặp. Có năm đứa con, mình con là phải uất ức nhất, đến vợ con cũng không quản được."

Cho tới bây giờ Cao Vu Thành không nói lại nổi mẹ, chỉ đành im lặng ngồi một bên.

Bà lão nhìn ông đầy khó hiểu, bèn đưa ánh mắt ra hiệu với con gái, để con gái đầu của bà ta là Cao Đại Lâm nói chuyện. Cao Đại Lâm cũng nhịn suốt một đường, cuối cùng cũng có cơ hội, dứt khoát đặt mông ngồi trước mặt Cao Vu Thành, nói với ông ta, "Chú hai, chú có biết nhà họ Triệu có bao nhiêu tiền không?"

Cao Vu Thành kinh ãi, nhưng trong lòng cũng thương Cao Ca, bèn hỏi lại, "Chị nói tiền gì?"

"Dĩ nhiên là tiền kia rồi, người ta cũng rất có thành ý, cậu có biết nhà bọn họ chi ra bao nhiêu không?" Cao Đại Lâm vẫn còn shock trước con số kia, "Một triệu!"

Vừa dứt lời, Cao Vu Thành lập tức ngẩng phắt lên, trong mắt đầy ắp không dám tin, "Bao nhiêu cơ?" Đối với ông mà nói, khoản này như một số tiền kếch sù vậy, một tháng ông làm bảo vệ chỉ mới được hai mươi nghìn tệ, một tháng mẹ Cao Ca cũng chỉ kiếm được chừng ấy tiền, hai vợ chồng cứ luôn túng thiếu, phải nuôi con nuôi người già, những năm qua tiền gửi ngân hàng cũng chưa vượt quá hai mươi nghìn tệ. Chắc chắn một triệu là một con số cực lớn.

Cao Đại Lâm lặp lại một lần, "Một triệu đấy chú có biết không hả? Là một triệu!"

Cao Vu Thành vẫn còn đang kinh ngạc, trợn mắt mở miệng nói, "Nhiều thế sao!"

"Nhiều vậy đấy!" Bà lão nói, "Đây không phải là một khoản nhỏ, mẹ đã bàn bạc với anh chị em gái con rồi. Dù sao việc Cao Ca nhà chúng ta phải chịu đó cũng không thể xóa sạch được, bọn họ bồi thường là bốn phần của họ, không thể để họ chiếm hời được. Số tiền này ấy à, thân thể anh cả con không khỏe, hai năm nay trong nhà chỉ toàn dựa vào chị dâu con, thật sự rất khổ sở, cho bọn họ hai trăm nghìn. Em trai con phải chu cấp cho cháu con lên đại học, cũng đang rất túng thiếu, cho nó hai trăm nữa đi. Còn hai chị em gái con ấy, nhà không dựa dẫm gì, cuộc sống qua ngày không khấm khá, mỗi người một trăm ngàn. Cao Ca nhà con phải chịu oan ức, số tiền lớn nhất cho các con, bốn trăm nghìn. Mẹ đây một xu cũng không lấy."

Cao Vu Thành không ngờ là bọn họ đều đã chia tiền xong xuôi, ông nhìn mẹ mà không dám tin, "Quyết... quyết định chuyện này lúc nào vậy, tại sao con không biết."

Bà lão nói, "Tối qua, họp cả đêm đấy. Không phải con đến thành phố Tân sao? Lên tàu rồi nên không gọi con."

Cao Vu Thành đứng đấy, không hề thấy thoải mái tí nào, ông nói với mẹ, "Nhưng... nhưng đây là chuyện của Cao Ca, con bé không đồng ý giảng hòa. Nó sẽ không cần số tiền này đâu."

Nhắc đến đây, bà lão trực tiếp nổi giận, "Nó dựa vào đâu mà không đồng ý hả, chỉ là phận cháu chắt, đến lượt nó nói chuyện hả? Con là bố nó, con nói đồng ý thì nó có thể không làm sao?! Đều không phải do con chiều thành ra thế hả! Hơn nữa, không đồng ý thì anh con làm thế nào, cháu con làm thế nào, cuộc sống của hai chị em gái con phải thế nào hả? Đều đang chờ vào khoản tiền này đấy, con không đồng ý thì con có cho không?"

Cao Vu Thành vốn vụng về, vào lúc này cũng không phản bác được nửa câu. Ông cuống cuống nhìn mẹ, "Không được."

Bà lão liền nói, "Cứ quyết định chuyện này như thế đi. Vợ con con không chịu thì con gọi họ đến, để mẹ nói với họ. Nó còn có lý sao? Nếu có thật trọng thì có thể xảy ra chuyện này không? Nó dây vào loại chuyện hư hỏng thế này, cả nhà họ Cao đều bị nó làm mất mặt cả, còn không chịu hả, dựa vào đâu?"

Tại trường học.

Trần Kiều nhanh chóng xuống xe, lên cầu thang đi vào nhà ăn.

Nếu là mọi lần, hễ đột ngột đi vào là đều sẽ bị tiếng ồn to lớn bên trong làm ong ong đau nhức tai, nhưng lần này cô chưa bao giờ cảm thấy, tiếng ồn ào phiến toái bình thường lại trở nên thân thiết đến thế.

Cô đi qua các dãy bàn với vẻ hưởng thụ, quay về phòng bếp.

Cô mới rời đi một lát là trong phòng bếp lại lộn xộn đủ kiểu, ông chủ đã ra tay giúp đỡ, thấy cô đến thì quát lên, "Còn không lo làm đi! Gọi điện gì mà lâu thế hả?" Trần Kiều không xin nghỉ nên sợ hết hồn, sau đó phát hiện đầu bếp nháy mắt với cô, cũng biết là đang giúp cô che giấu.

Cô vội vã lên tiếng đáp rồi bưng thức ăn đi ra ngoài.

Trên đường đi, vẫn như thường ngày cô sẽ nghe sinh viên nói chuyện bàn bạc, có nhắc đến mấy tin tức xã hội, cô còn có thể nghe hiểu, có người nói những danh từ ly kỳ cổ quái, cô nửa hiểu nửa không, còn có người trực tiếp nói bằng tiếng anh, mặc dù cô thường xuyên mang theo sách tiếng Anh bên mình nhưng lại chẳng nghe hiểu nổi một câu.

Nhưng lại vô cùng thân thiết, cô chọn làm việc ở đây cũng là vì, nơi này cách khá gần sân trường cô thích, để cho cô mơ ước về cuộc sống đại học nếu như mình thi đậu. Mà hôm nay, tất cả những điều này lại gần trong gang tấc mà xa tận chân trời, thân cô đứng trong con sóng mãnh liệt, cùng lý tưởng không ngừng dao động, không biết nên làm gì.

Cô đưa thức ăn rất nhanh, sau đó dọn dẹp rồi lại đưa thức ăn, gần như chôn mình vào công việc lao động nặng nhọc, đợi đến khi cách cuối cùng ra về thì đã là hai giờ trưa. Mỏi eo đau lưng, cô đứng trong phòng khách đã trống, chợt những lời Chu Lâm nói lại ùa đến. Cô muốn làm thành phần trí thức hay là làm công nhân một đời nghèo khó?

Anh đầu bếp trẻ vừa tháo tạp dề vừa ra khỏi bếp để hóng mát, thấy cô ngó người thì hỏi, "Em sao thế? Mệt hả?" Vừa nói anh ta vừa cầm chai nước ướp lạnh, mở nắp ra đưa cô, "Nào, uống một hớp lạnh cho tỉnh táo đỡ mệt nào."

Trần Kiều vâng dạ, dốc nước vào miệng một cách máy móc.

Trời tháng mười một, nước lạnh vừa trôi xuống đã làm cô giật mình. Đầu bếp cười nói, "Này, vừa rồi là ai thế? Trước đây chưa thấy bao giờ, bạn em à?"

Trần Kiều lắc đầu, "Không phải, tình cờ gặp thôi, tìm em hỏi chút việc."

Đầu bếp ồ lên, sau đó nói, "Anh thấy anh ta không phải hạng tốt đẹp gì đâu, mồm mép láu lỉnh thế này, một mình em nhớ cẩn thận đấy." Sau đó lại nói, "Em nhìn Cao Ca đi, bản thân phải chịu oan nhưng có làm được gì không? Ai bảo lúc ấy cô ta không để ý mình chứ, chứ có ai rảnh rỗi đi giúp cô ta. Đạo này ấy à, lo cho mình còn không kịp, chỉ có thể chịu đựng. Anh thấy hai hôm nay ít đến, 80% là hết cách rồi, thời đời này chỉ được như vậy. Người tốt chưa chắc đã sống lâu, dù có lý cũng chưa chắc thắng kiện."

Nói xong anh ta liền quay về, hiển nhiên phải nhân lúc này nghỉ ngơi chút, đến chiều phải còn một trận nữa.

Trần Kiều vẫn đứng đó, đột nhiên cô nhớ lại hôm kia lúc mình nói phụ nữ không giúp phụ nữ, đột nhiên Cao Ca rơi nước mắt. Dựa vào đâu mà người tốt không thể sống lâu? Dựa vào đâu có lý lại không thể thắng kiện? Còn nữa, dựa vào đâu mà một người bán thời gian như cô có thể trở thành thành phần trí thức, cô dựa vào đâu mà đạt được thành công không vì chính bản thân nỗ lực?

Cô muốn làm thành phần trí thức hay là làm công nhân một đời nghèo khó? Vậy cô muốn làm con quý suốt đời không thấy được ánh mặt trời hay vẫn là một con người đường đường chính chính? Dường như đáp án đã rất rõ rồi.

Cô sờ điện thoại, nhìn quanh không thấy có ai, liền gửi tin nhắn cho Lưu Mân, "Thân phận nhân chứng của tôi bị lộ rồi."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Lưu Manh làm việc rất nhanh, Trần Kiều mới gửi tin nhắn đi chưa được nửa phút thì cô ấy đã gọi đến, hỏi cô bây giờ có tiện nói chuyện không, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Kỳ thực Trần Kiều vẫn còn khá mơ hồ. Con người là loài động vật kỳ lạ, là người thì sẽ nhìn ra xa và có liên tưởng, cũng sẽ hoảng hốt và khiếp sợ. Có thể chúng ta sẽ gặp khó khăn khi chọn ăn cơm hay mua kem, nhưng cuối cùng lựa chọn cũng chỉ là lựa chọn, dù sao chi phí cũng chỉ có mấy chục tệ, nhưng đến khi con số lớn hơn, chuyện lớn hơn thì sẽ do dự, sau khi do dự thì lại sợ hãi, sợ mình sẽ chọn sai, tốn tiền vô ích, thậm chí là đi nhầm đường.

Và Trần Kiều cũng thế.

Thoạt nhìn lựa chọn mà cô đưa ra chẳng có gì nổi bật, nhưng thật ra có thể thay đổi vận mệnh của cô. Cho nên mới nói, không phải nếu mình đã quyết định chuyện này rồi thì sẽ không nghĩ nữa, mà là cô ấy sẽ không ngừng nghĩ xem quyết định của mình là có đúng hay không? Cái ý nghĩ không biết mình có chọn nhầm không cứ đi đôi với cô mãi, cho đến khi mọi chuyện đã lắng xuống.

Nên bây giờ Trần Kiều mới có do dự, bàng hoàng. Cô máy móc nhìn xung quanh một lượt, sau đó nói, "Đợi một lát." Sau đó bước nhanh hai bước một đi lên cầu thang, vào hội trường hoạt động của trường đại học ở tầng bốn mà bây giờ không có một ai.

Trong hoàn cảnh yên tĩnh không bị ai làm phiền này, cô tự nhủ rằng, nếu đã như vậy thì mình không có cách gì thay đổi, cứ dùng cảm đối mặt đi. Rồi sau đó, cô mới kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Lưu Mân.

Hiển nhiên Lưu Mân rất coi trọng, trong giọng nói mang theo cuống quýt: "Có ai thấy anh ta đến tìm cô hay nghe anh ta nói gì với cô không? Có ai có thể chứng minh Chu Lâm đến tìm cô, thậm chí là uy hiếp cô không?"

Vừa nói thế, Trần Kiều liền rơi vào khó khăn.

Cô biết nhất định anh đầu bếp đã thấy, nếu không sẽ không khuyên cô như vậy. Nhưng cô cũng biết anh ta là người chỉ lo chuyện mình không quản chuyện thiên hạ, chỉ muốn kiếm tiền về nhà cưới vợ, có lẽ cũng sẽ không giúp được cô.

Mà trong nhà ăn toàn người âm ỉ ồn ào, tìm nhân chứng nhìn thấy tận mắt cảnh cô bị kéo đi có bao nhiêu khó khăn chứ, cứ nhìn Cao Ca khắc biết.

Rốt cuộc vẫn là người lương thiện, có lẽ lúc gọi điện còn do dự mình có làm sai hay không, nhưng bây giờ cô đã trở nên lo âu, "Có phải nếu không có nhân chứng thì sẽ không thể quản được bọn họ không. Họ phách lối quá rồi, thật sự tôi không biết bọn họ sẽ làm trò gì tiếp cả."

Ngược lại Lưu Mân khá bình tĩnh, từ từ nói với cô: "Có một tội gọi là xâm hại nhân chứng, nếu quả thật Chu Lâm định hối lộ cô thì có thể đưa anh ta ra trước pháp luật. Cô đừng cuống, lúc anh ta kéo cô đi là đang ở đâu, trong đại sảnh nhà ăn sao? Ở đó có camera không?"

Nhắc tới đây, ngay lập tức Trần Kiều nhìn lên đỉnh đầu, đang chĩa về phía cô là một chiếc camera mới toanh. Hơn nữa không chỉ có một cái mà cả hội trường này được gắn tám chiếc camera. Thật ra có được như vậy là nhờ vào phúc của Cao Ca -- Sau khi Cao Ca xảy ra chuyện, trường học chi

một số tiền lớn gắn camera ở các nơi làm việc, bao gồm toàn bộ sân trường, có thể nói, nếu bây giờ muốn làm chuyện xấu gì ở trong trường nữa thì phải cân nhắc thấu đáo.

Mà phòng ăn ở ngay bên dưới hội trường sinh hoạt, toàn thể kết cấu cũng giống bên này, cũng có tám chiếc. Hơn nữa quan trọng nhất là, nơi Chu Lâm kéo cô đi là ở trong góc, anh ta cũng chỉ sợ sẽ có sinh viên nhìn thấy nên mới chọn chỗ đó, vừa hay, Trần Kiều nhớ lại, ngay bên cạnh là một camera.

Nói cách khác, chó săn Chu Lâm của nhà họ Triệu, e rằng vốn không biết Triệu Bản đang đào thay anh ta một chiếc hố hoàn mỹ, chắc chắn sẽ ghi được hình.

Trần Kiều lập tức nói, "Anh ta lôi tay tôi đi, tôi không đồng ý cũng không dám nói, có một đồng nghiệp của tôi nhìn thấy, có điều chưa chắc anh ấy đã có thể đứng ra làm chứng, nhưng có camera, chắc chắn đã ghi hình lại rồi."

Lưu Mân vừa nghe thấy thế liền thả lỏng, dặn dò cô, "Cô đừng hoảng hốt, chuyện này giao cho tôi làm là được. Còn nữa, cô nhớ chú ý an toàn đấy."

Lúc này Trần Kiều mới gác máy.

Cô cất điện thoại vào túi, phát hiện lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi, không biết có phải do căng thẳng quá không, nhưng có điều, ít nhất manh mối này không phải giả, so với mới vừa rồi thì tốt hơn hẳn, mong là mình làm đúng.

Vì có mẹ Cao ở đây nên tối nay Cao Ca ngủ rất ngon giấc.

Thật ra thì, sau khi chuyện xảy ra hơn nửa tháng, cũng chỉ có ngày đầu tiên đến nhà mẹ Tống là cô ngủ say sưa, còn những ngày sau đó thì lại

không quá yên ổn. Tìm nhân chứng, bị lời đồn tấn công, việc nào cũng ăn mòn thần kinh thép của cô, có đôi khi ban đêm nằm xuống không mệt tí nào, trong đầu vô cùng loạn, mở mắt thao thức đến tận khuya mới ngủ. Có lúc mệt lả đi, lên giường chỉ muốn ngủ ngay, đáng tiếc lại mơ thấy ác mộng, mơ thấy Triệu Bản Trương Manh và còn rất nhiều người khác nữa. Có lúc sẽ tỉnh, có lúc sẽ âm ỉ suốt đêm, sáng tỉnh dậy còn mệt hơn là mất ngủ cả đêm.

Có mẹ Cao ở bên cạnh, hẳn là do trong tiềm thức cảm thấy như được ôm vào lòng mẹ, có người bảo vệ cô, nên Cao Ca vô cùng yên tâm, ngủ thảnh một mạch đến sáng.

Mẹ Cao tiễn cô ra khỏi cửa, nói với cô rằng, "Để mẹ đi với con đi."

Nhưng Cao Ca không muốn, mặc dù bài viết trên BBS ở trường đã bị xóa, các bạn học cũng không chỉ trích gì cô nữa, cứ như đã quen với việc ấy vậy. Nhưng cô biết, bọn họ vẫn lén lút nhìn cô, cô vẫn đứng nơi đầu sóng ngọn gió, vẫn là trung tâm lời ra lời vào của người khác, vẫn là đề tài thảo luận náo nhiệt nhất.

Đưa mẹ đi thì chắc chắn sẽ để lộ mẹ trước mặt nhiều người như thế, trở thành đề tài câu chuyện cho người khác. Cô có thể chịu được, nhưng không muốn để mẹ phải chịu đựng.

Cao Ca bèn cười nói, "Không cần đâu ạ, mẹ cứ ở nhà đọc sách chờ con đi."

Mẹ Cao cũng không ép, vừa sửa sang lại quần áo cho cô vừa dặn dò, "Vậy đi sớm về sớm nhé, đúng rồi, nếu bố con có gọi thì cứ lơ đi."

Cao Ca đáp một tiếng rồi đi theo La Hải đến trường như mọi ngày. Lên đường rất thuận lợi, nghe La Hải nói bọn lưu manh quấy rối kia vẫn còn đó, chỉ là không dám xông thẳng vào chỗ ở của Cao Ca, trong trường

cũng đã tăng cường các biện pháp an ninh, cảm xúc của sinh viên lại khá kích động, bây giờ bọn họ đã không dám tùy tiện ra tay nữa rồi.

Vẫn lên lớp bình thường như cũ, sau mấy lần Trương Manh thua thiệt, hẳn cũng biết dù mình có làm gì cũng không được lợi nên kéo mấy cô sinh viên ở lớp bên cạnh ngày ngày đi chung với nhau, không còn động vào Cao Ca nữa.

Kết quả mới học được nửa thì ở cửa phòng học xuất hiện bóng của giáo viên hướng dẫn. Vì chuyện của Cao Ca nên bây giờ các bạn học đều rất cảnh giác, thấy giáo viên hướng dẫn thì chụm đầu ghé tai nhau bàn tán, còn có người chỉ tay về phía Cao Ca, ai ngờ Cao Ca nhìn ra ngoài thì chợt thấy đằng sau giáo viên hướng dẫn là người đàn ông cao lớn mặc áo khoác trắng cũ rích.

Là Cao Vu Thành.

Sao bố cô lại đến đây? Ý nghĩ đầu tiên của Cao Ca là không xong rồi, cô thật sự rất hiểu rõ con người bà nội, bà ấy không giống bố cô, không cần nghĩ cũng biết nhất định là trò do bà nội cô soạn ra, bố cô thấy gọi điện thoại không được nên tìm đến để chuyển lời.

Thật ra Cao Ca không muốn ra ngoài, nhưng vấn đề là chuyện này cũng chẳng phải do cô quyết định được, giáo viên hướng dẫn nhanh chóng đi vào cất tiếng, nói với giáo viên đang dạy, "Phụ huynh của Cao Ca đến, xin phép cho em ấy ra ngoài trước."

Cao Ca hết cách, chỉ đành thu dọn sách vở, đeo cặp sách lên đi ra ngoài. La Hải thấy thế thì cũng đi theo.

Vừa ra khỏi cửa thì giáo viên hướng dẫn liền nói với cô, "Bố em đến rồi, có nói là gọi điện cho em mãi không được nên tìm đến chỗ bảo vệ, lại vất vả cả nửa buổi mới tìm được cô. Được rồi, em mau thăm hỏi đi, nhớ để ý điện thoại đấy."

Giáo viên hướng dẫn nói xong liền rời đi, chỉ còn lại hai bố con cô và La Hải ở bên cạnh. Vóc dáng La Hải khỏe mạnh, Cao Vu Thành nhìn mà không dám nói gì, chỉ kéo Cao Ca lại gần mình, Cao Ca cũng biết không thể tránh được cuộc nói chuyện này, nếu bây giờ không nói thì lát nữa hết tiết có nhiều người lại càng không dễ nói hơn, thế là cô nói với La Hải, "Anh đợi tôi một lúc, tôi qua bên kia nói chuyện với bố tôi."

Rồi đưa Cao Vu Thành đi về phía trước, tìm một nơi yên tĩnh.

Cao Ca hỏi ông, "Bà nội con bảo bố đến à?"

Cao Vu Thành bèn nói, "Bà nội nhớ con, bảo bố đến gọi con qua nhìn chút."

Cao Ca vốn không tin, bà nội còn hận không cho phép cô đến cửa nữa là, nhưng cô cũng không muốn dây dưa nên nói thẳng, "Con đã bảo là không đi rồi. Bố đến chuyển lời chứ gì. Bà nội con nói gì? Bố cứ nói thẳng là được."

Cao Vu Thành thấy Cao Ca có vẻ không tình nguyện lắm thì trong lòng cũng khó xử, không biết nên làm gì đây? Ông biết con gái phải chịu oan ức, nhưng lời của mẹ không thể không nghe theo, đó chính là mẹ đấy. Ông chỉ thấy trong lòng rất khó chịu, há miệng nửa ngày mới thốt ra thành tiếng, "Con... Ca à, chúng ta đừng kiện nữa có được hay không?"

Cao Ca chỉ có cảm giác quả nhiên là thế, cô nhìn bố mình - không còn chút mừng rỡ nào khi được gặp bố mẹ - chỉ trả lời rất đơn giản: "Không được. Nếu bố đến nói với con điều này thì đừng nói gì cả. Con sẽ không bỏ qua đâu. Bố với bà nội cứ về đi."

Cô nói rồi toan cất bước đi, nhưng lại bị Cao Vu Thành chặn lại, Cao Vu Thành nói, "Bố biết con phải chịu oan ức, Ca à, bố biết con tủi thân. Nhưng... con có biết nhà họ Triệu cho bao nhiêu tiền không? Một triệu!"

Một triệu là con số rất lớn, nhưng Cao Ca nghe lại chỉ cảm thấy nực cười, cô hỏi Cao Vu Thành, "Một triệu là có thể mua được con gái bố, chỉ cần một triệu là bố muốn tiền chứ không muốn con?"

Cao Vu Thành bèn nói, "Không phải, bố không ham số tiền này. Nhưng Cao Ca à, con cũng biết nhà mình cần số tiền này mà. Bác cả con phải bị sỏi thận, năm nào cũng phải lọc máu, nhà nghèo đến độ không có gì ăn, anh con cũng đã gần ba mươi tuổi rồi mà còn chưa kết hôn đấy. Còn cả chú con nữa, học phí của trường em trai con theo học đắt như thế, chú con dậy sớm nai lưng làm việc, mệt nhọc chỉ còn lại mình bộ xương. Các cô của con cũng không nhàn hạ gì, Ca à, bọn họ vào nhà chúng ta mấy năm rồi mà cũng chẳng ăn nổi mấy miếng thịt, kiện tụng cũng không được gì, chẳng thà lấy số tiền này đi. Con đừng giành giật với người ta nữa."

Cao Ca hờ hững nhìn bố cô, thật ra có mấy lời cô nhẫn nhịn trong lòng rất nhiều năm mà mãi chưa nói ra, bởi vì cô không làm ra tiền, cô là người tiêu tiền trong căn nhà này, nên cô thấy mình không có tư cách để chất vấn. Nhưng bây giờ, rõ ràng là cô có tư cách rồi.

Cô chỉ hỏi lại một câu, "Vậy còn bố, bọn họ đều cố gắng làm việc vì gia đình mình như thế, còn bố thì sao?"

Cao Vu Thành ngẩn người.

Cao Ca hỏi ông, "Tại sao bố không làm việc vì gia đình của mình, tại sao rõ ràng mẹ con đã cố gắng như thế nhưng nhà vẫn nghèo? Tiền lương của bố đâu? Tiền bố kiếm được đâu rồi? Tại sao đều phải trợ cấp cho nhà người khác. Con trai người khác là con trai, còn con gái bố không phải là con gái sao? Với lại, tự bố trợ cấp còn chưa đủ hay sao mà phải để con trợ cấp nữa hả. Con bị giày vò, con bị ức hiếp, người ta đến bồi thường, cho dù con có đồng ý thì đó cũng là con, là Cao Ca con có được không hả? Liên quan gì đến chuyện của bác cả cô chú này nọ? Tại sao phải chia cho họ? Huống hồ con còn không muốn!"

Cao Ca trợn mắt nhìn Cao Vu Thành, "Bố còn không biết xấu hổ mà đến tìm con ư? Bố còn không biết ngượng mà lấy những lý do như thế để thuyết phục con, không muốn chống đối. Con là con gái của bố đấy. Bố vì bọn họ mà làm công cả đời cũng được, nhưng vì sao phải kéo theo cả con? Để con giống như bố, sống cả đời vì họ ư? Tại sao bố không thương con hả? Bố à, bố đúng là làm con quá thất vọng."

Cao Vu Thành khuyên cô, "Bố thương con chứ, nhưng chúng ta là người một nhà mà."

"Không một nhà gì hết." Cao Ca nói rõ với ông, "Con với mẹ con mới là người một nhà, còn mấy người đều không phải. Không cần phải tính toán với con nữa, con biết bà nội bọn họ có bản lĩnh gì, con nói rồi đấy, dù bà ấy có dám đến làm ầm khóc lóc thì con cũng sẽ không rút lui, một xu tiền mấy người cũng đừng hòng có, con bảo đảm đấy."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Cao Vu Thành sẽ chẳng tài nào hiểu nổi một đạo lý mà những người khác đều rõ, quan hệ giữa nhà riêng và đại gia đình, thấy Cao Ca nói xong ông còn định giải thích gì nữa, đáng tiếc Cao Ca không chịu nghe, nói với ông ấy, "Bố về đi, con còn phải đi học nữa. Bố nhớ chú ý an toàn."

Dứt lời, Cao Ca quay đầu bước đi.

Một mình Cao Vu Thành đứng đó, lại chẳng biết nên làm gì. Con gái không đồng ý, nhưng mẹ ông lại đòi phải đồng ý cho bằng được. Cả hai người đều rất quan trọng, nhưng giữa hai người lại như lửa với nước, ông không biết phải làm gì cả. Không biết đã đứng đó bao lâu, đột nhiên chàng trai hay đi theo Cao Ca tiến đến, gọi ông một tiếng, "Chú?"

Ông ngẩng đầu lên nhìn cậu ta.

Người con trai sạch sẽ khỏe mạnh cường tráng, nói với ông, "Cháu là bạn của Cao Ca, hộ tống cô ấy đến trường. Cô ấy lo cho chú nên bảo cháu đưa chú về, đi thôi."

Cao Vu Thành khoát tay lia lịa, "Không cần, không cần."

La Hải khuyên ông, "Cháu lái xe nhanh lắm, ở đây là ngoại ô, chú muốn về cũng phiền phức lắm."

Cao Vu Thành vội vã đứng lên, lùi về sau từ chối, "Cậu đi theo con bé đi, tôi không cần đâu, bảo con bé chú ý an toàn." Nói đoạn, ông lại quay

đầu ráo bước đi nhanh, nhìn bước chân kia, cứ như chỉ sợ La Hải đuổi theo vậy.

La Hải lại không thể trối ông đưa đi được, đành lắc đầu rồi quay về phòng học. Lúc này đã ra tiết, sinh viên đều ra ngoài thư giãn hoặc đi vệ sinh, Cao Ca đang nói chuyện cùng Lâm Thiến Thiến, thấy anh ta đi vào thì trên mặt xẹt qua tia sáng tỏ, không đợi anh ta mở miệng đã nói, "Ông ấy không chịu đi cùng hả? Đã đi rồi sao?"

La Hải gật đầu, "Cũng không biết vì sao nữa."

Cao Ca bèn nói, "Ông ấy biết anh bảo vệ tôi, hôm qua tôi đã nói qua với bố mẹ rồi. Chắc là sợ anh tách khỏi thì tôi sẽ gặp nguy hiểm."

La Hải không rõ lắm, mặc dù hai bố con Cao Ca đã đi vào sâu bên trong những lời nói vẫn truyền ra ngoài, anh nghe thấy lời của bố Cao Ca, dường như bọn họ đã quyết định phân chia số tiền bồi thường xong cả rồi, ông bố như thế liệu còn có tình cha không?

Thật ra Cao Ca cũng rất mâu thuẫn, nhìn La Hải mặt đầy nghi vấn mà thở dài, "Không phải ông ấy không thương tôi, cũng không phải không thương mẹ tôi, chẳng qua là bố tôi thương gia đình của ông ấy hơn mà thôi." Rồi cô mỉm cười, "Nếu không có bà nội, không có bác cả cô chú thì ông ấy sẽ ủng hộ tôi. Giống như hôm nay, thà để mình chịu tội chứ sẽ không chiếm dụng thứ gì của tôi cả, có điều ông ấy lại chẳng hay rằng, sẽ không có gì có thể đền bù nổi cả. Chỉ càng khiến tổn thương càng thêm mãnh liệt mà thôi."

Cao Ca đã tích tụ sẵn một bụng khó chịu quanh năm rồi. Nhưng cũng may mới chỉ nói một lúc thì chuông vào học vang lên, thế là nghe giảng tiếp. Trái lại La Hải cảm thấy chuyện này đúng là phá hoại, anh sợ Cao Ca không tiện nói với Tống Phi nên đợi đến lúc đưa Cao Ca về sẽ quay lại sở luật sư, nói chuyện người nhà Cao Ca ra.

Tống Phi làm luật sư đã nhiều năm nên cũng gặp rất nhiều cực phẩm, có điều dù nhiều đến đâu cũng chưa thấy ai mặt dày không biết xấu hổ như nhà họ Cao. Nhưng Tống Phi không thể giúp được gì trong chuyện này, chỉ đành dặn La Hải, "Cậu để ý một chút, đừng để mấy người Cao Vu Thành lại gần Cao Ca nữa, đỡ ồn ào xảy ra chuyện."

Đợi La Hải đi rồi, Tống Phi tiếp tục nói chuyện với mẹ anh, nói tối nay cùng làm bánh sủi cảo với mẹ Cao, bảo anh về nhà ăn cơm. Vấn Tống Phi có một đồng chuyện cần phải xử lý nên chuẩn bị làm thêm giờ, nhưng nghĩ đến chuyện hôm nay nghe được thì liền đổi ý. Trực tiếp tắt máy tính cầm áo lên, trả lời mẹ: "Nửa tiếng nữa con sẽ đến."

Mẹ Tống vui mừng không thôi, hẳn là đang nói với mẹ Cao ở bên cạnh, "Ôi trời ơi, cho tới giờ chưa từng ngoan như vậy đâu, ngày nào cũng kêu bạn này bạn nó, có lúc tôi nghĩ, hồi trước sinh một cô con gái thì có phải tốt không."

Tống Phi: ...

Tống Phi định chuẩn bị xuống lầu lái xe đi, nhưng khi vào thang máy thì lại đổi ý. Quay đầu đi thẳng đến khu thương mại ở sau văn phòng. Kết quả vừa đặt chân vào thì anh sợ hết cả hồn, không ngờ lại có nhiều người như vậy, đợi đến khi đi qua mấy tủ kính, trông thấy dòng chữ giảm giá ngày lễ độc thân đôi 11 thì mới biết hôm nay là lễ.

Tống Phi đi một vòng, trong lầu chia thành bốn kiểu, ăn uống, tiệm kinh quanh độc quyền, tiệm bán đồ trang sức và đồ trang điểm. Anh nghĩ một lúc rồi dừng lại trước quầy của một tiệm bán đồ trang điểm, miêu tả qua rồi để nhân viên bán hàng chọn đồ giúp.

Cũng vì nán chân lại đây nên về nhà có hơi muộn, anh vừa vào là mẹ Tống liền oán trách anh, "Chỉ chờ riêng con thôi đấy, nước cũng sôi rồi mà chẳng thấy bóng dáng tăm hơi đâu, điện thoại cũng không nghe."

Tống Phi xin lỗi, rồi giải thích với mẹ anh cùng mẹ Cao Ca, "Đi mua quà nên có hơi về trễ, lái xe không tiện nghe điện thoại."

Vừa nghe đến quà là mẹ Tống lập tức hưng phấn, hỏi con trai, "Ôi chao, còn biết tặng mẹ nữa à. Cái gì thế?"

Tống Phi đưa một túi đồ đã mua cho mẹ Tống, mẹ Tống mở ra nhìn, thì ra là một thỏi son, vô cùng vui vẻ lấy ra xem rồi hỏi anh, "Sao hôm nay tốt thế, là ngày gì mà còn biết tặng quà cho mẹ vậy?" Bà luôn hào phóng hiếu khách, còn hỏi Tống Phi, "Nhà cũng đâu chỉ có mỗi mình mẹ là phụ nữ, sao con tặng cho mẹ thôi vậy."

"Không không, đều có cả." Tống Phi lấp liếm, "Hôm nay xuống lầu mới nghe đồng nghiệp nói là lễ đôi độc thân đôi 11, vì để mẹ có thể nhanh chóng tái giá đi nên mới đặc biệt đi mua đây." Anh vừa nói vừa thuận tay đưa một túi cho mẹ Cao, mẹ Cao làm gì từng nhận quà bao giờ, khoát tay lia lịa, nhưng Tống Phi lại dúi vào tay bà, "Dì không phải độc thân, đây là quà ra mắt tặng dì."

Mẹ Cao xấu hổ nói, "Ôi, cậu đã giúp lo kiện tụng rồi, tôi còn đang ở nhà cậu mà nhận quà của cậu thì đúng là không hay lắm."

Mẹ Tống khuyên bà, "Tặng chị thì chị cứ cầm đi, xem xem là gì?"

Mẹ Cao bèn đưa túi sang, "Chị xem hộ tôi đi, cả đời này tôi chưa từng trang điểm bao giờ, thật sự không biết những thứ này." Kết quả mở ra xem, là một bộ trang điểm mini, mẹ Tống nói, "Hợp với chị lắm, đủ bộ cả."

Mẹ Cao mới bảo, "Chắc là đắt lắm, đếm thấy còn nhiều đồ hơn của chị nữa mà, không được đâu!"

Mẹ Tống nói, "Như thế mới đúng, tặng chị một món thì làm sao phối đủ chứ, nào nào, để tôi trang điểm cho chị."

Hai bà già thảo luận náo nhiệt, Tống Phi sẽ không tham gia vào. Anh nhìn lướt qua trong phòng, không thấy bóng dáng Cao Ca đâu, nghĩ một lúc liền xách túi còn lại đi vào bếp, đúng như dự đoán, vừa mở cửa ra là đã thấy Cao Ca đeo tạp dề đang bắc bánh sủi cảo xuống, nghe thấy tiếng động thì còn tưởng là mẹ anh nên nói, "Còn một mẻ nữa dì ạ, sắp xong rồi, chuẩn bị ăn cơm thôi."

Tống Phi ho khan một tiếng.

Căn phòng này ngoài Tống Phi ra cũng sẽ không có người đàn ông khác nào đến, Cao Ca nghe thế thì biết là anh, vừa khuấy sủi cảo vừa chào anh, "Luật sư Tống anh về rồi à, sắp xong rồi đây, trong này nhiều hơi nước lắm, anh ra ngoài đợi trước đi."

Thật ra Tống Phi cũng xấu hổ khi trực tiếp tặng quà, nghe thế bèn nói, "À, được! Đúng rồi, hôm nay là lễ độc thân, anh có mua quà cho mẹ anh, nhân tiện có mua cho em, anh đặt ở đây, lát em cất đi."

Nói xong anh liền đi ra ngoài. Cao Ca không ngờ Tống Phi sẽ tặng quà cho mình, lễ độc thân là lý do quý quái gì thế? Đợi múc sủi cảo ra, thấy không có ai đi vào để bưng thì cô đóng cửa lại, đi đến nhìn. Túi quà rất nhỏ, mở ra xem, trong đó có một thỏi son cùng một tờ giấy.

Cao Ca lấy giấy ra, cô biết chữ bên trên là của Tống Phi, nét chữ rồng bay phượng múa vô cùng đẹp mắt: Nếu không vui thì hãy trang điểm, tâm trạng sẽ tốt hơn.

Cao Ca nắm tờ giấy kia, không biết sao mà dường như tâm trạng khá hơn. Thật ra trong lòng cô không được tốt lắm, dù sao cũng là bố ruột đến ép cô, nhưng vào lúc này, cô lại rất muốn cười, khóe miệng không nhịn được cong lên, sau đó cười thật.

Tốt quá! Thật tốt quá!

Đợi Cao Ca bưng sủi caor a, Mẹ Tống mới vỗ đầu nói, "Ôi trời, dì quên mất là cháu còn ở trong bếp, Tống Phi, mau đi giúp đi con." Rồi bà gọi Cao Ca lại, "Lại đây lại đây, nhìn mẹ cháu đi."

Cao Ca đặt sủi cáo xuống rồi bước đến, kết quả là thấy mẹ Cao đang trang điểm. Mẹ Cao không tự nhiên lắm, không nhịn được nói, "Có phải mẹ thế này rất xấu không. Lạ quá."

Chỉ còn lại một bước cuối cùng, thoa son cho bà ấy. Cao Ca bèn nói, "Để cháu thoa son được không hả dì?"

Đương nhiên mẹ Tống không có vấn đề gì, lập tức nói, "Đương nhiên là được rồi! Lại đây, con gái trang điểm cho mẹ là chuyện tốt biết bao chứ."

Cao Ca đi đến, cầm lấy thỏi son đặt bên cạnh, đứng trước mặt mẹ lấy tay khẽ nâng cằm mẹ lên, nhẹ nhàng phác họa đường viền môi cho bà. Mẹ Cao vốn rất đẹp, nếu không thì làm sao có thể sinh ra một cô gái đẹp như Cao Ca chứ. Nhưng bao nhọc nhằn vất vả trong cuộc sống đã khiến bà trông không được trẻ tuổi như người khác, nhưng trong mắt Cao Ca, bà là người đẹp nhất.

Cô lấy thái độ thành kính nhất, từ từ trang điểm cho bà, sau đó lại quan sát từ trên xuống dưới một phen, rồi lúc này mới nói, "Được rồi."

Mẹ Cao khá ngại, nhưng vẫn có chút chờ mong, bèn đứng lên cầm gương nhìn. Tiếp đó la to, "Ôi chao, thế này thì ngại quá." Mẹ Tống bèn nói, "Đẹp lắm, cũng không khoa trương gì, thấy rõ thần sắc, sau này chị nên trang điểm nhiều vào."

Mẹ Cao còn muốn từ chối thì Cao Ca nói, "Mẹ, đợi đến ngày mở phiên tòa của con, mẹ hãy trang điểm nhé."

Mẹ Cao ghen lời, chỉ vỗ vào tay Cao Ca, đáp, "Được! Mẹ sẽ thật đẹp cho con."

Mọi người còn đang trò chuyện thì đột nhiên mẹ Tống hỏi, "Tống Phi không tặng quà cho cháu sao? Cái thằng bé này."

Tống Phi suýt thì sặc, liền vội vã nói, "Đã tặng rồi, là son môi."

Đợi khi cơm nước xong, dĩ nhiên chuyện dọn dẹp sẽ do tiểu bối bọn họ lo liệu, Tống Phi dọn bàn, Cao Ca rửa bát, lúc hai người chạm mặt nhau ở bếp thì Cao Ca cảm ơn anh, "Đã làm phiền anh rồi, giờ em khá hơn nhiều rồi." Tống Phi đặt mâm vào bồn rửa, hai người đứng cạnh nhau, anh nói, "Anh thấy màu đỏ đó rất hợp với em."

Cao Ca: ...

Chu Lâm hoàn tất công chuyện trong ngày, cuối cùng cũng lái xe về đến nhà. Không ngờ vừa xuống xe thì đã bị hai cảnh sát cản lại. Chu Lâm sợ hết hồn, vội nói, "Các anh làm gì thế?"

Chỉ nghe thấy đối phương bảo, "Anh là Chu Lâm có phải không. Chúng tôi là cảnh sát. Anh bị nghi ngờ có liên quan đến tội xâm hại nhân chứng, chúng tôi theo luật tiến hành bắt giữ anh."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Chu Lâm bị bắt đã làm tiến triển của vụ án bắt đầu tăng nhanh chóng. Rất nhanh, phía kiểm sát đã thụ lý án cưỡng hiếp của Triệu Ân, Chương Nhã Tĩnh mẹ của Triệu Ân quá nôn nóng, lại ở trước mặt mọi người mắng Cao Ca, nhưng không những không được gì mà còn bị cản ngược lại, sau đó hội sinh viên nữ trong trường phát động phong trào ủng hộ Cao Ca lần đầu tiên. Trên quảng trường ở trường đại học, bọn họ treo biểu ngữ đốt nến, tiếp thêm sức mạnh cho cô. Sau đó hoạt động này càng lúc càng lớn, gần như liên kết tất cả các trường học ở thành phố Tần lại, rồi lại có một ngày, có một nhân chứng khác liên lạc với Cao Ca.

Người đó là một cậu con trai, không phải sinh viên của đại học Tần mà là sinh viên trường công nghệ ở cạnh đại học Tần. Vào ngày xảy ra chuyện, cậu ta đến đại học Tần tụ tập với bạn bè, địa điểm ăn uống ở ngay tại nhà ăn số bốn. Tối đó giữa chừng đi vệ sinh, kết quả đúng lúc trông thấy Triệu Ân đưa Cao Ca ra khỏi cửa, thật ra lúc đó người cậu ta để ý không phải là Cao Ca mà là Trương Manh, dù sao đó cũng là một cô gái đẹp. Nhưng dáng vẻ của Trương Manh quá kỳ quái, sắc mặt cô ấy tái nhợt, liên tục nhìn sắc mặt của một nam sinh khác đi bên cạnh, vì vậy mà cậu ta mới nhìn thêm.

Ngay đúng lúc đó, Triệu Ân ở phía trước không đỡ Cao Ca, để cả người cô ngã về sau làm lộ mặt. Vì thật sự rất đẹp nên cậu ta lại nhìn thêm, sau đó mới phát hiện cô gái này không có ý thức, hai mắt nhắm chặt, cơ thể mềm nhũn, cả người dựa vào trên người nam sinh đi đằng trước đó, cậu ta định đi lên hỏi thì kết quả bạn học cũng đến đi vệ sinh, vỗ vào vai cậu ta nói, "Cậu nhìn gì thế."

Cậu ta quay đầu lại, đã không còn thấy đâu nữa.

Cậu ta quay về còn nói với mấy người bạn học, kết quả người khác không một ai tin, nói cậu ta hoa mắt rồi. Trước mặt mọi người sao có thể có loại chuyện đó được chứ, chắc là bạn bè trai gái đi chơi với nhau mà thôi, nói chắc cậu ta độc thân lâu quá nên mới nhớ bạn gái.

Cậu ta nghĩ cũng phải, thế là không để ý nữa, ăn xong liền đi về.

Chuyện của Cao Ca bùng nổ sôi sục, nhưng cậu ta không phải người thích tám chuyện nên không hề nghe nói gì, đến lúc tình hình bùng lớn lên, sau khi trường bọn họ cũng cố vũ giúp sức thì cậu ta mới hay biết chuyện. Cậu ta vốn là người nhiệt tình, biết thế bèn không ngồi yên, chủ động đến đồn cảnh sát.

Nhờ có nhân chứng mà mọi chuyện đã tiến triển hẳn, quá trình điều tra của cảnh sát cũng đã kết thúc, bước vào giai đoạn cơ quan kiểm sát thẩm tra truy cổ. Vào lúc này, chỉ còn ngồi chờ mở phiên tòa.

Tống Phi đã từng hỏi Cao Ca về chuyện này, "Em có muốn lên phiên tòa không?" Không đợi Cao Ca trả lời anh đã nói, "Thật ra với những vụ án thế này, rất nhiều nguyên cáo đều không tham dự, tuy không công khai xét xử nhưng dù sao cũng là ở trước mặt nhiều người, lại phải ôn lại cảnh tượng lúc đó, việc này có thể xin được, em cứ yên tâm." Anh dịu dàng nói, "Anh bảo đảm, em không có mặt thì anh cũng sẽ thắng."

Thật ra Cao Ca cũng không muốn đi.

Không ai là muốn đến nơi như vậy cả, đối mặt với tên khốn kia, nghe luật sư của đối phương dùng đủ kiểu cách ăn nói mà gỡ tội thay cho hắn, dĩ nhiên còn phải ôn lại tình cảnh ngày đó. Dù cô có mạnh mẽ đến đâu thì cũng không phải là người sắt, cô cũng lớn lên từ máu thịt, cũng biết tổn thương.

Nhưng đồng thời, cô bị chịu tội như thế, tại sao lại không đi xem dáng vẻ của tên khốn kia ngồi ở chỗ bị cáo chứ? Tại sao không đi xem dáng vẻ xui xẻo bây giờ của hắn ta, tại sao không đi xem vẻ mặt của hắn đối với cặp bố mẹ đáng hận kia chứ? Tại sao không chính tai nghe xem, kết quả xét xử của hắn ta là thế nào?

Cô nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn quyết định đi.

"Em tin anh, nhưng em muốn tận mắt nhìn."

Tống Phi vẫn biết cô là người mạnh mẽ, đương nhiên cũng sẽ không khuyên ngăn gì quyết định của Cao Ca. Anh gật đầu, "Được rồi, coi như em có phúc được thấy đấy, em không biết đâu, bọn họ toàn gọi anh là nam thần tòa án."

Anh chọc cười như thế làm Cao Ca bật cười, giờ đây hai người cũng coi như thân nhau rồi, có mấy lời có thể mở miệng rất dễ dàng, "Ai nói thế chứ, không phải là vì anh thẳng kiện thay người ta à."

Tống Phi thấy cô cười vui vẻ, tâm tình bản thân cũng không tệ, tiện tay nói lỏng cà vạt, sau đó nói, "Em không cảm thấy cái từ nam thần này rất hợp với anh sao? Anh nói cho em biết, em tìm hết luật sư ở thành phố Tần này đi, không có ai đẹp trai bằng anh cả, ngoài ra cũng không có ai đánh kiện lợi hại như anh."

Cao Ca liếc nhìn anh, đúng là đẹp trai thật. Hơn nữa dáng tốt nên mặc âu phục làm tăng hiệu quả rất nhiều, cô khen anh một câu, "VẬY em đi hưởng phúc vậy." Rồi quay đầu bước đi.

Những ngày tháng chờ đợi cũng không đến nỗi tệ. Chỉ là Lâm Thiến Thiến nói gần đây Trương Manh không sôi nổi lắm, thường xuyên mất ngủ, nằm trên giường lăn qua lăn lại, Lâm Thiến Thiến đã không còn nói chuyện với Trương Manh nữa rồi, nên vẫn là Lưu Mỹ Hà nhịn hai không chịu nổi thêm nữa, hỏi thẳng cô ấy, "Cậu sao thế? Hơn nửa đêm rồi không một hả."

Hai người bọn họ đều không phải hạng dễ trêu chọc, Trương Manh cũng dữ dằn, quát một câu, "Cậu quản được tôi hả!"

Gào lên xong lại chẳng ai nói chuyện với ai, nên bây giờ trong phòng thường rất chán, nhưng Lâm Thiến Thiến còn nói, "Mình cảm thấy Trương Manh có chuyện thật, trông cậu ấy bây giờ hình như đang sợ sệt."

Lâm Thiến Thiến không biết, nhưng Cao Ca lại hiểu rõ. Điều Trương Manh sợ chính là Chu Lâm dính vào chuyện này. Chu lâm là xâm hại nhân chứng, còn Trương Manh lại nguy tạo bằng chứng, bây giờ có nhiều người ủng hộ cô như thế, tình thế tốt đến vậy, nhất định là Trương Manh sợ Triệu Bân thua sẽ kéo theo cô nàng xuống.

Cô nói qua nguyên nhân chuyện này, Lâm Thiến Thiến liền vỡ lẽ. Sau đó lại hỏi Cao Ca, "Hay là cậu để mình đi khuyên cậu ta thử xem, nói không chừng cậu ta vì sợ mà sẽ nói thật đấy."

Cao Ca cảm thấy làm vậy cũng chẳng được gì, cô hiểu rõ Trương manh, cô ta chỉ hận mình không sống tốt được. Hơn nữa nói, hai người từng cãi nhau làm loạn ở nơi công cộng nhiều lần như thế, đã sớm từ mặt nhau rồi, loại người như Trương manh nhìn thì khôn khéo chứ thật ra rất đần, cô ả không thể nào hạ mình thừa nhận sai lầm được, dù trong bụng cô ta có hối hận đến chết cũng sẽ cứng mồm.

Nhưng Cao Ca cũng không đả kích ý của Lâm Thiến Thiến, ngộ nhờ thật thì sao? Cô bèn gật đầu nói, "Cũng được, cậu thử đi." Nhưng vẫn khuyên, "Cậu đừng ôm hy vọng quá."

Lâm Thiến Thiến đáp lại.

Đợi hết tiết học, hai người cùng ra khỏi phòng, chuẩn bị đến dưới lầu thì chia nhau ra, Lâm Thiến Thiến định đến nhà ăn rồi về phòng nghỉ, còn chiều nay Cao Ca không có lớp nên về thẳng nhà Tống Phi. Kết quả vừa đi

ra thì phát hiện có rất nhiều người đổ xô về phía tòa nhà số hai, còn có người hô lên, "Hình như có người muốn tự sát!"

Cao Ca không thích xem ồn ào lắm, vừa nghe cũng không tò mò gì, vẫn chào tạm biệt Lâm Thiển Thiển, còn dặn cô, "Cậu cũng đừng miễn cưỡng chuyện của Trương Mạnh lắm."

Kết quả đằng trước có người chạy đến, dáng vẻ như đang tìm người ở xung quanh, khi thấy Cao Ca thì ánh mắt chợt sáng lên, xông đến giữ cô lại, "Cao Ca cậu mau đến xem đi. Nói là bà nội cậu, đang làm ầm muốn tự sát đấy."

Cao Ca nghe thế thì sửng sốt, bà nội ư? Bọn họ vẫn chưa trở về, mấy ngày trước sau lần gặp mặt với bố thì bọn họ không liên lạc lại nữa, cô cứ tưởng bọn họ làm ầm không được gì cô nên đã về rồi.

Nhưng lúc này không phải là lúc nghĩ những điều ấy, bất kể giữa quan hệ giữa cô và bà nội thế nào, cô cũng phải đến xem.

Cô chạy nhanh hai bước đến một nơi bên cạnh, vẫn còn đứng bên ngoài đám đông, Cao Ca chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc, giọng của bà lão vừa to vừa lớn, kèm tiếng bộp bộp, Cao Ca cảm thấy chắc là đang ngồi trên đất vừa vỗ đùi vừa khóc.

Đằng trước có người nhìn thấy Cao Ca, rối rít nói, "Cao Ca đến rồi." Sau đó mở ra một con đường, để lộ bà lão ở giữa trung tâm.

Quả nhiên Cao Ca đoán không sai, nhưng cô vẫn còn đoán thiếu mấy người, cả cô cả và bố cô cũng ở đây, đồng thời còn có cả giáo viên hướng dẫn đang khuyên nhủ nữa.

Lúc này bà lão đang ngồi bệt dưới đất, chắc là đã nhìn thấy cô nên dừng lại một giây, rồi sau đó khóc còn dữ dội hơn, cô cả lau nước mắt khuyên bảo, bố cô thì lại hét như người gỗ, đứng ngây ngốc ở một bên.

Cao Ca bước vào, tiếng khóc của bà nội càng rõ ràng hơn, "Con nha đầu đáng chết không biết xấu hổ, người của nhà họ Cao đều bị mày làm mất mặt hết cả rồi. Loại chuyện như thế này mà còn đem ra nói, bảo sau này chúng tôi làm người thế nào đây."

Giáo viên hướng dẫn cũng bó tay trước bà lão khóc lóc lẫn lộn này, không dám đỡ cũng không dám không quản, chỉ đành khuyên bà, "Đây không phải là lỗi của em ấy, em ấy cũng là người bị hại mà. Bà à, em ấy chỉ đang tìm lại công bằng cho mình thôi."

Đột nhiên bà nội cô ngừng khóc, trợn mắt nhìn giáo viên hướng dẫn, "Công bằng cái gì hả, muốn công bằng gì hả. Trong trường có nhiều con gái như thế, làm sao chỉ có nó gặp chuyện hả. Làm sao chỉ có nó mất mặt hả."

Giáo viên hướng dẫn nghe không lọt bèn ngắt lời, "Không phải là xui xẻo sao? Đâu có ai muốn gặp phải chuyện này chứ."

Cao Đại Lâm ở bên cạnh đỡ mẹ mà nói, "Xui xẻo có cả đồng, hằng năm có biết bao nhiêu người chứ. Nhưng không thấy ai như nó cả, chỉ hận không để người ta biết được nó bị vậy, đúng là không biết xấu hổ. Tổ tiên nhà họ Cao chúng tôi luôn trong sạch, không gây chuyện, không ngồi tù, không lên tòa án, còn nó thì hay rồi, cứ đòi hết cho bằng được."

Giáo viên dứt khoát không khuyên nữa, nghiêng đầu nói với Cao Vu Thành, "Anh là bố của Cao Ca đúng không, em ấy cũng không dễ dàng gì, khó khăn lắm mới đi được đến bước này, anh nói xem thế này là sao chứ. Anh cũng khuyên đi. Không phải là kéo chân sau ư?"

Cao Vu Thành thật sự rất khó xử, nghe vậy bèn nói với mẹ ông, "Mẹ à, đừng làm ồn nữa, chúng ta đi thôi. Chuyện của Cao Ca cứ để tự Cao Ca quyết định, số tiền kia vốn cũng không phải cho chúng ta. Đó cũng là bồi..."

Ông còn chưa nói hết đã bị bà lão xì một tiếng làm dừng lại.

Nhưng giáo viên vẫn nghe thấy, lập tức hỏi, "Tiền gì cơ?"

Sao bà lão có thể nói được, nếu không cũng sẽ không ngắt lời Cao Vu Thành, lúc này dứt khoát gây sự, "Tôi phải dẫn nó đi, chúng tôi không theo nổi trường này nữa, không thể để bị mất mặt thế này được, mau làm thủ tục nghỉ học cho tôi, chúng tôi phải đưa người đi."

Cao Ca vừa nghe thế liền lập tức bước lên tiến vào tầm mắt bọn họ, nhưng không phải hỏi bà nội đầu tiên mà là hỏi bố cô: "Bố, bố cũng nghĩ thế sao?"

Bà nội ở bên kia thấy Cao Ca tới thì nhảy dựng lên, lao đầu về phía bụng của Cao Ca, "Tao chết cho mày xem."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 38+39+40

Bà lão húc đầu đến, động tác của bà già rất nhanh, Cao Ca suýt thì bị đụng phải, chắc chắn sẽ không chịu nổi. May mà ở cạnh đó có nam sinh nhìn ngửa mắt nên chặn lại, đẩy bà ta lùi về sau.

Bà lão lão đảo mấy bước suýt nữa thì ngã ra đất, để Cao Đại lâm đỡ mình, Cao Đại lâm lập tức quắc mắt nói với nam sinh kia: "Mày làm gì thế hả? Mày đánh người già đấy à?" Lời vừa thốt ra, mặt người kia liền biến sắc, dạo này chẳng ai dám dây dưa với người già cả.

Cao Vu Thành bên kia cũng đến, hỏi mẹ có chuyện gì không?

Bà lão lập tức quát ông, "Có chuyện chứ sao không! Đương nhiên là có chuyện rồi! Mẹ anh bị người ta đánh mà anh còn hỏi há, sao anh có thể bất tài như thế."

Cao Vu Thành nghe vậy, đương nhiên sẽ ra mặt thay mẹ ông, sắc mặt nam sinh kai trắng bệch, cũng may có Cao Ca cản lại nói, "Cám ơn cậu, cậu đi trước đi, chuyện bên này để mình xử lý."

Chàng trai xấu hổ, "Tôi... Tôi..."

Lâm Thiển Thiển bèn nói thay Cao Ca, "Chuyện nhà họ thì cứ để họ giải quyết, cậu đừng dây dưa vào." Đối phương vừa nghe thế liền chạy biến đi. Cao Đại lâm ở sau lưng gọi cả buổi, "Mày đừng có đi, đánh người còn chạy hả!" Nhưng cả đám người lại chẳng có ai đuổi theo.

Cao Vu Thành nói với Cao Ca, "Con làm gì vậy?"

Cao Ca nhìn bọn họ hỏi: "Vậy con muốn hỏi mấy người đang làm gì thế? Ngại mất mặt ư? Con có làm mất mặt các người sao? Con làm gì sai ư? Người thân của con chạy đến trường học vừa khóc vừa làm ầm lên cảm thấy khó coi? Muốn để con nghỉ học đưa con về nhà sao? Bố à, sao hồi nhỏ bố lại nói với con là phải học tập thật tốt, phải thi đậu đại học. Con gắng sức thi đậu như thế, vì sao bà nội con vừa làm ầm lên thì bố lại chạy đến bảo con nghỉ học? Bố vẫn còn là bố con ư?"

Cao Vu Thành là kiểu người chỉ biết nín nhịn chứ không nói ra. Bà lão sợ ông không biết ăn nói nên thôi khóc mà hỏi thẳng: "Sao mà không biết xấu mặt là gì thế hả, người như mày, ở thời cổ đại là bị dìm chết rồi, sao mày còn có mặt mũi mà nói chuyện này hả."

Những người bên cạnh trở mắt nhìn nhau, không biết bà lão này đào đâu ra suy nghĩ đó. Ngay đến giáo viên cũng không nhịn được mà nói, "Bà à, đây là xã hội pháp trị, không phải xã hội phong kiến, do nhân dân làm chủ."

Còn Cao Ca thì tức quá hóa cười.

Cô vốn không muốn gây sự với bọn họ, thật sự là vô nghĩa, không nói bà nội với người cô kia, từ nhỏ đến lớn, bố cô là kiểu người một lòng chỉ nghĩ cho mẹ mình, mặc dù không được thương nhất, nhưng là người ân cần biếu đồ cho cha mẹ nhất, chỉ hận không thể chuyển nhà sang đó mà thôi. Cô là con gái, với cả mẹ cô cũng không đồng ý tặng không như thế, dĩ nhiên là không được thích nhất rồi. Còn về phần bố cô, chỉ là cho cô chút xíu quan tâm nhỏ như khe hở móng tay mà thôi.

Có gì hay ho để làm ầm lên chứ.

Cao Ca liền nói, "Chứ không phải bà muốn lấy khoản tiền bồi thường một triệu của nhà họ Triệu sao?"

Lời vừa thốt ra, tất cả bạn học đều sửng sốt, không ngờ là chuyện liên quan đến tiền, có ai không biết cầm tiền mua bình yên chứ, nhất là với nhà họ Triệu giàu như thế. Nhưng bọn họ đều cảm thấy Cao Ca sẽ không nhận, cô kiên định như thế, không phải đã nói rồi sao? Nếu không thì tại sao có con số lớn như vậy?

Trong lúc nhất thời, tất cả đều nhìn về bốn người đứng ở giữa trung tâm. Cao Ca không có vấn đề gì, bà lão với Cao Đại Lâm thì nổi giận đùng đùng nhìn Cao Vu Thành, nhìn là biết bọn họ không cho phép Cao Vu Thành nói chuyện này ra. Cao Vu Thành không còn cách nào, "Chuyện này... Cao Ca đã biết rồi."

Bà lão chỉ muốn chửi ầm lên, nhưng Cao Ca không cho bà ta cơ hội, mà trực tiếp nói hết mọi chuyện ra, "Tôi biết chắc chắn mọi người ở đây đều nghĩ, có phải đứng nhằm phía rồi không, ủng hộ tôi như thế mà tôi lại vì đòi tiền cho bằng được. Tôi nói cho mọi người hay, tôi chưa từng muốn, tôi đã gặp người nhà họ Triệu rồi, cũng chưa từng có bất cứ ý nghĩ thỏa hiệp nào, tôi sẽ không phụ lòng ủng hộ của các bạn. Hơn nữa, tôi càng không muốn phụ lòng mình."

"Thế nhưng nhà họ Triệu lại không muốn để Triệu Bản ngồi tù, cho nên, bọn họ biết tôi có một bà nội tham lam, có cô chú như uống máu, có người bố yếu đuối bất lực, nên mới đi tìm bọn họ nói chuyện. Hai ngày trước, bố tôi đến trường tìm thì tôi mới biết được chuyện này. Khi đó bọn họ đều đã phân chia hết cả rồi, các bạn có biết không? Bọn họ đã chia tiền xong hết cả rồi."

Lời vừa nói ra, rất nhiều người không tài nào nghĩ nổi, chuyện động ác như thế, người bình thường cũng không nghĩ ra.

Cao Ca giải thích với bọn họ, "Một triệu, tôi có một bác trai, một người chú và người người cô, nhà nam hai trăm nghìn, nhà nữ một trăm nghìn, được lắm, còn tôi là người bị hại, nhà có thể lấy được bốn trăm

ngành. Mọi người có biết cảm giác của tôi lúc ấy là gì không? Ba nội bà vừa mới nói nếu tôi ở cổ đại thì đã bị chìm xuống sông rồi đúng không, nói tôi không biết xấu hổ, vậy còn lúc các người chia số tiền bồi thường cho người bị cưỡng hiếp là tôi đây cho từng nhà một, liệu có cảm thấy mình đang cầm phí chơi gái của hung thủ không? Không phải các người muốn làm tú bà sao? Chê mất thể diện cái gì nữa chứ, nếu chê thì hẳn nên đuổi tôi ra khỏi cửa mới đúng, rồi kiện tụng hay tiền bồi thường đều không có một xu quan hệ với các người! Chỉ vì một triệu kia mà chạy đến trường làm âm lên, ngay đến đi học cũng không cho tôi đi nữa, các người có còn là người không hả?"

Trước khi bà lão gây chuyện không hề ngờ rằng Cao Vu Thành đã nói chuyện này cho Cao Ca biết, bây giờ bị người ta chỉ vào mũi mà mắng. Bà ta đưa mắt nhìn mọi người xung quanh, trên mỗi gương mặt đều lộ ra nét chán ghét, tự nhiên biết hôm nay không xong chuyện được. Bà ta cũng từng trải qua chuyện này rồi, có lý thì nói phải trái, còn không có lý thì làm rùm beng lên.

Lúc này lập tức vỗ đùi, lại ngồi phịch xuống đất. Vừa kêu gào nuôi một đứa con trai cháu gái bất hiếu, nói bà ta không phải là người, vừa làm âm ỉ lên bảo là muốn đi chết.

Kết quả không ngờ rằng, Cao Ca lại nói, "Vậy thì bà chết ngay đi."

Dứt lời, cô lập tức quay đầu bước đi.

Chính chủ đã nói rõ ràng rồi, bây giờ người cũng đã đi, có xem nữa cũng chỉ là một bà lão khóc lóc om sòm mà thôi. Hơn nữa đến nhà ăn muộn thì sẽ không có cơm mà ăn, chỉ trong chốc lát mọi người liền bỏ đi hết. Ngay đến giáo viên hướng dẫn cũng không muốn để ý bọn họ, chỉ nói thẳng với Cao Vu Thành, "Không phải muốn nói nghỉ học là nghỉ được, Cao Ca đã lớn rồi, chuyện này chỉ có thể do em ấy quyết định. Được rồi, mọi người đừng làm rộn nữa, mau về đi."

Cô ấy nói rồi cũng rời đi.

Nhất thời, hai bên chỉ còn lại người của nhà họ Cao. Bà lão đã ngừng khóc, Cao Đại Lâm đỡ bà đứng dậy, bắt đầu chỉ vào mũi Cao Vu Thành mà mắng, "Sao chú có thể nói với nó chứ. Chú nhìn chuyện bị phá hỏng đi. Không có bánh lĩnh, đồ vô dụng, có chút chuyện này cũng không làm xong."

Cao Vu Thành bực mình nói, "Đó là chuyện của con bé, sao không thể nói với nó chứ?"

Bà lão không để ý đến ông, trái lại Cao Đại Lâm chỉ nói, "Cái gì mà chuyện của nó chứ, khoản tiền lớn thế nhất định là chuyện của trong nhà, chú đúng thật là..." rồi đỡ bà lão đi.

Còn Cao Vu Thành thấy mẹ mình đi thì muốn đuổi theo, nhưng vừa nghĩ đến gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng tức giận vừa ời của Cao Ca thì lại muốn trấn an con, nhất thời chẳng biết nên đi nơi nào. Đứng chôn chân tại chỗ một hồi lâu, cuối cùng ngồi xổm xuống đất kéo tóc thầm than, rốt cuộc ông đã làm sai điều gì? Phải làm sao thì hai bên mới có thể hài lòng đây?

Còn về Cao Ca, sau khi quay về không nhắc gì nữa câu đến chuyện này. Cô có thể làm gì chứ, chuyện một triệu đã sớm nói với Tống Phi rồi, không cần phải nói nữa. Chỉ còn lại mấy chuyện dây dưa ở trong nhà, nói với mẹ chỉ tổ làm bà thêm bực dọc mà thôi. Còn chuyện ly hôn, thật ra cô cũng muốn, nhưng cô không dám làm chủ thay mẹ nên cũng không nhắc lại.

Vụ án tiến triển rất nhanh, ngày mở phiên tòa sơ thẩm càng lúc càng gần.

Còn nhà họ Triệu như rơi vào khói mù.

Trong một tháng xảy ra chuyện, nhà họ Triệu cũng không hề nhàn rỗi gì, Triệu Bân là con trai độc nhất, gia sản còn đang chờ hắn ta kế thừa, làm hại ai chứ không thể hại hắn ta được.

Trong một tháng ấy, đầu tiên là Chương Nhã Tĩnh ra mặt, sau đó đến Triệu Thiên Vũ cũng đứng ngồi không yên, cách gì cũng thử qua cả, thuê du côn hất canh, làm nhục ngay trước mặt đông đảo mọi người, thu mua Trương Manh để phỉ báng, tìm lưu manh vây đuổi chặn đường, còn tung tin đồn ở trên mạng, vu khống cô tiếp khách, đừng nói là một cô gái mà ngay đến cả bản thân Chương Nhã Tĩnh, gặp chút chuyện là đã thấy không chống đỡ nổi nữa rồi, nhưng Cao Ca lại có thể một mình chịu đựng.

Sau đó là đi nhờ cậy quan hệ, nhưng vấn đề là, ngay từ lúc ban đầu khi còn chưa ai hay biết gì thì còn có người sẵn lòng bán mặt mũi mà giúp đỡ. Nhưng bây giờ chuyện đã bùng nổ trên khắp các trang mạng và trong xã hội, hơn nữa Tống Phi cũng không phải ăn chay, giờ đây cứ thế chẳng ai quan tâm.

Ngày mở phiên tòa sắp đến gần, đối mặt với một vấn đề như vậy thì phải tranh luận thế nào.

Chiều hôm đó, trong tình hình cả hai người đều ở đây, Bàn Duệ hỏi họ, "Vô tội hay là bào chữa có tội?"

Triệu Thiên Vũ và Chương Nhã Tĩnh cùng nói: "Vô tội."

Hai người cùng đồng thanh làm bàn Duệ hơi đau đầu, thực tế mà nói, không chỉ có hai người bọn họ mà ngay cả Triệu Bân cũng có ý này, hơn nữa bọn họ còn muôn miệng một lời, "Không phải hỏi đầu cậu đảm bảo không có chuyện gì sao, điều này còn phải hỏi ư?"

Nhưng vấn đề là trước khác nay khác.

Bàng Duệ xoa chân mày, biết nếu mà nói thì nhất định sẽ theo thứ tự, nhưng lúc này cũng không dám không nói, anh ta tìm cách thức biểu đạt, uyển chuyển bảo, "Bây giờ phía Cao Ca có hai nhân chứng, còn có cả video và dư luận xã hội, lại còn thêm chuyện Chu Lâm làm hại nhân chứng, nên bây giờ chuyện không dễ làm."

Vừa rút ra câu này, quả nhiên sắc mặt hai người đều không tốt.

Triệu Thiên Vũ chỉ nói, "Nếu luật sư Bàng không nắm chắc thì hồi đầu không nên nhận việc, đến bây giờ mới nói không được thì chậm quá rồi."

Bàng Duệ đổ mồ hôi lạnh.

Nhà họ Triệu cũng chẳng phải dễ trêu chọc.

Cao Ca không sợ nhưng anh ta sợ.

Anh ta lại nghĩ rồi nói, "Đây không phải là để phòng ngừa ngộ nhờ sao, tôi cảm thấy tốt nhất vẫn nên khiến Cao Ca không tố cáo nữa, tuy là án hình sự nhưng nếu nguyên cáo không thừa nhận bị cưỡng hiếp thì sẽ dễ hơn."

Chương Nhã Tĩnh nghe vậy bèn nói, "Bao nhiêu cách đã dùng còn chưa đủ sao?"

Bàng Duệ đáp, "Đây chẳng phải là sách lược vẹn toàn ư."

Chương Nhã Tĩnh còn định nói gì đó thì Triệu Thiên Vũ đã cản lại, ông ta nói, "Cậu sắp xếp đi, tôi sẽ đi gặp cô ta."

Chương 39

Từ ngày đó trở đi, Cao Ca đã cho số điện thoại của bố cô vào danh sách đen. Cô không định nói cho mẹ biết, nhưng sau đó lại nghĩ, ngộ nhờ bố lại quán lấy mẹ cô thì phải làm thế nào? Thế là tối hôm đó, khi hai mẹ con đã tắt đèn nằm xuống, cô mới nói chuyện này ra.

Kết quả mẹ Cao vừa nghe thấy thế liền lập tức bật dậy.

Bà hỏi Cao Ca: "Tìm đến trường của con, chê con làm mất mặt, còn muốn cho con nghỉ học ư?"

Cao Ca sợ bà bị chọc tức mà tăng huyết áp nên vội dõ, "Vâng, nhưng con đã xử lý rồi, mẹ yên tâm, con đã lớn rồi mà, chuyện như thế dù có một trăm bà nội cũng không quản được. Bọn họ không hiểu luật pháp, lại thấy tiền sáng mắt nên mới nháo nhào lên thế. Con nói với mẹ là để mẹ đừng nhận điện thoại của bố. Ông ấy..." Theo lý mà nói Cao Ca là phận con gái, không thể quá đáng trong tôn ti trật tự được, nhưng cô không nhịn được mà nói thẳng, "Bố con đúng là một... đúng là một người ngốc. Ông ấy sẽ mãi không đối xử tốt với chúng ta đâu."

Cảm nhận của mẹ Cao chẳng phải còn nhiều hơn Cao Ca ư? Vừa nghe thấy thế bèn ôm Cao Ca nhỏ giọng nói, "Là mẹ đã khiến con phải tủi thân rồi, lại tìm một ông bố như thế cho con. Mà thôi, con yên tâm đi, mẹ sẽ không nghe ông ấy."

Hai mẹ con nói chuyện xong liền nằm xuống ngủ. Cao Ca cũng không để bụng gì, dù sao cũng đã nhiều năm thế rồi, tiền lương của bố cô đều đưa cho nhà bà nội cả, bố cô cứ làm như sống với bà nội vậy, không phải mẹ cũng đều nhẫn nhịn đó ư? E rằng lần này không còn nhịn được nữa.

Nhưng không ai biết được kết quả, ngày hôm sau mẹ Cao lập tức gọi điện cho Cao Vu Thành, bảo là muốn gặp bọn họ. Cao Vu Thành là một người hiền lành đến mức đáng giận, ông cũng không nghĩ ra mẹ Cao sẽ làm

gì bọn họ, ông luôn cho rằng đều là người nhà cả. Còn rất vui vẻ, tưởng cuối cùng mẹ Cao cũng chịu đến gặp mẹ ông nên đọc địa chỉ ra.

Thế là mẹ Cao ăn mặc đàng hoàng, thay đôi giày thể thao, cầm ví tiền đi dạo một lát trong siêu thị lớn ở ngoài tiểu khu, vốn định mua một vật dụng tiện tay, nhưng nhìn quanh chỉ thấy toàn nồi bát gạo chậu, cũng may đi vòng một hồi thì thấy khu đồ dùng thể thao, bà tìm được một sợi dây nhảy, lập tức mua nó.

Bọn họ vẫn ở chỗ Cao Ca đã đặt, mẹ Cao đã từng đến nên đương nhiên biết đường, trực tiếp tìm đến.

Cao Vu Thành mở cửa, vì vẫn còn sớm nên vẫn chưa cất chăn đệm trái sàn. Vừa khéo đúng lúc, mẹ Cao đưa mắt nhìn, thấy bà lão ngồi trên giường ở cạnh cửa sổ, trên giường đơn bên cạnh là quần áo của Cao Đại Lâm, rất rõ ràng, chăn đệm trái sàn này là của Cao Vu Thành. Nhà nghỉ người ta cũng không chuẩn bị thứ ấy, hẳn là lấy khăn trái giường quần thành túi ngủ.

Nhưng lúc này đã là tháng mười hai rồi.

Mẹ Cao bật cười, Cao Vu Thành không hiểu, bà lão thấy bà đi vào cả buổi mà không nói gì, lập tức đảo mắt nhìn quanh, nổi trận lôi đình hỏi mẹ Cao, "Cô cười cái gì, đi vào còn không biết chào hỏi hả? Không thấy mẹ cô đang ngồi đây đấy à. Vu Thành, anh dạy vợ thế đấy hả? Loại con dâu như cô ta muốn làm gì hả?"

Bà lão khích bác cũng không phải là ngày một ngày hai, thật ra từ khi mẹ Cao gả vào nhà, thái độ của bà lão với bà vẫn còn tạm tạm, dù sao cũng không cần có sính lễ lại vừa giỏi giang, nhưng sau khi sinh Cao Ca, có nói gì bà cũng không chịu sinh đứa thứ hai thì bà lão bắt đầu không vừa mắt với bà. Nhưng vì Cao Vu Thành cũng không quá muốn có con trai nên tình cảm vợ chồng bọn họ vẫn còn ổn, bao giờ cũng là khuyên.

Vừa nghe thấy mẹ ông lại khích bác, Cao Vu Thành vẫn như mọi ngày, nói với mẹ Cao, "Đến chào hỏi đi."

Nhưng mẹ Cao không đả động gì, chỉ hỏi Cao Vu Thành, "Ông ngủ ở đây à."

Cao Vu Thành đáp với vẻ dĩ nhiên: "Không ngủ đây thì còn ngủ đâu nữa."

Mẹ Cao nói, "Tháng mười hai rồi mà chỉ có thể đắp khăn trải giường mà ngủ thôi sao. Ông cũng hơn bốn mươi rồi. Mẹ ông và chị gái ông gầy như thế, tại sao không ngủ chung một giường đi. Không phải là người một nhà của ông sao? Vì sao không thương ông tí nào thế hả? Có người làm mẹ với làm chị như thế ư?"

Câu sau của bà còn cao giọng hơn câu trước, hơn nữa nghe có vẻ quan tâm nhưng thật ra là đang chỉ trích, bà lão và Cao Đại Lâm cùng nhìn bà, Cao Đại Lâm nói xen vào: "Cô nói cái gì thế hả? Chúng tôi ngủ thế nào là chuyện của chúng tôi, không liên quan gì đến cô cả. Cô lo được hả? Cô chỉ là người ngoài mà thôi."

Vào lúc này, cơn thịnh nộ của mẹ Cao lập tức bùng phát, bà không mắng bà lão, cũng không nói với Cao Đại Lâm mà chỉ quay sang Cao Vu Thành, "Ông có phải là ti tiện không thế hả. Mẹ ông từng xem ông là người chưa, chị gái ông từng xem ông là người chưa hả? Những năm qua ông một lòng một dạ vì bọn họ mà không quan tâm đến nhà mình tí nào, ông nhìn xem, không phải là mới làm bọn họ hơi không thoải mái chút thôi sao? Người ta cũng đâu có muốn! Ông là vì cái gì hả? Tự ông làm nhục mình chứ gì, được rồi, tôi không lo được, cơ thể là của ông, chân là của ông, ông muốn làm thế nào thì làm! Tôi đã nhìn ông nhiều năm rồi, chỉ nghĩ cứ coi như ông đã chết mà thôi đi. Nhưng còn Cao Ca? Con bé phải xui tám kiếp mới có người bố như ông, con bé đáng thương chịu nhiều khổ sở như thế, luôn đòi lại công bằng cho mình, nhưng ông lấy tiền rồi chia tiền, lại còn

đưa bà già này chạy đến trường học làm ầm lên, lại còn bắt con bé phải nghỉ học! Có người bố ruột nào làm được loại chuyện này không hả, ông còn là con người không thể hả?"

Cao Đại Lâm ở cạnh nghe thấy thế liền nóng nảy, dứt khoát đứng lên quát: "Triệu Tuấn Hồng, cô khích bác cái gì đấy hả! Cô có tin tôi xé rách mồm cô không?"

Mẹ Cao còn chưa nghĩ ra nên nói gì với bọn họ, nhưng vừa nghe thế thì lập tức xé bì, lấy dây thừng được cắt thành roi ra, quất thẳng về phía Cao Đại Lâm, "Tôi đã muốn xé nhà các người từ lâu rồi. Cô tưởng tôi sợ cô sao? Tôi chỉ vì con cái nên mới chịu đựng, nhưng các người lại dám tính toán với Cao Ca, để xem hôm nay tôi chinh các người thế nào."

Vừa nói bà vừa nhào đến.

Cao Đại Lâm và bà lão đều gầy đét, nhưng mẹ cao Triệu Tuấn Hồng có thể sinh được một cô gái cao một mét sáu tám như Cao Ca thì lại hết sức cao lớn, còn có chút lực lưỡng nữa. Với cả trên tay bà còn có roi, khí thế rất sung, cơ hồ là vừa đuổi vừa đánh. Cao Đại Lâm xông lên trước đón đầu, kết quả vì ở trong phòng nên mặc ít, bị quất đau đớn cả người, nhanh chóng gào khóc chạy về phía mẹ mà kêu cứu mạng.

Dĩ nhiên bà lão cản bà lại, nhưng khó khăn lắm Triệu Tuấn Hồng mới trút giận được, làm sao có thể chịu bị ngăn cản chứ. Một lúc sau, ba người đã lao vào đánh nhau, bà lão chụp, Cao Đại Lâm trốn, Triệu Tuấn Hồng vung roi vùn vụt. Không lâu sau đã đánh hai người kia ngã lăn quay ra đất.

Mới đầu Cao Vu Thành còn ngăn người, sau đó là không xen vào được, bây giờ thấy mẹ và chị thua thiệt thì vội đi lên ôm lấy Triệu Tuấn Hồng, không để bà ra tay. Triệu Tuấn Hồng vũng vầy gạo lên, "Cao Vu Thành, nếu hôm nay ông dám cản tôi thì hai ta coi như xong, ly hôn."

Trong nháy mắt đó Cao Vu Thành thả lỏng ra, nhưng rồi nhanh chóng nghe thấy bà lão quát, "Ôi trời ơi mặt tôi, con dâu đánh vào mặt tôi, cả người tôi đau quá, chân bị cửa đứt rồi." Cao Đại Lâm ở bên cạnh gân cổ lên gọi, "Mẹ, mẹ có sao không thế? Vu Thành, chú mau giữ cô ta lại đi, mẹ mà xảy ra chuyện thì biết làm thế nào?"

Ông lại bắt đầu dùng sức, ôm chặt Triệu Tuấn Hồng không cho bà cử động.

Sức của đàn ông với phụ nữ không phải ngang nhau. Ở trước mặt Cao Vu Thành, Triệu Tuấn Hồng chẳng thể giãy giụa nổi, chỉ đành để mặc ông ta lôi mình đi, thuận tiện cướp lấy roi. Bà cứ nhìn Cao Vu Thành, hung dữ mắng ông: "Cao Vu Thành, ông có tin không, bọn họ chắc chắn sẽ bắt đầu ra tay đối phó tôi."

Cao Vu Thành căn bản không tin, "Bà đánh bọn họ chứ họ đâu ra tay."

Kết quả vừa dứt lời, hai người kia lồm cồm bò dậy, không biết Cao Đại Lâm vớ được thứ gì mà đập thẳng vào Triệu Tuấn Hồng. Đó là chiếc gạt tàn thủy tinh, vừa to vừa dày, đập vào đầu kêu cái cốp, Triệu Tuấn Hồng liền găm lên, "Ông buông tôi ra."

Trong lúc nhất thời Cao Vu Thành không kịp phản ứng, bị Triệu Tuấn Hồng đập một phát rồi ngồi sụp xuống. Sau đó liền nghe choang một tiếng, gạt tàn đập phải thứ gì đó mà rơi xuống đất, xoay vòng trên thảm rồi dừng lại, bên trên còn có vết máu.

Triệu Tuấn Hồng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Cao Vu Thành đứng đó ôm trán, máu từ từ chảy xuống.

Cao Đại Lâm bị dọa sợ, vội vào đến lấy khăn giấy cầm máu cho ông ta. Lúc này Triệu Tuấn Hồng không hề đau lòng hay lo lắng chút nào, bà đứng lên, nói với Cao Vu Thành: "Không đánh ư, đây mà gọi là không đánh sao?"

Lúc này rồi mà Cao Vu Thành vẫn còn nói, "Chỉ là do tức giận thôi, không phải cố ý."

Triệu Tuấn Hồng lập tức nói: "Tùy anh, chúng ta coi như xong, ly hôn đi."

Cao Ca bị gọi đến bệnh viện, lúc tới thì hai bên phân chia rất rõ, bà nội và người cô ở một bên, bố cô không biết đã đi đâu, còn mẹ cô ở một bên.

Cũng không tốt đẹp gì.

Cả người bà nội và người cô toàn là vết thương, quần áo tóc tai mẹ cô lại rối xù, cả hai cùng hăm hè nhau, như chỉ cần mở miệng là có thể đánh nhau.

Cô vừa đến là mẹ Cao đã trông thấy, gọi cô đến, không đợi cô hỏi đã kéo cô ngồi xuống. Sau đó mới thấp giọng nói, "Mẹ nói cho con biết một chuyện, mẹ và bố con muốn ly hôn."

Cao Ca không ngạc nhiên gì, có điều không biết vì sao mẹ cô lại hạ quyết tâm này, chỉ nghe thấy mẹ nói, "Mẹ đã hỏi luật sư Tống rồi, con đã lớn, cũng đi học đại học rồi, có thể không cần người giám hộ nữa, đợi ly hôn rồi thì tự con định đoạt, dù có hộ khẩu thì bố con cũng không quản con được. Cứ kệ bọn họ đi."

Cao Ca nào nghĩ đến là vì điều này, hốc mắt nóng lên, gọi một tiếng mẹ, mẹ Cao liền nói, "Mẹ định chịu đựng cho qua, chưa chắc ly hôn là đã tốt, với lại coi như ccũng có cảm tình với ông ấy, hơn nữa sau này con kết hôn mà chỉ có một mình thì cũng không dễ nghe gì. Nhưng không ngờ lại quá đáng như vậy, chẳng thà ly hôn đi."

Bà nhỏ giọng bảo, "Mẹ chỉ muốn trút giận, được một lúc thì bố con cản lại, vốn cũng không định đánh dài nên mới đánh hai người họ trước, kết quả cô của con lại làm thay mẹ. Đúng là quá thoải mái."

Trong lòng Cao Ca vô cùng nặng trĩu, nếu không thắng thì cô thật sự không biết đối mặt với Tống Phi, dì Tống, mẹ cô và La Hải như thế nào nữa.

Cô cúi đầu nói, "Mẹ à, con sẽ sống vô cùng vô cùng tốt, cũng sẽ rất rất hiếu thuận với mẹ. Mẹ cứ yên tâm."

Mẹ Cao vỗ cô một cái.

Chợt lúc này điện thoại cô vang lên, là dãy số xa lạ, Cao Ca sợ là nhân chứng nên nghe máy ngay, không ngờ người ở đầu dây lại nói, "Tôi là Triệu Thiên Vũ, đang ở quán cà phê Dư Hải, chúng ta gặp nhau đi."

Chương 40

Giọng điệu của Triệu Thiên Vũ nghe rất kiêu ngạo, như thể ông ta là thiên hoàng lão tử vậy, ông ta bảo muốn gặp người, bảo Cao Ca đi. Đừng nói lúc này Cao Ca không thoải mái, mà cho dù có thoải mái cũng sẽ không đi gặp người nhà họ Triệu.

Nhà họ Triệu đến giờ vẫn chưa thấy rõ, họ có tiền nhưng Cao Ca không thích thú gì, họ có thể dùng tiền để làm khó Cao Ca, làm nhục cô phi báng cô đe dọa cô uy hiếp cô, nhưng Cao Ca không sợ. Cao Ca muốn chính nghĩa, muốn câu trả lời hợp lý cho bản thân -- Cao Ca tôi là người bị hại, còn Triệu Bản hấn ta là người làm hại. Có thể tự do đi lại dưới ánh mặt trời là Cao Ca tôi, chứ không phải Triệu Bản anh.

Nên bọn họ luôn làm những chuyện mà họ nghĩ là thông minh, nhưng trong mắt Cao Ca lại chỉ là chuyện vừa đáng ghét vừa vô dụng.

Ví dụ như mua chuộc nhân chứng, ví dụ như mua chuộc người nhà không có lập trường của cô, còn ví dụ như, vào lúc này gọi điện cho cô.

Cao Ca nghĩ cũng biết Triệu Thiên Vũ muốn nói gì, đến bây giờ uy hiếp dụ dỗ đã không có tác dụng, vậy thì phải đành chi ra một số tiền lớn hơn thôi. Cô cũng có thể đoán được, chắc hẳn vào lúc này Triệu Thiên Vũ rất oan ức, cảm thấy cô đang treo giá để đợi bọn họ bỏ thêm tiền mà thôi.

Cô lau nước mắt, không chút do dự nói, "Không gặp." Rầm một tiếng cúp điện thoại.

Mẹ Cao lo lắng hỏi cô, "Ôi chao, vì sao lại không gặp. Con không sao chứ?" Cao Ca cũng không giấu bà, "Là bố của Triệu Ân muốn gặp con, con không muốn gặp ông ta." Cao Mẹ hiểu ra, bèn khua tay bảo, "Không gặp, tại sao phải gặp chứ."

Đang còn nói thì Cao Vu Thành quần băng trên đầu đi đến, đầu tiên ông nhìn Cao Ca cùng cùng với mẹ Cao, rồi lại nhìn mẹ ruột mình đang trợn mắt, bước chân bắt đầu do dự. Nếu là bình thường, nhất định ông sẽ chần chừ một lúc rồi đứng về phía mẹ ruột - chuyện này ông đã làm không ít, nhưng hôm nay không giống thế, bởi vì vừa rồi mẹ Cao đã nói rõ với ông, muốn ly hôn.

Cuối cùng hai bên cũng có nặng nhẹ, dù sao cũng đã kết hôn hơn hai mươi năm, dù là chó mèo cũng có cảm tình, huống hồ là người sinh con cho ông nuôi con khôn lớn lo toan cho cả nhà, là người mỗi ngày đều ngủ chung một giường.

Cao Vu Thành suy nghĩ, cuối cùng vào lúc này, đã đi về phía mẹ Cao.

Mẹ Cao nhìn mà nói, "Cả đời này, ông ấy bất chấp mẹ mình mà đi về phía mẹ thì chỉ có mỗi lần này. Con nói xem, lăn lộn cả đời, đến khi gần ly hôn mới được đãi ngộ này thì có ý nghĩa gì chứ."

Cao Vu Thành bước tới, đứng trước mặt mẹ Cao, cú đập của Cao Đại Lâm rất mạnh, ông chảy máu không ít, bây giờ sắc mặt vẫn tái nhợt, đứng

không vững. Mẹ Cao nhìn ông, cũng cảm thấy thật đáng thương, có điều... bà không lo được.

Cao Vu Thành nói, "Đang yên ổn thế kia mà, bà suy nghĩ lại chuyện ấy đi."

Cao Ca thật sự rất tức giận, trực tiếp đứng chặn trước mặt mẹ mà nói với ông ấy, "Suy nghĩ gì nữa cơ? Bố à, bố bảo mẹ con suy nghĩ cái gì? Chồng bà ấy ngày ngày đều ở nhà mẹ chồng, không phải trụ cột gia đình mà còn kéo chân sau, không thể nuôi con mà còn lấy tiền của con kiếm ra, bảo bà phải nghĩ cái gì chứ. Bố có lỗi với mẹ con nhiều năm lắm rồi, trong mắt bố chỉ biết có bà nội, cho đến giờ bố không chịu nhìn kỹ đi, mẹ bị bố ép thành kiểu gì đi. Bố có từng thấy mẹ nổi điên đánh người bao giờ chưa? Bố tha cho hai mẹ con con đi, bố với bà nội về đi, có được không?"

Trước nay Cao Ca chưa từng thể hiện chán ghét thấy rõ với Cao Vu Thành như thế. Cao Vu Thành sững sờ thấy rõ, ông không dám tin nhìn Cao Ca, ông chưa từng nghĩ mình làm bố cũng thất bại như vậy. Ông định nói, "Con..." thì bị bà lão ngắt lời.

Nhất định bà lão không nghe theo rồi, vừa nghe là lập tức muốn đứng lên, nhưng ai ngờ sức chiến đấu của mẹ Cao quá mạnh, bà lão đảo một hồi mới đứng vững, sau đó quát lên với mẹ Cao, "Ai có lỗi với con cái hả, đời này tôi sinh được ba trai hai gái, nhưng tôi có nuôi lớn đứa nào mặt dày như vậy không hả? Tự mình dạy không tốt còn biết trách ai? Cô còn trách con trai tôi hả? Cô..."

Mẹ Cao không trả lời mà chỉ trợn mắt nhìn Cao Vu Thành hỏi, "Cao Vu Thành, ông nghe xem đi, con gái ông bị tổn thương, ông cứ để mặc cho mẹ ông mắng nó là đồ không biết xấu hổ hả? Mẹ ông sinh ra ông quan trọng, vậy còn ông sinh Cao Ca thì sao, tại sao ông không cho con bé đường sống? Ông muốn kéo chết nó sao? Ông..."

Cao Vu Thành không lên tiếng, lập tức biến thành hai bên mắng nhau, hò hét loạn cào cào ngay trong hành lang hết như cái chợ vậy, rấ nhanh có người đến nói bọn họ. Họ nhỏ giọng đi nhưng vẫn còn ồn ào, mỗi bên tự nói lý, không có ý dừng lại.

Không biết đã qua bao lâu, "Ly hôn!" Cuối cùng Cao Vu Thành cũng thốt ra lời này.

Bà lão nghe thế thì không muốn, bắt đầu lắc mạnh người Cao Vu Thành, "Ly hôn cái gì mà ly hôn, con cũng hơn bốn mươi rồi, có gì hay mà ly hôn chứ. Con không cần số tiền lớn như thế ư?"

Cao Vu Thành mặc cho họ lắc người, nói với mẹ Cao, "Ngày mai sẽ về làm thủ tục." Rồi ông suy nghĩ, sau đó nói với Cao Ca, "Bồ Câu Nhỏ à, bố không có bản lĩnh gì, nhờ con chăm sóc mẹ."

Trong lòng Cao Ca không có mùi vị gì, cũng không biết nên đối mặt với ông thế nào, bạn nói ông không thương mình, nhưng ông lại lén đi báo tin, đồng ý ly hôn, nhưng bảo ông ấy yêu mình thì cũng chẳng có. Ông là một người quá mâu thuẫn, có lẽ bản chất ông cũng không xấu, nhưng chính xác ông đã làm tổn thương người khác, dùng phương pháp không nên cơm cháo gì mà làm tổn thương người ta.

Cho dù thoát nhìn ông chỉ là hiếu thuận với mẹ mà thôi.

Lần này sau khi Cao Vu Thành đồng ý liền hạ quyết tâm, ngày hôm sau đưa mẹ Cao về quê làm thủ tục ly hôn. Nghe nói hôm qua bà lão làm ầm cả đêm, như bố cô nhất quyết không chịu rút lời, bà lão không cam lòng cũng về theo, gây gỗ rất dữ, vào ngày ly hôn trên mặt bố cô toàn là dấu bàn tay, nhưng cuối cùng vẫn đã ly hôn rồi.

Cả đời này bố mẹ cô không có cơ nghiệp gì, chỉ có một căn hộ để lại cho mẹ cô, Cao Ca đã lớn nên không tồn tại quyền giám hộ này nọ, ít nhất cô đã tự do về mặt hộ khẩu. Bố cô dọn về nhà, nghe nói bà lão rất tức giận,

vẫn muốn khoản tiền kia cho bằng được, ép ông phải đến thành phố Tần, còn về việc có đến hay không thì Cao Ca không biết.

Ngày mở phiên tòa sắp đến, Cao Ca vừa mong đợi vừa đi học như bình thường. Bây giờ không chỉ có Lâm Thiến Thiến theo cô mà có rất nhiều người đã bắt đầu ủng hộ cô, không chỉ có gặp mặt mỉm cười mà là dùng hành động thực tế, có lúc không học chung với Lâm Thiến Thiến, vẫn có người gọi cô đến ngồi cùng.

Có điều Trương Manh vẫn không có phản ứng gì, có thể thấy rõ Lâm Thiến Thiến khuyên không được gì. Dĩ nhiên, người chết cũng không hối cải còn có nhà họ Triệu, ngày hôm nay tại trường học, Cao Ca gặp được Triệu Thiên Vũ muốn gặp cô nhưng bị từ chối.

Ông ta lái xe sang mặc âu phục giày da đứng chờ ở cửa tòa nhà, Cao Ca vừa đi ra thì bị một người chắc là trợ lý cản lại, chỉ vào Triệu Thiên Vũ. Thật ra Cao Ca không muốn gặp lắm, nhưng gặp một chút cũng không sao, dù sao người này cũng rất phiền, nói lời khó nghe thì phải đối diện nhau nói mới đúng.

Cao Ca đồng ý, dẫn theo La Hải đi đến. Dáng của Triệu Thiên Vũ và Triệu Ân đúng là giống hệt nhau, nhưng khí chất lại không giống, nhìn ôn hòa rất nhiều, có lẽ là do xã hội đã dựng lên cho ông sắc màu tự vệ. Ông ta còn rất thân thiện, hỏi Cao Ca muốn đi đâu, nhưng Cao Ca không muốn nói nhiều với ông ta, cũng không muốn ở quanh trường để bạn học nghe thấy, bèn đọc tên một quán cà phê ở trung tâm rồi nói, "Ông có biết đường không? Nếu không biết thì chúng tôi sẽ đi trước dẫn đường."

Đây là lần đầu tiên Triệu Thiên Vũ gặp Cao Ca, cô gái với kiểu tính cách này khiến ông phải đưa mắt nhìn, đúng là có quyết đoán hoạt bát. Ông ta nhìn mà thấy đáng tiếc, xinh xắn biết nhẫn nhịn, tính tình quả quyết, nếu yêu đương với Triệu Ân thật thì tốt biết bao.

Dứt lời Cao Ca liền theo La Hải lái xe rời đi, hai xe một trước một sau chạy trong thành phố, đợi đến lúc ngồi trong quán cà phê, trợ lý và La Hải đều ra bên ngoài cả -- đây là yêu cầu của Triệu Thiên Vũ, trong phòng chỉ còn lại hai người họ.

Cao Ca không muốn nói nhiều, trước hết muốn nghe Triệu Thiên Vũ nói.

Sao Triệu Thiên Vũ không biết chứ, ông ta biết rõ Cao Ca thông minh sẽ không kì kèo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, "Chính xác là tôi đến tìm cô muốn nói chuyện, tôi biết khoảng thời gian qua cô đã chịu hàm oan không ít, nhưng cô có biết không? Chính trong thời gian này, đã làm tôi nhìn cô với đôi mắt khác."

Cao Ca chỉ nói, "Tôi không cần các người nhìn với đôi mắt khác. Các người... thì coi là gì chứ." Cô vừa nói vừa cười khẩy, rất khó nghe.

Triệu Thiên Vũ đã quên đi cảm giác bị người ta bỡn cợt ngay trước mặt là thế nào. Chính xác là phải dẫn dử lắm mới nhìn được. Ông vẫn duy trì phong độ như cũ, "Chúng ta không nói đến việc này, dù sao nếu cô đồng ý đề nghị tiếp theo đây thì những việc kia không thành vấn đề gì, cô sẽ có được nhiều hơn là so với mất đi." Ông ta cũng không nói một lời nào phỉ báng Cao Ca, đúng là gian xảo, Cao Ca muốn tìm chuyện cũng không được.

Cao Ca đành phải nói, "Tôi biết ông muốn hòa giải với tôi, ngay từ đầu đã vậy rồi. Nhưng tôi cũng nói cho ông biết, tôi sẽ không hòa giải, ngay từ đầu cũng đã thế."

Triệu Thiên Vũ nói, "Đó là vì cô chưa nghe điều kiện của tôi?"

Cao Ca cười, "Một triệu hay là hai triệu? Không cần."

Triệu Thiên Vũ nói, "Hai mươi ba tuổi tôi gây nghiệp từ tay trắng, những năm qua đưa một công ty nhỏ bé trở thành một tập đoàn, bây giờ công ty chi nhánh của tôi trải rộng khắp đất nước, giá trị của tôi đã sớm hơn trăm triệu, mà tôi chỉ có một đứa con trai là Triệu Bản." Ông ta chậm rãi nói, "Cả đời này tôi đều dốc hết lòng nên chỉ có một vợ một con, hay nói cách khác, gia sản này đều thuộc về Triệu Bản."

Cao Ca nhìn ông ta, thật sự không rõ ý ông ta lắm, chẳng lẽ Triệu Bản phải kế thừa gia sản thì phải tha cho hắn ta sao, đúng là nực cười.

Nhưng lúc này lại nghe thấy Triệu Thiên Vũ nói, "Nếu cô làm con dâu của tôi, thì như thế, những thứ này đều là của cô cả."

Cao Ca đang nhấp một ngụm cà phê, vừa nghe thế liền phun thẳng ra ngoài, trúng phải mặt của Triệu Thiên Vũ, Triệu Thiên Vũ nhất thời dừng thuyết phục, vội tìm giấy lau mặt. Mới đầu Cao Ca còn theo bản năng tìm giấy cho người bị mình phun trúng, nhưng rất nhanh phản ứng lại đây là Triệu Thiên Vũ, thế là dừng tay, lại còn bật cười.

Cô không dám tin nói, "Ông điên rồi ư? Hay là tôi điên rồi? Con trai ông cưỡng hiếp tôi, ông lại bảo tôi làm con dâu ông ư? Ông không sợ trong đêm tân hôn tôi sẽ thiến hắn sao? Triệu Thiên Vũ à, ông đúng là không hổ danh người làm ăn, đến cái cách này mà cũng dùng được. Ông muốn đập nắp che giấu sao? Nhưng tôi nói cho ông biết, đừng hòng, gia sản trăm triệu của ông rất chướng mắt đấy, ông có biết không hả? Cho dù là gia sản trăm triệu đi chẳng nữa thì cũng không che đập được sự thật Triệu Bản là tên khốn kiếp. Chuyện này không có cửa đâu. Chúng ta cứ gặp nhau trên tòa đi."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 41+42+43

Phản ứng của Cao Ca làm Triệu Thiên Vũ trở tay không kịp.

Ông ta cũng coi là tay trắng lập nghiệp, nhưng sau thời gian dài thành công, ngồi ở vị trí kia đã lâu, nghe quá nhiều lời tán dương, là con người ắt hẳn cũng bành trướng.

Ở phương diện này Triệu Thiên Vũ không tính là lợi hại, nhưng đối với vương quốc do chính tay mình thành lập, ông vẫn có tự tin tuyệt đối.

Cho nên dù Bàn Duệ phản đối, ông cũng sẽ chắc chắn Cao Ca đồng lòng trước đề nghị của ông. Thiếu phu nhân của nhà họ Triệu có nghĩa thế nào, Triệu Bản là con trai một, có nghĩa là cô ta sẽ trở thành nữ chủ nhân tương lai của đồng tài sản kếch xù nhà họ Triệu, đừng nói là cả đời cô ta, cho dù mười đời cũng chưa chắc kiếm được.

Mà bây giờ, chỉ cần rút đơn kiện là cô ta có thể có được.

Đây không phải là một khoản mua bán, đây là miếng bánh từ trên trời rơi xuống Cường hiệp thì sao, không phải chỉ là một vấn đề trên mạng thôi ư? Cho bạn mười triệu liệu bạn có chia tay người yêu không, đại đa số mọi người sẽ trả lời có. Nhưng gia sản của ông ta đâu chỉ có mười triệu? Ông không tin Cao Ca không động lòng.

Nhưng Triệu Thiên Vũ chịu nhượng bộ đến thế, trái lại không hề có cảm giác ép buộc. Ông ta rất tán thưởng Cao Ca. Nhưng những lời này ông ta không nói ra được ở trước mặt Chương Nhã Tĩnh, đây là là một doanh nhân thành công, ông ta cũng có bình phán đúng. Nếu ban đầu Cao Ca liền

rút lui, nếu giữa chừng Cao Ca không chịu nổi áp lực mà từ bỏ, nếu Cao Ca nghe theo người nhà thỏa hiệp nhận tiền bồi thường, thì ông ta chỉ cho rằng đây chỉ là một cô gái bình thường.

Điều thứ nhất ông sẽ cảm thấy Cao Ca là một người khiếm vĩa yếu hèn, về thứ hai sẽ cho rằng Cao Ca không tự lượng sức mình rơi vào vòng xoáy nhưng không cách nào kiểm chế được, còn về cuối cùng lại cho rằng Cao Ca tham lam. Nhưng Cao Ca lại có thể đương đầu hết. Ông biết nhà họ Triệu đã gây ra áp lực gì cho Cao Ca, ông ta dám nói, đừng bảo là Triệu Bân, mà ngay cả người thành công như chính bọn họ cũng chưa chắc đã chịu nổi, nhưng Cao Ca lại có thể. Chính xác là trong thời gian ấy nhờ có luật sư và được người nhà ủng hộ, nhưng phần lớn vẫn là do tính cách của cô ấy.

Cô bé này, phát hiện bị cưỡng hiếp lập tức báo án ngay, rất quả quyết; bị người ta hắt canh phỉ nhổ vẫn không sợ, thậm chí ngay tại chỗ kiên định phát biểu khiến người qua đường đồng tình, có cơ trí; dưới áp lực của mọi người đứng dưới nhà ăn số bốn suốt nửa tháng cầu nhân chứng, thật bền bỉ; dưới sự tấn công của người thân, đối mặt với tiền bồi thường một triệu mà vẫn không động lòng, có định lực.

Triệu Bân không ra hồn gì, nếu lấy được cô gái như thế thì thật thích hợp. Nhưng ông lại lo nếu Cao Ca gả vào nhà thì sẽ có tâm tư khác, sống cuộc sống giàu sang lâu dài sẽ không muốn mất đi nó, hưởng hồ đến lúc đó nhà họ Triệu có thể cho cô ta thấy rõ mọi thứ, đến lúc đó hẳn sẽ luyến tiếc. Hơn nữa, ông biết rõ thằng bé Triệu Bân, gái bên người nó cả đồng, nhưng hết lần này đến lần khác lại chỉ hao tâm vì một mình Cao Ca, thậm chí còn không tiếc mà cưỡng hiếp nó, như thế đã đủ nói rõ thằng bé thích Cao Ca rồi. Không phải đây là tất cả cùng vui mừng sao?

Nhưng chẳng ngờ, Cao Ca lại có phản ứng như thế.

Đúng là phải tan trong buồn bực, Cao Ca bực tức rời đi, còn ông ngồi tại chỗ nửa ngày, chỉ cảm thấy kinh ngạc, ông biết trên đời này có người vì giữ vững nguyên tắc mà bỏ qua tiền tài. Nhưng đó chỉ là mấy đồng tiền lẻ, mà tài sản hơn trăm triệu có thể để bố mẹ bất hòa, vợ chồng thành thù, anh em cãi nhau, cơ hội ở ngay trong tầm tay, vậy mà Cao Ca lại chẳng hề nghĩ ngợi mà bỏ qua.

Ông ta cảm thấy như đang nằm mơ.

Sau hai tháng từ khi báo án, lần đầu tiên người nhà họ Triệu phát giác được nguy cơ, ánh mắt suốt ngày nhìn lên trời của họ cuối cùng cũng chịu nhìn xuống, sau đó mới phát hiện chuyện này không hề đơn giản như bọn họ đã nghĩ, họ quá tự tin vào tiền bạc, quá đổi ngây thơ rồi. Nhưng đã quên một điều, tiền không phải là vạn năng, người yếu thế chưa chắc đã mềm.

Có trận mắng của Cao Ca, trái lại ngày tháng của Bàn Duệ khá hơn rất nhiều, Triệu Thiên Vũ lại đến tìm anh ta lần nữa, cẩn thận hỏi xem liệu có thể bào chữa vô tội để được thả hay không, dù lúc ấy Bàn Duệ không dám nói gì dị nghị, nhưng có thể sau chuyện này tám phần cũng sợ phải gánh trách nhiệm nên suy nghĩ rất lâu.

Lần này lại có cơ hội, anh ta liền lấy can đảm mà đề nghị, "Chuyện này không dễ lắm, Cao Ca rất cương quyết, cô ta sẽ không thỏa hiệp. Nhưng khả năng xoay chuyển của vụ án này cũng rất lớn, dù sao lúc đó hiện trường phát hiện vụ án -- chiếc xe kia đã bị thiêu hủy rồi, dù Cao Ca đã lập tức báo án nhưng Triệu Ân đã tắm rửa qua cho cô ta, cảnh sát không tìm được bằng chứng trực tiếp chứng minh bị cưỡng hiếp. Thật ra chúng ta có thể đi từ gốc độ suy đoán vô tội*, để thẩm phán đưa ra quyết định cuối cùng."

(*Nguyên tắc suy đoán vô tội là nguyên tắc bảo vệ nhân quyền trong các vụ án hình sự.)

Phản ứng đầu tiên của Chương Nhã Tĩnh chính là không được, "Con trai tôi không thể ngồi tù được, vô tội là vô tội. Suy đoán vô tội là cái gì, lỡ bị xử thì sao."

Bàng Duệ hết cách, chỉ có thể nhìn Triệu Thiên Vũ, vào lúc này anh ta cũng sợ, lúc trước anh ta thề son sắt là bởi vì nhà họ Triệu có quyền thế, nhưng giờ đây, những quyền thế đó không những không làm Cao Ca lùi bước mà còn khơi dậy căm hận của quần chúng, đưa lại hiệu quả ngược. Bây giờ toàn bộ trường học ở thành phố Tần đều có người ủng hộ Cao Ca, trên mạng cũng toàn là người ủng hộ cô ấy. Bàng Duệ cảm thấy, nói không chừng vào ngày ra tòa đó còn có người sẽ giăng biểu ngữ trợ uy cho xem.

Dưới tình hình này, đương nhiên anh ta muốn tự vệ rồi, anh ta giải thích với Triệu Thiên Vũ: "Là thế này, trước mắt cơ quan công tố đã có nhân chứng và vật chứng, nếu chúng ta cố chấp không để ý đến những bằng chứng ấy rồi bào chữa vô tội thì rất dễ bị mất thiện cảm từ phía bồi thẩm đoàn, sẽ cho rằng chúng ta đang lãng phí tài nguyên tư pháp, không tôn trọng bọn họ. Kỳ thực đưa ra chứng cứ, để thẩm phán phán đoán thì khá hợp lý."

Triệu Thiên Vũ không cân nhắc qua điều này, chỉ hỏi, "Ai là thẩm phán?"

Bàng Duệ cũng biết ông muốn tìm quan hệ, bèn nói, "Họ Chu, tên Chu Chính, tôi đã gặp người này mấy lần rồi, khoảng bốn mươi tuổi, là một người rất ngay thẳng, rất nhiều người gọi ông ta là Chu thanh liêm."

Lời này của anh ta đã quá rõ, đừng nghĩ đến mấy chuyện đừng ngang ngỗ tất gì cả, về mặt này nhà Tống Phi có ưu thế hơn, trực tiếp tìm đội hình kiên cố nhất, nhà họ Triệu không có biện pháp gì.

Đúng như dự đoán, Triệu Thiên Vũ cau mày, nghĩ ngợi rồi hỏi anh ta, "Chỉ đành phải theo số trời thôi ư? Không có cách gì tăng hảo cảm sao?"

Bàng Duệ đã sớm nghĩ đến vấn đề này, "Thật ra có thể nộp trước cho tòa án một khoản bồi thường tỏ lòng thành," Anh ta thấy Chương Nhã Tĩnh nhảy cẫng lên thì vội vàng giải thích, "Không phải tiền bồi thường nhận tội, không phải nói Cao Ca tự nguyện quan hệ tình dục sao? Đây là chúng ta dựa vào chủ nghĩa tinh thần nhân đạo, an ủi tinh thần cô ta."

Triệu Thiên Vũ nghe thấy thế bèn gật đầu.

Thế là trước một tuần ngày mở phiên tòa, Cao Ca nhận được thông báo. Nhà họ Triệu đã nộp lên tòa án hai trăm nghìn, là phí an ủi tinh thần cho cô. Cao Ca nghe thế lập tức nổi giận, nói thẳng, "An ủi cái quỷ, bọn họ đang vờ vịt mà thôi."

Vào lúc này mọi người đang dùng cơm với nhau, mẹ Cao lập tức vỗ vai Cao Ca, "Con gái nhà gia giáo, sao lại nói thế chứ." Cao Ca buồn bực, Triệu Thiên Vũ còn tưởng mình nhiều ý hay lắm, nhưng không biết Cao Ca ghét chết đi được, vừa nghe chỉ muốn gây chuyện, cơn tức phải nín nhịn cả ngày nên chẳng thể nào nhẫn nhịn nổi nữa.

Cao Ca còn chưa giải thích thì Tống Phi đã gắp một miếng thịt gà cho cô, "Tức giận cũng là chuyện rất bình thường, cảm thấy bọn họ đã được lợi còn khoe tài." Giờ phút này Cao Ca thấy Tống Phi đúng là quá hiểu mình. Sau đó lại nghe Tống Phi nói, "Nhưng chuyện này một mặt là khoe tài, mặt khác, Cao Ca à, đó cũng cho thấy bọn họ đang sợ. Họ đang tìm đường lui cho mình. Đây là tin tốt, yên tâm đi."

Cao Ca: ...

Tống Phi nhàn nhã bình tĩnh nói, Cao Ca yên tâm hẳn.

Ngày mở phiên tòa là 20 tháng 1, vốn Tống Phi và mẹ Cao không muốn để Cao Ca lên phiên tòa, nhưng sau một hồi suy nghĩ, Cao Ca vẫn muốn chính mắt nhìn đám đó ở tòa án, cuối cùng vẫn yêu cầu lên tòa. Trên

mạng có không ít người cổ vũ cô, có người nói sẽ đến cửa tòa án cổ vũ cô, có người lại bảo sẽ ở trên mạng đợi tin tốt.

Thật ra Cao Ca biết, vào ngày xét xử chưa hẳn đưa ra kết quả, nhưng cô vẫn vô cùng cảm kích những người này.

Không khí ngày đó cũng rất kỳ lạ, rõ ràng mấy hôm trước đã có tuyết rơi, gió lạnh thổi bốn phía, mẹ Cao còn lẩm bẩm, "Trời như thế ai mà đến chứ, e là phóng viên cũng không đến chứ nói gì người đến xem" Đúng thế, mẹ Cao rất có lòng tin với Tống Phi, hận không thể để thiên hạ đều biết sau khi xét xử xong, nhân tiện chụp lại dáng vẻ khổ sở của đám người nhà họ Triệu.

Kết quả mới rạng sáng ngày hôm sau, trời quang mây đặng, tại một thành phố đang trong mùa đông không có chút khói bụi nào, trời xanh ngay trên đỉnh đầu, mây trắng như vẩy cá phiêu bồng trên trời, là khí trời đẹp nhất trước giờ. Lúc Tống Phi đến đón, anh còn cho Cao Ca xem weibo của mình.

Sáng sớm nay anh đã chụp một tấm ảnh bầu trời, không ghi thêm dòng caption gì cả, nhưng bên dưới có hơn một nghìn bình luận, tất cả đều có chung một ý, "Ông trời có mắt." Bỗng Cao Ca cảm thấy, dường như cuộc sống đã sáng bừng lên.

Bọn họ lái hai chiếc xe, Tống Phi và Cao Ca đi một chiếc, còn La Hải lái một chiếc khác chở hai bà mẹ. Kỳ thật Cao Ca vẫn có chút hồi hộp, trên đường đi không hề lên tiếng. Hôm nay cô mặc áo khoác dài màu trắng, càng để lộ nét đơn thuần. Tống Phi lén nhìn cô mấy lần, trong lòng có mùi vị chẳng thể nào nói ra, cuối cùng lại biến thành lời an ủi: "Có từng nghĩ đến việc báo đáp anh thế nào nếu thắng kiện không?"

Cao Ca bị hỏi mà đờ đẫn, dĩ nhiên cô phải cảm ơn Tống Phi rồi, nhưng... cô không biết nói gì cho hợp cả. Đưa tiền thì cô không có bao

nhiều, Nhưng nếu đưa thứ khác, cô cũng đã suy nghĩ rất nhiều, dường như chẳng có gì thích hợp cả.

Dáng vẻ sững sờ của cô trông thật đẹp, đôi mắt tròn vo lấp lánh, như chú thỏ nhỏ ngây người.

Tống Phi không nhin mà cong môi, sau đó mới nói, "Đúng là không có lương tâm, còn nghĩ chưa ra nữa." Dĩ nhiên Cao Ca muốn từ chối, nhưng Tống Phi không cho cô cơ hội, "Nếu không thì thế này đi, em đồng ý với anh một chuyện."

Cao Ca hỏi: "Chuyện gì cơ?"

Tống Phi đáp: "Thẳng thì sẽ nói cho em biết."

Cao Ca không ngờ Tống Phi lại còn vòng vo như vậy, lúc này không còn căng thẳng nữa mà là tò mò, "Là chuyện gì vậy."

Tống Phi rất kiên định, mãi đến tòa án vẫn không tiết lộ nửa lời, còn nhân lúc dừng xe mà hỏi cô, "Này, rốt cuộc có đồng ý không?"

Cao Ca có thể làm gì đây? Chỉ đành phải gật đầu, "Được ạ."

Lúc này Tống Phi mới đặc chí giục cô xuống xe, kết quả hai người vừa xuống thì chiếc xe bên cạnh bật mở cửa. Thật là trùng hợp, người xuống lại là Triệu Thiên Vũ và Chương Nhã Tĩnh.

Chương 42

Hai bên vật lộn với nhau đã hai tháng, nhưng đây lại là lần đầu tiên gặp mặt nhau đầy đủ như thế.

Cao Ca không có ấn tượng tốt gì với bọn họ, chỉ nhìn lướt qua rồi quay đầu đi, nói với Tống Phi, "Chúng ta đi thôi." Trái lại Chương Nhã Tĩnh nhìn Cao Ca mà trong mắt như muốn bắn ra lửa, hận không thể xông lên xé xác cô ra. Trong lòng bà ta, Cao Ca không phải là người bị hại gì cả, mà là đầu sỏ không biết nặng nhẹ, hại con trai bà ta phải ngồi trại giam.

Có điều Chương Nhã Tĩnh cũng biết, vốn trong mắt nhìn của mọi người, Triệu Bản không chiếm được lý, nếu như bà để lộ ra bất kỳ hành động gì không thỏa đáng thì sẽ càng khiến Triệu Bản gặp bất lợi hơn.

Bà ta nhẫn nhịn, cuối cùng trợn mắt nhìn Cao Ca rồi nói, "Chúng ta đi."

Đội ngũ hai bên nhanh chóng xuất hiện ở cửa, phóng viên lập tức bao vây, Tống Phi vừa dùng cơ thể cản lại cho Cao Ca vừa che chở cô đi vào trong. Hai người rảo vội bước chân, khó khăn lắm mới thoát được sự bao vây của đám phóng viên mà đi vào tòa án, bước lên bậc tam cấp, chuẩn bị đi vào.

Chợt nghe thấy âm thanh không biết từ đâu truyền đến, "Cao Ca cố lên!" "Cao Ca cố lên!"

Nhất thời bước chân Cao Ca khựng lại, Tống Phi cũng dừng bước, hai người quay đầu lại nhìn, liền phát hiện ra, chẳng biết từ lúc nào mà bên ngoài đã có một đám đông tụ tập, trong số bọn họ có cả học sinh sinh viên, Cao Ca trông thấy Lâm Thiến Thiến, còn cả vài người lớn tuổi nữa, Cao Ca không quen bọn họ, nhưng bọn họ đều giơ băng rôn, lại còn có người đánh máy trên giấy A4 rồi in ra, trên đó viết, "Cao Ca chúng tôi ủng hộ bạn!" "Cao Ca cố lên!", rồi sau đó còn hô khẩu hiệu nữa.

Có lẽ thấy Cao Ca dừng bước nên khí thế của bọn họ càng lúc càng dâng cao, bắt đầu vẫy vẫy vật cầm trong tay. Tại không gian bên ngoài đây, có bầu trời cao vút, có dòng xe qua lại trên phố phường, lại còn có nhiều

phóng viên người qua đường và người đến xem như thế nữa, kỳ thật giọng của bọn họ không tính là lớn, nhưng Cao Ca lại thấy điếc tai nhức óc, cô thật sự không ngờ lại có người đến cổ vũ cô như thế.

Trong một thoáng kia, ánh mắt cô nhạt nhòa.

Tống Phi vỗ vai cô mà khuyên, "Em nhìn đi, có nhiều người ủng hộ em như thế, trên mạng còn có nhiều người hơn nữa đang ủng hộ em, hôm nay chúng ta sẽ thắng, đi thôi."

Cao Ca gật đầu, đi cùng Tống Phi, từng bước từng bước, đi vào nơi cô đã chờ đợi hai tháng.

Tòa án là một nơi trang trọng nghiêm túc, dù khí thế hai bên có lớn đến mấy đi chăng nữa thì cũng sẽ phải tiết chế lại. Đầu tiên là trình lên thông báo mở phiên tòa, sau đó mới có thể vào tòa án tham gia xét xử, đến khi thư ký tuyên bố toàn thể đứng dậy, thẩm phán đợi nhân viên cùng hai bên nguyên cáo bị cáo đi vào thì mới được ngồi xuống, Bên nguyên cáo gồm ba người, công tố viên Châu Vũ, luật sư Tống Phi cùng Cao Ca ngồi xuống ghế nguyên cáo, còn phía bị cáo chính là Bàn Duệ và trợ lý luật sư của anh ta.

Vì là xét xử không công khai nên ngoại trừ nhân viên cần thiết ra thì chỉ có người giám hộ và người đại diện pháp luật mới có thể dự thính, nên hàng ghế ngồi bên dưới chỉ có ba người.

Một người là mẹ của Cao Ca, còn mẹ Tống và La Hải thì chờ bên ngoài. Hai người còn lại chính là Triệu Thiên Vũ và Chương Nhã Tĩnh. Hai bên gặp nhau dù đỏ mặt tía tai, chỉ là vừa ngồi xuống là có thể thấy mẹ Cao và Chương Nhã Tĩnh nhìn nhau với ánh mắt kẻ thù. Nếu không phải đây là nơi trang nghiêm thì Cao Ca có thể chắc chắn, mẹ Cao sẽ xông lên.

Dĩ nhiên rất nhanh, Chương Nhã Tĩnh thôi hăm hè hai mẹ con họ.

Khi tòa án tuyên bố kỷ luật xong, thẩm phán yêu cầu yêu cầu đưa bị cáo Triệu Bản vào tòa án. Sau đó, Triệu Bản bị nhốt hơn hai tháng được dẫn ra ngoài. Hẳn cuộc sống trong hai tháng qua với hẳn không hề tốt đẹp tí nào, chí ít Cao Ca chỉ dùng mắt thường là có thể nhận ra, hẳn ta đã gầy còn ba mươi cân. Gò má cũng vì vậy mà hóp vào, càng để lộ đôi tai khi nhọn hoắt xấu xí của hẳn. Quần áo cũng không còn vừa người nữa, vì bây giờ tôn trọng và đảm bảo nhân quyền nên hẳn không phải mặc quần áo tù nhân mà là một bộ đồ bình thường, có thể người mua quần áo đã lâu rồi chưa được gặp hẳn nên mua dựa theo kích thước cũ, nhưng không ngờ hẳn lại gầy như vậy.

Người này mặc áo len trắng cùng quần jean, vốn để bản thân tỏ vẻ rất vô tội, nhưng hôm nay bộ quần áo mặc trên người trở nên rộng thùng thình, cộng thêm dáng vẻ xấu xí kia của hẳn và sắc mặt u uất lại càng khiến hẳn thêm phần hung ác.

Vào lúc hẳn đi ra, ánh mắt mờ mịt không có tiêu cự, như thể không thích ứng được với nơi như thế này. Sau đó hẳn nhìn quanh bốn phía, người trông thấy đầu tiên là vợ chồng Triệu Thiên Vũ và Chương Nhã Tĩnh, đôi vợ chồng này gần như lập tức kích động, Chương Nhã Tĩnh không chút do dự đứng lên, thất thanh nói: "Các người đã làm gì với thằng bé thế hả? Sao nó lại gầy đến mức này? Bản Bản, Bản Bản ơi, mẹ ở đây, Bản Bản, con nói cho mẹ biết, có phải bọn chúng đánh con không?"

Bà ta vừa khóc vừa xông lên phía trước, nhưng nhanh chóng đã bị cảnh sát vũ trang ở bên cạnh cản lại. Nhưng Chương Nhã Tĩnh không chịu buông tha, đáng tiếc một người đàn bà sống trong nhung lụa làm sao có sức mà vùng ra khỏi cánh tay của một người đàn ông cường tráng kia chứ. Cho dù bà ta vì con trai mà dùng hết sức lực thì vẫn uống công, thẩm phán nhanh chóng gõ búa hai cái.

Triệu Thiên Vũ ở bên cạnh cũng đau lòng vì con trai, không hề dời mắt khỏi người Triệu Bản chút nào, nhưng thấy Chương Nhã Tĩnh sắp bị

đưa ra ngoài thì chỉ có thể kéo bà ta lại, thấp giọng nói, "Nhỏ giọng lại nào, em muốn ra ngoài hả?"

Chương Nhã Tĩnh chớp mắt, nước mắt chảy xuống, bà nghẹn ngào tức tưởi mà nói, "Em... em quá đau lòng." Bà ta nắm cánh tay Triệu Thiên Vũ mà lắc, "Anh có thấy không? Anh có thấy không hả? Sao thằng bé lại gây thế chứ."

Triệu Thiên Vũ nghe thế thì mắt cũng đỏ lên, ôm Chương Nhã Tĩnh an ủi bà ta, "Không sao đâu, nghe trước đi đã, sẽ không có chuyện gì đâu."

Nhưng bên này ồn ào như thế, Cao Ca cũng không nhịn được mà nghiêng đầu đưa mắt nhìn, có điều trước sau Triệu Bản đều không nhìn sang bên đó mà là đưa mắt nhìn chăm chăm Cao Ca. Ánh mắt hắn ta rất chân thực, dù Cao Ca không nhạy cảm thì vẫn có thể nhận ra luồng bất thiện toát lên từ hắn. Theo cái nhìn kia, cô không chút do dự nhìn lại.

Trong chốc lát, tòa án còn chưa bắt đầu thẩm tra xử lý mà hai người bọn họ đã bắt đầu đối mặt với nhau rồi.

Bọn họ không cần lên tiếng, không cần bất cứ trao đổi nào, chỉ dùng ánh mắt thôi vẫn có thể diễn tả được ý của mình. Cái nhìn của Triệu Bản là đầy căm hận, hận hận Cao Ca dám báo cảnh sát, lại dám kéo hắn ta xuống nước, đối xử với hắn ta như thế. Còn ánh mắt của Cao Ca chính là sung sướng, anh dám khinh tôi làm nhục tôi phỉ báng tôi, nhưng giờ đây lại bị nhốt trong trại tạm giam, không gặp được người thân, phải chịu biết bao đau khổ, thể trọng sụt rất nhanh, mà nói không chừng từ hôm nay trở đi phải chuyển đến một nhà tù khác.

Phải nói là, hai bên còn chưa mở lời mà khói súng đã ngập tràn.

Triệu Bản đứng nhiên, nhanh chóng được xác minh thân phận rồi nói rõ quyền lợi với hắn ta, cuối cùng phiên tòa đã chính thức bắt đầu. Đầu tiên

là do công tố viên đọc đơn khởi tố, sau đó bị cáo và nguyên cáo bắt đầu trần thuật lại nội dung trong đơn khởi tố.

Triệu Ân là người đầu tiên lên tiếng. Hắn ta hắng giọng, sau đó mới nói: "Tôi với Cao Ca không hề giống như lời công tố viên nói, là quan hệ người theo đuổi và được theo đuổi. Thực tế hai chúng tôi vẫn luôn lén lút liên lạc, mặc dù ngoài mặt cô ta không chịu thừa nhận, nhưng giữa chúng tôi thường xuyên có quan hệ tình dục."

Cao Ca vừa nghe thì lập tức trợn mắt nhìn hắn ta, nhưng hắn vẫn không đổi sắc, "Kỳ thực lúc trước tôi thật sự nghiêm túc theo đuổi cô ta, bạn học trong trường tôi đều có thể làm chứng, khi đó tôi còn từng xếp nệm thành hình trái tim để tỏ tình, từng đàn ghi-ta hát tặng cô ta, thậm chí còn tặng rất nhiều hoa hồng nữa. Nhưng Cao Ca thấy không dựa vào tôi được nên vẫn luôn không đồng ý. Sau này tôi mới biết cô ta có bạn trai, là bạn cấp ba với nhau, sau khi lên đại học thì hẹn hò.

Tôi cảm thấy nếu cô ta đã như vậy rồi thì việc gì tôi phải ngày ngày sấp lại cô ta nữa. Nên vào kỳ nghỉ hè đầu tiên sau khi biết cô ta, cũng chính là từ tháng sáu đến tháng tám năm ngoái, tôi không hề liên lạc với cô ta. Nói thật thì, điều kiện nhà tôi rất tốt, muốn theo đuổi thì theo, còn dù không theo đuổi cũng không sao.

Khi đó tôi cũng vì chuyện này mà không vui, kết quả vào tháng chín khai giảng đi học, Cao Ca lại liên lạc với tôi. Mới đầu cô ta còn xấu hổ, nhưng thấy tôi nghe không hiểu lắm thì mới nói rõ là mình muốn tiền. Có thể do hoàn cảnh sinh sống mà nhìn con người cô ta có vẻ rõ ràng, nhưng thật ra lại rất khôn vặt. Cô ta cho rằng tôi không thể nào thật lòng nên mới có quan hệ không công khai với tôi, cô ta còn muốn giữ lại người bạn trai kia.

Tôi vốn không muốn, nhưng thật sự vì thích cô ta nên đồng ý. Chỉ thế thôi, hai chúng tôi vì vậy mà tiến đến quan hệ tình nhân. Nhưng cho dù là

thế, tôi vẫn còn thích cô ta, nhiều lần công khai tặng đồ đắt tiền cho cô ta, túi xách này đồng hồ này cái gì cũng có. Có điều cô ta vẫn luôn giỏi vờ vịt trước mặt người ngoài, cũng từ chối đấy, nhưng sau đó lại nhận ngay, nhưng vì sợ bỏ trong ký túc xá sẽ mất nên đều để ở chỗ tôi cả, còn có một phần thì đưa về nhà. Dấu vân tay của cô trên túi xách đồng hồ đã được trình làm bằng chứng rồi.

Về sau quan hệ thay đổi. Vì tôi phát hiện ra, dù tôi có đối tốt với cô ta đến mấy thì cô ta vẫn liên lạc với bạn trai cũ. Sau đó quan hệ giữa chúng tôi trở nên gay gắt hơn. Có lúc sẽ dùng vài thứ kích thích, tôi nghĩ dù sao cô cũng không phải của tôi, tôi đã đưa tiền thì phải lấy lại cho đủ vốn. Nhưng cô ta thì sao, vì muốn có nhiều tiền hơn nên đồng ý thật, quan hệ cứ duy trì mãi đến đầu tháng mười.

Rồi vào tối hôm ngày mười ba tháng mười, hôm đó là ngày trao giải ca hát cho tân sinh viên của trường chúng tôi, Cao Ca là MC. Hai ngày trước chúng tôi mới cãi nhau, cũng vì bạn trai cô ta nên tôi muốn chia tay, nhưng cô ta lại không chịu. Nhưng hai ngày không liên lạc, tôi thật sự nhớ cô ấy, biết hôm đó cô ấy ở hội trường nên lái xe đến tìm. Nhưng tức một nổi là tôi đợi cô ta ở dưới lầu cả đêm, kết quả khi kết thúc, cô ta vừa thấy tôi liền lập tức đi ra từ cửa khác. Cũng may bạn học của cô ta nói to nên tôi mới phát hiện ra.

Tôi lái xe chạy đến, dù giận thật nhưng lại không thể bỏ đi được, liền mời cô ta cùng đi ăn cơm. Mới đầu cô ta không chịu, sau đó bạn cô ta là Trương Manh khuyên nên mới đồng ý, chúng tôi bèn đến nhà ăn số bốn. Ngồi một lúc thì cô ta bắt đầu chê đồ ăn ở đó không ngon, tôi bèn đưa cô ta lên xe đi ra ngoài ăn cơm. Kết quả xe còn chưa ra khỏi cổng trường thì cô ta đã đổi ý - có thể do không có ai, bảo là đồng ý quan hệ. Rồi tôi mới đưa thuốc kích dục đặt trên xe cho cô ta, tự cô ta uống, sau đó thì như thế.

Thật ra vào lúc bình thường, mọi lần kết thúc xong tôi đều đưa cô ta về, cho dù không về thì cũng để cô ta đợi ở nơi thích hợp, nhưng hôm đó

khi gần xong thì cô ta có vẻ tỉnh táo lại, gọi tên bạn trai. Tôi tức điên lên, liền ném cô ta lại sau núi, sau đó cô ta tỉnh dậy thì báo án. Chuyện chính là như vậy."

Chương 43

Những điều Triệu Bản nói rõ ràng là nói dối đã được dày công chuẩn bị, nhưng chính xác vẫn có rất nhiều chuyện bị mắc gút.

Ví dụ như đúng là hắn ta theo đuổi Cao Ca, từng xếp nển đàn ghi-ta tặng hoa hồng, cũng đúng vào thời điểm nghỉ hè năm ngoái không hề có bất cứ liên lạc gì với cô, cũng từng tặng quà đắt tiền thật, mặc dù Cao Ca không đồng ý, tránh hắn như tránh bọ cạp, nghỉ hè còn đổi cả số điện thoại nữa, chưa từng muốn những món quà đắt tiền kia bao giờ, nhưng vấn đề là, những điều này xen lẫn giữa thật giả thì khó mà nói rõ được.

Triệu Bản nói xong đứng tại chỗ, dáng vẻ hiên lành, hết như coi mình là người đàng hoàng vậy.

Cao Ca nhìn hắn, cho dù biết đây là một trận chiến khó khăn, nhưng cô cũng chẳng ngờ lại nghe được lời nói dối hoang đường như thế. Khó trách nhiều người bị hại của án cưỡng hiếp lại không tham gia, bởi vì như thế không những làm vết thương trên người chảy máu lần nữa, mà là dùng dao đâm hai phát nói với người khác biết chính bạn tự làm tổn thương mình.

Cô cố gắng đè nén cơn giận của mình xuống, sau đó nghe thấy thẩm phán nói, "Mời nguyên cáo tiến hành trình bày nội dung trong đơn khởi tố." Lúc này cô mới hít thở một hơi thật sâu, bắt đầu đáp lại.

Trước đó Tổng Phi đã tả qua nội dung phiên tòa cho cô biết, cô không thể hỏi ngược lại Triệu Bản được, công việc này chỉ có thể do Tổng Phi

hoàn thành, điều cô có thể làm là miêu tả lại tỉ mỉ chính xác sự thật cường hiếp.

Cao Ca cũng như Triệu Bản, bắt đầu trần thuật lại từ khi hai người biết nhau, "Vào ngày 15 tháng 5 năm 2016, tôi làm MC dẫn khai mạc trong tiết mục văn nghệ ở trường, sau khi kết thúc Triệu Bản đến sau hậu trường tặng hoa, tỏ ý bảo rất thích tôi, muốn hẹn hò với tôi. Tôi đã sớm nghe nói đến hắn ta, là con trai độc nhất của tập đoàn tài chính Triệu Thị, vừa vào nhập học đã lái Bentley, đúng là người có tiền. Hơn nữa quan trọng nhất chính là, hắn ta chỉ gặp tôi một lần vào học kỳ hai năm hai, khi ấy đã qua lại với rất nhiều cô gái trong trường, nên tôi cho rằng nam sinh như thế chỉ là muốn chơi bời mà thôi, nên tôi mượn cớ nói đi tìm bạn học để rời đi.

Sau đó hắn ta vẫn chưa từ bỏ ý định, thường xuyên chặn đường tôi trên đường đi học, còn lấy được số điện thoại của tôi từ chỗ bạn học, gửi tin nhắn gọi điện thoại cho tôi. Ngay trước mặt các bạn học, tôi đã từng rất nghiêm túc nói với hắn ta, tôi đã có bạn trai rồi, không muốn qua lại với hắn ta nữa, nhưng hắn ta vẫn nhất quyết dây dưa với tôi, thậm chí còn đến mức không để tôi đồng ý mà thắp nến đàn hát tặng hoa ở ngay trong trường, ép tôi đồng ý qua lại với hắn, nhưng tôi trước sau vẫn một mực từ chối, cho đến tận kỳ nghỉ hè năm 2016, vì để tránh hắn tôi mới đổi số điện thoại.

Nhưng cũng chỉ có được cuộc sống bình yên ba tháng như thế. Tôi nhậm chức bộ phận văn nghệ ở trường, rất nhiều người đều có số của tôi, rồi hắn ta cũng nhanh chóng có được. Sau đó lại bắt đầu một vòng quấy rối mới, gửi tin nhắn nói những lời rất mập mờ, hứa hẹn rất nhiều, hơn nữa còn bắt đầu chạy đến trước mặt mọi người mà tặng quà đắt tiền cho tôi, nhưng tôi đều từ chối cả. Giữa tôi với hắn ta, ngoài mấy lần hắn ta tìm đến cửa thì không hề có bất cứ âm thầm tiếp xúc nào, cũng chưa từng chủ động nhắn tin cho hắn ta.

Vào buổi tối ngày mười ba tháng mười, tôi làm MC cuộc thi ca hát cho tân sinh viên, sau khi kết thúc tôi cùng bạn học Trương Manh đi xuống, phát hiện ra Triệu Bản lại cố thủ ở dưới lầu. Thế nên tôi mới đổi hướng, đi ra từ cửa tây. Tôi vốn muốn cách xa hẳn ta, nhưng Trương Manh lại gọi tên tôi lớn quá làm đá động đến Triệu Bản, tôi lập tức đi ngay, nhưng bị hẳn lái xe chặn đường lại, sau đó mới nói với tôi là cảm thấy đưa chín ép không ngọt, đã nghĩ thông rồi, hy vọng không yêu đương được thì có thể làm bạn, cùng tôi ăn bữa cơm cuối cùng. Tôi bị hẳn ta quấn lấy cả nửa năm, hơn nữa cảm thấy đến nhà ăn trong trường, bên cạnh còn có bạn cùng phòng, cũng an oàn nên tôi đã đồng ý.

Kết quả sau khi đến nơi đó, chuẩn bị thức ăn xong, Triệu Bản nói chuyện rất khách khí, đầu tiên tự mình uống cạn một ly rượu trắng, nói là tự phạt. Hẳn ta hỏi tôi uống gì, tôi mới nói là sữa chua, sau đó hẳn bảo cùng ly với tôi xong thì hãy xem nhau như là bạn, thế là tôi uống một hớp sữa chua, tiếp đó tầm mắt trở nên mơ hồ, tôi chỉ nghe thấy Trương Manh la lên đầy thất thanh, sau đó nữa thì không biết gì. Đợi đến khi tôi tỉnh lại thì đã lắc lư trên xe, bị ném ra bằng ghế sau, em họ Triệu Bản là Tống Gia Cường đang lái xe, Triệu Bản ngồi ở ghế phụ. Tôi có thể thấy toàn thân đau nhức, sau đó bọn chúng dừng xe lại, Triệu Bản hỏi Tống Gia Cường ở đây có camera không, Tống Gia Cường bảo không... Bọn chúng liền đưa tôi xuống, Triệu Bản còn nói với Tống Gia Cường là bảo mày lên mà không chịu. Đợi đến khi vất tôi và đồ của tôi lại thì chúng lái xe rời đi. Sau đó tôi bò dậy báo án."

Cuối cùng Cao Ca nói rõ: "Cho đến bây giờ tôi chưa từng qua lại với Triệu Bản, thậm chí cũng không hề lén gặp mặt lần nào. Tôi không chủ động gọi điện hay nhắn tin gì với hẳn ta cả, càng chưa từng nhận một món quà nào của hẳn, là hẳn ta theo đuổi rồi cưỡng hiếp tôi. Trong nội dung tường thuật đều có người có thể làm chứng."

Kỳ thật phần trần thuật của Cao Ca có thể đoán được, cô đúng là đã trải qua nhiều chuyện như vậy, người xung quanh ai cũng đều biết. Mà đó cũng là điều Triệu Bản đã biết, vì để thoát tội mà hắn cũng đối chọi rất hay gắt, nên sự thật mà hai người trình bày hoàn toàn trái ngược nhau.

Thẩm phán nhanh chóng tiến hành đưa ra quyết định, "Sau đây tòa án bắt đầu điều tra, do luật sư đại diện của người bị hại đặt câu hỏi."

Cao Ca không khỏi căng thẳng nhìn anh, theo lý mà nói hắn lúc này Tống Phi phải tập trung toàn bộ tinh thần, nhưng anh lại có thể cảm nhận được ánh mắt của Cao Ca, thậm chí còn cho cô ánh mắt an ủi, rồi lúc này mới bắt đầu hỏi: "Triệu Bản, cậu biết Cao Ca như thế nào?"

Triệu Bản: "Đi xem khai mạc chương trình văn nghệ."

Tống Phi: "Là cậu chủ động?"

Triệu Bản: "Đúng."

Tống Phi: "Lúc ấy có trao đổi số điện thoại không?"

Triệu Bản: "Không có."

Tống Phi: "Tại sao?"

Triệu Bản: "Cô ta không đồng ý."

Tống Phi: "Lần thứ hai cậu gặp cô ấy là khi nào?"

Triệu Bản: "Sau giờ học ngày hôm sau."

Tống Phi: "Cậu đã làm gì?"

Triệu Bản: "Nói muốn hẹn hò với cô ấy."

Tống Phi: "Cô ấy có đồng ý không?"

Triệu Bản: "Không đồng ý."

Tống Phi: "Còn lần thứ ba?"

Triệu Bản: "Tối hôm đó."

Tống Phi: "Cậu đã làm gì?"

Triệu Bản: "Tôi đến dưới ký túc xá cô ấy cố thủ."

Tống Phi: "Có gọi điện thoại không?"

Triệu Bản: "Có."

Tống Phi: "Lấy được số điện thoại từ đâu?"

Triệu Bản: "Từ bạn học cô ấy là Trương Mạnh."

Tống Phi: "Cao Ca trả lời cậu thế nào?"

Triệu Bản: "Cô ta bảo mình có chuyện, sẽ không xuống."

Tống Phi: "Từ ngày mười lăm tháng năm cho đến hai mươi tháng sáu, tổng cộng cậu đi tìm Cao Ca mấy lần?"

Triệu Bản: "Không biết."

Tống Phi đạt được mục đích, trực tiếp tổng kết: "Vậy để tôi nói cho cậu biết, trên bản in lịch sử cuộc gọi cho thấy, trong vòng ba mươi lăm ngày, tổng cộng cậu đã gọi một trăm hai mươi ba cuộc điện thoại. Trong đó Cao Ca nghe máy một lần, chính là vào ngày mười sáu tháng năm - ngày đầu tiên cậu gọi đến, nói chuyện được năm giây thì cúp máy. Sau đó chưa từng nhận điện thoại của cậu đúng không?"

Triệu Bản nhìn luật sư Bàn Duệ, chỉ có thể nhắm mắt trả lời, "Đúng."

Tống Phi: "Cậu có gửi tin nhắn cho cô ấy không?"

Triệu Ân: "Có gửi."

Tống Phi: "Nội dung là gì?"

Triệu Ân: "Chỉ tỏ ý muốn lui tới với cô ta."

Tống Phi: "Có từng quấy rối không?"

Triệu Ân do dự rồi cắn răng nói: "Không có. Đều là tình..."

Tống Phi cười: "Cậu chỉ cần trả lời có hoặc không. Cậu vẫn luôn tiến thành quấy rối. Trong khoảng thời gian ba mươi lăm ngày, nội dung tin nhắn do cậu gửi vô cùng trắng trợn, 'Cao Ca, anh muốn hôn em' 'Cao Ca, anh vừa nghĩ đến em là cứng ngay', những tin nhắn có phải do cậu gửi không?"

Triệu Ân: "... Phải, nhưng mà..."

Tống Phi: "Nghỉ hè năm 2016 dài gần ba tháng, cậu chủ động không liên lạc với Cao Ca?"

Triệu Ân rất tự tin về điểm này: "... Đúng!"

Tống Phi: "Trên thực tế, vào ngày hai mươi tháng sáu khi Cao Ca về nhà, cậu đã gọi cho cô ấy mười hai cuộc, cô ấy tắt máy, cậu gửi tin nhắn. Cậu đã viết thế này, 'Cao Ca, em đừng hòng trốn anh, cho là anh không tìm được em ư?' có đúng hay không?"

Triệu Ân: "... Đúng, nhưng vì..."

Tống Phi phớt lờ hẳn, nói tiếp: "Thưa thẩm phán, đương sự của tôi cũng vì cậu ta uy hiếp nên vào ngày đó mới xuống tàu, đổi số điện thoại ở ngay khu kinh doanh bên cạnh ga tàu, cũng khóa luôn số điện thoại cũ. Đây

không phải là bị cáo chủ động thôi quấy rối đương sự của tôi, mà là do cậu ta không liên lạc được. Trong mùa hè ấy, đương sự của tôi không liên lạc với bất cứ bạn học nào, đến mồng một tháng chín cô ấy về trường thì số điện thoại mới được bạn bè biết. Cùng ngày hôm đó cậu liền gọi điện đến, có phải không?"

Triệu Bản bắt đầu chảy mồ hôi lạnh: "... Đúng."

Tống Phi: "Cao Ca từ chối không nghe máy?"

Triệu Bản: "Đúng."

Tống Phi: "Trong bản trần thuật của cậu có nói Cao Ca vì tiền mà lén lút liên lạc với cậu, muốn tiến hành quan hệ mua bán tình dục, xin hỏi vì sao cô ấy lại cần tiền?"

Triệu Bản: "Tôi không biết."

Tống Phi: "Nếu cậu thích cô ấy, vậy cậu có từng hỗ trợ về tài chính không?"

Triệu Bản: "Có!"

Tống Phi: "Cô ấy cần bao nhiêu tiền?"

Triệu Bản ngây ra: "Tôi không biết."

Tống Phi liền hỏi hẩn: "Nói cách khác, rõ ràng cô ấy cần tiền, cậu có thể cung cấp cho cô ấy, nhưng đồng thời cô ấy không muốn làm bạn gái cậu, cũng không chịu tiếp nhận, nhưng lại sẵn lòng nhận quà đắt tiền của cậu, thuận tiện bán thân kiếm tiền?"

Điều này quả thật quá hoang đường, đáng tiếc không phải phiên tòa công khai, nếu không nhất định sẽ có người cười.

Triệu Bản cũng cảm thấy không đúng, nhưng một khi đã nói dối thì cần vô số lời nói dối khác che đậy, Bàn Duệ yêu cầu bào chữa có tội, dĩ nhiên hẳn không đồng ý, cũng chỉ có thể đi từng bước đến mức này.

Hắn nhắm mắt nói, "Đúng, nào ai biết..."

Tống Phi ngắt lời hắn hỏi tiếp: "Nhưng trong danh sách ghi chép cuộc gọi của tôi, tất cả các cuộc gọi của cậu cô ấy đều không nghe máy, bị đưa vào danh sách đen, hai người liên lạc với nhau thế nào?"

Triệu Bản: "Là tan lớp gặp mặt nói."

Tống Phi: "Chỉ hai người các cậu?"

Triệu Bản: "Đúng."

Tống Phi: "Lần đầu tiên là ở đâu?"

"Cái này..." Triệu Bản nghĩ ngợi, "Trưa ngày 17 tháng 9, ở thư viện."

Tống Phi: "Vậy từ lúc nào hai người xảy ra quan hệ lần đầu?"

Triệu Bản: "Cùng... cùng ngày hôm đó."

Tống Phi: "Ở đâu?"

Triệu Bản: "Ở nhà tôi."

Tống Phi: "Một lần bao nhiêu tiền?"

Triệu Bản: "Một... một nghìn tệ."

Tống Phi: "Đưa bằng cách nào?"

Triệu Bản: "Tiền mặt."

Tống Phi: "Sau đó đến trước ngày mười ba tháng mười xảy ra chuyện, tổng cộng hai người đã tiến hành mua bán tình dục bao nhiêu lần và ở đâu?"

Triệu Bân: "Năm sáu lần gì đó, không nhớ rõ lắm, đều ở nhà tôi?"

Tống Phi: "Hai người không liên lạc qua lại với nhau, làm sao cậu tìm được cô ấy?"

Triệu Bân: "Thì... thì tan học gặp phải."

Tống Phi: "Hay nói cách khác, vào thế kỷ hiện đại hai mươi mốt này, hai người mua bán tình dục nhưng không dùng điện thoại để liên lạc, mà chỉ nhờ vào duyên phận xem có thể gặp được hay không. Một lần như thế là một ngàn tệ, tổng cộng Cao Ca lấy được từ chỗ cậu năm sáu nghìn tiền công. Có đúng thế không?"

Triệu Bân lau mồ hôi: "... Đúng."

Tống Phi: "Cậu tặng cô ấy quà đắt tiền, bề ngoài cô ấy không muốn nhưng đều cất đồ ở chỗ cậu?"

Triệu Bân: "Cô ta sợ bị bạn trai biết, cũng sợ người khác nói ra nói vào."

Tống Phi: "Cô ấy có thích không?"

Triệu Bân: "Thích."

Tống Phi: "Thưa thẩm phán, trên thực tế, vào ngày 17 tháng 9 Cao Ca không thể có quan hệ với cậu ta được, ngày hôm đó đang trong kỳ kinh nguyệt của cô ấy. Trong phần mềm điện thoại của cô ấy có ghi chép rất cặn kẽ làm bằng chứng. Thứ hai, nhà Cao Ca cũng không giàu có gì, nhưng bố mẹ của cô ấy đều có công việc, vào khoảng tháng chín trong nhà cũng

không cần tiền. Mà trong thời gian đó bản thân Cao Ca cũng không cần khoản chi nào lớn cả, từ phần mềm thanh toán và thẻ tín dụng của cô ấy cho thấy, vào tháng đó tổng cộng cô ấy nợ một nghìn ba trăm hai mươi sáu tệ, khoản nợ trước đó đều đã được trả hết. Mà đồng thời, bởi vì từ năm đầu tiên đi làm thêm dẫn chương trình ở công ty tổ chức hôn lễ mà số dư tài khoản của cô ấy là hơn hai mươi chín tệ.

Hay nói cách khác, đương sự của tôi không hề thiếu tiền, cũng không gặp phải nguy cơ kinh tế nào, nhưng đột nhiên tính tình thay đổi nhanh như thế, từ lúc mới ban đầu là kiêu ngạo không chấp nhận làm bạn gái của đối phương cho đến khi đồng ý trở thành quan hệ bạn tình với đối phương, từ đó lấy được năm sáu nghìn tệ. Khoản tiền này cũng không thể giải quyết bất cứ vấn đề nào thay cô ấy được, cũng sẽ không làm số tiền lớn cô ấy gửi ngân hàng tăng lên còn chính mình thì như ăn phải mật đắng. Rõ ràng điều này không hề hợp lo-gic.

Triệu Ân khó khăn nuốt nước bọt, nhìn về phía Bàn Duệ...

Hắn ta chưa bao giờ biết, tòa án thẩm vấn sẽ là như thế.

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 44+45

Rõ ràng Tống Phi không có ý định bỏ qua cho Triệu Ân, anh hỏi tiếp: "Cậu nói vào ngày mười ba tháng mười, cậu gây gỗ với Cao Ca, cô ấy vẫn không đồng ý công khai quan hệ với cậu, hy vọng giữ quan hệ tình nhân ngầm này, là vì muốn tiếp tục qua lại với bạn trai đúng không?"

Triệu Ân: "Đúng."

Tống Phi: "Tại sao cô ấy lại để ý người bạn trai này?"

Triệu Ân: "Vì gia cảnh rất tốt, thành phần trí thức rất coi trọng danh tiếng, hơn nữa bọn họ định tốt nghiệp xong sẽ kết hôn."

Tống Phi: "Dù cậu rất giận nhưng cậu vẫn thích cô ấy, quyết định hòa giải với cô ấy, sau đó đến dưới hội trường đại học Tần chờ cô ấy, mặc dù trước đó cô ấy không muốn nhưng nhờ có Trương Manh bạn cùng phòng khuyên nên đồng ý đến nhà ăn số bốn, sau đó cô ấy bảo thức ăn không ngon, đây là do cô ấy chủ động đề nghị ư?"

Triệu Ân: "Phải."

Tống Phi: "Trong suốt quá trình cô ấy ra khỏi cửa vẫn luôn giữ tình tảo?"

Triệu Ân mất tự nhiên: "Phải."

Tống Phi: "Ở trên xe hai người lại quan hệ với nhau lần nữa, cô ấy cũng biết và đồng ý với chuyện này?"

Triệu Bân: "Phải."

Tống Phi: "Cậu dùng thuốc với cô ấy cũng là cô ấy đồng ý?"

Triệu Bân: "Phải."

Tống Phi: "Sau đó cô ấy lâm vào tình trạng hôn mê mà gọi tên bạn trai cũ, cậu tức giận mới ném cô ấy lại ở sau núi?"

Triệu Bân: "Phải."

Tống Phi: "Thưa thẩm phán, từ lời khai của nhân chứng cho đến lời trần thuật của bị cáo và nguyên cáo, chúng ta đều có thể biết, thời gian bọn họ dừng lại ở nhà ăn số bốn quá ngắn, mà dựa vào khảo sát hiện trường cho thấy, dù là ban ngày có nhiều người qua lại trong trường thì từ hội trường cho đến nhà ăn số bốn, từ nhà ăn số bốn cho đến địa điểm bọn họ dừng xe cũng cần khoảng mười phút, huống hồ là ban đêm ít người đi. Hay nói cách khác, mâu thuẫn mà hai người các cậu không giải quyết được trong mấy ngày qua, cộng thêm mười phút ở trên lầu dưới lầu là có thể hoàn toàn giải quyết được, đến nỗi đạt tới mức đồng ý làm tình, đúng không?"

Triệu Bân khó chống đỡ: "Đúng. Cô ta..."

"Cậu chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi." Tống Phi nói, "Vậy thì bị cáo, mời cậu nói lại với tôi, nếu Cao Ca vì bạn trai mà không muốn công khai quan hệ của hai người, thậm chí không tiếc gây chuyện với người bao nuôi mình là cậu mà liều chết giữ bí mật này, như thế cô ấy chỉ là bị ném lại ở ngọn núi sau trường, tại sao lại không tiếc mà để lộ quan hệ của hai người, lựa chọn báo cảnh sát? Thậm chí vào ngày hôm sau ở phòng ăn còn nói với tất cả mọi người rằng, cô ấy bị cậu cưỡng hiếp."

Cách làm đúng nhất của cô ấy không phải là nên mặc quần áo tử tế tìm một chỗ trú, đến ngày thứ hai làm như bình thường xuất hiện trước mặt mọi người sao? Cô ấy sợ mất đi người bạn trai này, nhà bạn trai lại rất coi trọng

thanh danh, cô ấy không sợ bọn họ biết mình bị cưỡng hiếp mà không muốn cô ấy nữa sao? Cô ấy có nhiều bí mật như vậy nhưng lại tố cáo cậu, cô ấy không sợ cậu tiết lộ quan hệ của hai người ư?"

Bàng Duệ nhanh chóng phản đối: "Thưa thẩm phán, tôi phản đối, những điều đó chỉ là suy luận, không liên quan đến sự thật vụ án."

Tống Phi nhanh chóng đáp lại: "Thưa thẩm phán, đây là suy luận hợp lý, nếu quả thật theo như lời bị cáo nói, Cao Ca tình nguyện phát sinh quan hệ, lại còn kiếm được tiền mà không chịu chia tay với bạn trai, như thế chẳng lẽ mới bị bỏ rơi một lần mà có thể so đo cơ thể quan trọng hơn sao? Tôi cho rằng đây là mấu chốt liên quan đến vụ án này, bị cáo cần cho tôi lý do trọn vẹn."

Thẩm phán suy tư mấy giây rồi nhanh chóng đưa ra quyết định: "Mời bị cáo trả lời."

Triệu Bân đã hoàn toàn hoảng hốt, nói dối chính là nói dối, cho dù lúc hẳn bịa lời cảm thấy rất hoàn hảo không tỳ vết, nhưng thật ra vẫn có đũa đo. Hẳn không giải thích được, chỉ có thể trả lời: "Không biết."

Câu trả lời của Triệu Bân đầy sơ hở, Tống Phi đã đạt được mục đích, rất tự nhiên kết thúc thẩm vấn, nói với thẩm phán, "Thưa thẩm phán, tôi đã hỏi xong."

Thẩm phán nhìn sang Bàng Duệ, "Sau đây đến luật sư bào chữa đặt câu hỏi."

Bàng Duệ mau chóng đứng lên, anh ta nhìn Tống Phi, Tống Phi không có biểu cảm nào, vẫn giống những lần lên tòa trước đây, lạnh lùng nhìn anh ta như nhìn một con kiến nhỏ bé. Thái độ này làm Bàng Duệ tức giận trong lòng, chuyện thua kiện lần trước lại hiện lên, cả người bắt đầu ý chí chiến đấu sôi sục, anh ta cũng không phải là người ăn chay, lúc này chính đốn lại

suy nghĩ, bắt đầu đặt câu hỏi với Triệu Bân: "Bị cáo, tôi sẽ hỏi cậu mấy câu hỏi, hy vọng cậu có thể thành thật trả lời, rửa sạch tội danh cho mình."

Rốt cuộc Triệu Bân cũng thở phào, vội vàng trả lời: "Được."

Bàng Duệ: "Cậu nhiều lần gọi điện cho Cao Ca, Cao Ca có từng bày tỏ rõ ràng trong điện thoại là tôi không thích anh, xin đừng gọi cho tôi không?"

Triệu Bân trả lời ngay: "Không hề."

Bàng Duệ: "Cậu nhiều lần gửi tin nhắn cho Cao Ca, bao gồm cả câu 'anh vừa nghĩ đến em liền cứng', Cao Ca có vì vậy mà mắng cậu, trả lời cậu đừng gửi tin nữa không?"

Triệu Bân: "Không hề."

Bàng Duệ: "Cậu hai lần thông qua bạn học của Cao Ca để dàng lấy được số điện thoại của cô ấy, bạn học của cô ấy có nói với cậu là Cao Ca không cho phép bọn họ cho cậu biết số của mình không?"

Triệu Bân: "Không hề!"

Bàng Duệ: "Hay nói cách khác, quan hệ của các cậu vẫn là cậu theo đuổi, cô ấy không từ chối cũng không chủ động sao?"

Triệu Bân: "Đúng."

Bàng Duệ nhanh chóng tổng kết: "Từ khi bị cáo bắt đầu tiếp xúc với nguyên cáo đã không để lộ thái độ từ chối, mặc dù rất ghét bị cáo nhưng trong vòng ba mươi lăm ngày ngắn ngủi, gọi một trăm hai mươi ba cuộc, thậm chí còn gửi rất nhiều tin nhắn có nội dung bậy bạ và uy hiếp, nhưng nguyên cáo vẫn không lên tiếng ngăn cấm cậu, thậm chí là kéo cậu vào danh sách đen, không cho cậu làm phiền cô ấy nữa, mà là tình nguyện chịu

đựng khổ sở vì bị làm phiền, ngày ngày để mặc điện thoại mình đổ chuông, thậm chí để mặc những tin nhắn mình ghét cứ nằm vạ ở trước mắt mình. Chưa từng thông qua trả lời mà thể hiện bất mãn sao?"

Triệu Ân trả lời: "Đúng."

Cao Ca quá tức giận, cô không trả lời tin nhắn của hắn là vì không muốn cho hắn cơ hội, cô cũng đã từ chối ngay trước mặt rồi! Đương nhiên Tống Phi có thể cảm nhận được kích động của cô, bèn trở tay tắt micro mà nhỏ giọng trấn an Cao Ca, "Yên tâm đi, có anh đây."

Bên phía Bàn Duệ tiếp tục đặt câu hỏi: "Sau tháng chín, cô ấy chủ động tìm cậu yêu cầu tiến hành mua bán tình dục?"

Triệu Ân: "Đúng."

Bàn Duệ: "Hai người liên lạc với nhau thế nào, là cậu chủ động?"

Triệu Ân: "Đúng, tôi có thời khóa biểu của cô ta, tính đến trước cửa phòng học của cô ta, cô ta vừa thấy tôi là biết."

Bàn Duệ: "Cũng chính là chỉ cần cậu muốn thì cô ấy đều không từ chối?"

Triệu Ân: "đúng."

Bàn Duệ: "Tối ngày mười ba tháng mười, sau khi hai người cãi nhau thì cậu đi tìm cô ấy, có phải cũng vì cô ấy không chủ động nên cậu mới chủ động đi xin lỗi không?"

Tống Phi lập tức phản đối: "Thưa thẩm phán, tôi phản đối, đây là mớm cung."

Bàn Duệ cũng không khoan nhượng: "Thưa thẩm phán, tôi cho rằng đây là khuôn mẫu sống chung của hai người họ, là mấu chốt của vụ án

này."

Thẩm phán đáp: "Phản đối vô hiệu, mời bị cáo trả lời."

Triệu Bản đã hiểu được ý Bàn Duệ, lập tức trả lời: "Đúng thế, đều là tôi chủ động."

Bàn Duệ hỏi tiếp: "Theo kinh nghiệm của cậu, cậu đoán có thể cô ấy sẽ tha cho mình nên cậu mới đi?"

Triệu Bản trả lời ngay: "Đúng thế, tôi biết có thể cô ta sẽ tỏ ra không muốn, nhưng chỉ cần tôi nói tốt vài câu thì cô ta sẽ tha cho tôi ngay, sự thật chính là như vậy, đến nhà ăn thì cô ta nổi giận, nhưng vừa lên xe đã cười nói với tôi. Cô ta đều làm dáng cho bạn học xem thôi."

Bàn Duệ hỏi: "Có thể cho là như vậy, đây là đây là giao dịch hai người cùng hiểu mà không nói. Giống khuôn mẫu sống chung ngay từ đầu, chỉ cần cậu chủ động thì cô ấy sẽ đồng ý, hai người cũng có thể làm tình, đúng không?"

Tống Phi lập tức phản đối: "Thưa thẩm phán, tôi phản đối, đây là mớm cung."

Bàn Duệ giải thích: "Thưa thẩm phán, tôi cho rằng đây là khuôn mẫu sống chung của hai người họ, là mẫu chốt của vụ án này."

Thẩm phán nhanh chóng đáp lại: "Phản đối hữu hiệu, mời luật sư bào chữa đặt câu hỏi khác."

Bàn Duệ không biết làm thế nào, chỉ đành hỏi theo hướng khác: "Cậu nói 'Cao Ca, đừng tưởng em có thể trốn được anh là anh không tìm ra em', cậu biết địa chỉ nhà cô ấy không?"

Triệu Bản: "Biết, tôi ở hội học sinh, địa chỉ nhà cô ta được ghi rất rõ."

Bàng Duệ: "Như thế, vào nghỉ hè năm 2016, khi cậu không liên lạc được với cô ấy, cậu có đi tìm cô ấy không?"

Triệu Bản: "Không có."

Bàng Duệ: "Tại sao?"

Triệu Bản: "Nhà tôi có tiền, còn nhiều cô gái muốn hẹn hò với tôi."

Bàng Duệ: "Nhà cậu có bao nhiêu tài sản?"

Triệu Bản đưa lưng về hàng ghế dự thính nên không thể thấy được mặt Triệu Thiên Vũ và Chương Nhã Tĩnh, nhưng đối với đứa con trai độc nhất như hắn thì câu trả lời này rất đơn giản: "Có nguyên một tập đoàn, hàng năm nộp thuế hơn trăm triệu. Không đưa ra thị trường, đều thuộc về nhà chúng tôi."

Bàng Duệ: "Cậu là con trai độc nhất, những tài sản này đều do cậu thừa kế?"

Triệu Bản gật đầu ngay, "Đúng."

Bàng Duệ: "Hiện nay một năm cậu có bao nhiêu tiền tiêu vặt?"

Triệu Bản mau chóng trả lời: "Một triệu. Nếu như có mua thứ gì lớn, ví dụ như muốn mua xe mua phòng thì trong nhà cũng sẽ chi ra."

Bàng Duệ: "Bởi vì tài sản rất nhiều nên cậu không thiếu bạn giuờng?"

Tống Phi lập tức phản đối: "Tôi phản đối, thưa thẩm phán, câu hỏi này không liên quan đến vụ án."

Bàng Duệ giải thích: "Thưa thẩm phán, đây là mấu chốt xem Triệu Bản có cần tự mình phải cưỡng hiếp một cô gái hay không. Tôi cho rằng có liên quan đến vụ án."

Thẩm phán cũng nhanh chóng đáp lại: "Phản đối hữu hiệu, mời luật sư bào chữa chú ý cách đặt câu hỏi của mình."

Bàng Duệ liếc nhìn Tổng Phi, mà Tổng Phi lại vô cùng bình tĩnh ung dung, chỉ có Cao Ca nhìn anh ta với cặp mắt sáng ngời, bên trong tràn đầy thịnh nộ.

Đôi mắt kia quá sáng, Bàng Duệ gần như nhìn sang chỗ khác, hắng giọng một tiếng rồi hỏi tiếp, "Bị cáo, giữa tháng 6 đến tháng 9 năm 2016, cậu có bạn gái không? Chia tay qua lại lâu mau thế nào? Tình một đêm mấy lần?"

Triệu Ân: "Có ba người, chia tay khoảng hai tháng, cũng có người quay lại. Tình một đêm khoảng đôi ba lần."

Bàng Duệ tổng kết ngay: "Hay nói cách khác, cho dù Cao Ca không tìm cậu, cậu cũng không thiếu bạn tình đúng không?"

Triệu Ân nhanh chóng trả lời: "Đúng thế."

Bàng Duệ lại tổng kết: "Nói cách khác, bị cáo là người thừa kế duy nhất của tập đoàn một năm nộp thuế hơn trăm triệu, một năm có khoảng một triệu tiền tiêu vặt, bình thường có rất nhiều cô gái muốn qua lại cùng cậu, cậu cũng đồng thời qua lại với nhiều cô gái, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có thể có tình một đêm, cũng không cần thiết phải mạo hiểm ngồi tù mà đi cưỡng hiếp một nữ sinh, đúng không?"

Cuối cùng Triệu Ân cũng thở phào, đáp: "Đúng thế."

Bàng Duệ đã đạt được mục đích, cũng kết thúc thẩm vấn, nói với thẩm phán: "Thưa thẩm phán, tôi đã hỏi xong rồi."

Ngay sau đó thẩm phán gõ búa, tuyên bố: "Bây giờ phiên tòa nghỉ tạm dừng, chiều nay sẽ tiếp tục phiên tòa."

Thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng lỏng ra, lúc này Cao Ca mới có thời gian nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười một giờ rồi.

Cảnh sát tòa án bên kia nhanh chóng đưa Triệu Bản đi, Triệu Thiên Vũ và Chương Nhã Tĩnh đồng loạt nhào đến, nhanh chóng rối loạn cả lên.

"Không sao đâu, sẽ không để bọn họ được trao đổi đâu." Tống Phi giải thích, "La Hải đã đặt quán cơm rồi, chúng ta đi ăn trước thôi." Anh vỗ vai Cao Ca, Cao Ca nghiêng đầu nhìn anh, phát hiện trông anh rất tự tin, không biết vì sao, Cao Ca chỉ cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Chương 45

Cao Ca vừa đứng lên là lập tức mẹ Cao đến đón, siết chặt tay Cao Ca, vừa thương xót nói, "Ngoan, có mẹ đây. Rồi sẽ bị bắt thôi con." vừa không kiềm chế được cảm hận, quay phắt đầu về phía Triệu Bản rời đi, hung hăng chửi thề một tiếng.

Bên kia Triệu Thiên Vũ và Chương Nhã Tĩnh cũng không muốn rời đi, nhưng không thể không tách ra con trai được, để mặc cảnh sát đưa Triệu Bản đi, vừa ngoái đầu lại thì trông thấy cảnh ấy, lúc này lửa giận trong lòng bùng lên. Chương Nhã Tĩnh gần như muốn xông đến, kết quả bị Triệu Thiên Vũ ngăn lại.

Mẹ Cao thấy thế bèn dứt khoát dừng lại, nhìn Chương Nhã Tĩnh đầy sung sướng, xem thường bà ta, "Nếu tôi là ba thì sẽ không còn mặt mũi nào mà làm ầm lên ở đây đâu. Cái loại con trai xấu xa kia chính là do có bà mẹ xấu xa như bà dạy dỗ, bà còn dám mắng chửi tôi à, chính là bà hại chết hẳn ta."

Bà nói xong rồi mới đưa Cao Ca và Tống Phi ra ngoài.

Cao Ca quay đầu lại nhìn, Chương Nhã Tĩnh đứng tại chỗ, hiển nhiên là không nghe thấy những lời đó, bà ta còn đang bận nổi giận với Triệu Thiên Vũ, quát ông ta vì ngăn mình. Trái lại Triệu Thiên Vũ lại vô cùng nặng nề, có thể thấy ông ta hiểu rõ. Nhưng hiểu cũng không có nghĩa là biết làm, người ta cũng biết rất nhiều đạo lý, có điều đến khi áp dụng lên mình thì những đạo lý đó chẳng qua là để trưng bày mà thôi.

Như Triệu Thiên Vũ có thể mở rộng xí nghiệp, làm sao có thể không biết cái gọi là cắt thịt chứ. Rõ ràng Triệu Bản đã làm sai chuyện, nếu như lúc đầu không nhận sai thì có thể còn giữ tia may mắn trong lòng, nhưng đã đến phiên tòa thẩm vấn rồi thì còn nguy hiểm hơn. Nhưng rõ ràng, tình cảm đã khiến bọn họ quá mù quáng, mù quáng tin vào thứ gọi là sức mạnh của đồng tiền, mù quáng tin rằng vận may của ông ta vẫn tốt như thế.

Đợi đến khi ra ngoài, không còn thấy đôi vợ chồng kia đâu nữa, mẹ Cao mới dùng hết sức lực kéo con gái sang một bên mà khen ngợi Tống Phi, quanh năm bà toàn buôn bán lẻ, tiếp xúc với rất nhiều người, lời tuy thẳng thừng nhưng đầy yêu thích, đến nỗi một người kiếm sống bằng đầu lưỡi như Tống Phi cũng không chịu nổi, lúc không có mẹ Cao mới lên nói với Cao Ca, "Dì đúng là lợi hại."

Cao Ca thấp giọng giải thích với nh, "Vốn làm buôn bán mà, có lúc phải dựa vào tài ăn nói để làm quen, rồi lại phải công bằng, như thế khách mới đến nhiều."

Tới khi đi ra ngoài thì La Hải đã chờ sẵn, đi theo Tống Phi cùng bảo vệ Cao Ca thoát khỏi vòng vây của cánh phóng viên, nửa câu cũng không nói nhiều, đưa cô lên xe đến quán cơm đã đặt sẵn. Đợi đến khi La Hải lái xe, Cao Ca mới nhìn ra bên ngoài, ở cửa vẫn còn rất náo nhiệt, Triệu Thiên Vũ và Chương Nhã Tĩnh, Bàn Duệ đi ra, cánh nhà báo lại kéo nhau vây đến, hẳn bọn họ đã nói gì đó nên mới tụ tập lại một chỗ.

Còn những người ủng hộ cô đã giải tán, có lẽ mỗi người cũng bận chuyện riêng của mình, Cao Ca nhìn về phía bên kia, sau đó chợt nhìn thấy một bóng người lóe lên, cô gần như hạ cửa xe xuống, ló đầu ra ngoài nhìn, nhưng ở đây đã là đường chính, đúng vào giờ giữa trưa ăn cơm nên có rất nhiều người qua lại, mới đó đã không thấy tăm hơi đâu.

Mẹ Cao ngạc nhiên hỏi cô, "Hạ cửa xe làm gì thế? Con thấy gì à?"

Cao Ca lẩm bẩm, "Hình như là bố con, nhưng giờ không thấy bóng dáng đâu nữa."

Mẹ Cao nghe thấy thế cũng vội nhìn ra ngoài cửa, nhưng không tìm được người, "Có thể là ông ấy đấy, không phải bà nội con muốn lên tòa làm chứng sao? Nhất định là bắt ông ấy đưa đến rồi, ông ấy không gặp con mới đúng, làm gì có ý tốt muốn gặp con?"

Cao Ca cũng biết điều đó, nghĩ cũng phải, là cô tự mình đa tình rồi, luôn nghĩ vào thời điểm quan trọng thế này, dù sao bố ruột cũng phải đến thăm, nhưng quên mất còn có bà nội. Bà nội luôn quan trọng hơn so với cô.

Mẹ Tống đã chờ ở trong quán cơm, bọn họ ăn một bữa đơn giản, nói lại chuyện sáng nay ở tòa án, mẹ Cao lại nhân tiện khen Tống Phi thêm lần nữa, sau đó mới về để phiên tòa buổi chiều bắt đầu.

Lần này là đến khâu đối chứng.

Cao Ca có rất nhiều bằng chứng, đầu tiên là thư giám định của bên phía y, chứng minh lúc ấy trên cơ thể cô có nhiều chỗ bị thương, bên ngoài âm đạo bị kéo còn bên trong thì hư hại, hơn nữa còn phát hiện được tính trong cơ thể cô, có thuốc mê. Điều này Bằng Duệ đã giải thích, Cao Ca với Triệu Bản đã quy ước dùng thêm thuốc để tăng thú tính trong khi làm tình, đều là do Cao Ca tự nguyện.

Bằng chứng tiếp theo chính là đoạn video tìm được, Triệu Bản và Tống Gia Mạnh lôi Cao Ca từ trong xe ra vất lại ở ngọn núi sau trường, hơn nữa còn nói những lời cho thấy có phát sinh quan hệ. Bàn Duệ giải thích đúng là đã xảy ra quan hệ, nhưng đây đều do Cao Ca tự nguyện, không thể xem là cưỡng hiếp.

Lượt thứ ba chính là lời khai của nhân chứng Trần Kiều, Chu Tử Phương và Lâm Thiển Thiển. Ngay sau đó Trần Kiều được đưa đến. Mặc dù nhìn cô ấy có vẻ căng thẳng nhưng vẫn khá bình tĩnh, từ từ bước đến, sau khi nhìn xung quanh một vòng thì đứng yên ở hàng nhân chứng.

Đầu tiên là luật sư bào chữa hỏi, Bàn Duệ nhanh chóng hỏi: "Lúc đó cô đứng canh ở cửa sao?"

Trần Kiều trả lời: "Đúng, vì để tiện cho phục vụ."

Bàn Duệ lại hỏi: "Tôi đã hỏi ông chủ của các cô rồi, tổng cộng chỉ có hai nhân viên phục vụ, cô không thể nào chỉ phụ trách một phòng bao được, chỉ là cô nhân lúc giữa bận rộn, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn thấy Cao Ca nên cho rằng là hôn mê."

Trần Kiều lập tức phản bác: "Không phải, đúng là chỉ có hai nhân viên, nhưng cả nhà ông chủ cũng làm việc nên tổng cộng có sáu người. Triệu Bản là người có tiền, ông chủ không dám đắc tội với hắn nên mới bảo tôi không cần phải làm gì cả, chỉ cần đứng canh ở cửa phòng bao là được, nên tôi mới nhìn thấy mới nghe thấy, đều là sự thật rõ ràng rành rành, không phải thỉnh thoảng."

Bàn Duệ không tìm được gì để khai thác từ đây nên dĩ nhiên đến lượt của Tống Phi, câu hỏi của Tống Phi rất đơn giản: "Xin cô trình bày lại chuyện đã nghe thấy ngày hôm đó."

Trần Kiều trả lời ngay: "Hôm đó bọn họ đi lên, hai người nam đi trước, còn hai cô gái đi sau. Sau khi vào phòng bao thì nghi phạm lên tiếng

xin lỗi đầu tiên, sau đó uống một ly rượu. Tiếp đến hẳn hỏi mấy người Cao Ca uống gì, có sữa chua không, à đúng rồi, chỗ chúng tôi không bán sữa chua nên chắc chắn đó không phải là đồ ở nhà ăn chúng tôi, Cao Ca nói là sữa chua, sau đó hẳn mới bảo muốn uống một ly với Cao Ca rồi sau này sẽ không dây dưa với cô ấy nữa, hai người cùng làm bạn. Sau đó mấy giây thì tôi nghe thấy bên trong có giọng nữ hét lên nửa tiếng rồi im bật, tôi vốn định đi vào thì kết quả lại thấy nghi phạm ôm Cao Ca đi ra ngoài, cả người Cao Ca mềm nhũn như sợi mì, dựa hẳn vào người hẳn ta, đã không còn tỉnh táo gì nữa, tóc cô ấy lắc lư qua lại theo bước chân, hai mắt nhắm chặt, cần người xốc lên mới đi được. Mà cô gái còn lại đi theo một nam sinh khác đi ra, sắc mặt vô cùng khó coi, đi đứng bình thường không có gì khó khăn. Rồi họ nhanh chóng rời khỏi nhà ăn. Chỉ có vậy mà thôi."

Mà từ góc độ của Chu Tử Phương thì lại thấy Cao Ca hôn mê bị đưa xuống.

Thẩm phán nhanh chóng hỏi: "Luật sư bào chữa có ý kiến gì không?"

Bàng Duệ lập tức đứng dậy trả lời: "Đầu tiên tôi muốn nhắc nhở tòa án chú ý, cậu ta đang ở trong tình trạng nôn nóng đi vệ sinh, thỉnh thoảng mới ngẩng đầu lên. Hay nói cách khác, cậu ta quan sát chỉ là tình cờ liếc nhìn, có ai biết liệu có chớp mắt không."

Chu Tử Phương rất lợi hại, trực tiếp phản bác lại anh ta, "Không có người đàn ông nào thấy gái đẹp mà chớp mắt cả."

Sau đó người đi vào là Lâm Thiến Thiến, nội dung làm chứng của cô ấy là mỗi lần Cao Ca gặp Triệu Bản đều từ chối rất rõ ràng, nói mình đã có bạn trai rồi, không muốn qua lại với hẳn ta, cũng chưa từng nhận bất cứ món đồ nào.

Bàng Duệ nói thẳng: "Tôi phải nói rõ một điều, đó là Cao Ca không phải người trước sau như một. Trên diễn đàn trường học lan truyền rộng rãi

một vài tấm hình đi tiếp khách, hoàn toàn không hợp với hình tượng gái ngoan thường ngày của cô ta. Lời nói bên ngoài của cô ta cũng không thể đại diện cho suy nghĩ nội tâm được. Trong bản trần thuật trên tòa án vừa rồi, mặc dù cô ta tuyên bố không hề thích hay thậm chí là rất ghét Triệu Bân, nhưng trong ba mươi lăm ngày Triệu Bân gọi điện nhắn tin làm phiền, cô ta cũng không từ chối không block không chỉ trích, điều này nói rõ điều gì, nói rõ rằng Cao Ca chỉ là đang ra vẻ từ chối mà thôi. Không thể tin tưởng hoàn toàn vào điều này được."

Liên tiếp tám bằng chứng đều bị Bàn Duệ bắt bẻ từng thứ một, sau đó đến thời điểm nghi phạm trình bằng chứng lên, có điều bằng chứng của bọn họ rất ít, đầu tiên là mấy món quà đắt tiền, chính là những món đồ Cao Ca cất ở nhà Triệu Bân, bên trên có dấu vân tay của Cao Ca.

Tống Phi vừa nhìn đã hỏi thẳng: "Xin hỏi tổng cộng trên đó có bao nhiêu dấu vân tay?"

Đây cũng có số liệu chính xác, nhưng chỉ lác đác ở đế túi xách và phần cuối tay cầm. Tống Phi đặt câu hỏi tiếp theo, "Vừa rồi trong khâu trần thuật, nghi phạm từng nói Cao Ca rất thích những thứ này. Nếu như là một món đồ bạn rất thích, lại không thể đem đi ra ngoài cho người khác nhìn, chẳng lẽ ở trong nhà cũng sẽ không cầm lấy mà thưởng thức sao? Mà một vài dấu vân tay lác đác đó đã nói rõ, đây chẳng qua là thứ đồ cô ấy thỉnh thoảng chạm vào, nếu đúng là thứ cô ấy không thích thì điều này khá mâu thuẫn với những lời nghi phạm đã nói, nếu đúng là không phải đồ của cô ấy thì cô ấy sẽ không đụng đến."

Sau đó Bàn Duệ đưa bằng chứng thứ hai lên, lần này là lời khai của nhân chứng. Người đầu tiên là Trương Manh. Cô ta vừa bước ra là Cao Ca đã không nhìn nổi, sao cậu ta còn không biết xấu hổ mà xuất hiện ở đây vậy? Sắc mặt Trương Manh cũng không khá gì, cô ta không nhìn xung quanh đầu tiên mà là nhìn vợ chồng nhà họ Triệu, sau đó mới quét nhìn xung quanh, lúc đi ngang qua Cao Ca, ánh mắt hai người rất tự nhiên chạm

nhau. Cô ta không có chút áy náy nào, thậm chí còn nuốt nước bọt, ưỡn ngực.

Vậy là rốt cuộc vẫn muốn nói dối sao? Nếu đây không phải là tòa án thì Cao Ca thật sự muốn đứng lên chửi cô ta.

Câu hỏi đầu tiên mà Tổng Phi đặt ra rất đơn giản: "Quan hệ của cô với Cao Ca là thế nào?"

Bình thường khi Trương Manh nói chuyện rất chối tai, không biết là do đã sớm chuẩn bị hay câu hỏi này quá đơn giản mà nói rất điềm tĩnh, cô ta đáp: "Là bạn cùng lớp, ở cùng một phòng ký túc xá. Đồng thời chúng tôi còn là thành viên của câu lạc bộ văn nghệ ở trường, đều là MC dẫn chương trình. Những hoạt động Cao Ca làm MC khá nhiều, lúc tôi rảnh thì sẽ giúp, nên vì công việc mà qua lại với nhau. Quan hệ cũng coi như thân thiết."

Nhưng không ngờ câu hỏi thứ hai của Tổng Phi lại xuất hiện chỗ khác thường, "Vào tháng ba năm trước, cô từng vì bất ngờ có thai mà sinh non..."

Bàng Duệ ở đối diện lập tức từ chối, "Câu hỏi này không liên quan đến vụ án."

Nhưng Tổng Phi không hề hoảng hốt, anh giải thích, "Thưa thẩm phán, đây là tình tiết quan trọng thay đổi quan hệ giữa Cao Ca và Trương Manh. Nếu như không làm rõ chuyện này thì rất khó tin tưởng được lời khai của cô ấy."

Thẩm phán nghĩ một hồi rồi nói: "Tiếp tục đi."

Tổng Phi lập tức quay đầu lại hỏi tiếp: "Trương Manh, lần sinh non đó là do Cao Ca giúp cô, hơn nữa sau tháng mười năm ngoái là khi Cao Ca bị cưỡng hiếp, vì cô có mặt ở hiện trường nhưng lại không kêu cứu, thậm chí còn để mặc cô ấy bị đưa đi, cho rằng cô lấy oán trả ơn nên hai người mới

xảy ra cãi vã. Cô ấy tiết lộ chuyện đó nên khiến trong lòng cô nảy sinh bất mãn, đã từng ở nơi công cộng nói với các bạn học rằng, có Cao Ca thì không có cô, cô cũng sẽ không để cô ấy được sống tốt hơn mình."

Mồ hôi lạnh trên trán Trương Manh lập tức lặn xuống.

Đúng là cô ta từng nói thế. Nhưng nếu là thái độ như thế thì ai có thể tin được lời làm chứng của cô ta đây?

Đúng thế, tuy Bàn Duệ không biết xấu hổ, nhưng vẫn là Tống Phi lợi hại hơn.

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 46+47+48

Trương Manh chỉ thấy lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, nhưng cô ta không có cách nào cãi lại chuyện này được.

Cô ta bị người giàu bỏ rơi, sau khi chuyện phá thai bị lộ thì thật sự sống không nổi, đi trên đường đều sợ bị người ta nhìn thấy, đến nhà ăn ăn cơm cũng sợ bị người khác chỉ trỏ, phải về nhà đợi mấy hôm mới quay lại trường. Nhưng có không ít lời đồn đại về cô ta, ít nhất mấy nam sinh có ý định muốn theo đuổi cô ta đã không còn hành động gì, đi trên đường cũng sẽ có người lén nhìn mà nói về cô ta, lúc ấy cô ta chỉ cảm thấy một ngày quá đen tối, đương nhiên càng hận Cao Ca hơn, nên mới nói ra câu "có Cao Ca không có tôi, tôi sẽ không để Cao Ca sống tốt hơn" kia trước mặt mọi người.

Nếu như bảo lúc đầu cô ta không dám ủng hộ Cao Ca vì sợ, thế thì sau đó đã trở thành căm giận. Tiếp đó, khi người nhà họ Triệu tìm được cô ta, đồng ý có thể tiến hành giao dịch tiền bạc thì cuối cùng căm giận đó đã biến thành đổi chác.

Lúc đó cô ta không cảm thấy có gì thua thiệt cả, dù sao cũng chính Cao Ca đâm thủng ô cửa sổ giấy mà nàng ta luôn muốn bảo vệ, bôi xấu danh tiếng của cô ta một cách triệt để, khiến cô ta không cách nào đặt chân đến trong trường được, chẳng qua đây chỉ là những thứ Cao Ca bồi thường cho cô ta mà thôi.

Hơn nữa nhà họ Triệu có tiền như thế, mời được luật sư giỏi thì sao có thể thua được?

Nhưng rồi dần dần, khi cô ta biết Cao Ca bị bọn lưu manh quấy rối nhưng vẫn không từ bỏ, khi từ đằng xa thấy bất kể là mặt trời chói lọi trên đỉnh đầu giữa bant rữa, hay mưa như thác đổ gió lớn kịch liệt, Cao Ca vẫn đứng ở cửa nhà ăn số bốn tìm nhân chứng, cảm giác chắc chắn của cô ta hơi hạ xuống. Cô ta cũng sợ lỡ Cao Ca tìm được nhân chứng thì làm thế nào đây? Nhất là khi tin tức có người sẵn lòng làm chứng lan đến, Trương Manh lập tức rơi vào khủng hoảng.

Cô ta bắt đầu nghĩ, nếu như Cao Ca thắng thật thì cô ta sẽ phải chịu trừng trị thế nào đây? Làm giả nhân chứng sẽ có hình phạt thích đáng, có thể phạt tiền, bị giam, nghiêm trọng thì sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Lúc đó cô ta bắt đầu nghe ngóng xem rốt cuộc Cao Ca có bao nhiêu phần trăm có thể thắng kiện, sau đó phát hiện kết quả không hề tốt như cô ta tưởng tượng.

Lúc này Cao Ca mới biết, luật sư của Cao Ca chính là luật sư nổi tiếng ở thành phố Tân, luật sư Bàn Duệ mà nhà họ Triệu thuê đã từng bại dưới tay Tống Phi. Hơn nữa Tống Phi còn đối xử với Cao Ca rất tốt, thậm chí còn để cô ấy đến ở tại nhà mẹ mình. Còn thậm chí sau khi nhà họ Triệu tìm một đám lưu manh, Tống Phi dứt khoát đưa Cao Ca vào ở nhà tại công kiểm pháp. Lúc này Trương Manh mới hay, Tống Phi còn có bối cảnh như vậy.

Cao Ca so với nhà họ Triệu thì cô chỉ là một nữ sinh đại học bình thường không tiền không thế, thậm chí cô còn không tìm được một người có chức vị ở trong thành phố này. Nhưng có Tống Phi rồi thì mọi chuyện đã khác xa, Cao Ca hoàn toàn có thể chống lại nhà họ Triệu.

Phản ứng đầu tiên của Trương Manh chính là nhà họ Triệu lừa cô ta!

Bàn Duệ và Tống Phi cùng đánh kiện, nhất định bọn họ phải biết chuyện nhà Tống Phi lợi hại đến đâu, nhưng bọn họ lại che giấu điều đó, lừa cô ta nhận được tiền rồi, sẽ không bước xuống thuyền được nữa.

Huống hồ, cô ta còn phát hiện ra, lúc này Cao Ca đã chẳng còn là Cao Ca mà mọi người trong sân trường chỉ trỏ cười nói nữa, dường như trong lúc cô ta lơ đãng, mọi người trong trường đều bắt đầu ủng hộ Cao Ca, thậm chí mỗi một trường đại học ở thành phố Tần đều có người ủng hộ Cao Ca, bọn họ liên tục tổ chức các hoạt động tuyên truyền, thanh thế lớn đến mức làm cô ta kinh hãi.

Cô ta bắt đầu trần trọc trở mình không chợp mắt ngủ được, sau đó cuối cùng lấy hết dũng khí để ngửa bài với nhà họ Triệu, nói là không muốn làm chứng nữa, nhưng Chương Nhã Tĩnh chỉ nói một câu, bà ta cười híp mắt nói, "Được thôi. Cô sợ đắc tội với Cao Ca, vậy có thể đắc tội với nhà họ Triệu sao?"

Đây đâu phải là bằng lòng, rõ ràng là uy hiếp.

Cô ta không dám trả tiền lại, chỉ có thể nhắm mắt đi tiếp. Giữa chừng Lâm Thiển Thiển thay mặt Cao Ca ném cành ô liu ra*, thật ra lúc đó dù cô ta hận Cao Ca, nhưng cũng rất sợ ngòi tù, có điều cô ta không có cách nào, chỉ có thể từ chối.

(*Ý chỉ muốn hòa bình.)

Thế nên ngày hôm nay cô ta mới đứng ở đây.

Cô ta siết chặt lòng bàn tay đã đổ đầy mồ hôi, dưới câu hỏi lần thứ hai của Tống Phi, "Điều này có phải là thật không?" cuối cùng cũng gật đầu trả lời: "Thật."

Trả lời tất cả những câu hỏi này đều rất thuận lợi. Tống Phi nhìn cô ta nói, "Lúc đó Cao Ca đưa cô đến bệnh viện, hơn nữa còn cho ứng hai nghìn ba trăm tệ tiền thuốc, sau đó đưa cô về lại ký túc xá, vì cô không muốn để người khác biết nên cô ấy luôn giấu diếm không kể với ai."

Trương Manh chỉ có thể đáp: "Vâng."

Tống Phi hỏi: "Còn cô tại ngày thứ hai sau khi vụ án xảy ra, cô đã chỉ trích cô ấy vì tiền mà vu khống Triệu Bản ở trước mặt mọi người, thậm chí khi Cao Ca phản bác lại, cô còn về phòng ném hết tất cả đồ của cô ấy xuống nền nhà, muốn đuổi cô ấy ra khỏi phòng. Cô vì kẻ giàu mà không tiếc mang thai, lại khinh thường ở chung với người như cô ấy đúng không."

Đây là sự thật, Trương Manh chỉ có thể nói, "Vâng."

Điều Tống Phi muốn chính là đây, căn bản anh không cần hỏi Trương Manh về sự thật kia, anh chỉ cần chứng minh, con người Trương Manh này rất không đáng tin. Lập tức anh nói, "Tôi chỉ hỏi đến đây."

Sau đó đương nhiên là luật sư bào chữa Bằng Duệ ra trận, anh ta cũng là luật sư, sao có thể không biết ý định của Tống Phi chứ? Có nghĩa là con người Trương Manh không đáng tin. Dù nói quan tòa sẽ cố gắng công bằng, sẽ không để bị người ngoài quấy nhiễu, nhưng đó là một người, là người thì có mền chuộng. Huống hồ vị thẩm phán ngồi trên kia còn nổi tiếng ghét ác như thù.

Đáng tiếc vốn vụ án kiểu này không thể tìm được nhiều bằng chứng, Trương Manh lại là nhân chứng tận mắt nhìn thấy ở hiện trường, cô ta không được thì có thể làm sao đây? Chẳng lẽ nghe Tống Gia Cường nói sao? Tống Gia Cường có thể là người giúp Triệu Bản cưỡng hiếp Cao Ca, là đồng lõa hay là em họ của Triệu Bản thì lời của cậu ta càng không thể tin tưởng.

Sau khi hỏi xong sự thật ngày hôm đó, người lên tòa làm chứng chính là một người quen khác của Cao Ca, bà nội Cao.

Nhân chứng hai bên đều phải xin trước thời hạn, nên mấy ngày trước Cao Ca cũng đã biết bà nội của cô chịu làm chứng cho Triệu Bản. Lúc Tống Phi nhận được tin này, sợ Cao Ca tức giận nên mới gọi cô ra nói

riêng, nhưng phản ứng của Cao Ca chỉ có một, đó là bật cười, sau đó cảm ơn Tống Phi, còn lại chẳng có gì quá mức.

Tống Phi sợ cô chỉ là gượng cười nên còn khuyên, "Ở đây ngoài anh ra không có ai khác cả, em có khổ sở thì cứ nói, đừng nhẫn nhịn."

Nguyên câu của Cao Ca chính là, "Không có gì khó chịu cả, từ nhỏ đến lớn bà ta chưa từng quan tâm đến em, mặc dù trên danh nghĩa là bà nội, nói lời này có thể làm anh cảm thấy máu lạnh, nhưng thực tình mà nói thì bà ta chính là kẻ địch của mẹ con em. Hơn nữa hai ngày trước còn gây chuyện thành ra mức đó, chia hết số tiền bồi thường của người bị cưỡng hiếp là em đây, thậm chí không tiếc cho em nghỉ học, còn gì có thể thất vọng hơn được nữa chứ."

Tống Phi thấy cô không giống giả vờ thì mới tin. Có điều chuyện này truyền đến tai hai bà mẹ, mẹ Tống và mẹ Cao một người có học thức còn người kia thì không, lại chưa từng đoàn kết với nhau về chuyện này như thế, mỗi người một câu mắng chửi cả buổi.

Tống Phi trở mắt đứng nhìn.

Nên hôm nay bà Cao đến làm chứng, Cao Ca lại vô cùng lạnh lùng, nhìn bà ta mặc áo mới, nhìn bà ta run run bước đến, nhìn bà ta hoảng sợ nhìn quanh, cuối cùng khóa ánh mắt trên mặt cô, hẳn bà ta muốn nói gì đó, Cao Ca đoán chắc là đồ chết tiệt gì gì đó, hồi trước ở nhà bà ta cũng thường hay gọi cô như thế, nhưng tám phần là được người ta dặn dò nên mới nhẫn nhịn.

Bà ta đứng vững, Tống Phi đi đến đặt câu hỏi.

Lời khai của bà ta rất đơn giản, bà ta làm chứng chính xác Cao Ca đã cho nhà tiền, hơn nữa còn không tính là ít, bà ta hỏi Cao Ca tiền từ đâu ra thì Cao Ca chỉ nói là có người con trai cho nó. Nguyên câu của bà ta là,

"Dáng rất đẹp, từ nhỏ đã có mấy thằng con trai theo đuổi nó rồi, đúng là loạn."

Tống Phi đi đến hỏi bà ta câu đầu tiên, "Bà có quan hệ gần gũi với Cao Ca không?"

Bà lão nghe theo lời dặn, trả lời ngay: "Gần chứ, tôi là bà nội của nó, thương còn chưa hết!"

Tống Phi lại hỏi: "Bố mẹ Cao Ca vừa mới ly hôn, nguyên nhân chính là do chồng cả ngày chỉ quan tâm mọi người mà quên gia đình mình, gần như ăn ở lớn lên ở nhà bà, chưa bao giờ lo liệu cuộc sống của vợ con."

Bà lão đâu ngờ lại nhắc đến chuyện ly hôn, vốn dĩ chuyện này đã làm bà ta tức giận, lập tức bùng nổ: "Mẹ nó! Cao Vu Thành là con trai tôi sinh ra, nó không phục vụ tôi thì phục vụ ai hả, tiền nó kiếm được không cho tôi thì cho ai hả? Triệu Tuấn Hồng là cái đồ đàn bà độc ác, không chịu để nhà chúng tôi sống tốt đây mà."

Tống Phi lại hỏi tiếp: "Nhưng Triệu Tuấn Hồng và Cao Vu Thành đã kết hôn rồi, bọn họ và Cao Ca mới là người một nhà. Nếu Cao Vu Thành đưa toàn bộ tiền lương cho nhà thì hai mẹ con họ phải sống thế nào?"

Bà lão vừa nghe liền nổi giận, "Sao không thể sống được chứ? Nó chỉ sinh được mỗi đứa con gái, không ly hôn là cho nó mặt mũi lắm rồi, lại không thể nối dõi tông đường, còn muốn tiền của đàn ông à! Nó mơ hay thật đấy!"

Ngay sau đó Tống Phi hỏi ngược lại: "Bà không thích con gái! Thật ra cháu trai hay cháu gái cũng như nhau."

Anh không nhắc đến tên Cao Ca, bà lão cũng làm gì nghĩ được điều đó, lai còn đang bức bối nên buột miệng nói, "Như nhau cái rắm, cháu trai đó chính là người của nhà họ Cao chúng tôi, còn cháu gái chỉ là bát nước

đồ đi! Có thể giống được sao? Ngay đến cửa tôi còn không cho phép nó đặt chân vào nữa là, cả mẹ nó nữa, ngày ngày chỉ biết gọi bố nó về nhà."

Bà ta vừa dứt lời, Bàn Duệ ở bên cạnh lập tức đặt tài liệu lên bàn, biết bà lão đã bị lừa rồi.

Đúng như dự đoán, nghe thấy Tống Phi hỏi ngược lại bà lão, "Không phải bà rất gần gũi với Cao Ca sao? Sao lại không cho vào cửa? Không vào cửa thì Cao Ca đưa tiền cho bà thế nào, sao có thể thật lòng nói cho bà biết tiền từ đâu đến được?"

Nhất thời bà lão nghẹn giọng, lắp bắp một lúc rồi nhanh chóng bịa một câu, "Nó thì sẵn lòng đến."

Tống Phi đã đạt được mục đích, không hỏi thêm gì nữa mà kết thúc đối chất.

Sau đó, Bàn Duệ vốn muốn đưa ra câu hỏi, nhưng vấn đề là bà lão đó chỉ trả lời những câu bọn họ dạy, đều chứng minh quan hệ của hai bà cháu rất tốt, nhưng giờ chắc chắn không thể hỏi được nữa rồi. Anh ta bèn hỏi hai câu không quan trọng mấy rồi kết thúc.

Sau đó luật sư hai bên có thể phát biểu tổng kết, hiện tại Tống Phi chiếm ưu thế hơn, lúc này chẳng qua là thừa thắng truy kích, lại xuất sắc nổi trội, còn Bàn Duệ, mặc dù bây giờ vẫn chưa tuyên án, nhưng cũng biết rõ các khâu trong ngày hôm nay đã xảy ra vấn đề rồi, nên tuy tổng kết cũng tạm coi là có lý có cứ, nhưng khí thế lại không bằng.

Đợi hai bên nói xong, phiên tòa ngày hôm đó mới kết thúc.

Triệu Thiên Vũ và Chương Nhã Tĩnh vẫn cứ nhìn theo con trai. Cao Ca giúp Tống Phi dọn đồ xong mới đi theo mẹ Cao ra bên ngoài, kết quả vừa ra đến hành lang thì bất ngờ gặp phải Bàn Duệ cắp túi vội vã rời đi,

thấy bọn họ, Bàng Duệ trợn mắt hậm hực nhìn, sau đó rảo nhanh bước chân hơn.

Tống Phi nhỏ giọng nói với Cao Ca, "Nhất định là sợ đôi vợ chồng kia không hài lòng nên mới chạy trước. Khổ thế chứ."

Cao Ca đáp lại: "Anh ta phải biết đạo lý đó chứ, hẳn sẽ không trở thành nô tài của nhà họ Triệu." Trái lại Cao Ca cảm thấy Bàng Duệ làm luật sư cho Triệu Bản là chuyện bình thường, dù sao luật sư cũng là một nghề, chẳng qua cô coi thường Bàng Duệ vì muốn thắng kiện mà làm ra những chuyện kia, đơn giản chính là tiếp tay cho giặc. Người như thế thường tự cho là thông minh, nhưng kỳ thực lại là kẻ ngu ngốc nhất, sớm muộn gì cũng sẽ bị chính mình hại chết.

Bên ngoài có rất nhiều phóng viên đợi như cũ, lúc mấy người Cao Ca đi ra thì lập tức xúm đến. Cao Ca và Tống Phi vẫn im lặng, trực tiếp đi vào xe, lái thẳng về nhà Tống Phi.

Vốn hôm nay định đánh một trận trực diện, ý của mẹ Cao là muốn mời mẹ Tống và Tống Phi một bữa tiệc lớn, coi như là cảm ơn bọn họ. Kết quả Tống Phi lại nói: "Lúc này còn đang ở đầu gió ngọn sóng, tuy chúng ta đi ăn mừng cũng không sao, nhưng nếu có người cố ý nhìn thấy thì nhất định sẽ nói mớ này nọ nữa, ví dụ như là nói chúng ta ăn mừng trước giờ, lại có người sẽ nói có phải do chúng ta biết tin trước rồi hay không, có phải đút lót gì đó không? Cháu nghĩ vẫn nên chờ kết quả đã."

Đúng là kiện tụng chẳng dễ gì, Cao Ca chịu oan ức rất lớn, nhưng nếu như vậy thì lại làm Tống Phi mất mặt, mẹ Cao làm gì muốn thêm phiền phức cho họ chứ, thế là đồng ý.

Kết quả về đến nhà, mẹ Cao và mẹ Tống lại cùng nhau bắt tay loay hoay ở trong bếp.

Cao Ca và Tống Phi đều muốn giúp, nhưng kết quả lại bị đuổi ra ngoài, còn La Hải nhìn hai người họ, cảm thấy dù mình có làm gì ở phòng khách cũng không hợp cho lắm, thế là mới nói xe không sạch nên đi rửa xe, để mình chạy trước.

Sau đó chỉ còn lại mỗi Cao Ca và Tống Phi.

Bật tivi lên, cũng chẳng biết là nhà đài nào chiếu chương trình âm nhạc, ca sĩ hát một bài rất vui vẻ, rất hợp với bầu không khí ngày hôm nay, đến Cao Ca cũng không nhịn được mà ngâm nga hát theo.

Tống Phi cứ thế nhìn nàng, không lên tiếng quấy rối thời khắc này.

Chợt Cao Ca cảm thấy sai sai, đột nhiên ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau.

Tống Phi không hề đỏ mặt mà còn khen cô, "Em hát hay lắm."

Cao Ca mất tự nhiên, ánh mắt Tống Phi nhìn cô rất thẳng, dù bà Cao nói dối đầy miệng nhưng có một câu nói rất đúng, từ nhỏ đến lớn Cao Ca đã đẹp rồi, nam sinh theo đuổi cô rất nhiều. Từ khi cô học tiểu học đã bắt đầu có người tỏ tình rồi, có dũng cảm tiến đến, có ngại ngùng xấu hổ, còn có cả kiểu im lặng nhìn cô như thế này. Tống Phi lại không chút che giấu, làm sao Cao Ca có thể không nhận ra chứ?

Nhưng ánh mắt như vậy lại thật mê người, nhất là người đàn ông này, cả ngày hôm nay đều đứng trước mặt cô thể hiện mặt cơ trí và mạnh mẽ của mình, sao cô có thể không tán thưởng được chứ?

Thế là bầu không khí trở nên lúng túng.

Cao Ca ồ một tiếng, "Em là MC mà? Vốn dĩ có giọng nên ca hát cũng không thành vấn đề."

Người đàn ông như Tống Phi rất biết nhân lúc mà chen vào, dứt khoát nói, "Nếu không hôm nào đó chúng ta đi hát đi, dẫn cả mẹ anh và mẹ em đi nhé?"

Trong lòng Cao Ca rối loạn, tuy không rõ manh mối lắm nhưng lại thật sự muốn đi, chính là đã động tâm rồi, nên khi đáp lại thì có phần do dự, "Em không biết mẹ em..."

Tống Phi cũng không phải là người mặt mỏng, Cao Ca còn chưa tìm được lý do thì anh đã lớn tiếng gọi với vào phòng bếp: "Mẹ ơi dì ơi, Cao Ca hát hay quá, hôm nào đó bốn người chúng ta cùng đi hát đi."

Mẹ Tống và mẹ Cao cùng đồng thanh: "Được!"

Cao Ca sững sờ, nhìn vào phòng bếp rồi lại nhìn Tống Phi, hỏi anh, "Đây không phải là chuyện anh nói phải đồng ý với anh đấy chứ?"

Tống Phi nghe thế liền bật cười, nở nụ cười thật đẹp mắt, sửa tóc rồi lại cho Cao Ca rồi mới nói, "Sao em biết? Đó là một ngạc nhiên lớn đấy."

Chương 47

Cao Ca cũng muốn biết là ngạc nhiên gì, nhưng Tống Phi nhất quyết giữ bí mật nên cô đành phải thôi.

Dĩ nhiên bữa cơm tối hôm đó rất vui vẻ, mà ngay ban đầu cũng là như thế rồi, mỗi lần ăn cơm tùm tùm lại, mẹ Tống sẽ kể những chuyện vui gặp phải với các chị em gái, còn mẹ Cao sẽ nói những dì kia thật lợi hại bà không làm được những việc đó, chỉ có thể đi theo học lỏm được chút.

Chính là rất náo nhiệt, nhưng hôm nay lại không như thế.

Trước đó là cố ý tạo dựng náo nhiệt, ai ai cũng sợ tẻ nhạt nên mới đua nhau nói chuyện, nhìn thì có vẻ thoải mái chứ thực chất rất căng thẳng. Cao Ca đã sớm nhận ra, chỉ là không dám nói ra, cô biết bọn họ có lòng tốt, nghĩ hết cách để cô được thoải mái, đừng nghĩ đến những chuyện đáng ghét kia, yêu cầu của bọn họ không hề cao, chỉ cần cô cười là được.

Nhưng hôm nay, tất cả mọi người không ai đóng kịch cả, không phải là kiểu vắt hết óc hận mình không thể đem chuyện trong suốt hai tư giờ vừa qua để nói, mà là bọn họ ngồi ở đây, cuối cùng đã thành dáng vẻ nên có.

Mẹ Tống xem tivi như bình thường, gân đây đang chiếu phim gia đình cầu huyết rất hot, bà vừa ăn vừa mắng: "Chị nói xem điều này sao có thể chứ, mẹ ruột không thương con mình mà thương con nhà người khác? Có ngu không cơ chứ? Dù có cảm thấy đứa bé kia đáng thương thì cũng nên đối xử ngang hàng chứ, có đúng không nào?"

Mẹ Cao rất tự nhiên tiếp lời, "Điều này cũng chưa chắc, không phải cái người tôi đã ly hôn đó đều một lòng vì mẹ sao? Chuyện của Cao Ca lớn như thế mà một người đàn ông như ông ta lại không thể làm trụ cột, lại còn hòa vào với mẹ mình tính toán chúng ta."

Do nhanh mồm nhanh miệng quá nên mới buột miệng nói ra, sau đó mẹ Cao nhanh chóng nhận ra, Cao Ca cũng có mặt.

Nhưng khi bà thấy Cao Ca trông như không có chuyện gì thì cũng thản nhiên vỗ vai con gái, "Nhất định hôm nay con đã thấy ông ấy rồi, đã đến tận cửa tòa án rồi mà còn không biết liên lạc cố vũ con, sau này mẹ sẽ mặc kệ ông ấy."

Rồi bà lại quay đầu sang nói chuyện với mẹ Tống, vừa xem tivi vừa mắng.

Cao Ca và Tống Phi đưa mắt nhìn nhau, rất ăn ý cùng lắc đầu, chỉ có thể bất đắc dĩ ăn cơm tiếp.

Đợi khi cơm nước xong xuôi, hai bà mẹ nói đã hẹn đến quảng trường khiêu vũ rồi, bảo hai người họ dọn bàn đi, còn mình thì lấy túi xách rồi đi ra ngoài. Cao Ca nói, "Anh đi nghỉ đi, để em làm được rồi."

Tống Phi vào phòng bếp lấy hai chiếc tạp dề ra, đưa cho Cao Ca một chiếc, "Em đừng quên là lần đầu tiên em vào nhà, chính anh xuống bếp nấu sủi cảo cho em ăn đấy. Anh rất rành về chuyện nhà cửa đấy, có anh đây thì chắc chắn là làm ít công to."

Vừa nói Tống Phi vừa quay đầu qua, đưa tấm lưng dày rộng về phía Cao Ca, không khách khí mà nói, "Cột dây lại hộ anh."

Cao Ca nhìn anh một cái, tuy thường ngày hai người gặp nhau rất nhiều, nhưng vì có vụ án nên không trò chuyện sâu lắm, cũng không thoải mái chung đụng thế này. Sao con người này có thể tự nhiên đến vậy chứ?

Có điều, dáng người Tống Phi thật là đẹp.

Vai rộng eo nhỏ, chỉ đứng đối diện Cao Ca thôi mà vẫn có thể cảm nhận được bắp thịt cuồn cuộn dưới lớp áo của anh. Thực ra Cao Ca và Tống Phi cũng chưa từng tán gẫu qua lại chuyện riêng tư của hai bên, nhưng ngày nào La Hải cũng đi theo cô, mặc dù hai người nói chuyện không nhiều lắm nhưng không biết bắt đầu từ hôm nào, thỉnh thoảng La Hải sẽ nhắc đến Tống Phi.

Đúng thế, La Hải là fan boy của Tống Phi.

Từ miệng của anh ta, bạn có thể nghe được những từ ngữ hoa mỹ khen ngợi Tống Phi, ví dụ như năng lực của anh rất ưu tú, đã từng thắng những vụ kiện nào, rồi có thể cải tử hồi sinh những vụ kiện nào, lại còn ẩn chứa kính nể anh nữa. Trong số đó, thân hình tráng kiện do tập thể dục quân năm là hạng nhất.

Dùng lời La Hải mà nói thì, "Bản thân tôi tập võ, sau này không ai quản nữa, dù không từ bỏ nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ lười biếng, còn luật sư Tống trừ khi vội vã chân không chạm đất hai mươi tư giờ không thể ngủ thì hầu như ngày nào cũng đi. Cô không biết đấu, anh ấy có cơ ngực và đường nhân ngư đấy, à, còn cả tám múi mà đám nữ sinh các cô vừa nghe là ré lên nữa, phải tập dữ lắm đấy."

Lúc nói lời này, chẳng qua La Hải chỉ xuất phát từ bản năng fan boy mà thôi, e là không nghĩ rằng sẽ có một ngày, Cao Ca đột nhiên nghĩ đến những lời đó.

Có lẽ thấy Cao Ca không nhúc nhích nên Tống Phi thúc giục, "Sao thế?"

Cao Ca xấu hổ ồ lên một tiếng, cầm hai đầu dây nhẹ nhàng thắt nút sau lưng, lúc sửa lại còn vô tình chạm vào cơ thể Tống Phi, đúng là rất rắn chắc, nhưng cô rút tay về rất nhanh, nói một câu, "Được rồi."

Kết quả Cao Ca cũng không ngờ, Tống Phi xoay người cầm lấy chiếc tạp dề còn lại, nói với cô, "Lại đây, để anh thắt giúp em."

Cao Ca muốn từ chối, dọn mấy bát đĩa thôi mà đeo tạp dề làm gì? Nhưng ma xui quỷ khiến thế nào cô lại không lên tiếng, để mặc Tống Phi tròng tạp dề qua đầu cô, sau đó thắt dây ở sau lưng, trong khoảnh khắc đó, Tống Phi đã đứng ngay sau lưng cô, khoảng cách lớn nhất giữa hai người chỉ có hai ba cm, Cao Ca nghe thấy tiếng tim đập thành thịch.

Gần như ngay lập tức trở nên rất gần.

Nhưng cũng được, Tống Phi thắt tạp dề xong thì lại trở lại bình thường, anh rửa bát, Cao Ca dọn nhà, chưa gì đã làm xong.

Tống Phi cũng không có ý định đi.

Ngồi không trong phòng cả nửa ngày, hình như anh đang tìm sách ở trong phòng, kết quả một lát sau xách hai chiếc túi, nói với Cao Ca, "Em xách giúp anh một tay đi, nhiều quá cầm không hết."

Cao Ca nhìn sang, vội thừa vâng bước đến, Tống Phi nói, "Cái này khỏi, cầm hộ anh cái túi đi."

Cao Ca liếc mắt nhìn, thật ra xách túi cũng không phải chuyện gì lớn tổn nhiều sức, trong lòng cô mơ hồ có một cảm giác, chỉ là không muốn phá nên vâng một tiếng, rồi đi đến cầm lấy túi Tống Phi, theo anh ra cửa.

Trong thang máy không có ai, hai người cứ thế đứng được một hồi thì Tống Phi hỏi cô, "Nghỉ đông này có về quê không?"

Cao Ca đã bàn qua chuyện này với mẹ, năm nay sẽ không về. Dù sao cũng ly hôn rồi, gian hàng của mẹ ở chợ rau cũng đã trả lại, còn nhà thì sau khi ly hôn đã bị khóa rồi. Bây giờ về đi dọn đồ thì không nói làm gì, vấn đề là không có người thân thì về làm chi?

Cao Ca bèn nói: "Không về. Hai ngày nay em đã xem nhà rồi, định thuê nhà ở. Có thể mẹ em phải ở bên này một thời gian ngắn."

Tống Phi rất vui, "Vậy thì tốt quá. Nhưng không cần phải dọn ra ngoài đâu, bình thường mẹ anh chỉ có một mình, hai mẹ con em ở đây bà còn vui hơn, anh hay làm thêm giờ nên lần nào trong nhà cũng chỉ có mình bà, lạnh lẽo quá."

Thật ra ở đây rất thoải mái, nhưng làm gì có đạo lý đưa mẹ vào ở nhà người khác chứ, Cao Ca chỉ cười.

Cao Ca không phải là người khách khí đôi câu với người ta thì sẽ đổi tính, cô rất có chủ kiến nên Tống Phi cũng không ép, lúc này anh mới nói mục đích thật sự ra, "Đã nghỉ đông rồi, hai ngày này cũng không có chuyện gì, em đến sở luật sư của anh làm thêm mấy ngày đi."

Cao Ca ngẩng đầu nhìn Tống Phi, chỉ nghe thấy anh nói, "Cuối năm bên anh khá là bận, hồ sơ trong một năm qua phải sửa lại hết, con người La Hải qua loa quá, cậu ta không thích làm mấy việc đó cho lắm, nên em đến giúp anh đi. Hơn nữa," Tống Phi lại nói, "Ở nhà đợi kết quả phán quyết cũng dài vò quá, đi làm việc khác cũng coi như phân tâm. Chuyện nhà cửa em đừng vội, anh sẽ bảo la Hải tìm giúp em, cậu ta là người địa phương nên biết rõ giá thị trường hơn em."

Cao Ca tính nói gì đó thì Tống Phi cắt ngang, "Thật ra anh rất muốn nói kế hoạch sau này của em với em, có điều anh vẫn chưa nghĩ xong, gần đây lại vội quá, xong vụ của em là còn rất nhiều vụ khác đang chờ nữa. Nếu em tới thì coi như có thời gian hơn, cơ hội hai ta trò chuyện cũng nhiều hơn."

Cao Ca học ngành quản lý, thuộc chuyên ngành tài chính, tuy công việc không tính là tốt nhưng đã từng được rất nhiều đàn anh đàn chị bồi dưỡng. Trước khi xảy ra chuyện, Cao Ca thử nghĩ nếu không tìm được việc thì cô sẽ làm MC, dù sao điều kiện gia đình không được tốt, cô vẫn cần công việc có lương cao. Nhưng sau khi xảy ra chuyện, cô không nghĩ đến lần nào nữa.

Tống Phi vừa nhắc đến thì Cao Ca ngây người, kế hoạch nghề nghiệp của cô ư?

Rất ít khi thấy Cao Ca có vẻ thắc mắc như thế. Tống Phi bật cười, "Em đừng căng thẳng, chỉ là suy nghĩ của anh thôi, nói chuyện mới biết được. Sao nào, có đến sở luật sư không?"

Thả nhiều mồi câu như thế, sao Cao Ca có thể không đồng ý được chứ, cô chỉ đành gật đầu.

Lúc này thang máy đã đến, đây là khu cũ nên không có garage ngầm, xe Tống Phi đậu ở ngay trước tòa nhà, không ngờ vừa ra thì gặp phải mẹ

Tống và mẹ Cao đi dạo về, Tống Phi cũng không dây dưa gì nhiều, chào hỏi xong bèn lái xe rời đi.

Nhưng không ngờ anh vừa mới đi thì mẹ Cao đã nói, "Cao Ca này, bố con ở công tiểu khu đấy, nói muốn gặp con."

Cao Ca nghe vào nhưng không tin đấy là sự thật, hỏi ngược lại, "Ai cơ?"

Mẹ Cao nói, "Bố con, cũng không biết làm sao mà tìm được nơi này nữa, mẹ còn đang theo dì Tống con đến quảng trường khiêu vũ mà cứ thế bị ông ấy kéo lại. Đòi gặp con cho được, mẹ với dì Tống nói ông ấy cả buổi nhưng không chịu nghe, may mà còn chưa đi theo đấy. Ông ấy nói nếu con không ra thì tối nay ông ấy sẽ không đi."

Đây không phải là ăn vạ sao?

Không phải Cao Ca không muốn gặp ông lắm, nhưng nếu tối qua, trước vụ kiện, nếu ông đến thăm cô con gái sắp phải lên tòa, đến khích lệ cô, thậm chí cũng chẳng cần nói gì, chỉ cần đưa tay sờ đầu cô là đủ, có khi cô sẵn lòng.

Đúng thế, chỉ là sẵn lòng chứ không phải tha thứ. Dù sao vào thời khắc quan trọng kia, Cao Ca cũng hy vọng có được lời chúc phúc từ bố ruột.

Nhưng không hề có, ông ấy không đến. Ông không những không đến mà còn đưa bà nội đi làm nhân chứng cho nghi phạm.

Vậy thì bây giờ đến còn gì mà nói. Đúng vậy, chẳng qua bố cô là có hiểu đến độ ngu muội, ngay từ đầu đã không cảm thấy có lỗi với cô, có thể có lúc không cố ý làm tổn thương, nhưng so với cố ý thì còn đau đớn hơn.

Cao Ca từ chối thẳng, "Không muốn gặp."

Nói rồi cô nghiêng đầu rời đi, mẹ Cao và mẹ Tống cũng không ngăn cô, con bé phải chịu thiệt thòi, chẳng lẽ chỉ vì cái gọi là cha con mà phải nhẫn nhịn sao? Làm cha mẹ cũng chẳng phải dễ.

Cao Vu Thành đứng ở cổng tiểu khu, nhìn trắng sáng từ từ lên cao, nhìn đám người náo nhiệt dần dần tản đi, nhìn thấy cuối cùng chỉ còn lại một mình ông, vì lạnh nên đã ngồi xõm xuống đất, bảo vệ đã quan sát ông rất lâu nên đi ra hỏi, "Đã muộn thế này rồi, anh còn ở đây làm gì?"

Cao Vu Thành nhìn ông ta, rồi lại nhìn vào căn nhà ở trong tiểu khu, không lên tiếng mà nghiêng đầu sai bước rời đi.

Chương 48

Ngày hôm sau Cao Ca đi tìm La Hải nhờ tìm nhà hộ cô.

Cô vốn muốn chuyển đi sớm sớm, nhưng Tống Phi lại nói bây giờ vẫn chưa kết án, không chừng nhà họ Triệu còn có chiêu trò gì nữa, vẫn là ở đây an toàn hơn. Cao Ca làm phiền nhà họ Tống suốt cũng ngại, nhưng mẹ Cao lại lo lắng thật, trong lòng bà, người nhà họ Triệu chẳng khác lang sói hổ báo tí nào. Hơn nữa mẹ Tống cũng không nữ, đành phải ở lại.

Cô không có việc gì nên cũng rảnh, bèn đến văn phòng luật sư Đường Tống của Tống Phi giúp đỡ.

Lúc này không phải La Hải đến đón mà Tống Phi tự mình đến. Theo lời của Tống Phi thì, "Dù sao cũng thuận đường, dạo gần đây tên kia bận việc không ngớt, cho cậu ta nghỉ."

Còn mẹ Tống lại quá đổi sung sướng, vừa múc cháo cho con trai vừa nói, "Đúng thế, một mình Cao Ca đi mẹ cũng không yên tâm, con đến đón con bé cũng vừa khéo có thể ăn sáng."

Cao Ca cảm thấy trọng điểm của mẹ Tống chính là ở ý cuối cùng, nên cũng không có cảm giác gì. Còn Tống Phi lại thấy trọng điểm của mẹ là câu phía trước, lại còn nhìn Cao Ca một cái, thấy cô không có phản ứng gì liền nghĩ cô nhóc này đúng là lạnh nhạt, mà không hay rằng đến chút cảm giác cũng không có.

Ăn sáng xong, hai người cùng lái xe đến văn phòng luật sư, Cao Ca khá là căng thẳng, dù sao đây cũng không phải trong chuyên ngành của cô, lại càng không hiểu gì về nghề luật sư, sợ mình không làm được gì.

Tống Phi chỉ nói, "Đơn giản lắm, nghe theo anh là được."

Đợi khi đến nơi, Cao Ca cứ tưởng Tống Phi sẽ sắp xếp mình đến văn phòng trợ lý gì đó, kết quả không ngờ Tống Phi lại trực tiếp dẫn mình đến văn phòng của anh. Cao Ca đã đến căn phòng này mấy chuyến nên khá là quen thuộc. Vô cùng lớn, chùng ba mươi bốn mươi mét vuông, bàn làm việc của Tống Phi kê ngay dưới cửa sổ, trên tường đều là kệ sách. Trong phòng chỉ có ghế salon và bàn trà nhỏ ở giữa là nơi còn có thể ngồi, lần đầu Cao Ca tới cũng chính là ngồi chỗ này nói chuyện và ký hợp đồng với Tống Phi.

Có điều chẳng hề nghĩ đến, hơn hai tháng sau, thời gian trôi qua, cơn cảm phẫn đã dần lắng xuống từ khi phiên tòa kết thúc, mà giờ đây Tống Phi chỉ vào nơi đó nói, "Em cứ ngồi đó là được."

Thế là nơi đây biến thành ghế riêng của cô.

Tống Phi đã có chuẩn bị từ sớm, nhanh chóng gọi một trợ lý khác đưa hồ sơ đến, sau đó nói với Cao Ca, "Có hai chuyện, một là giúp anh sắp xếp thứ tự lại chút, thứ hai là anh hy vọng em có thể đọc kỹ." thậm chí anh còn đưa sổ sang cho Cao Ca, "Nhớ ghi chép lại."

Cao Ca khá mông lung, nhưng cô rất tin Tống Phi, nếu đã để cô làm thì tuyệt đối không phải là việc gì vô dụng, thế là cô gật đầu ngồi xuống.

Hồ sơ không tính là nhiều lắm, chỉ bày nửa bàn tràn mà thôi, nhưng thời gian của những tập hồ sơ này lại không hề thống nhất, ngay cả túi đựng bên ngoài cũng không giống nhau, có cái là giấy dai dùng chỉ may lại, có cái còn bọc trực tiếp trong giấy dai, còn có mấy tập dùng hộp giấy đựng kỹ. Có cái đã ố vàng, cảm giác phải hơn hai mươi năm rồi, có cái thì rất mới, hẳn chỉ là hai năm gần đây.

Cao Ca tiện tay cầm tập đầu tiên lên, là một bì thư lớn làm bằng giấy dai. Cô nhìn lướt qua mặt bì, phát hiện có viết mấy chữ: công việc văn phòng luật sư Tân Xương. Không phải là công việc ở văn phòng luật sư của Tổng Phi sao? Lại nhìn xuống bên dưới nữa, phát hiện ngày tháng viết bên trên là ngày 12 tháng 5 năm 2002.

Là đồ đã hơn mười lăm năm. Rồi thấy bên cạnh có một dòng chữ chú thích không to lắm, khiến Cao Ca đột nhiên tập trung tinh thần, trên đó viết ba chữ: Án cưỡng hiếp.

Cao Ca cảm thấy kỳ quái, nghiêng đầu nhìn Tổng Phi. Chỉ thấy Tổng Phi đã vui đầu vào làm việc, còn đang gõ chữ, không biết đang làm gì, nhưng rõ ràng không phải là thời điểm để quấy rối.

Cao Ca cũng không hỏi nữa, tiếp tục đưa tay cầm tập thứ hai, tập thứ ba,.. rồi tập thứ năm. Cô phát hiện bên trên đều có ba chữ này, hơn nữa văn phòng luật sư lại không giống nhau, có thể thấy rõ đây là do Tổng Phi thu thập được, toàn bộ là hồ sơ xử lý án cưỡng hiếp từ các văn phòng luật sư khác.

Tim Cao Ca đập thành thịch, dường như cô hơi hiểu ra ý của Tổng Phi rồi.

Cô đặt mấy tập đó xuống bàn lại, mở hồ sơ đầu tiên ra. Nhưng đồ bên trong lại ít đến không ngờ, chỉ có một tờ giấy mỏng tang, hồi đó máy tính vẫn còn chưa lưu hành nên đều viết tay cả, trên đó viết, Chu Ích Quyên, nữ,

22 tuổi. Tối ngày 1 tháng 5 tan làm về nhà thì bị người quen kéo vào bụi cỏ cường hiếp, đến hỏi ý kiến nếu báo án thì có xử kiện được không, có thể bắt người lại không. Nhưng hai ngày sau lại rút đơn, từ bỏ.

Hai chữ từ bỏ này làm tim Cao Ca quặn thắt.

Cô đưa tay lấy tập hồ sơ thứ hai. Đây là một văn phòng luật sư khác, ngày tháng là ngày 19 tháng 11 năm 2011, người lần này là một học sinh trung học, cô ấy tên Châu Kỳ, chỉ mới mười sáu tuổi, cô bé bị nam sinh cùng trường cường hiếp. Mẹ cô bé không chịu từ bỏ, trực tiếp báo an, văn phòng luật sư này chính là luật sư đại diện vụ kiện dân sự của họ.

Nội dung tỉ mỉ hơn bản đầu tiên. Có rất nhiều cuộc đối thoại giữa cô gái và luật sư. Cao Ca lại nhìn xuống dưới nữa, ánh mắt khóa chặt vào màn đối đáp ở giữa, luật sư hỏi cô bé, "Hình như em không muốn tiếp xúc với tôi lắm, em không muốn bồi thường sao?"

Cô gái nói: "Không phải, chẳng qua là mất hứng quá thôi."

Luật sư hỏi cô: "Tại sao?"

Cô bé đáp: "Phiền quá. Em không muốn tố cáo nữa được không?"

Luật sư cho cô bé hay, "Em đã báo án rồi, hơn nữa đã lập án điều tra, giờ cũng sắp mở phiên tòa đến nơi rồi, không phải em muốn là có thể bỏ được. Áp lực của em lớn quá sao?"

Trong hồ sơ không phản ánh được thái độ lúc đó của cô gái, nhưng Cao Ca cảm thấy, hẳn cô bé sẽ nghĩ một lúc rồi mới trả lời: "Vâng, trong trường đều chỉ trở vào em cả, mấy bạn cũng không chơi với em nữa. Bọn họ đều ngầm nói em là gái đĩ, nói em bẩn, là đứa không biết xấu hổ. Em không chịu nổi nữa."

Đến đây thì tờ giấy kết thúc. Cao Ca lật xem tiếp, đều chỉ một ít ghi chép, nhưng đến khi lật đến trang phía sau thì cô ngẩn người, bên trên viết, ngày 1 tháng 1 năm 2012, Châu Kỳ nhảy lầu tự sát.

Hồ sơ đó vẫn chưa kết thúc, Cao Ca đoán dù người đã chết nhưng vẫn phải kiện tiếp, nhưng dù có bồi thường nhiều tiền đến đâu thì liệu còn có ích không?

Cô lại nhìn hàng chữ kia, mãi vẫn chưa hoàn hồn lại.

Đúng thế, cô bị cưỡng hiếp, cô đã báo án, thậm chí cô cũng đã lên tòa rồi, nhìn thấy thắng lợi ngay trong tầm mắt. Nhưng không phải tất cả mọi người đều may mắn đến thế, có thể bọn họ không đủ kiên cường (mà đây cũng chẳng phải là nhược điểm gì, trời sinh người ta đã có tính cách ấy), có thể không chịu nổi dư luận, có thể không gặp được người chịu trách nhiệm, có thể không gặp phải luật sư mạnh như Tống Phi, có thể không có bạn học như Lâm Thiển Thiển, cũng có thể không có bà mẹ một lòng vì con như mẹ cô.

Khả năng lớn nhất là, từ đầu đến cuối bọn họ đều sống trong ánh mắt long lời đùa cợt của người khác, dưới những thương tổn ấy, nếu không vì sợ mà lùi bước thì cũng đã không bỏ mình.

Không phải bọn họ không dũng cảm, mà là đáy lòng sạch sẽ không chịu nổi dơ bẩn như thế.

Không ai giúp được bọn họ, cũng không có ai đi nói với những người vây xem, chỉ trở đùa cợt kia rằng, ngậm miệng của các người lại.

Không biết từ lúc nào Tống Phi đã đứng ở sau lưng cô, thấy cảm xúc cô có vẻ kém thì mở miệng hỏi, "Xem đến đâu rồi?"

Hơn bao giờ hết, Cao Ca càng hy vọng lúc này Tống Phi có thể nói gì đó, cô nghiêng đầu đi chỗ khác, cũng không ngại ánh lệ trong mắt mình mà

hỏi Tống Phi: "Anh không phải em muốn giúp mà là cố ý để em nhìn những thứ này đúng không?"

Tống Phi trả lời: "Ừ."

Anh vỗ lên tập hồ sơ, "Đây đều là anh mặt dày nhờ quan hệ của anh với bố mà mượn từ các văn phòng luật sư về đây, là những vụ án cưỡng hiếp mà bọn họ đã nhận trong gần hai mươi năm qua. Chỉ có chừng đó thôi."

"Một là vì án cưỡng hiếp là vụ án của công tố nên ít khi mời luật sư, mặt khác là vì nguyên nhân. Nhưng quan trọng là tỷ lệ báo án rất thấp. Trong nghề có giải thích thế này, tỷ lệ báo án cưỡng hiếp là một phần mười, mà xác suất đưa phạm nhân cưỡng hiếp vào tù lại là một phần mười của tỷ lệ trên. Hay nói cách khác, Cao Ca à, chúng ta đã làm một chuyện trong xác suất một phần một trăm ấy."

"Nhưng chuyện này cũng không bình thường. Bị cưỡng hiếp chính là bị hại, tội phạm cưỡng hiếp chính là tội phạm, không báo án thì chỉ làm cho chúng ngày càng phách lối, ngày càng không chút kiêng dè hơn mà thôi, sẽ có nhiều người phụ nữ hay thậm chí là đàn ông bị xâm hại. Nhưng mà, hoàn cảnh lại không cho phép. Cao Ca à, hai tháng qua từ lúc em bắt đầu đi trên con đường này, em đã bị người ta hắt canh làm nhục ngay trước mặt mọi người, bị bạn cùng phòng phỉ báng ở nơi công cộng, lại còn có rất nhiều người nói về em nữa, nhà của nghi phạm đến làm phiền quấy rối, thậm chí còn bị gia đình cản trở, mỗi một kiểu đều sẽ khiến người bị hại chùn bước."

"Nên anh nghĩ, nếu như chúng ta thắng kiện, nếu như em đồng ý, thì chúng ta có thể làm chuyện như thế. Chúng ta sẽ giúp đỡ những người bị hại muốn báo án nhưng lại chùn bước kia, chúng ta sẽ nói với toàn thể mọi người rằng nên đối đãi với người bị hại bằng thái độ như thế nào. Đây là

một chuyện rất có ý nghĩa mà cần phải làm, anh có thể phụ trách về mặt luật pháp, còn em chịu trách nhiệm diễn thuyết phổ biến."

Lúc anh nói những lời này rất nghiêm túc, nhưng lại vô cùng quyến rũ.

Anh hỏi Cao Ca: "Em có đồng ý giúp anh không?"

Cao Ca suy nghĩ rồi hỏi anh: "Đây là yêu cầu mà anh nói lúc trước sao?"

Tống Phi cười, "Nếu như nói đến thỉnh cầu trước khi mở phiên tòa đó thì anh sẽ tăng thêm một câu nữa, đó là anh muốn cùng em kề vai tác chiến cho đến già, em có đồng ý không?"

Cao Ca nhìn anh, trong lòng rung động, nhưng không ngờ lại đến nhanh như thế, lại càng không ngờ sẽ nghe được lời tỏ tình vừa trịnh trọng lại động lòng người đến thế.

Cô muốn nói như những người bình thường rằng, anh không chê em bị cường hiếp sao? Người nhà anh sẽ nghĩ thế nào? Chúng ta nên tìm hiểu rõ với nhau hơn đã. Nhưng rồi lại phát hiện, chẳng thể nào thốt lên những lời đó được. Người đàn ông như thế, ngay đến lời tỏ tình cũng đặc biệt đến vậy, cho dù không muốn anh thì Cao Ca vẫn sẽ chọn công cuộc kia, hưởng hồ, cô đều thích cả hai, tại sao cô phải từ chối chứ?

Cô mỉm cười, như đóa hoa khê bung cánh, gật đầu nói: "Em đồng ý."

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 49+50

Câu trả lời của Cao Ca làm Tổng Phi quá đỗi mừng rỡ, nhưng cả hai người họ đều có băn khoăn, một là cảm thấy tòa án vẫn chưa tuyên án, tuy hện hò với luật sư là quyền tự do, nhưng nếu bị người cố ý bắt bí thì cũng rất phiền toán, nên muốn chờ sau khi mọi thứ đã lắng xuống mới công khai quan hệ. Hai là còn hai bà mẹ đó nữa, vẫn nên tìm thời gian ở riêng, mỗi người tự nói thì sẽ ổn hơn, tốt nhất là sau khi mẹ con Cao Ca chuyển ra ngoài.

Đã định xong quan hệ, dù hai người không lộ rõ nhưng có rất nhiều mặt đã trở nên thân mật một cách tự nhiên hơn. Ví dụ như ngày hôm sau La Hải muốn đến thay ca nhưng lại bị Tổng Phi báo, "Cậu cứ bận việc của mình đi, gần đây anh hay về nhà ăn sáng nên thuận đường chờ Cao Ca đi được."

La Hải không tài nào hiểu nổi, thời gian của Tổng Phi rất quý báu, nhất là khi làm cái nghề này, thường phải làm thêm giờ ban đêm, buổi sáng anh có ngủ được bao nhiêu đâu, mà bây giờ chỗ ở của anh còn không gần chỗ mẹ Tổng nữa, cho dù sáng sớm xe ít nhưng cũng phải mất hai mươi phút, hơn nữa ăn xong còn đi về, ít nhất phải lãng phí mất một tiếng, đây đâu phải là tác phong của Tổng Phi?

La Hải đã theo anh một năm rưỡi, cũng coi như rất quen thân với anh, không nhịn được hỏi Tổng Phi một câu, "Không phải gần đây anh muốn đuổi em đi đấy chứ."

Tống Phi đập anh ta một phát, "Khen còn không kịp chứ đuổi đi cái gì!" Điều này là sự thật, văn phòng luật sư Đường Tống luôn phát hiện rất tốt, gần đây vì anh nhận vụ án của Cao Ca mà có không ít tiếng tăm trong xã hội, chỉ ít mấy tiếng mắng chửi anh lấy tiền không biết xấu hổ của mấy tháng trước đã không còn, hình hình phía cộng sự của anh cũng không tệ, hai người đang bàn nhau cho thuê nửa tầng lầu còn lại để mở rộng quy mô.

La Hải nghe thấy không đuổi người thì rất vui vẻ, còn hỏi một câu, "Sao em cảm thấy anh không thoải mái như vậy nhỉ."

Tống Phi chỉ nói, "Chuyện cậu nên biết rồi sẽ biết thôi."

Không có La Hải làm phiền, ngày ngày Tống Phi đều sớm tối về nhà ăn cơm, thuận tiện đưa đón Cao Ca. Buổi tối, nếu như không có chuyện gì thì sẽ nán lại trò chuyện với mẹ đôi ba câu, nhưng thật ra chỉ muốn có nhiều thời gian ở bên Cao Ca hơn mà thôi.

Trái lại mấy ngày nay mẹ Tống không tài nào chịu nổi, bà nói với Tống Phi, "Con đừng ở lại nữa, buổi tối mẹ không theo con đâu, còn muốn khiêu vũ lắm đây."

Tống Phi không hề có vẻ gì là bị đả kích, lại còn rất nghe lời, buổi tối vẫn đến nhưng đối tượng ân cần đã biến thành mẹ Cao. Mẹ Tống không lạ lùng gì Tống Phi, nhưng mẹ Cao lại không như thế, Tống Phi đẹp người lại có bản lĩnh, giúp con gái bà rồi tính cách lại tốt nữa, nói chuyện rất dễ nghe, bà thích còn không kịp nữa là. Hai người vui vẻ trò chuyện, có lúc Tống Phi còn xuống bếp giúp Cao Ca dọn trái cây lên, Cao Ca sẽ nói, "Anh làm gì thế?"

Tống Phi chỉ trả lời, "Phòng ngừa chu đáo."

Thời gian thấm thoát trôi qua, cuối năm đã đến.

Nếu là tết ông Táo thì chỉ cần mua đại ít đồ ăn là được rồi. Dầu sao bây giờ đều là siêu thị hai tư giờ, muốn ăn lúc nào ăn cái gì cũng đều mua được. Nhưng không phải nhà còn có hai người lớn sao? Hai người họ đều có suy nghĩ năm nay phải trôi qua thật tốt, muốn trở tài, muốn náo nhiệt, muốn đa dạng, muốn quét xui xẻo đi, nghênh đón một năm mới.

Thế nên là, Tống Phi cởi âu phục mặc đồ thể thao vào, bị bắt lau cửa kính dọn nhà, còn Cao Ca bị sai xuống lầu mua cà rốt để làm thịt viên.

Kết quả cô vừa ra cổng tiểu khu thì có người đột ngột đứng bật dậy, cô khiếp hồn khiếp vía lùi về sau, nhưng khi người đó ngẩng đầu lên thì Cao Ca mới phát hiện, không ngờ là bố cô.

Bây giờ cũng đã hai mươi chín tháng chạp rồi, vậy mà ông vẫn chưa về nhà.

Nhà bà nội Cao Ca rất chú trọng truyền thống, truyền thống ăn tết của nhà bọn họ khá phức tạp, bắt đầu vào tháng chạp là mỗi ngày phải làm những công việc không giống nhau. Đó cũng là lúc bố cô vắng mặt ở nhà nhiều nhất, ông luôn sang nhà bà nội giúp đỡ, quét dọn vệ sinh mua rau mua thịt mua đồ tết, hơn nữa tay nghề bố cô còn rất tốt nên phải nấu thức ăn, chiên đồ tết cả kiểu, vẫn bận suốt đến hai mươi chín tháng chạp, rồi qua ngày ba mươi thì gọi cô và bố mẹ cùng đến nhà bà nội ăn cơm. Đợi ăn xong, rửa dọn đều là công việc của cả nhà bọn họ.

"Bố? Sao bố không về nhà?" Cô rất đổi ngạc nhiên, phải biết là cho dù sau khi cô lên đại học, một học kỳ không gặp ông, nhưng phần lớn thời gian bố cô vẫn bận bịu ở nhà bà nội, ngay đến việc gặp cô cũng phải tranh thủ mới gặp được. Sao lúc này lại chịu ở lại thành phố Tân đây?

Vào lúc này đã là mùa đông giá rét, Cao Vu Thành bị cọng không ít, ngay đến nói chuyện cũng có chút lắp bắp, cả nửa buổi mới thốt ra được một câu, "Bố đợi con đã mấy ngày rồi."

Cao Ca cảm thấy kỳ lạ, hỏi ông, "Bố chờ con làm gì? Năm nay con với mẹ không về nhà đâu, sẽ ăn tết ở đây."

Cao Vu Thành bèn nói, "Bố... Cao Ca à, có phải con rất hận bố không?"

Hỏi xong ông cứ nhìn Cao Ca, gió lạnh thổi qua làm chớp mũi Cao Ca đỏ bừng, cô nhìn Cao Vu Thành mà chẳng nói gì.

Cô không biết nên trả lời như thế nào, nên lúc trước mới chọn né tránh không gặp. Sao cô có thể tha thứ được, vào lúc cô cần sự trợ giúp nhất, cho dù là người xa lạ cũng đứng ra giúp cô, thế nhưng bố mình lại đứng về phía bà nội kéo chân sau, nguy tạo chứng cứ. Cô không phải thánh nhân, cô không có cách nào tha thứ được.

Nhưng dường như nói gì cũng đều vô ích cả. Cho dù cô nói hết cho bố cô thì thế nào chứ. Đây là người đã bị cái hiếu tấy nảo, từ nhỏ đến lớn sống trên đời chỉ biết báo hiếu bà nội cô, dù cho đã hủy hoại gia đình mình, có lỗi với con gái của mình. Quan niệm ông khắc sâu trong xương là sai lầm, nhưng chẳng lẽ quát đôi ba câu thì có thể sửa lại ư. Đó chẳng qua là quát lên da thịt mà thôi, đợi qua cơn đau thì sẽ lại quay về tình trạng cũ.

Cao Vu Thành đợi mãi mà không có được câu trả lời của Cao Ca, e là trong lòng ông hiểu rõ, cũng biết có thể ông sẽ không lấy được đáp án. Lúc này ông mới đưa một chiếc giỏ ở sau lưng đến, "Bố không về, làm cho con vài món chiên cho con ăn tết, đón năm mới tốt vào nhé."

Ông nhét giỏ vào tay Cao Ca, còn dặn cô: "Đừng ở nhà người ta lâu quá, sẽ phiền đấy. Mẹ con không muốn về nên con thuê nhà cho bà ấy đi."

Cao Ca muốn nói gì đó nhưng lại nghe ông nói tiếp, "Bà nội con còn đang ở nhà chờ bố. Chiều nay chỉ có một chuyến xe cuối cùng, bố định nếu không đợi được con thì sẽ đặt đồ ở chỗ bảo vệ, ông lão đó cũng không tệ. Không ngờ lại gặp được con rồi. Thôi bố đi đây."

Hai chữ bà nội làm Cao Ca nuốt toàn bộ lời vào bụng, cô gật đầu nói, "Bố đi thông thả."

Vì chút tình tiết này mà ngay đến đi mua cả rớt chẳng có tâm tình, mua về còn bị mẹ Cao mắng một hồi, "Củ này cũng bị dập, không biết chọn gì cả." Cao Ca chỉ cười mà không giải thích rõ.

Còn giỏ đồ kia, cô đã xem rồi, vì còn mùa đông nên vẫn chưa hư, cô đứng tại chỗ rất lâu, đang nghĩ đây cũng là một phần tâm ý của bố cô, nếu không cầm lên thì bất hiếu quá, nhưng nghĩ đến việc mấy món này chiên ở trong nhà bếp của bà nội thì cô lại chẳng còn chút khẩu vị nào, hưởng hồ, cũng năm mới rồi, cô không muốn mẹ cô khó chịu nên bèn chia cho bác bảo vệ.

Lễ cuối năm này vô cùng náo nhiệt.

Không biết mẹ Tống đã mua cho Cao Ca bộ quần áo mới từ lúc nào, là áo len màu đỏ sậm, màu sắc quần áo hài hòa êm dịu, rất đẹp. Cao Ca thấy trông có vẻ đắt nên định từ chối, nhưng Tống Phi lại lén nói với cô, "Sau này còn nhiều nữa, em cũng có cơ hội mua cho mẹ anh." thì cô mới nhận.

Mẹ Tống thấy cô nhận quà thì vô cùng vui vẻ, lại còn kéo Cao Ca vào phòng mặc giúp. Kết quả lúc đi ra, Tống Phi cố ý đi cạnh cô, mẹ Tống vỗ tay, "Đẹp lắm, hai đứa đứng với nhau hợp lắm. Nam thanh nữ tú, chị nói xem có phải không?" Bà còn quay sang hỏi mẹ Cao.

Nhưng mẹ Cao không biết trả lời thế nào, chỉ có thể cười cười.

Buổi tối ăn bữa cơm giao thừa xong, người một nhà cùng ngồi lại nhìn đêm xuân, qua mười giờ mới đi ngủ. Đợi đến khi tắt đèn, mẹ Cao thấp giọng rỉ tai với Cao Ca, "Tống Phi đúng là không tệ, di con cũng tốt nữa. Nếu con có thể tìm được nhà này thì tốt quá. Nhưng..."

Bà là mẹ ruột, nhất định sẽ ủng hộ con gái mình, nhưng có một số việc không thể không cân nhắc. Cao Ca biết bà có suy nghĩ gì, cô muốn nói nhưng nhớ ra vừa khuyên Tống Phi, mình cũng không nên làm hỏng, thế là dựa đầu vào hõm vai mẹ Cao, nhỏ giọng nói với bà, "Mẹ à, mẹ phải tin là xui xẻo nhất đã qua rồi, đằng sau đó sẽ là con đường bằng phẳng."

Mẹ Cao vỗ bả vai gầy của con gái, xúc động nói, "Đúng thế, nhất định sẽ càng ngày càng tốt lên."

Chính xác là càng ngày càng tốt, bao gồm cả quan hệ của Cao Ca và Tống Phi.

Ngày ba mươi anh không đi mà ở lại thư phòng. Lúc ba giờ sáng, Cao Ca đang mơ màng thì bị tin nhắn đánh thức, người này gửi tin nhắn hỏi, "Tuyết rơi nhiều lắm sao?"

Cao Ca thấy thế thì nhìn ra ngoài cửa sổ, vì kéo rèm cửa nên vốn dĩ không nhìn thấy, chỉ có thể thấy bên ngoài rất sáng, nhưng không phải là đèn đường. Cô khoác áo vào đi đến, lặng lẽ vén rèm ra, đúng như dự đoán, không biết từ lúc nào mà chỉ mới một lúc như thế, trên cây trên đất ở góc phòng đã được phủ trắng phau.

Cô chỉnh âm rung, chụp tấm hình gửi cho Tống Phi.

Hai giây sau, Tống Phi trả lời lại, "Chúng ta xuống dưới đi."

Cao Ca chỉ cảm thấy lúc đọc tin nhắn này, chẳng hiểu sao mí mắt đuôi mắt lại cứ thấy buồn cười, nhanh chóng hồi âm, "Vâng."

Mẹ Cao còn đang ngủ, lại còn ngáy nữa, xem chừng đã ngủ say rồi. Cao Ca âm thầm mặc quần áo vào, ôm áo khoác ra khỏi phòng thì đã thấy Tống Phi đứng chờ trong phòng khách. Thấy cô đi ra liền sực một tiếng, cũng không mở đèn mà đưa cô đến sảnh cửa, cúi đầu cầm giày cô đặt ở bên

chân, còn định khoác áo vào cho cô, Cao Ca xấu hổ muốn lùi về sau nhưng bị Tống Phi giữ lại.

Đợi mặc giày xong, lặng lẽ khép cửa lại, lúc bị Tống Phi kéo tay đi vào thang máy, Cao Ca còn lén nhìn mình trong gương, mặt đỏ bừng như trái táo đỏ. Cô còn lén nhìn Tống Phi, kết quả lại bị phát hiện, Tống Phi nói với cô, "Cứ quang minh chính đại mà nhìn là được rồi, thật ra tuy không có dấu hiệu gì, nhưng trên thực tế..." Anh chỉ vào mình, "Đã là người của em rồi, hoan nghênh đến lấy dùng."

Cao Ca nhìn anh, Tống Phi cũng nhìn Cao Ca, đợi khi thang máy xuống tầng một, hai người đi ra ngoài thì bên ngoài tuyết rơi trắng ngần một vùng. Tuyết lớn gió cũng lớn, vốn không hợp để dạo chơi, chỉ đứng bên ngoài chút thôi cũng đã lạnh cóng rồi.

Tống Phi khá tiếc nuối, trái lại Cao Ca cảm thấy không tồi, ban đêm như thế, ngắm tuyết nghe gió, lại có người mình thích đứng bên cạnh, dường như chẳng còn gì tốt hơn.

Ở đây không có camera, đột nhiên Cao Ca tiếp câu ban nãy của Tống Phi, "Nếu đã là của em thì có thể sờ thử cơ bụng không? La Hải nói có tám múi."

Tống Phi nghe thế thì nhìn cô, vốn Cao Ca chỉ nói đùa, nhưng cái nhìn mặt nòng này của anh lại làm cô nghiêm túc theo. Sau đó, trong tiết rít gào của gió rét, Tống Phi kéo cô đến gần, sức lực khá lớn, cô lao đảo ngã vào lòng Tống Phi, hai tay đặt lên ngực anh. Cô nghe thấy Tống Phi nói, "Em tự đến thăm dò là được rồi, không cần hỏi La Hải, anh sẽ ghen đấy."

Cao Ca chưa kịp trả lời thì trước mắt tối sầm lại, môi bị chạm đến.

Đến ngày hôm sau, lúc mẹ Cao dậy còn hỏi Cao Ca, "Tối qua sao con đi vệ sinh lâu thế, mẹ tỉnh hai lần đều không thấy người đâu."

Cao Ca nhìn Tống Phi đang hạ bánh sủi cảo, thấp giọng nói, "Ấy, mẹ năm mơ rồi đấy, chứ đi có một lúc thôi."

Mẹ Cao liền tưởng thật.

Vì tuyết rơi nhiều nên ngày tết này mọi người đều làm ổ trong nhà, càng đông càng vui, huống hồ còn có hai người có tình ý nữa. Thời gian trôi rất nhanh, chưa gì đã đến mồng bảy, văn phòng luật sư của Tống Phi lại bắt đầu đi làm, trên tòa cũng đã đi làm lại, vào ngày mồng tám này, cách phiên tòa lần trước mười bảy ngày, cuối cùng tòa án cũng có tin tức, chuyện này làm ảnh hưởng khá lớn đến xã hội, tòa án quyết định sẽ tổ chức thông báo tin tức phiên tòa thẩm án của tban, thời gian là chín rưỡi sáng ngày mốt, cũng chính là ngày mồng mười.

Cùng lúc đó, nhận được thông báo còn có người nhà tban.

Dĩ nhiên, người quan tâm đến thông báo này không chỉ có mỗi bọn họ mà còn cả Trương Manh ngụy tạo bằng chứng và đồng lõa Tống Gia Cường.

Sau cái tết âm lịch khổ sở nhất bọn họ phải trải qua trong đời, rốt cuộc cũng nghênh đón đợt sóng cuối cùng.

Chương 50

Sáng sớm ngày mồng mười, thư phán quyết được gửi đến địa chỉ hiện tại của Cao Ca.

Vì đã sớm biết được tin nên Tống Phi cũng không đi làm, mà sáng sớm đã đến đây cùng chờ với Cao Ca. Đợi người đưa thư phán quyết đi, mẹ Tống và mẹ Cao xúm lại trước.

Tống Phi ngẩng đầu nhìn, chỉ có Cao Ca đứng ở đằng xa nhìn lại. Trên mặt cô là nét thấp thỏm mâu thuẫn chưa từng thấy. Dễ dàng nhận ra, mặc dù mọi người đều có lòng tin vào chuyện này, nhưng đến thời khắc công bố câu trả lời cuối cùng, vẫn là căng thẳng lo lắng.

Mẹ Cao đợi không kịp nữa rồi, thúc giục Tống Phi, "Mở ra xem xem sao, không được, tim dì đập mạnh lắm rồi, e có khi lên đến trăm hai mất. Cháu chờ chút," Vừa nói bà vừa lấy chai thuốc trợ tim từ trong túi ra, uống mấy viên rồi mới giục tiếp, "Nhìn xem nào." Bà còn quay đầu sang nói với Cao Ca, "Con gái à, mẹ xem trước giùm con nhé. Con cứ chờ tin tốt của mẹ đi."

Tống Phi nhìn Cao Ca, thấy cô không phản đối thì xé phong thư ra.

Bên trong là mấy tờ giấy A4 có đóng dấu, trên đó viết mấy chữ to 'thư phán quyết hình sự'. Nơi đề tên người gửi là cơ quan công tố thành phố Tân tại viện kiểm sát nhân dân thành phố Tân, đằng sau đó là tin tức của bị cáo tban. Nội dung này có đến mấy trang, đại khái đều là nội dung trên tòa, mẹ Cao sốt ruột nói luôn, "Lật đến trang cuối xem kết quả đi."

Tống Phi vâng lời, trực tiếp lật đến trang thứ tư. Chỉ thấy trên đó viết, "Phán quyết như sau: bị cáo tban phạm tội cưỡng hiếp, tuyên án tù mười năm, tước đoạt quyền chính trị mười năm."

Mẹ Cao vừa nhìn lập tức hô lên, "Thắng rồi! Xử mười năm, thắng rồi!"

Ngay đến mẹ Tống cũng kích động, nắm lấy thư phán quyết, vừa nhìn vừa vẫy nói, "Là thật không sai, thắng rồi. Mười năm! Cao Ca à đừng lo nữa, đến xem đi nào, chúng ta thắng rồi."

Lúc này Cao Ca mới lao đảo tiến về phía trước, sau đó bị mẹ Tống nhét thư vào trong tay.

Tại giây phút này, tầm mắt cô gần như trở nên mơ hồ, cô nhìn một cái, đúng là mấy chữ kia, sợ nhìn nhầm nên lại vội chớp mắt nhìn lần nữa, đúng như dự đoán, vẫn là mấy chữ đó. Là thật, đã có phán quyết rồi, mười năm. Cô muốn nhẫn nhịn, cô muốn nở nụ cười chiến thắng, cô rất muốn nói lời cảm ơn... Nhưng cô không nhịn được, gần như vào lúc xác nhận được, nước mắt cứ thế tuôn trào, rơi lên thư phán quyết, nhanh chóng thấm ướt cả tờ giấy.

Mẹ Cao vẫn khuyên cô, vỗ vai mà nói, "Không sao đâu, đây là chuyện tốt rồi, nên mừng mới phải."

Nhưng cô không nhịn được, thậm chí cô còn để mặc hình tượng mà ngồi xồm xuống đấy, cô siết chặt tờ phán quyết, cô dùng đôi mắt ngấn lệ mơ hồ của mình nhìn lần nữa, cuối cùng không thể đè nén được cảm xúc, khóc toáng lên.

Đó là tiếng khóc như thế nào?

Không phải chịu đựng, không phải dễ nghe, mà là sau mấy tháng chỉ một mình bản thân phải nhẫn nhịn, cuối cùng cũng có được tin tốt, khóc tí tê nước mắt. Trong giọng của cô có khiếm hãi, có oan ức, có khuất nhục phải gánh chịu cùng kiên cường chi ra. Cô lúc đó không khóc, hoặc cũng lắm chỉ nhẫn nhịn khóc là bởi vì còn chưa phải lúc, cô sợ dũng khí của mình sẽ bị trút hết, cô ép mình phải chịu đựng. Nhưng giờ đây, cô chẳng còn sợ nữa, cô muốn trút hết bao oan ức và nỗi không cam lòng ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, cả căn phòng chỉ có tiếng khóc cô vang vọng.

Mẹ Cao và mẹ Tống thôi cười -- Đúng thế, cho dù ngày ngày sống chung với nhau, nhưng bọn họ cũng chẳng phải là Cao Ca, bọn họ không hiểu được chuyện mà Cao Ca đã trải qua. Hai người nhìn Cao Ca mà nước mắt trào dâng. Hai người họ một người là mẹ ruột của Cao Ca, yêu cô như

chính bản thân mình, một người là nhìn những ngày qua Cao Ca đã sống thế nào, làm sao có thể không đau lòng được.

Cơ thể cô gái vẫn còn đang run rẩy.

Tống Phi hai mắt đỏ bừng ngồi xuống, ôm cả người cô vào lòng. Anh vỗ vai Cao Ca khuyên nhủ, "Đã tốt rồi, qua rồi, mọi thứ đều qua rồi."

Cao Ca không chịu nói gì, nhưng vì có chỗ dựa là Tống Phi nên vùi đầu vào ngực anh tiếp tục thút thít. Tống Phi không chút do dự ôm lấy cô, lòng anh quặn đau, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, "Không sao đâu, tban đã bị trừng trị rồi, những người khác cũng sẽ phải chịu trừng phạt. Càng lúc sẽ càng tốt thôi, tin anh nhé?"

Cùng lúc đó, nhà họ Triệu cũng nhận được thư phán quyết như vậy.

Cũng giống nhà Tống Phi, hôm nay ở đây đều tụ tập một nhóm người có liên quan, Triệu Thiên Vũ và Chương Nhã Tĩnh cùng luật sư Bàn Duệ.

Thư phán quyết vừa đến, Chương Nhã Tĩnh không đợi kịp mà xé ra cầm thư phán quyết nhìn xem, Bàn Duệ ở cạnh nhắc nhở, "Trang cuối, trang cuối." Chương Nhã Tĩnh vội vã lật ra sau, thậm chí còn kéo rách giấy, nhanh chóng giở đến trang cuối cùng, tổng cộng có mấy hàng chữ, kết quả phán quyết rất rõ ràng.

Chương Nhã Tĩnh nhìn mà không dám tin vào mắt, tay chột thả lỏng.

Một xấp giấy rơi thẳng xuống đất.

Tuy Bàn Duệ không xem nhưng cũng đoán được là kết quả gì. Anh ta gấp gấp ngồi xuống lật ra xem, bên trên ghi chữ mười năm. Lúc này chỉ thấy Chương Nhã Tĩnh lắc Triệu Thiên Vũ mà nói, "Mười năm, cao nhất là mười năm! Sao bọn họ có thể làm vậy chứ, dựa vào đâu mà họ xử mười năm, con trai em mới hai mươi tuổi, làm sao có thể xử mười năm được?!"

Nói xong bà ta chợt nhớ đến luật sư, quay phắt đầu lại.

Bàng Duệ chỉ cảm thấy cả người ớn lạnh, đúng như dự đoán, Chương Nhã Tĩnh lao đến, kéo lấy cà vạt của anh ta, túm lấy anh ta lắc chất vấn, "Không phải cậu có bản lĩnh sao? Không phải cậu nói hay lắm sao? Mười năm, dù tôi có dốt cũng biết đây là mức phạt cao nhất, tôi bỏ ra nhiều tiền như vậy mà cậu đã làm gì hả?" Vừa nói bà ta vừa tát Bàng Duệ một cái.

Triệu Thiên Vũ cũng sợ hết hồn, vội bước đến giữ Chương Nhã Tĩnh lại.

Bàng Duệ bên kia rất sững sốt, anh ta đâu nghĩ lại đánh người?

Cơn tức của Chương Nhã Tĩnh không nhỏ, huống hồ còn để móng tay, một tát rơi xuống làm má Bàng Duệ đau rát, đưa tay lên sờ thì thấy có rướm máu, hủy mặt rồi còn đâu!

Thật ra trong lòng Bàng Duệ cũng biết, xử mười năm đồng nghĩa với việc nhà họ Triệu và anh ta không thể qua lại được nữa, cho dù anh ta có làm chó thì bọn họ cũng không dùng anh ta nữa, mà dĩ nhiên chính Bàng Duệ cũng không chịu được tức, nói với Chương Nhã Tĩnh, "Tôi đã nói là bào chữa có tội rồi, bằng chứng xác thật đến thế, vậy mà các người cứ khăng khăng đòi bào chữa vô tội. Tôi đã nói điều này từ lâu lắm rồi, kiểu bào chữa không thực tế này sẽ chọc giận thẩm phán mà thôi, nhưng hai người cứ không nghe, bây giờ còn trách tôi ư? Đánh người ư? Chuyện của nhà các người, tôi không lo được nữa."

Rồi anh ta quay đầu bước đi.

Chương Nhã Tĩnh còn đang nổi điên, Triệu Thiên Vũ cũng không có thời gian để ý đến Bàng Duệ, gọi dì giúp việc đến đỡ Chương Nhã Tĩnh lên lầu nghỉ ngơi. Nhưng Chương Nhã Tĩnh đã bị đả kích lớn, nằm yên một chỗ không động đậy, có điều nước mắt không ngừng lăn dài, tự lẩm bầm,

"Mười năm, Bân Bân ơi, là mẹ vô dụng, đã để con phải chịu khổ rồi. Con trai của mẹ ơi!"

Triệu Thiên Vũ không nhìn nổi, liền nói, "Không phải còn có thể kháng án sao? Em đừng..."

Ông ta chưa nói xong thì Chương Nhã Tĩnh đã bật dậy, hai mắt tóe lửa, "Đúng thế đúng thế, có thể kháng án mà, em muốn kháng án, em nhất định phải kháng án."

Dù gì Triệu Thiên Vũ cũng là người biết rõ, tình hình ở phiên tòa hôm đó ông ta cũng đã thấy, thật ra trong lòng đã sớm có câu trả lời nhưng chẳng qua là không muốn thừa nhận nói ra mà thôi. Kỳ thực có kháng án cũng không có ích gì, nhưng ông ta không thể nói ra, lúc này Chương Nhã Tĩnh đã điên lên rồi, ông ta chỉ có thể gật đầu, "Được, kháng án."

Còn Bàn Duệ thì ngược lại, nổi giận đùng đùng xong ra ngoài, anh ta cũng thông minh, sợ đến lúc đó nhà họ Triệu sẽ xử lý mình nên đến bệnh viện làm giám định vết thương trước, rồi lúc này mới đi bộ về nhà, nghĩ thời gian sau này sẽ sống ra sao. Anh ta không thể ở lại thành phố Tần được nữa rồi, vốn trước đó đã thua kiện Tống Phi mà mất đi một lượng lớn khách hàng, mà nhà họ Triệu là khách hàng lớn nhất còn lại của anh ta, lần này thua nữa, e rằng chẳng còn lại gì. Anh ta phải đổi chỗ thôi.

Đang nghĩ ngợi thì điện thoại vang lên, anh ta cúi đầu nhìn, là điện thoại của Trương Manh. Anh ta vốn không muốn bắt máy vì chẳng có tâm tình nào, nhưng Trương Manh gọi mãi không chịu dừng, cuối cùng chỉ đành phải nghe máy, lập tức nghe thấy Trương Manh hỏi, "Kết quả phán quyết đã có ở trên mạng rồi, tban bị tù mười năm thật sao?"

Sao có thể là giả chứ, đó là tin tức truyền ra từ buổi họp báo, nhưng cô nàng không dám tin, chỉ có thể hỏi lại.

Bàng Duệ mặc xác cô ta, vừa nghe đã nổi đóa, "Đúng vậy đấy, nên cô bớt bớt đi, chính cô nguy tạo bằng chứng đấy, cô có biết với án hình sự mà làm chứng giả thì sẽ bị phạt thế nào không hả? Vào tù ngồi đấy."

Nói rồi anh ta cúp máy, nhưng không ngờ lại dọa Trương Manh sợ.

Vốn Trương Manh đợi kỳ nghỉ đông đến sẽ về nhà, nhưng vì vụ kiện của c,c dĩ nhiên cũng có phần vì người nhà họ Triệu, mà cô ta cứ nói riết với bố mẹ là trong trường có chuyện cần mình giúp nên phải ở lại. Dù cô ta biết Cao Ca có rất nhiều bằng chứng, nói không chừng có cả cơ hội thắng, khi đó cô ta cũng đang nghĩ, bất kể thắng thua thì dù sao cô ta cũng có thể giúp nhà họ Triệu, đến lúc đó không còn chuyện gì nữa, đợi học kỳ mới bắt đầu, cho dù thua kiện thì cũng không liên quan đến cô ta.

Cô ta cũng biết làm chứng giả là không đúng, nhưng một là nhà họ Triệu uy hiếp cô ta, dù cô ta không làm thì cũng phải làm, hai là trong tình hình đó, cô ta bắt đầu nghĩ đến điều tốt đẹp, cảm thấy dù có thua thì cùng lắm chỉ giáo dục phê bình mà thôi. Cô ta vẫn luôn nghĩ như vậy mà không dám đi kiểm tra.

Nhưng vừa nghe đến ý của Bàng Duệ, có vẻ như sự tình không đơn giản.

Cô ta gần như lên mạng tìm kiếm, kết quả tìm được tội nguy tạo chứng cứ ở điều khoản ba trăm lẻ năm trong "luật pháp", tình tiết không nghiêm trọng thì xử tù dưới ba năm hoặc tạm giam; tình tiết nghiêm trọng thì xử tù từ ba đến bảy năm.

Bàn tay cầm ly nước sôi của cô ta rơi lỏng, ly nước rớt xuống áo ngủ làm cô ta thét lên vì nóng.

Mẹ Trương Manh nghe mà sợ hãi, vội đi đến hỏi thăm, "Con không sao chứ?"

Trương Manh vẫn chưa hoàn hồn, nhưng không muốn cho mẹ biết nên chỉ có thể lắc đầu, "Không sao ạ, đổ nước thôi. Đã làm mẹ giật mình rồi."

Lúc này mẹ Trương Manh mới đi ra ngoài.

Cô ta ngẩn người đứng ở đó một lúc lâu mới bình tĩnh được, suy nghĩ một chút rồi sờ điện thoại tính gọi cho Cao Ca, nhưng giữa chừng lại tắt đi, hình như không hay cho lắm, Cao Ca khó nói được, cô ta đã đắc tội với Cao Ca rồi. Cô ta lại nghĩ, bấm gọi cho Lâm Thiến Thiến, lúc đang chờ nhận điện thoại thì cô ta nghiêng đầu nhìn mình trong gương.

Đã gầy đến mức da bọc xương, hết như ma quỷ.

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 51+52+53 (End)

Trong ngày mồng mười ấy, mặc dù với công chức đi làm thì ngày ấy có nghĩa là đã hết Tết đi làm lại bình thường, nhưng đối với đại đa số sinh viên mà nói thì vẫn còn đang trong nghỉ đông, là ngày trong dịp Tết.

Nên cuộc gọi của Trương Manh cũng chẳng dễ dàng gì.

Cô ta chờ đến mức gần tuyệt vọng thì Lâm Thiến Thiến mới nghe máy, đầu dây đầu ắp tiếng cười đùa, vô cùng náo nhiệt, hẳn là Lâm Thiến Thiến đang thảo luận chuyện của Cao Ca với người nhà đây mà, giọng nói vô cùng hưng phấn, lúc nhận điện thoại còn nói, "Bạn con thắng rồi, xử mười năm đấy. Con đã nói là cậu ấy kiên cường lắm rồi mà, nhất định sẽ được bồi thường như mong muốn." Nói xong câu này mới quay đầu đi hỏi Trương Manh, "Alo, Trương Manh à, sao cậu lại rảnh rồi gọi cho mình thế, không phải nói không để ý đến mình nữa sao?"

Đó là lần sau khi Cao Ca chuyển đi, Trương Manh ghét Lâm Thiến Thiến vì giúp Cao Ca nên cùng với Lưu Mỹ Hà cô lập Lâm Thiến Thiến.

Lúc này Trương Manh còn có thể nói gì được nữa, chỉ biết xin lỗi, "Lúc đó là mình sai, mình xin lỗi cậu."

Cô nàng vốn giơ nanh múa vuốt, nhưng giờ đây lại biến thành thỏ nhỏ, làm Lâm Thiến Thiến cảm thấy sai sai, từ chối thẳng, "Đừng như thế, mình không chịu nổi đâu. Cậu gọi đến tìm mình chắc là có chuyện chứ gì."

Đương nhiên cầu xin người khác là việc khó khăn nhất, nhưng giờ đây không cầu xin thì có thể làm gì nữa? Cô ta thật sự sợ Cao Ca sẽ tố cáo

mình. Trương Manh hít sâu một hơi rồi nói, "Thiến Thiến à, là có chút việc, liệu có thể... có thể nhờ cậu nói giúp với Cao Ca một chuyện hộ mình không, mình..."

Cô ta còn chưa nói xong thì Lâm Thiến Thiến đã ngắt lời, "Nếu là nói chúc mừng năm mới vạn sự như ý thì được. Nhưng còn liên quan đến vụ kiện thì khỏi nói đi. Mấy tháng nay Cao Ca chẳng dễ dàng gì, bây giờ khó khăn lắm mới thắng được, mình không muốn nói những chuyện này với cậu ấy, miễn khỏi mất hứng."

Trương Manh ngăn người tại chỗ.

Lâm Thiến Thiến không thấy cô ta nói gì thì hỏi lại, "Cậu còn việc gì không? Không có thì cúp máy đây, người nhà còn đang chờ mình."

Trương Manh thở dài, biết nói gì được nữa đây, đã bị từ chối như thế rồi, "Không... không sao, đi học gặp lại vậy."

"Hẹn gặp lại." Giọng Lâm Thiến Thiến rất nhẹ, khác hẳn chất giọng nặng nề của Trương Manh, cô nàng thở dài rồi cúp máy.

Cô ta ngồi đợi trong phòng một lát thì lại đứng dậy, cảm thấy như thế này không ổn, bắt đầu thu dọn đồ đạc. Lúc này mẹ cô ta đi vào, thấy thế thì ngạc nhiên hỏi, "Sao con lại dọn đồ rồi?"

Trương Manh đáp, "Con có việc bận nên phải về trường trước, phải đi ngay bây giờ."

Cô ta vừa nói vừa ném quần áo vào vali, mẹ cô ta lại nghi hoặc hỏi, "Manh Manh, con không thoải mái hả, nghỉ đông thì về muộn, còn bây giờ mới mong mười đã đi, phải nửa tháng nữa các con mới đi học lại mà, con về sớm thế làm gì? Con lại gây chuyện gì nữa à."

Trương Manh nào dám nói thật, chỉ nói, "Không có, chỉ là lên năm ba nhiều việc thôi."

Mẹ Trương Manh vẫn không tin, "Không phải con có thai đấy chứ, con về nửa tháng rồi vẫn chưa thấy có."

Trương Manh nổi khùng lên, quay sang nói với mẹ, "Con bảo đảm là không có, mẹ đừng đoán bậy bạ nữa, thật sự là có chuyện mà. Con không giấu gì mẹ đâu, được rồi, mẹ nói một tiếng với bố hộ con nhé, con đi đây." rồi xách vali ra trạm xe buýt.

Về phía Cao Ca, sau khi nhận được tin chắc chắn thì bao nhiêu áp lực phải gánh vác trong suốt bấy lâu nay cuối cùng cũng được giải thoát, không nhìn được mà khóc toáng lên, còn Tống Phi đau lòng người yêu mà ôm ngay cô vào lòng, hai người cứ thế đắm chìm mà quên mất quan hệ của mình vẫn còn chưa công bố.

Dù sao mẹ Cao cũng là mẹ của con gái, đương nhiên nhạy cảm hơn, vừa nhìn thì thấy không đúng, dù Tống Phi coi như là ân nhân nhưng cũng không thể ôm Cao Ca như thế được, lại còn dán vào tai con bé mà nói chuyện nữa, quá thân mật rồi.

Bà vừa muốn cản lại vừa sợ không nỡ mặt Tống Phi, cuối cùng lại hết cách, đang chuẩn bị bước lên thì lại bị mẹ Tống kéo lại.

Mẹ Cao làm tư thế với bà, thế là mẹ Tống dứt khoát kéo người vào phòng mình.

Vừa khép cửa lại, mẹ Cao không nhìn được mà nói, "Chị ngăn tôi làm gì? Hai đứa nó thế là không được. Không thể như vậy được."

Mẹ Tống liền hỏi: "Vì sao không thể như vậy chứ?"

"Hai đứa nó..." Mẹ Cao nghĩ khá lâu mới giải thích, "Hai đứa nó cũng chẳng phải bồ bịch gì, ôm nhau thế sao được. Không được, tôi phải vào nói chuyện với chúng, dù có vui đến mấy cũng không thể làm thế được."

Kết quả mẹ Tống lại cản lại, nhưng không phải dùng tay cản mà là nói, "Hai đứa nó yêu nhau rồi."

Mẹ Cao sừng sốt, gắng gượng dừng bước chân, quay đầu lại với vẻ không dám tin, "Chị nói gì cơ? Yêu nhau rồi? Chuyện từ khi nào? Sao chị lại biết, sao tôi không biết gì thế?"

"Lúc nào à, là hôm ba mươi Tết đó. Chị ngủ sâu quá nên chắc không nghe, tôi ngủ không sâu lắm, thảng nhóc đó vừa rời giường là tôi đã nghe thấy rồi, còn tưởng nó đi tìm nước uống, kết quả một lát sau lại thấy Cao Ca cũng dậy, rồi hai đứa nó mò giày trong tối mặc vào, rồi chạy xuống dưới ngắm tuyết."

Mẹ Cao nói, "Cũng không hẳn," Nhà bà là con gái, nhất định phải chú ý, "Nói không chừng thanh niên thích ngắm tuyết nên cùng ra ngoài mà thôi."

Mẹ Tống bật cười, "Tôi cũng xuống theo mà, Tống Phi là con trai tôi, tôi thấy nó sáng nào cũng chạy qua bên này là thấy sai sai rồi, hai đứa nó đã yêu nhau rồi đấy, chị khỏi phải nghi ngờ gì đâu, tin tôi đi."

Kỳ thực sao mẹ Cao có thể không thích Tống Phi được, dáng người tốt lại còn chu đáo, sự nghiệp thành công lại còn hiền lành, biết đi đâu tìm con rể như thế. Nhưng bà sợ người ta xem thường Cao Ca, không phải là mẹ ruột bà cũng xem thường con gái mình, mà là sợ người ta bắt nạt Cao Ca làm con bé tổn thương.

Bà lại suy nghĩ rồi ngồi xuống hỏi, "Chị à, chị... chị không tức giận sao."

Mẹ Tống là người thông minh, vừa nghe đã hiểu ý, lúc này bèn nói, "Con người chị ấy, chị suy nghĩ đi đâu vậy, có gì mà tôi phải giận chứ. Tống Phi không thích Cao Ca ư? Thăng bé thích chứ, cái tính cách đó của nó là do tôi nuôi lớn, tôi quá thừa hiểu ấy chứ, một khi đã không thích thì chắc chắn sẽ không để ý. Cao Ca không tốt? Con bé có gì mà không tốt, kiên cường dũng cảm có ý kiến không dao động, dạo này con gái như thế khó tìm lắm. Tôi vui còn không kịp nữa đây."

Mẹ Cao còn muốn nói gì đó thì bị mẹ Tống ngắt lời, "Tôi biết chị muốn đến chuyện mà con bé gặp phải, nhưng tôi đâu có trách nó đâu. Từ ngày đầu tiên Tống Phi để Cao Ca vào ở, tôi chưa từng coi thường con bé lần nào, mỗi ngày tôi đều theo con bé, nhìn con bé ngày ngày chịu đựng từng bước một thế nào, kết quả vì chuyện này mà tôi bắt bẻ con bé thì, chị à, tôi là người thế nào vậy chứ."

Bà khẽ vỗ lên tay mẹ Cao, "Chị yên tâm. Tôi sẽ đối tốt với con bé."

Trong phòng khách, khó khăn lắm Cao Ca mới cầm được nước mắt, kết quả phát hiện ra hai người lại quên khuấy đi mọi thứ, cô mở mắt ra nhìn, nhưng người đâu rồi? Trái lại Tống Phi lại thấy cô khá đáng yêu, không nhìn được cúi đầu lên hôn lên mặt cô, "Ở trong phòng mẹ anh rồi."

Cao Ca không nhìn được nói, "Cái này..."

Tống Phi lôi khăn tay ra lau nước mắt cho cô, "Nhất định là thấy cả rồi, hai mẹ sợ làm phiền chúng ta nên vào phòng rồi."

Cao Ca vẫn có chút lo lắng, nhưng Tống Phi đã nắm tay mà khuyên, "Em yên tâm đi, không phải mẹ của hai ta đều giống nhau sao?"

Đợi một lát sau thì hai bà đi ra, lúc này Cao Ca mới biết lời Tống Phi nói là đúng, mẹ Cao không lên tiếng, còn mẹ Tống thì nói thẳng, "Nhìn cái gì, không giấu nổi nữa chứ gì. Tống Phi này, mẹ biết chắc chắn là ý của

con, mẹ nói cho các con biết, tác phong giấu giếm gia trưởng thế này là không thể nào chấp nhận được ở nhà họ Tống."

Tống Phi mới nói với mẹ anh, "Mẹ không phải là người nhà họ Tống nữa rồi."

Mẹ Tống trợn mắt, "Được rồi, mẹ đã thương lượng chuyện này với dì Cao của con rồi, coi như thông qua hai ta. Sau này nếu có tin tức khác, ví dụ như đính hôn kết hôn sinh con ấy, thì phải thông báo trước, nếu không sẽ xử lý theo gia pháp."

Chuyện này thì Tống Phi đồng ý rất nhanh, "Bảo đảm sẽ báo cáo trước."

Lúc này mẹ Tống mới vui vẻ nói, "Được rồi, hôm nay song hỷ lâm môn, không cần nấu cơm gì nữa, mẹ với dì Cao con đã bàn nhau rồi, hôm nay phải ăn mừng thật đã vào, hai người bọn mẹ trả tiền mời hai đứa ăn đại tiệc."

Tống Phi và Cao Ca đưa mắt nhìn nhau, trên mặt hai người đều là nét tươi cười, vào lúc này đã không thể khóc nổi nữa nên gật đầu.

Trương Manh xuống xe hơi từ sớm, cô ta biết giờ Cao Ca đang ở đâu do trước đó nghe người họ Triệu nói, trực tiếp chạy xe vào tiểu khu, kết quả lại không vào được.

Cô ta hết cách, vào lúc này vừa không muốn gọi Cao Ca lại vừa muốn liên lạc với cô, chỉ đành lấy điện thoại ra gọi.

Điện thoại vang lên mãi rất lâu mà không có người nghe máy. Trời lạnh làm cô ta cuống cuống, chỉ cảm thấy đầu óc rối bời, gọi từng cuộc từng cuộc một, đến lần thứ ba cuối cùng cũng kết nối được, nhưng không phải là giọng của Cao Ca mà là âm thanh vô cùng phấn khích của một người phụ nữ trung niên, "Alo ai đấy, tìm ai vậy?"

Cô ta vội nói, "Cháu chào dì, cháu là bạn học của Cao Ca, cháu muốn tìm cậu ấy có vài chuyện."

Dĩ nhiên đối phương chính là mẹ Cao, "Con bé đi vệ sinh rồi, đợi lát nữa dì bảo nó gọi lại cho cháu."

Trương Manh đành chịu, chỉ có thể đáng vâng.

Kết quả qua mười phút, đúng như dự đoán Cao Ca gọi đến, cô ta lập tức nghe máy, dùng giọng cấp bách xưa nay chưa từng có mà gọi tên Cao Ca, "Cao Ca à, mình là Trương Manh, mình... mình đang ở cửa nhà cậu, cậu xuống gặp mình đi, mình đã đợi cậu mấy giờ liền rồi."

Giọng của Cao Ca ở đầu dây rất lạnh, "Tôi không có ở nhà, đang ở ngoài ăn cơm, không tiện gặp cậu. Cậu về đi."

Trương Manh vừa nghe thế bèn vội la lên, "Cao Ca! Cậu đừng cúp máy! Mình biết cậu hận mình, nhưng không phải là mình cố ý, mình cũng đau khổ lắm chứ, có biết không? Nhà họ Triệu rất khó ưa, ngày nào mình cũng mơ thấy ác mộng cậu có biết không? Giờ đây nỗi oan của cậu đã được rửa sạch, nhiều người ủng hộ cậu như thế, nhưng cậu có nghĩ đến chuyện trước đây để lộ chuyện mình đi phá thai, hại mình bị biết bao chỉ trích và oan ức không? Cậu ngày ngày đấu tranh vì quyền lợi của mình, nhưng cậu có từng nghĩ bản thân làm hại đến quyền lợi của mình không?"

Cao Ca không ngờ cô ta lại còn nói lý, bèn trực tiếp nói thẳng, "Cậu đáng thương, nhưng còn đáng hận hơn. Tôi chỉ nói sự thật, còn thứ cậu nói là giả, hai ta hoàn toàn khác nhau. Tôi không nói với cậu nữa, cậu về đi."

Trương Manh lập tứ chửi cô, "Cậu muốn kiện mình phải không? Có phải cậu kiện mình làm chứng giả không?"

Cao Ca nghĩ rồi nói, "Nếu muốn kiện thì chẳng những cậu mà còn cả tông phạm Tống Gia Cường và cả bà nội tôi nữa, đều sẽ kiện hết."

"Cậu đã được rửa oan rồi, vì sao cậu có thể so đo như vậy chứ, cậu biết là cậu sẽ hủy hoại mình mà." Trương Manh không nhịn được hô lên, "Cậu không thể rộng lượng hơn sao hả? Sao cậu phải xét nét như thế chứ?"

Nhưng Cao Ca lại không bị đả kích, "Tôi rộng lượng với các người chính là khiến mình tổn thương. Hơn nữa, nếu như không giết gà dọa khỉ thì làm sao có thể để loại người như cậu chùn bước chứ. Hủy hoại cậu không phải là tôi mà chính là cậu."

Trương Manh giận điên người, gào lên vào trong điện thoại, "Cậu sẽ phải hối hận, nhất định cậu sẽ hối hận!"

Cao Ca cúp máy luôn.

Chương 52

Trương Manh gọi điện xong thì không đi tìm Cao Ca nữa, đương nhiên Cao Ca cũng sẽ chẳng tìm hiểu về cô ta làm gì, trái lại Lâm Thiến Thiến thường xuyên gọi đến, có lần nhắc đến Trương Manh thì nói, "Có thể Trương Manh hối hận rồi, mình đoán lúc đó cậu ta cũng không ngờ cậu sẽ cố chấp thế đâu, e rằng cũng không ngờ cậu lại thắng. Dẫu sao nhà họ Triệu cũng có tiền có thế mà?"

Từ chỗ ấy cũng có thể thấy được, sau lưng vụ án này, gần như mọi người đều đã trưởng thành hơn.

Nếu là Lâm Thiến Thiến của trước kia - một người tốt bụng thì nhất định sẽ nói, "Chắc cậu ấy cảm thấy có lỗi với cậu nên muốn nói xin lỗi đấy." Nhưng bây giờ, nhìn cô ta làm âm, nhìn cô ta điên dại, nhìn cô ta nói dối, sau đó nhìn cô ta vì sợ mà cầu xin tha thứ, dù có là người tốt cũng chẳng nói được câu gì.

Cao Ca cũng đồng ý, dựa người ra sau ghế, xem chương trình Tết trên tivi mà nói, "Là vì sợ mình tố cáo cô ta, sợ ngồi tù mà thôi. Đã sai còn không biết nói xin lỗi, bộ chỉ có mình cô ta tổn thương thôi ư? Đến một chút áy náy cũng không có, lại còn bảo người khác tha thứ cho cậu ta, xin lỗi mình không làm được."

Lâm Thiến Thiến tò mò hỏi: "Vậy cậu có kiện không?"

Cao Ca khẳng định nói: "Kiện!"

Lâm Thiến Thiến đồng ý, "Đúng thế, dựa vào gì mà không thể kiện chứ, nhất định sẽ có rất nhiều người nói, một cô gái đang còn yên ổn thế, cậu mà kiện thì coi như xong. Nhưng chẳng có ai chịu nghĩ, nếu không phải cậu kiên cường cố nhẫn nhịn thì cũng xong luôn ời. Có điều, chắc chuyện này sẽ ồn ào lắm đây."

Cao Ca cũng biết điều đó, nếu không Trương Manh đã chẳng nói gì mà "cậu sẽ phải hối hận", dĩ nhiên là do không cam lòng rồi. Có điều cô cũng chẳng thêm để ý, nói với Lâm Thiến Thiến, "Mình đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, không sao đâu, cứ mặc cậu ta thích làm ồn thì làm. Trên đời này không có lý nào mà cô ta nói dối phỉ báng làm hại người khác, rồi chỉ cần khóc lóc là có thể cho qua, vô sự nhẹ người cả. Không đời nào."

Lâm Thiến Thiến nói, "Mình đã xin đổi phòng ký túc xá rồi, ở mà cứ hoảng hốt. Cậu còn về nữa không?"

Hai ngày nay Cao Ca đã thuê nhà xong rồi, hôm qua mới đến, ở ngay cạnh trường học, mẹ cô lại định làm nghề cũ là bán đồ ăn vặt, bên này gần trường lại nằm ở vùng ngoại ô nên một là lượng khách đến khá cao, hai là tiền thuê cũng không quá đắt đỏ.

Cao Ca nói, "Không đâu, mình đã thuê nhà với mẹ rồi. Tay nghề mẹ mình không tệ, cậu có rảnh thì lại ăn."

Lâm Thiến Thiến vui vẻ nói: "Thế thì tốt quá."

Đợi khi cúp máy thì nghe thấy tiếng mẹ Cao đang gọi Tống Phi, hôm nay là ngày nghỉ nên Tống Phi đi theo bố anh, vốn đã bảo là không đến nhưng không biết sao lại đến. Cao Ca cảm thấy kỳ lạ, đứng dậy đón anh, vừa vịn đôi mắt với Tống Phi, Tống Phi xoa đầu cô, không hỏi gì mà nói thẳng, "Triệu Bân đã kháng án rồi."

Chuyện này cũng nằm trong dự liệu cả.

Mặc dù án cưỡng hiếp tạo nên tổn thương lâu dài cho phái nữ, nhưng tỷ lệ báo án rất thấp, không nói đến chuyện có thể đưa ra phán quyết với người này được không, chứ riêng cân nhắc mức phạt thì thật sự không cao mấy. Luật pháp quy định án cưỡng hiếp là từ ba đến bảy năm tù, nếu có tình tiết tồi tệ, ví dụ như cưỡng hiếp quá nhiều phụ nữ, cưỡng hiếp ở nơi công cộng thì mới xử mười năm tù trở lên, tù chung thân hoặc tử hình.

Còn vụ án như Triệu Bân là thuộc loại đầu tiên, nhưng phán quyết trong thực tế phần lớn đều có hạn thi hành án từ ba đến năm năm, trừ đi thời gian ngồi ở trại tạm giam, hơn nữa còn giảm tội thì e rằng cộng gộp lại cũng chỉ có hai năm.

Triệu Bân bị xử mười năm, là hình phạt nặng nhất trong quy định, làm sao Triệu Bân có thể đồng ý, chắc chắn sẽ kháng án.

Cao Ca liền hỏi, "Lúc nào thì phúc thăm?"

Tống Phi nói, "Phải khoảng hơn nửa tháng nữa, em không cần phải để ý đâu, cứ giao chuyện này cho anh. Dĩ nhiên," Anh nói, "Hai chuyện lần trước nói với em, một là truy tố tội ngụy tạo bằng chứng, anh đã bàn xong với bên cơ quan công tố rồi, đợi khi kháng án kết thúc thì bọn họ sẽ truy tố. Phía chúng ta là bồi thường dân sự, anh đã chuẩn bị tài liệu rồi, đến lúc đó em không cần phải tham dự, có anh là đủ."

Thời điểm cuối tháng 2, cuối cùng Cao Ca cũng sắp tựu trường, mà phiên tòa phúc thẩm của vụ án cưỡng hiếp cũng bắt đầu. Vì Triệu Bân và luật sư mới của hắn ta không thể nhận định sự thật của lần sơ thẩm, bằng chứng đưa ra khác biệt, mà những điều kiện của phiên tòa phúc thẩm khác lại không hợp với hắn, nên lần này không công khai thẩm án. Quan tòa tra xét lại toàn bộ tài liệu vụ án và bằng chứng, lại hỏi Triệu Bân, lần nữa nghe ý kiến của đám người Trần Kiều, đợi đến hôm Cao Ca tựu trường thì kết quả phúc thẩm đã công bố.

Thư phán quyết được đưa đến thẳng tay Cao Ca, kết quả rất đơn giản, giữ mức án cũ.

Đến nước này, mặc dù còn nhiều chuyện khác vẫn chưa xong, nhưng chỉ ít vụ án cưỡng hiếp này đã hạ màn. Từ ngày 13 tháng 10 Cao Ca bị cưỡng hiếp, cho đến ngày đưa đến thư phán quyết ở lần phúc thẩm này là ngày 28 tháng 2, Cao Ca đã dùng bốn tháng mười tám ngày để lấy lại công bằng vì chính mình.

Có điều cùng một phán quyết nhưng không cùng phản ứng, lúc trước vì kích động nên cô khóc nức nở, còn giờ khắc này, trái lại cô khá là thản nhiên, cô tin vào mình, tin vào Tống Phi, tin vào những cảnh sát tốt như Mạnh Lỗi và Lưu Mân, cũng tin tưởng mỗi một người chính nghĩa.

Mà trong cùng ngày kết thúc phúc thẩm, cơ quan công tố liền lấy tội Trương Manh, Tống Gia Mạnh và bà Cao Lưu Phượng Anh đã ngụy tạo bằng chứng mà kiện ra tòa, còn Tống Phi thay Cao Ca đề nghị kiện dân sự, yêu cầu Triệu Bân bồi thường tiền chữa bệnh và phí an ủi tinh thần cho Cao Ca, tổng cộng là 500 nghìn tệ.

Nhưng những chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến Cao Ca, ngày hôm sau cô vẫn cứ đi học như bình thường.

Phán quyết của phiên tòa sơ thẩm đã sớm được truyền ra bên ngoài, phần lớn mọi người không biết về lần phúc thẩm nên đều cho rằng Cao Ca đã sớm thắng kiện, trên đường đi có không ít người mỉm cười với Cao Ca, còn có người bạo gan đi đến chúc mừng Cao Ca. Thế nên, đoạn đường đã từng rất khó bước đi này đã trở nên bằng phẳng xán lạn hơn nhiều.

Đợi khi Cao Ca vào lớp học, soạt một tiếng rền vang phát ra vì di chuyển băng ghế, sau đó nghe thấy Lâm Thiến Thiến hô to, "Cao Ca, chúc mừng cậu." Bạn cùng lớp gần như ra sức vỗ tay. Khoảnh khắc đó Cao Ca đứng nguyên tại chỗ, vẫn nhìn những người bạn học này, cô nhìn Lâm Thiến Thiến luôn ủng hộ mình, nhìn những phần lớn bạn học mỉm cười với cô, cũng nhìn thấy các bạn học lấy Lưu Mỹ Hà đại diện mà thờ ơ với cô, không bày tỏ thái độ gì.

Bọn họ đều mỉm cười.

Bỗng nhiên cô nhớ lại ngày mười bốn tháng mười đó, nhớ đến bát canh thừa đập vào cô trong nhà ăn, nhớ đến cô bất đắc dĩ quay về phía nhiều chiếc điện thoại như thế mà tuyên bố mình bị cưỡng hiếp, nhớ đến mình đã xin bọn họ đừng rêu rao chuyện không đâu mà có thể thì hãy mỉm cười với mình, cũng nhớ đến ngay chính trong căn phòng này, Trương Manh đã nói với cô, cô chỉ là muốn lừa tiền chứ không phải bị cưỡng hiếp.

Đời người có lẽ sẽ có rất nhiều chuyện bị lãng quên, nhưng cô mãi mãi sẽ không bao giờ quên chuyện ngày hôm đó.

Dĩ nhiên, còn có ngày hôm nay nữa.

Cô xông lên phía trước, cô không chán chường, cô bất chấp danh dự, cuối cùng cô đã không còn bị bịa chuyện đồn nhảm hay bị những tên côn đồ đó đánh nữa, cô lại thong dong đứng tại nơi này, trở thành người hoàn mỹ về danh dự.

Chợt cô nghĩ đến những vụ án mà Tổng Phi đã đưa cô xem kia, nếu như bọn họ đều có ngày này thì tốt biết bao. Họ sẽ không còn tự ti, sẽ không vì thế mà uất ức, sẽ không hủy hoại chính mình không hận chính mình mà gả cho chính người cường hiếp hoặc nhảy lầu tự sát.

Cô phải thừa nhận rằng, ngày đó mình đồng ý cùng làm với Tổng Phi là vì bị cảm động, còn hôm nay đứng nơi đây, cô lại nghĩ đến những chuyện kia thì càng muốn làm hơn, bởi vì cô đã nhìn thấy được hy vọng.

Lâm Thiến Thiến thấy cô ngần người thì thấp giọng gọi cô, "Cao Ca!"

Cao Ca sực tỉnh, cô vẫn đứng im không nhúc nhích, cúi người cảm ơn tất cả rồi mới ngồi vào cạnh Lâm Thiến Thiến. Kết thúc chúc mừng, sau đó là chương trình quen thuộc, giáo viên hướng dẫn nói về những vấn đề cần chú ý khi tự trường, ủy ban lớp thì nói mấy chuyện đại loại như thu phí lớp, sau đó là khích lệ cổ vũ rồi giải tán.

Kết quả còn chưa kịp giải tán thì có người đột nhiên đẩy cửa phòng học ra, nói với cô giáo, "Không xong rồi, Trương Manh muốn nhảy lầu."

Toàn bộ người trong phòng đều giật mình khiếp hãi, lập tức rào rào đứng lên, lúc này Cao Ca mới phát hiện ra, ban nãy nhìn lướt xung quanh cũng không thấy Trương Manh đâu. Cô nhìn Lâm Thiến Thiến, Lâm Thiến Thiến cũng lắc đầu, "Mình đổi phòng rồi, giờ không ở chung với cậu ta nên cũng không để ý." Rồi cô ấy thấp giọng hỏi, "Cậu biết chuyện gì sao?"

Cao Ca nói: "Chắc chính là cái mà cậu ta bảo là sẽ không để mình sống tốt rồi."

Lưu Mỹ Hà cũng sợ hãi, dù sao cũng cùng phòng, thế là bèn nói, "Tối hôm qua cậu ấy vẫn bình thường, sáng nay sau khi nghe máy xong thì không được bình thường nữa, buổi chiều lên lớp em gọi cậu ấy mà cậu ấy không chịu đi, còn nói là có chuyện bảo em đi trước."

Cô giáo nói, "Đi xem xem sao đã."

Lâm Thiến Thiến nghe thế liền thấy Cao Ca không thích hợp để đi, bèn đẩy cô ra nói cô cứ ở lại là được. Kết quả giáo viên tám phần cũng đoán được nguyên nhân nhảy lầu nên túm lấy tay Cao Ca, kéo cô đi đến.

Nơi Trương Manh nhảy lầu chính là tòa ký túc xá của bọn họ. Không tính là cao, chỉ có bốn tầng. Cô ta đã khóa trái cửa tầng thượng, leo lên lan can mà ngồi, nhìn rất nguy hiểm. Lúc bọn họ đến thì bên dưới đã tụ tập khá đông, đều đang khuyên ngăn cô ta.

Nhưng Trương Manh không để ý đến bọn họ, cứ thế mà khóc, còn ngoái đầu nhìn người chuẩn bị xông vào từ ký túc xá, không cho phép bọn họ đập vào cửa sổ tầng thượng.

Cô giáo nhìn mà sốt ruột, chưa đến bên dưới đã vội la lên, "Có chuyện gì thì em cứ nói, đừng như thế, nguy hiểm lắm, Trương Manh à, em nghĩ lại đi bây giờ em mới mấy tuổi chứ, hơn nữa em còn là con một, xảy ra chuyện thì bố mẹ em biết làm thế nào?"

Không biết là cô ta nhìn thấy Cao Ca hay là được khuyên mãi mà vào lúc này cuối cùng cô ta cũng mở miệng, nước nở nói, "Không phải em không muốn sống nữa, em rất cố gắng, em làm gì cũng cố gắng cả. Em biết em làm sai chuyện, nhưng em cũng có nguyên nhân, cùng là bạn học, vì sao không thể tha cho em mà phải tố cáo em? Cao Ca à, mình xin cậu đừng được không, mình xin cậu đừng kiện mình, cả nhà chỉ có mỗi mình mình, bố mẹ mình mà biết thì sẽ tức đến chết mất, chẳng thà mình chết ngay bây giờ."

Nhất thời, tất cả ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Cao Ca.

Chương 53

Mọi người trong trường đều biết chuyện Trương Manh đã làm, đúng là cô ta đã sai. Ngay từ đầu đã nói dối vu hãm phỉ báng, sau lại thì lên tòa làm chứng giả, không có gì là đúng cả. Quan trọng nhất chính là, cô ta và Cao Ca không phải người xa lạ gì, cũng không chỉ là bạn học bạn cùng phòng, mà Cao Ca còn từng giúp cô ta.

Bạn nói có đáng ghét không? Tất cả mọi người đều cảm thấy ghét bỏ.

Bạn nói cách xa sao? Tất cả mọi người đều cảm thấy chẳng thể nào qua lại với cô ta được.

Nhưng vấn đề là, bây giờ cô ta ngồi trên sân thượng ký túc xá muốn nhảy lầu, thế thì mọi chuyện ấy đều có thể thương lượng.

Ngay đến cả giáo viên phụ đạo cũng không nhin được mà nói, "Cao Ca, hay là em đến khuyên nhủ đi?"

Cao Ca nhìn xung quanh, bọn họ đều có chung một ý này, dù sao đó cũng là một mạng người. Mặc dù biết chưa chắc cô ta đã nhảy thật, nhưng vấn đề là, ngộ nhỡ thật thì sao.

Cao Ca không hề cảm thấy phiền, buồn rầu hay là vì sao mọi người có thể giúp cô ta ép tôi như thế. Bởi vì cô biết, mọi người ở đây đều là người tốt, là người hiền lành bình thường, lúc cô tứ cố vô thân, tám phần là mọi người cũng đến giúp mình với tâm tính đó, thế nên mới có nhiều người mỉm cười với cô như vậy, còn giờ đây, chẳng qua bọn họ chỉ đơn giản là lo lắng về mạng người.

Cao Ca ngẩng đầu lên nhìn, có lẽ đã nhìn thấy tình hình bên dưới nên Trương Manh không nói thêm gì, cô ta chỉ nhìn qua nhìn lại, nhìn đám người đằng sau không để bọn họ đi vào, nhìn Cao Ca bên dưới sẽ xử lý như thế nào.

Cao Ca thấp giọng nói với giáo viên hướng dẫn, "Đã có người lên trên đó chưa?"

Giáo viên hỏi người bên cạnh rồi nói, "Đã báo cảnh sát rồi, nhưng e bây giờ người không vào được, em ấy không cho phép đập cửa sổ."

Cao Ca nghe thế bèn nói, "Tìm cho em một cuốn tạp chí đi."

Những người bên cạnh vừa nghe thế lập tức di chuyển, may có dì giữ cổng ở bên cạnh đưa tờ tạp chí cũ cho cô, Cao Ca cuộn tròn lại, đưa lên miệng làm loa nói.

Cô thử âm lượng trước, sau đó mới gọi một tiếng "Trương Manh".

Hiển nhiên Trương Manh đang chờ câu trả lời của cô, mặc dù không đáp lại nhưng vẫn cứ thế nhìn cô.

"Cậu không trả lời nhưng tôi biết cậu nghe thấy. Vậy tôi nói thẳng luôn."

Cao Ca ngẩng đầu lên nhìn cô ta, "Cậu nhìn tôi khóc cả buổi như thế, không có lời gì khác muốn nói với tôi sao?"

Trương Manh ngỡ ngàng nhìn cô, nghĩ ngợi rồi hỏi Cao Ca: "Cậu nói gì?"

Cao Ca thở dài, "Tôi nói gì ư? Tôi nói cậu khóc cả buổi, toàn nói cậu thê thảm thế nào cậu không thể ngồi tù cậu có nguyên nhân, bảo tôi tha thứ cho cậu một mạng, nhưng không có một câu xin lỗi nào. Đến một câu xin lỗi cũng chẳng có, tôi hỏi cậu, dựa vào đâu tôi sẽ tha thứ cho cậu đây?"

Cao Ca vừa nói thì mọi người mới hay biết một chuyện, ồn ào như thế mà lại không xin lỗi một câu. Sơ thẩm kết thúc cũng đã hơn một tháng rồi.

Vừa nghĩ như vậy, mọi người càng nhìn Trương Manh càng thấy ghét, con nhỏ này đúng là tệ hại.

Trương Manh cũng phát hiện ra lỗi này, đúng là cô ta chưa từng nói thật, cô ta quên khuấy mất chuyện ấy. Cô ta không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết ý nghĩa của câu xin lỗi quan trọng đến đâu, bèn vội vã nói, "Mình... không phải do mình không tìm được cậu sao? Mình muốn nói xin lỗi với cậu, mình sai rồi Cao Ca à."

Cao Ca vừa nghe thế bèn cười, "Cậu qua loa như thế, tưởng chúng ta đang chơi trò gia đình à. Có điều vì mục đích mà xin lỗi thì tôi cũng chẳng lạ lòng gì. Chúng ta nói chuyện của cậu đi. Tôi biết cậu muốn nghe điều gì, muốn nghe tôi nói rằng, dù cậu đã làm sai, nhưng chúng ta là bạn học, ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu thấy, có thể nào thì cũng có hai năm tình nghĩa, cậu lại là con một, chuyện này còn liên quan đến tiền đồ sau này của cậu, tôi nên rộng lượng tha cho cậu."

Trương Manh không lên tiếng, Cao Ca nói tiếp, "Tôi còn biết cậu rất thông minh, hôm nay tôi đã thắng kiện, coi như là thắng được cuộc đời này, còn cậu nói không chừng sẽ bị tôi kiện ra tòa, có khi phải ngồi tù, cậu là kẻ yếu, cậu thậm đến mức phải nháy lườm. Cậu biết mọi người ở đây đều là người hiền lành, bọn họ tốt bụng mỉm cười với tôi, nên vào lúc này cũng tốt bụng cảm thấy cậu đáng thương. Cậu đạo đức giả làm bọn họ thấy rằng vào lúc này, tôi nên lùi một bước, tôi nên rộng lượng hơn, cho dù là bị lừa thì cũng nên tha cho cậu."

Đương nhiên Trương Manh sẽ không thừa nhận, "Mình không có! Cậu đừng có ác ý suy đoán mình như thế."

"Cậu có hay không thì trong lòng cậu là rõ nhất." Cao Ca trực tiếp phản bác, "Nhưng sự thật là vậy sao? Cậu lấy thân phận gì mà đòi tôi tha cho cậu, cậu lấy lập trường gì mà bảo tôi tha thứ đây? Cậu tham lắm sao? Cậu bị cưỡng hiếp sao? Cậu bị người từng được mình giúp đỡ phản bội

sao? Thậm chí cô ta còn nói dối làm nhục gièm pha cậu ư? Cậu bị hàm oan không rửa sạch được sao? Cậu có bị người ở trên mạng nói mình là gái đi khách không? Hay cậu có bị côn đồ chặn cửa nhà làm náo loạn chỗ ở không?"

Cao Ca vừa dứt lời, mọi người đều im lặng. Người ở trong trường này đều đã thấy rõ từng chuyện một xảy ra.

Cao Ca nói, "Cậu không hề! Cậu chẳng trải qua việc gì cả. Ngay từ đầu cậu đã lựa chọn con đường tốt nhất cho mình. Vào lúc bạn cùng phòng của cậu gặp nguy hiểm nhưng vì sợ mà lật đật rời đi, thậm chí ngay đến một cuộc điện thoại báo cảnh sát cũng không có, cậu biết rõ cô ấy gặp phải bất hạnh nhưng vì lương tâm bị mê muội mà nói dối gièm pha, cậu đuổi cô ấy ra khỏi lớp ném quần áo đồ dùng của cô ấy xuống đất rồi đuổi khỏi phòng, cậu chỉ để lại đường lui vì bản thân chứ không phải vì cô ấy. Nhưng cô ấy vẫn cho cậu một cơ hội, trước khi ra tòa cô ấy đã nhờ bạn học hỏi cậu, có muốn quay đầu lại không, nhưng chính miệng cậu đã từ chối."

"Trương Manh à." Cao Ca đứng bên dưới, dù không nổi giận nhưng ai ai cũng cảm nhận được cơn giận của cô, "Vậy cậu nói cho tôi biết, cậu dựa vào đâu mà đòi hỏi lương tâm ở người khác trong khi bản thân chưa từng có lương tâm với họ hả, cậu dựa vào đâu mà kỳ vọng người khác rộng lượng với mình trong khi bản thân chưa từng rộng lượng hả. Tôi là người bị hại còn chưa nhảy lầu, một kẻ đồng lõa như cậu mà dám đòi nhảy lầu sao, lại đem những lời đó ra uy hiếp tôi phải tha thứ cho cậu? Cậu đừng có hà hiếp người quá đáng!"

Trương Manh gần như phản bác, "Cậu nghĩ nhiều rồi, mình không có! Mình chỉ cảm thấy mình đã sai, không nên chịu trừng phạt nặng đến thế, phải ngồi tù đấy, quá nặng rồi!"

Cao Ca bật cười, lần này cô không nhìn Trương Manh mà nhìn những người đang đứng nơi đây, "Cậu ta cảm thấy nặng, tôi biết chứ, trong các

cậu chắc chắn cũng có người cảm thấy nặng, tôi quá tuyệt tình, cậu ta đã rơi vào hoàn cảnh đó mà sao có thể ác như thế. Lúc ấy cậu ta cũng chỉ do hết cách mà thôi.

Nhưng tôi muốn nói, cậu ta có rất nhiều cách để thoát khỏi tình cảnh khốn đốn bây giờ, cậu ta có thể âm thầm báo án, cậu ta có thể bo bo giữ mình không nói câu gì, nhưng cậu ta lại chọn cách khiến người ta tổn thương nhiều nhất, ấy là đổi trắng thay đen. Đây là điều mà người tốt bụng có thể làm sao? Chẳng qua bản tính của cậu ta bộc lộ ra mà thôi.

Cũng không chỉ có người thi hại tban là hung thủ, ngay cả đồng lõa cũng là hung thủ. Hơn nữa những người này, bọn họ có thể là bạn học là bạn thân của các cậu, cũng có thể là người thân, hay nói cách khác, rõ ràng bọn họ nên là những người ủng hộ các cậu nhất, thế nhưng lại đâm dao vào các cậu. Nếu hung thủ làm tổn thương da thịt cậu, thì như vậy chính bọn họ đã làm tổn thương xương cốt các cậu. Còn tại sao bọn họ dám làm như thế, là vì không sợ gì, chính là giống như Trương Manh vậy đấy, cậu ta cảm thấy tôi không có biện pháp gì, chỉ tùy tiện nói một câu thì nên tha thứ cho cậu ta."

Cao Ca ngẩng đầu nhìn Trương Manh, "Tôi nói cho cậu biết, đừng hòng. Tôi dung túng đồng lõa có nghĩa là sau này sẽ có nhiều người bị hại chịu tổn thương hơn. Tiện thể nói cho cậu biết, không phải tôi không tha cho cậu, người kiện cậu không phải tôi mà là cơ quan công tố, hay nói cách khác, từ khoảnh khắc cậu lên tòa làm chứng giả đó trở đi, cậu đã đưa bản thân bước lên con đường đó rồi, không ai có thể giúp cậu được cả. Cậu tự thu xếp ổn thỏa đi."

Nói đoạn, cô đặt tờ báo xuống, quay đầu rời đi.

Còn ở trên sân thượng, Trương Manh sợ đến ngây người. Cô ta không biết rõ đã xảy ra chuyện gì, chẳng qua là nghe được tin mình bị kiện từ luật sư mới của nhà họ Triệu mà thôi. Cô ta tưởng rằng Cao Ca tha thứ rút đơn

kiện lại là được, nhưng không ngờ rằng vốn chẳng liên quan gì đến Cao Ca, còn cô ta vẫn cứ ở đây bị chỉ trích hoài.

Dĩ nhiên về sau không quan trọng, mà quan trọng bây giờ là, cô ta phải ngồi tù thật ư? Sao có thể chứ?

Bên này giáo viên hướng dẫn cũng hơi sợ, đi theo cô nói, "Em ấy nhảy thật thì sao?"

Cao Ca dừng bước, nhỏ giọng nói, "Không đâu, cậu ta chỉ uy hiếp em thôi, cậu ta không dám đâu. Em nói như thế chắc cậu ta tuyệt vọng rồi, cô khuyên mọi người giải tán đi, em không đồng ý, không còn người làm ồn nữa, tự cậu ta sẽ xuống nhanh thôi. Hoặc cảnh sát đến cũng sẽ thuận lợi đưa xuống."

Giáo viên hướng dẫn nửa tin nửa ngờ, cuối cùng không dám khuyên mọi người vây xem giải tán, vẫn đứng tại chỗ khuyên. Lúc này Trương Manh không làm âm cũng không khóc lóc nữa, cứ ngồi đặng kia không chịu động đậy, khoảng mười phút sau thì cảnh sát đến, có người trái đệm ở dưới lầu, có người đi lên đợi thời cơ phá cửa sổ kéo cô ta lại.

Đến khi Cao Ca nhận được điện thoại thì đã hơn hai mươi phút trôi qua, ltt giễu cợt, "Vốn chẳng phí sức chút nào hết, cảnh sát còn để phòng cậu ta nhảy xuống mà chuẩn bị rất nhiều, kết quả phá cửa rồi, cậu ta không phản kháng mà cứ thế bị kéo xuống. Giờ Lưu Mỹ Hà còn đang đi theo cậu ta đấy. Nhưng cậu cũng lợi hại lắm, bọn họ đều cảm thấy cậu nói rất có lý, không ai muốn làm kẻ đạo đức giả cả."

Cao Ca ừ một tiếng.

Từ ngày đó trở đi, Trương Manh không đến trường lại nữa. Nghe nói là xin nghỉ rồi, cũng không ở ký túc xá nữa mà chuyển ra ngoài ở. Mấy hôm sau, Trương Manh còn cho người đưa thư xin lỗi dán kín đến cho cô. Cao Ca nhìn nhưng không trả lời. Đến khi mở phiên tòa ngụy tạo bằng

chứng thì đã là nửa tháng sau, nghe nói Trương Manh ở trên tòa khóc ròng nước mắt nước mũi tèm lem, bày tỏ mình đã hối cải rồi, lại còn lôi bản copy của thư xin lỗi ra, thuận tiện đem việc mình nhảy lầu hôm đó thành biểu hiện của hối cải.

Nhưng rất rõ ràng, diễn xuất của cô ta không thể nào che giấu được sự thật cô ta đã làm chứng giả. Mà đoạn clip Cao Ca mắng kia cũng lan truyền sùng sục trên mạng, có lần Tống Phi trở về từ nhà bố anh còn nói, "Rất nhiều đồng nghiệp đều thấy rồi, cô ta nói có lý."

Phiên tòa này tuyên án vào ngày mồng một tháng tư, Tống Gia Cường vì đồng lõa và làm chứng giả mà xử tù một năm, còn Trương Manh cũng vì làm chứng giả mà ngồi tù sáu tháng, còn bà Cao cũng đồng thời là bà nội Cao Ca, bị tạm giam ba tháng.

Cao Ca cũng không biết những hình phạt đó có nặng hay không, nhưng không liên quan gì đến mình cả.

Câu trả lời của Tống Phi rất đơn giản, "Bọn họ đều là người có đạo đức nghề nghiệp, có năng lực phán đoán phải trái. Em không thể nào dùng một câu nói mà làm ảnh hưởng đến họ được, trừ khi em nói đúng."

Cao Ca nghĩ ngợi, dường như là thế.

Từ ngày đó trở đi cô không còn gặp Trương Manh lại nữa, nghe nói cô ta được giảm hình phạt nên còn ba tháng, thực ra lên năm bốn đại học thì có thể đi học lại bình thường, nhưng cô ta đã nghỉ học, theo ltt nói thì có thể là lần này muốn tránh xa bọn họ.

Còn bà cô không xúi giục được bố cô nên để bà cô cả là Cao Đại Lâm gọi điện đến mắng cô, hơn nữa còn đoạn tuyệt quan hệ bà cháu, đuổi ra khỏi nhà họ Cao. Nhưng Cao Ca chẳng thèm để ý, có điều bố cô vẫn còn đang liên lạc với cô, chỉ là không nhắc đến chuyện bà nội nữa, Cao Ca với ông cứ thế không mặn không nhạt qua lại với ông ấy.

Thật ra như thế cũng tốt.

Sau đó là án bồi thường dân sự cho Cao Ca, vì sự thật đều có cả nên quá trình tòa án thẩm tra rất thuận lợi, sơ thẩm nhanh chóng xử bồi thường tiền điều trị và tiền tổn thất tinh thần cho Cao Ca tổng cộng là hơn 45 ngàn tệ. Có lẽ vì đã tống tban và Tống Gia Cường vào ngục nên dù là số tiền này, nhà họ Triệu vẫn cắn rất chặt, lại còn đòi kháng án, giằng co hơn một tháng.

Sau đó trong trí nhớ của Cao Ca, kỳ đầu tiên của năm ba đại học cô đã phải vượt qua trong kinh hoàng sợ hãi, còn học kỳ hai của năm ba ấy đã trôi qua trong những vụ kiện.

Cũng may là còn có Tống Phi. Anh đã xuất hiện vào lúc cô cần nhất, bất kể là tình yêu hay sự nghiệp. Lên đến năm bốn, Cao Ca đã chính thức thực tập ở văn phòng luật sư của anh, còn chuẩn bị thi lấy bằng tư pháp nữa. Thậm chí cô còn bắt đầu thực nghiệm, đến một vài trường học thuyết giảng về bảo vệ phụ nữ, cũng đến rất nhiều trường học nói cho họ hay sức mạnh của nụ cười dành cho người bị hại, cũng từng đối mặt hỏi ý kiến của người bị cưỡng hiếp, cho bọn họ sự giúp đỡ.

Có lẽ vì cô còn quá non nớt, hoặc sự nghiệp cô chỉ vừa mới bắt đầu, ngay đến cả 'lá sen mới nhú như sừng nhọn'* cũng chẳng phải, nhưng Cao Ca rất vui, cô thích nét mặt của các thính giả sau khi mình diễn thuyết xong, cũng thích cùng Tống Phi bận rộn qua ngày, càng thích hơn là vào đêm khuya, hai người ở trong văn phòng bận chuyện riêng của mình, sau đó như có thần giao cách cảm mà ngẩng đầu lên, nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của nhau.

(*Câu thơ trích trong bài Tiểu Trì của Dương Vạn Lý, ý chỉ còn non nớt tay mơ.)

Đúng rồi, bạn trai cũ của cô là Lâm Thụ hân đã thấy tin tức, qua hơn nửa năm lần đầu gọi điện đến, anh ta nói vẫn còn thích Cao Ca, bố mẹ anh ta cũng rất bội phục dũng khí của Cao Ca, hỏi cô có thể tiếp tục được không? Nhưng câu trả lời của Cao Ca là, "Xin lỗi, chúng ta không hợp nhau."

Còn ở trong trường, có lẽ vì thời gian đã lâu, có lẽ lại có nhiều chuyện hơn xảy ra, có lẽ vì Cao Ca đã không làm MC cho trường nữa mà trở thành học bá đeo kính gọng đen ngày ngày đến thư viện tìm tài liệu đọc sách, nên cuối cùng chuyện này từ sôi sùng sục trở nên nguội lạnh.

Mọi người thấy cô sẽ không cười nữa, cơ hồ không còn ai nói với cô hãy cố lên nữa, bọn họ hoặc là nói chuyện cười đùa với nhau, hoặc là lạnh nhạt lướt qua vai cô mà đi.

Có một ngày, Cao Ca học tự học xong, Tổng Phi đến đón cô ăn sinh nhật.

Cô đứng ngay ven đường, dưới ánh mặt trời, nhìn sân trường cùng những người đi qua đi lại.

Lúc Tổng Phi đến thì chợt thấy dường như cô đang khóc, bước chân gấp rút hơn, đi thẳng lên lầu khẽ hỏi Cao Ca, "Sao thế? Sao lại khóc?"

"Đâu có!" Cao Ca không nhịn được nằm trong lòng anh, ánh mắt vẫn nhìn xung quanh, sau đó nói, "Anh Phi, anh xem bây giờ tốt biết bao, bọn họ không nhớ em nữa, nhìn em như nhìn một nữ sinh bình thường trong trường vậy. Thật tốt quá rồi."

Tổng Phi vỗ lên lưng cô, thân mật nói, "Đồ ngốc, đây là do cảm động quá nên khóc đấy."

"Không phải," Cao Ca từ tốn nói với anh, "Em cảm thấy không hề dễ dàng gì. Không mất đi thì sẽ không biết được, cuộc sống yên ả có bao nhiêu

khó khăn. Cám ơn anh, cũng cám ơn mọi người."

Tống Phi xoa đầu cô, "Ngốc à, sau này sẽ càng tốt hơn, với lại, chúng ta sẽ giúp nhiều người có cuộc sống như thế này hơn nữa, anh mãi mãi ở bên cạnh em."

Cao Ca hé môi cười, "Em biết mà, đây là câu chuyện đẹp nhất."

Câu cho mỗi một nữ sinh từng gặp bất hạnh, đều sẽ có cuộc sống như thế.

Tôi sẽ phấn đấu cả đời vì điều đó.

-- Cao Ca, Tống Phi.

- Hoàn chính văn -

VỚI TAY BẮT LẤY VÌ SAO

Đại Giang Lưu
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện

Ve trên cây kê râm ran làm người sầu não. Nhưng bên trong lớp học lại im lặng như tờ, một cô gái trẻ tuổi mặc trang phục màu đỏ đang đứng nói trên bục giảng.

Đây là một ngày hè cuối tháng sáu, còn nơi đây là một trường cao đẳng trung học ở thành phố Tần.

Thời gian này vốn là lúc học sinh vừa kết thúc kỳ thi cuối chỉ hận không thể bung lụa, nhưng giờ đây, trong căn phòng có thể chứa ba trăm người lại chật ních.

Đa phần ở đây đều là nữ sinh, cũng xen lẫn vài cậu nam sinh, còn một bộ phận khác chính là lãnh đạo trường và giáo viên giữ trật tự.

Đứng trên bục giảng chính là Cao Ca - người tuyên truyền chống xâm hại.

Năm năm trước, Cao Ca kiện thắng con nhà giàu Triệu Bân, vụ án này đã đưa đến sự chú ý rộng rãi khắp thành phố Tần, vào lúc chưa công bố bản tuyên án, trong đại học thành phố Tần có không ít học sinh tự nguyện lên phố kê gào vì Cao Ca, hầu như người dân thành phố Tần đều biết đến cô. Cũng vào năm năm trước, sau khi Cao Ca thắng kiện, cô liền bước lên con đường thuyết giảng chống xâm hại.

Những năm gần đây, dấu chân của Cao Ca trải rộng từ nam ra bắc, những buổi diễn thuyết có không dưới trăm buổi, mới đầu là không ai biết đến phải tự trả tiền hành động, còn giờ đây, Cao Ca đã thành lập nên một tổ

chức chống xâm hại của riêng mình, có mười hai người tuyên truyền giảng giải, còn có cả phía truyền thông hợp tác nữa, vào tháng năm năm nay, hiệp hội phụ nữ thành phố Tân còn biểu dương cô.

Lần diễn thuyết này, thật ra cũng do trường học cố thúc đẩy lắm mới được, vì giờ đây Cao Ca rất bận, thời gian cũng không dư nhiều. Kỳ thực thời gian này không hề thích hợp, đã có rất nhiều học sinh nghỉ học đi du lịch cả rồi, bọn họ còn lo liệu có lấp kín được phòng hay không, kết quả nửa tiếng trước giờ khai mạc, nơi đây đã không còn một chỗ ngồi.

Vì an toàn nên trường học không cho phép thêm người vào sân nữa.

Cao Ca trên bục giảng so với năm năm trước đã trưởng thành hơn rất nhiều, lúc này cô đã kết thúc phần lớn nội dung bài giảng, chỉ còn lại phần đặt câu hỏi cuối cùng, cô vừa tuyên bố thì lập tức có không ít cánh tay giơ lên. Cao Ca gọi hai người, đều là những câu hỏi rất thường gặp, chị có sợ không? Danh tiếng phải làm thế nào? Cao Ca đều trả lời cả.

Đến câu hỏi cuối cùng, Cao Ca đứng tại chỗ nhìn, cuối cùng trông thấy một cô bé rất xinh xắn, khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi, trông rất cấp thiết. Cao Ca nói với cô ấy, "Em nào."

Cô bé nhanh chóng cầm lấy micro, nhìn xung quanh rồi nói, "Chị có hối hận không? Nếu chị không báo cảnh sát thì chị có thể sẽ yên ổn tốt nghiệp, tìm việc làm, làm một người bình thường. Chứ không phải đi đến đây, chia sẻ những điều ấy với chúng em. Em biết điều này rất vĩ đại, cũng rất cần thiết, nhưng chị có hạnh phúc không?"

Đây là lần đầu tiên Cao Ca gặp phải câu hỏi này, lúc truyền giảng gần như mọi người đều tập trung vào nội dung cường hiếp, dĩ nhiên cũng có người cảm thấy hứng thú với tâm lý quá trình mà cô đã trải qua, nhưng hỏi cô có hối hận không thì lại là người đầu tiên.

Cao Ca không khỏi đưa mắt nhìn cô nữ sinh, ánh mắt của cô gái ấy vô cùng trong suốt đơn thuần, cô ấy nói, "Em... không có ý mạo phạm chị, chỉ là em thấy đau lòng quá. Em biết chị nói đúng, nhưng có lúc, im lặng cũng sẽ bảo vệ mình."

Rất rõ ràng, câu hỏi này cũng đã khiến nhiều người cảm thấy hứng thú, có không ít người nhìn lên Cao Ca.

Trái lại Cao Ca lại mỉm cười, khi cô cười lên trông rất đẹp, cộng thêm bộ đồ đỏ mặc hôm nay lại càng rực rỡ hơn, cô nhìn cô bé ấy trước rồi nói, "Chị rất cảm ơn vì em đã đau lòng, nhưng chị rất ổn. Những lời này cũng không phải cố vũ bản thân, mà là một kiểu giải bày trạng thái bản thân."

Đúng thế, báo cảnh sát sẽ khiến chị mất đi rất nhiều thứ, danh tiếng, bạn bè, cuộc sống yên tĩnh. Nhưng vấn đề là ở chỗ, nếu không báo cảnh sát thì chị sẽ mất điều gì. Im lặng sẽ bảo vệ được mình, đồng thời cũng giam cầm mình. Chị sẽ đánh mất bản thân, sẽ bị hủy hoại, chị sẽ trở thành một người dù nhìn bên ngoài là bình thường nhưng trong lòng đã tự động trực xuất bản thân. Lựa chọn của mỗi một người sẽ không giống nhau, chị cũng không cho rằng tất cả mọi người đều phải đứng lên, nhưng đối với chị mà nói, những điều ấy là quan trọng hơn. Không phải vì bây giờ chị sống rất tốt mà nói như thế, mà bởi vì chị đã từng là người như vậy nên mới sống tốt.

Còn về hạnh phúc, được sống chung với người yêu được gọi là hạnh phúc đúng không? Vậy thì hôm nay rất hợp để trả lời rằng, chị hạnh phúc. Bởi vì, hôm nay chính là ngày chị kết hôn, cũng vì vậy mà cố ý mặc bộ đồ màu đỏ này. Bây giờ, có một chiếc xe đang đậu ở ngoài cổng chờ chị, đợi chị trả lời xong hết tất cả những câu hỏi này, chị sẽ ngồi lên đó để đi gặp chú rể của mình. Mà chú rể chính là luật sư đại diện lúc trước của chị, em nhìn xem, giờ đây rất hợp để nói một câu, đó là cuộc sống khép lại một cánh cửa sổ thì chắc chắn sẽ vì bạn mà mở một cánh cửa sổ khác. Cánh cửa sổ này rất tốt, chị rất thích."

Cô dứt lời, có lẽ vì nhắc đến Tống Phi nên mặt hơi đỏ, bên dưới đã có rất nhiều thính giả kích động, có lẽ chẳng ngờ rằng lại trùng hợp như thế, gặp phải ngày kết hôn của Cao Ca.

Cao Ca cười nói với họ, "Nếu vào lúc bình thường thì chị rất hy vọng được giao lưu nhiều hơn với các em, nhưng hôm nay phải xin lỗi rồi, thời gian không đủ, chị phải đi trước vậy. Cám ơn các em đã đến."

Cô vừa nói xong, chẳng biết là ai cất giọng la lên, "Tân hôn vui vẻ!" Sau đó liền có không ít người hét lên theo, "Tân hôn vui vẻ." Giọng thiếu niên thiếu nữ trong vắt tươi trẻ, nghe rất xuôi tai, Cao Ca lại cám ơn mọi người rồi mới xách đồ, đi về phía Lâm Thiến Thiến đang chờ ở cửa.

Lúc gần đến nơi, chợt có một nam sinh hô lên, "Sớm sinh quý tử!" Nhất thời, trong phòng học vang vọng đầy tiếng cười. Suýt nữa Cao Ca đã tẹo chân, may mà có Lâm Thiến Thiến đỡ cô.

Xe được phép lái vào sân trường, hai người nhanh chóng lên xe.

Đây là xe đa dụng nên không gian bên trong khá rộng, Lâm Thiến Thiến vừa trách móc vừa đưa áo cưới đã chuẩn bị cho Cao Ca, "Cậu đúng thật là, hôm nay là ngày gì rồi mà còn nhận diễn thuyết thế? Thời gian căng quá đấy."

Cao Ca vừa cởi quần áo vừa nói, "Không phải mới mười giờ thôi sao? Hôn lễ là mười hai giờ mà, không sao đâu. Bên kia đã chuẩn bị xong chưa?"

Cao Ca nói rồi nhận lấy áo cưới mặc vào người. Sau đó ngồi xuống, thợ trang điểm ngồi ở đằng sau lập tức đến, bắt đầu trang điểm giúp cô, một người khác thì làm tóc cho cô.

Lâm Thiến Thiến tranh thủ trả lời cô, "Xong hết cả rồi, Tống Phi đã đến nhà cậu rồi đấy, bọn họ đi chậm lắm, chúng ta đi nhanh lên là có thể

đến kịp mười rưỡi để đón dâu."

Cao Ca khen cô nàng, "Mình biết cậu đáng tin nhất mà."

Lâm Thiến Thiến nghe thế thì bật cười, "Được rồi, không phải lần trước cậu cũng vội chạy ngược xuôi chuẩn bị cho hôn lễ của mình sao?"
Nửa năm trước Lâm Thiến Thiến đã kết hôn, Cao Ca đặc biệt chạy về làm MC.

Cao Ca nói, "Đó là điều hiển nhiên rồi." Vừa nói cô vừa cầm tay mình, "Ôi, hôm đó cậu có căng thẳng không thế? Sao tay mình lại lạnh vậy chứ."

Lâm Thiến Thiến đưa tay ra sờ, đúng thế nhỉ? Trời nóng bức thế này mà tay lại lạnh cóng. Cô nàng vừa giúp Cao Ca làm ấm vừa nói chuyện để cô thả lỏng tâm tình, "Lúc đầu sẽ có căng thẳng, nhưng sau khi anh ấy kéo tay mình thì không còn nữa. Cảm thấy mọi thứ đều đã có anh ấy, cậu yên tâm đi, cậu cũng sẽ vậy thôi."

Vậy ư? Cao Ca nghĩ đến Tống Phi, hẳn sẽ vậy rồi, lúc nghĩ về anh đều chỉ thấy an toàn.

Xe chạy đến nhà Cao Ca hết hai mươi phút. Mẹ Cao và dì giúp việc, còn cả các phù dâu đang đứng chờ, vừa thấy cô là đồng loạt vỗ ngực, "Cuối cùng cũng không trễ giờ, chị nói xem cái con nhỏ này ấy, lúc nào cũng vội vàng vàng, làm tôi sốt sắng cả buổi sáng."

Vừa nói xong thì có người gõ cửa.

Có người ở bên ngoài la lên, "Đến đón dâu!"

Ngay tức khắc cả phòng rồi hẳn lên, Lâm Thiến Thiến vội đẩy Cao Ca vào trong phòng, để cô ngồi yên trên giường đã sắp xếp sẵn, phù dâu bên ngoài đã bắt đầu đưa ra đề thi. Máy cô nàng này đều là ở văn phòng luật sư, đều là đồng nghiệp với phù rể cả, vào lúc này đang còn đối chọi gay gắt,

miệng lưỡi hai bên đều không tề, qua lại ba bốn hiệp mà vẫn chưa phân thắng thua được, Lâm Thiển Thiển cũng sốt ruột, thấp giọng nói, "Làm ồn lên thế làm gì, mau để chú rể vào đi."

Kết quả vào lúc này lại nghe thấy giọng Tống Phi nói, "Bên trong mở cửa thì tiền thưởng cuối tháng tăng gấp đôi."

Nhất thời trong phòng náo nhiệt lên hẳn, chưa đến năm giây, Tống Phi đã xuất hiện trước mặt Cao Ca. Năm nay người đàn ông này đã ba mươi ba, vào độ tuổi có sức quyến rũ nhất, anh bước đến thu hút ánh mắt của Cao Ca, rõ ràng vẫn chưa kéo tay nhưng bao căng thẳng đã quên hết.

Tống Phi đứng trước mặt cô, trong tiếng ồn ào của đám quý bên cạnh, anh quỳ một chân xuống, vươn tay ra với cô, "Cao Ca, anh đến cưới em về nhà."

Cao Ca không nén nổi đôi mắt ươn ướt.

Cô đưa tay qua, người đàn ông dùng lực kéo cô đến gần, hai người đứng chung với nhau. Tống Phi đưa cô ra phòng khách, làm lễ với mẹ Cao rồi thì dựa theo tập tục, anh ngồi xõm trước mặt Cao Ca, công Cao Ca lên đưa cô xuống lầu. Bờ vai anh vừa rộng lại dày, Cao Ca nằm bò trên đó rất vững vàng, vào lúc người khác không để ý còn nói nhỏ, "Có mệt không anh?" Tống Phi trả lời anh, "Công em thì làm gì có chuyện mệt?"

Hôn lễ chính thức được cử hành ở tòa cao ốc thành phố Tân.

Vì quan hệ của bố Tống Phi nên quy mô không lớn lắm, mời đến hầu hết là người thân bạn tốt. Bố mẹ Tống Phi đều đến cả, phía Cao Ca lại chỉ có mẹ cô tham gia. Hai năm trước bố cô Cao Vu Thành có liên lạc, cũng đã nói chuyện kết hôn với ông, Cao Vu Thành gửi cho Cao Ca mười nghìn tệ nhưng lại từ chối đến, chỉ nói với Cao Ca, "Con rể là luật sư Tống là được rồi, nhưng bố không có mặt mũi nào gặp cậu ấy, bố không đi đâu. Con nhớ chăm sóc mình đấy."

Hình thức hôn lễ gần như là cố định không đổi, đầu tiên hai người tay trong tay bước vào lễ đường, tiếp đến là người chứng hôn phát biểu, tuyên thệ hôn lễ, trao nhau tín vật, sau đó mới là lúc cô dâu chú rể đọc diễn văn.

Tống Phi dùng tay phải nhận lấy micro, còn tay trái vẫn nắm Cao Ca không buông. Anh nhìn một lượt người bên dưới, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt Cao Ca, "Tôi biết, hôn lễ mà đọc diễn văn thì phải cảm ơn rất nhiều người, cảm ơn mọi người đã đến chơi, cảm ơn bố mẹ đã nuôi dưỡng con, cảm ơn mọi người đã chúc phúc, tôi và Cao Ca đều không quên những điều ấy. Nhưng hôm nay người tôi muốn cảm ơn nhất, chính là vợ tôi Cao Ca. Cảm ơn em đã dũng cảm kiên cường, nếu không chúng ta sẽ không thể gặp được nhau; cảm ơn em luôn tin tưởng anh, nếu không chúng ta sẽ không thể nào hiểu nhau được; cảm ơn em luôn kiên trì cố gắng, nếu không chúng ta sẽ không thành công. Điều anh muốn cảm ơn em nhất là, cảm ơn em đã đến, đó là món quà tuyệt nhất trong cuộc đời anh. Cao Ca, anh muốn cùng em mãi mãi đến già, anh muốn buổi sáng thức dậy có thể thấy gương mặt đang say nông của em, anh muốn lúc làm việc có em cùng bầu bạn, anh muốn trong mỗi một giai đoạn của đời mình luôn có em ở đây, anh muốn khi chúng ta già đi, vẫn có thể cầm tay trao môi hôn. Cao Ca, em có đồng ý không?"

Cao Ca đứng nơi đó, nhìn người đàn ông thâm tình này mà run lên, nhưng cô không muốn khóc, cô chỉ muốn cười, là nụ cười phát ra từ đáy lòng, cũng chẳng đợi MC đưa micro đến mà nói luôn, "Em đồng ý, anh Phi."

- Hết -

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Văn Án](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38+39+40](#)

[Chương 41+42+43](#)

[Chương 44+45](#)

[Chương 46+47+48](#)

[Chương 49+50](#)

[Chương 51+52+53 \(End\)](#)

[Ngoại Truyện](#)